

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Two **faces**. One **obsession**.
Zero **Mercy**.

BACK IN THE SHADOWS

International Bestselling Author

J.A. OWENBY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÖLGELERDE GERİ DÖNÜŞ

GÖLGELERİN İÇİNDE İKİNCİ KİTAP

J.A. OWENBY

İÇİNDEKİLER

[Tetikleyici ve İçerik Uyarıları Çalma](#)

[Listesi](#)

[ÜCRETSİZ Kitabınızı İndirin](#)

1. [Ella](#)
2. [Ölüm](#)
3. [Ölüm](#)
4. [Ella](#)
5. [Ölüm](#)
6. [Sebastian](#)
7. [Ella](#)
8. [Sebastian](#)
9. [Ella](#)
10. [Sebastian](#)
11. [Ella](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Ella](#)
14. [Sebastian](#)
15. [Ölüm](#)
16. [Ella](#)
17. [Ölüm](#)
18. [Ella](#)
19. [Ölüm](#)
20. [Ella](#)
21. [Ölüm](#)
22. [Ölüm](#)
23. [Sebastian](#)
24. [Ella](#)
25. [Ella](#)

26. [Sebastian](#)
27. [Ölüm](#)
28. [Sebastian](#)
29. [Ella](#)
30. [Sebastian](#)
31. [Sebastian](#)
32. [Ölüm](#)
33. [Ölüm](#)
34. [Ella](#)
35. [Ella](#)
36. [Sebastian](#)
37. [Ölüm](#)
38. [Ölüm](#)
39. [Ella](#)
40. [Sebastian](#)
41. [Sebastian](#)
42. [Ella](#)
43. [Ölüm](#)
44. [Ella](#)
45. [Ölüm](#)
46. [Ella](#)
47. [Ölüm](#)
48. [Ella](#)
49. [Ella](#)
50. [Sebastian](#)
51. [Ella](#)
52. [Ölüm](#)
53. [Ölüm](#)

[Yasadışı Takıntı Örnek J.A.](#)

[Owenby'nin diğer eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

TETİKLEYİCİ VE İÇERİK UYARILARI

Tetikleyiciler ve içerik uyarıları için lütfen <https://authorjaowenby.com/pages/content-warnings> adresini ziyaret edin.

Bunlar potansiyel tetikleyiciler ise lütfen okumaya devam etmeyin. Ruh sağlığınız çok önemlidir.

Sevgiler,
J.A. Owenby

ÇALMA LİSTESİ

“Eat Your Young” by Hozier

“Breezeblocks” by Alt-J

Raphael Lake, Aaron Levy ve Daniel Ryan Murphy'nin "Prisoner"

Roby Fayer ve Melosun'un "A Piece of Your Shadow"

“la di die” – Nessa Barrett ve jxdn

“Disease” – Lady Gaga

Kitabın tüm şarkılarını Spotify çalma listemden dinleyebilirsiniz
D2 adlı çalma listemi dinleyebilir veya [buraya tıklayabilirsiniz](#).

ÜCRETSİZ KİTABINIZI İNDİRİN

J.A. OWENBY'NİN HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN ve ÜCRETSİZ kitabınız Love & Sins'i indirin. Özel bonus sahneler, yakında çıkacak kitaplar ve daha fazlası hakkında güncel bilgileri alın. www.authorjaowenby.com adresini ziyaret edin veya [Buraya Tıklayın.](#)

*Karanlık romantizm kitaplarını seven ve karanlık MMC'lerden
doyamayan tüm kızlara:*

*Bu, kalbi zayıf olanlar için bir hikaye değil. Bu,
tutkunun dişleri olduğunu, arzunun izler bıraktığını ve gerçek bağı
asla kurtarılmakla değil, sahiplenilmekle ilgili olduğunu anlayanlar
içindir.*

*Kuralların değiştiğini biliyorsun. Ve hepsini yeniden çiğnemeye
hazırsın.*

ELLA

Sallanan sandalyenin hafif sallanmasını durdurdum ve kocama sorgulayan bir bakış attım. "Sebastian, Alaric'i uyutmaya çalışırken 'Eat Your Young' şarkısını çalman gerçekten gerekli mi? Eğer hemen uyumazsa, Verity uyanacak ve seninle baş başa kalacak vaktim kalmayacak."

Hozier'in şarkısının ritmine göre oturma odamızda dans ederken yakışıklı yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi. Uykulu, dokuz aylık oğluna bakmadan önce alnımı öptü.

Yavaşça çenemi avuçladı, başparmağının ucuyla çene hattımı okşadı ve tüylerim diken diken oldu. "Bu anları sonsuza kadar kalbimde saklayacağım. Seni çok seviyorum. Sen harika bir eş ve annesin."

Gözlerim buğulandı ve gözyaşlarımı silerek gözlerimi kırptım.

"Bebeğim, seni ağlatmak istemedim." Sıcak avucunu yanağıma koydu ve ben onun dokunuşuna yaslandım.

"Ben iyiyim. Sadece hormonlar yüzünden." Öyle olup olmadığından emin değildim, ama bu durum neden bu kadar duygusal olduğumu açıklıyordu. Ayrıca, dokuz ay boyunca ikizleri taşımak minyon vücuduma çok yük olmuştu. Hamileliğimin son dört haftasını yatakta dinlenerek geçirmiştım, sıkılmış ve mutsuz hissediyordum. Neyse ki, en yakın arkadaşım Cami bir hafta boyunca beni ziyaret etti ve çok ihtiyacım olan arkadaşlık ve dikkat dağıtıcı şeyler sağladı. Ne yazık ki, o uzun günler bana düşünmek için oldukça fazla zaman verdi ve kocamın sürekli değişen ruh halim ve vücudumdaki değişiklikler hakkındaki güvensizliğimden bıkacağından endişelendim. Bebeklerimiz sezaryenle doğmuştu ve bu bir yara izi bırakmıştı, ama iz yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. Sebastian ise bir kez bile olsa bana güzel olmadığımı hissettirmemişti.

Çok fazla olmasa da, artık yanlarımda ve karnımda çatlaklar vardı. İlk başta kendimi rahatsız hissettim, ama sonra Sebastian

onlara "savaşçı izleri" dedi ve gururla taşımam gerektiğini söyledi. Sonunda tekrar seks yaptığımızda, her bir izi sevgiyle okşadı ve şefkatle öptü, sonra "Bunu seviyorum... ve bunu da" dedi. Derin Avustralya aksanı dizlerimi titretti ve beni neredeyse hormonal bir çılgınlığa sürükledi. O ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Yorgunluğum ve vücudumdaki değişikliklere rağmen, Sebastian'ın ne kadar harika bir baba olduğunu görmek onu daha da çok sevmemi sağladı. Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim ve kalbim aşırı bir memnuniyet ve sevinç duygusuyla doldu.

Yüzük parmağına baktım ve evlilik yüzüğünü takmadığını fark ettim. Baş ağrıları nedeniyle takılara ve bazı günler giysilere bile duyarlı hale geliyordu. O günlerde yüzüğünü, kendini daha iyi hissedene kadar saklamak için mücevher kutuma koyduğunu bana söylemişti.

Sebastian homurdandı ve uzaklaşarak başının yanlarına uzandı. Yaklaşan bir değişimin belirtilerini okumayı öğrenmiştim. Baş ağrısı ve bacağında hafif bir titremeye başlıyordu.

Baş ağrıları bir haftadan fazladır devam ediyordu ve onun için endişelenmeden edemiyordum.

"İyi misin?" diye sordum, sesimi dikkatlice nötr tutarak. Ama konuşurken bile, Sebastian'ın bunu önemsemeyip her şeyin yolunda olduğunu bana ikna etmeye çalışacağını biliyordum. Ama bu sadece an meselesiydi.

Kocam dizlerinin üzerine çöktüğünde donakaldım. Yakışıklı yüzü acı içinde buruştu ve ağlamasını tuttu.

"Sorun yok. Ben buradayım, bebeğim." Hala uyanık olan Alaric'e hızlıca baktım.

Durgun havada ağır bir önsezi hissi vardı ve Alaric oturup etrafına bakmaya çalıştı, dikkati babasında idi. Sebastian ve Alaric arasındaki bağ güçlüydü, bu çok açıktı. Ama onları birlikte izlerken, zihnime soğuk bir korku sızdı. Ya aralarındaki bağ sadece ailevi değil de, daha karanlık bir şeyse? Alaric veya Verity'nin anlaşılamayacak bir düzeyde Ölüm'e bağlı olduğu düşüncesi beni dehşete düşürdü. Ama yine de, belki de bu derin bağ sadece babasıyla paylaşmıyordu. Belki de...

Kocamın başı, sanki etrafına alışmaya çalışır gibi yavaşça kalktı. Bir zamanlar delici mavi gözleri, soğuk, çelik grisi bir renge dönüştü ve beni hesaplayıcı ve uğursuz bir bakışla süzdü. Ama yüzeyin altında tanıdık bir açlık gizleniyordu. Avlanma ihtiyacı. Sahip olma ihtiyacı... Bana sahip olma ihtiyacı.

"İşte kraliçem." Avustralya aksanı kayboldu, ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi.

"Merhaba." Ona içten bir gülümseme verdim. Ölüm'ün ortaya çıkmasının üzerinden üç ay geçmişti ve onu hayal edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim.

Kendinden emin adımlarla bize yaklaştı, çenesi keskin ve bakışları yoğun. Çenemi yukarı kaldırarak dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koydu. Ağız sıcaktı ve hakimiyetkardı, dişleriyle alt dudağımı çekerken beni yumuşak bir iniltiye boğdu. Sebastian yatakta isteyebileceğim her şeydi. Beni sevilen ve seksi hissettirdi, bu da Death nihayet geri döndüğünde kendimi daha az güvensiz hissetmeme yardımcı oldu.

Death'in son birlikte olduğumuzda beni nasıl mahvettiğini hatırlayınca midem altüst oldu. Vücudum hala o anının hatırasıyla titriyordu. Artık çocuklarımız büyümüş ve ben iyileşmişim, onun talepkar ve bazen acımasız dokunuşunu her zamankinden daha çok arzuluyordum.

Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi, Death'in eli boğazımın önünü okşamaya başladı, başparmağı hassas cildimi nazikçe okşuyordu. Heyecanla sırttan ve ayaklarını tekmeleyen oğluma baktı. Onları böyle görmek kalbimi ısıttı.

"Oğlum." Ölüm'ün sesi çatladı. O tek kelimedede tüm duygular saklıydı. "Gel, babanı gör."

Alaric'i ona uzattım ve Ölüm'ün vahşi bir katil olmasına rağmen ailesine karşı ne kadar nazik davrandığını hayretle izledim.

Alaric'i kollarında tuttu, odada dolaşırken onu hafifçe salladı. "Uyku vaktin geldi mi, Alaric?" Ölüm'ün dikkati etrafı taradıktan sonra tekrar bana döndü. "Verity nerede?"

"O çoktan uykuya daldı. Sanırım bu küçük adam seni bekliyordu." Sandalyeden kalkıp onlara yaklaştım. "Nasılsın?" Parmak uçlarımda yükselip yumuşak dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Kraliçemi dizlerinin üzerine çökertmeye hazırım." Bana şeytani bir gülümseme attı ve bacaklarım jöleye dönüştü.

Cevap vermeden önce alt dudağımı ısırdım. "O zaman oğlunu uyutmaya odaklanmalısın. Dadı öğleden sonra iki civarında gelip onları birkaç saatliğine parka götürecektir."

"Harika. Birkaç işi halletmem gerekiyor, ama çocuklar gittikten sonra geri döneceğim."

Beni onun ekstra faaliyetlerinden uzak tutmaya çalışsa da, ne demek istediğini anladım. Sonuç olarak, ayrıntıları sormaya gerek duymadım.

"Sen Alaric'le vakit geçirirken, ben temizlik yapayım." Leylak rengi tişörtümü kaplayan bebek kusmuğunu işaret ettim. Sonunda, tekrar güzel şeyler giyebilecektim, ama ikizler büyüyene kadar denemenin bir anlamı yoktu.

Merdivenleri hızla çıktım, adımlarım her basamakta hafifti. Bebeklerin odasına vardığımda durdum ve kapıyı nazikçe açtım. Verity'nin yumuşak nefes sesleri odayı dolduruyordu, beşiğinde yatarken minik dudakları uyurken küçük emme sesleri çıkarıyordu. Onu bir süre izledikten sonra banyoya doğru ilerlerken kalbim sevgiyle doldu.

On dakika sonra, kendimi tazelemiş ve parlak renkli çiçeklerin güzel desenleriyle süslenmiş siyah bir sundress giymiştim. Dişlerimi fırçaladım ve saç bağımı çıkardım, böylece uzun, koyu renkli saçlarım omuzlarımın üzerine döküldü. Kendimi biraz daha insan gibi hissederek koridorda yürüdüm ve ikizlerin odasında tekrar durdum. Death, Alaric'in beşiğinin üzerine dikkatlice eğildi ve oğlunu yatağa yatırdı. Onu mavi yaz battaniyesiyle örttü, sonra Verity'nin yatağına döndü. Hareketsizce durup onun uyumasını izledi.

Kalbim, aşk, gurur, korku ve heyecan gibi duyguların saldırısıyla boğazıma kadar çıktı. Sebastian ile evli olmak bazı zorlukları da beraberinde getiriyordu, ama böyle anlar tüm endişelerimi unutturuyordu. Hayatta isteyebileceğim her şeye sahiptim: Sebastian, Death, çocuklar, ailem ve arkadaşlarım. New York'un kuzeyinde, ormanın kenarında, sert ağaçların güzelliğiyle çevrili, ıssız bir yerde güzel bir evde yaşıyordum. Sessiz ve huzurluydu. Ayrıca istediğimiz zaman seyahat edebiliyorduk. Sebastian'ın özel uçağı

bebekleri de yanımıza alıp hayal ettiğimiz her yere uçmamızı sağlıyordu. Çocuklar seyahat ve farklı kültürler konusunda çok bilgili olacaktı, onlara bu deneyimleri yaşatabildiğimiz için mutluydum.

Düşüncelerimin sessizliğinde tek başıma dururken, bir şeylerin eksik olduğu hissini bir türlü atamadım. Bu kimsenin suçu değildi... John'u öldürdükten sonra bastırmaya çalıştığım içimdeki karanlıktı. John, beni ve diğer çocukları defalarca taciz eden adamdı. Ama hamile olduğumu öğrendiğimde, yasak olan bu arzuyu bir kenara itmek zorunda kaldım. Bebeklerim, içimdeki o tarafı beslemekten daha önemliydi. Tehlikeli adamlarla uğraşmanın adrenalin patlamasının hayatımda sürekli var olduğu avukatlık bürosundaki işimi bırakmış olsam da, şimdi daha da güçlü ve potansiyel olarak daha tehlikeli biriyle evliydim. Peki neydi bu? Adrenalin kaybı mı? Yoksa Ölüm içimdeki kötü bir şeyi mi uyandırmıştı? Alaric ve ben karanlık ve çarpık bir düzeyde birbirimize bağlı mıydık? O da benim gibi miydi ve karanlığı mı arzuluyordu? *Dur! Sen bir annesin. Artık John'a yaptıklarının anılarını ve bu tür duyguları besleyemezsin.*

Ölüm'ün ayak sesleri, zar zor duyulacak kadar yaklaştı.

Fırtınalı gri gözleri, bana bakmadan önce bir anlık bir hüznü barındırıyordu. Elimi uzattım ve göğsüne koydum, avucumun altında ipek gömleğinin yumuşaklığını hissettim.

"Çoktan büyüdüler," dedi, uyuyan ikizlere bakarak.

"Evet, öyle. Hızla büyüyorlar," diye cevapladım, omuzlarındaki gerginliği hafifletmeye çalışarak.

"Normalde ne kadar süre uyurlar?" diye sordu, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak.

"Genelde birkaç saat. Lulu onları aldığı anda, baş başa vakit geçirebiliriz." Koyu kirpiklerimin arasından ona baktım, onu içimde hayal etmeye başlamıştım bile.

Çenemi tuttu, parmaklarını çeneme gömdü ve çaresiz bir açıklıkla ağzımı talan etti. Dudakları benimkilere o kadar şiddetle yapıştı ki başım döndü ve nefesim kesildi. Bu acı veren baskı, öpüşmemizin yoğunluğunu daha da artırdı

ama umurumda değildi. Tek istediğim, bana geri dönmesi ve beni asla bırakmamasıydı.

Verandanın kenarında durup, Lulu ikizlerle birlikte uzaklaşırken el sallayarak veda ettim. Sebastian ilk kez dadıdan bahsettiğinde itiraz etmişim. Bebeklerimizi kendim büyütmek istiyordum. Aylar geçtikçe, çok yorgun düşmüştük ve birlikte vakit geçiremiyorduk, bu yüzden pes ettim. Dadı sadece sınırlı saatler çalışıyordu ve bizimle yaşamıyordu, bu yüzden iyi bir karar gibi görünüyordu. Ayrıca, Ölüm ortaya çıktığında da yardımcı oldu.

Ön kapıyı kapattım ve merdivenleri koşarak çıktım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki adımlarımın sesini zar zor duyabiliyordum. Ölümün dönüşünü sabırsızlıkla beklerken, yatak odasına girdiğimde heyecanım doruğa ulaştı. Ama Ölüm'ün yatak kenarında oturduğunu gördüğümde heyecanım boğazımda düğümlendi. Boş bakışlarını bana çevirdi, gözlerindeki karanlık odadaki tüm ışığı yutuyordu. Olduğum yerde donakaldım, havada kemiklerime işleyen bir soğukluk vardı.

Yatak örtüm gazete makaleleriyle doluydu, her birini gördüğümde kalbim durdu ve keskin bir nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?" Sesim korku ve şaşkınlıkla titriyordu. "Onu nasıl buldun?" Yatağın üzerine dağılmış kağıtları işaret ettim.

Öfke dalgaları halinde yayılırken, kağıtları süpürüp attı ve ben, 1,88 metrelik boyuyla ayağa kalktığında hepsinin yere düşmesini izledim. Gözleri kısılırken, göz açıp kapayana kadar yataktan fırlayıp bana doğru koştu. Beni duvara iten Death, büyük elini bileğime doladı ve parmaklarını derime batırdı.

Ölüm'ün dudakları kulağıma değdi, sonra boynumun yan tarafına doğru kayd. "Sen daha iyi bilirsin, küçük kuzu." Saçımı yumrukladı

ve başımı geriye doğru çekti. "Benden sır sakladığını sandın, değil mi?"

Kanım damarlarımdan dondu. "Senden sır saklamıyorum." Sesimdeki titreme beni ele verdi. Dosyayı nasıl bulmuştu? Sebastian ve Death'ten herhangi bir kanıtı gizlemek için titiz önlemler almıştım.

"Halı altındaki zeminde saklı olan manila zarfı. Resimler, makaleler, gazete kupürleri," diye homurdandı. "Geçmişimi araştırmak istediğinde, hayırın hangi kısmını anlamadın? Birkaç yıl önce, Kip ve Dope annemle babamı kimin öldürdüğünü araştırmak istediğinde, onlara da aynı şeyi söylemiştim. Bu riskli ve beni ele verebilir. Bana ulaşırlarsa, sana da ulaşırlar, o halde neden benim arkamdan iş çevirebileceğini düşünüyorsun?"

Kalbim, korku ve arzunun ağırlığı altında eziliyormuş gibi hissediyordum, her atışı göğsüme vuruyordu. Death konuşurken etrafımızdaki hava gerginlikle doluydu. Gerçek şu ki, kendimi araştırmaktan alıkoyamıyordum. Death sadece sevgilim ya da çocuklarımdan babası değildi. O, insan aklının ötesinde bir güçtü ve bu beni hem korkutuyor hem de büyülemişti.

Her ortaya çıktığında ve kaybolduğunda, gözlerinin sırları sakladığı her gizemli anda, içimi kemiren bir belirsizlik hissediyordum. O gerçekte kimdi? Nazik bir baba ile acımasız bir katil arasında bu kadar sorunsuzca geçiş yapabilen, içinde ne tür bir karanlık yaşıyordu?

Tehlikeli adamlarla çalıştığım geçmişim bana çok önemli bir ders vermişti: bilgi hayatta kalmaktı. Ve hayatta kalmak, her potansiyel tehdidi anlamak anlamına geliyordu, o tehdit yanımda uyuyor, çocuklarımızı kucaklıyor ve dünyaları yakıp kül edebilecek bir tutkuyla beni öpse bile.

Ama korkudan daha fazlası vardı. Kendimle Ölüm arasında garip bir benzerlik gördüm. İkimiz de karanlığı taşıyorduk. İkimiz de şiddeti bir korku olarak değil, bir dil olarak anlıyorduk. John'u öldürmem sadece meşru müdafaa değildi. Hayatta kalmak için hesaplanmış bir eylemdi. Peki ya Ölüm? O hayatta kalmanın vücut bulmuş haliydi.

Çocuklarımızdan birinin ya da ikisinin de bu karanlığı miras alıp almayacağını bilmem gerekiyordu. Damarlarımızda akan bu konuşulmamış güç ve dayanıklılık dilini anlayıp anlamayacaklarını bilmem gerekiyordu.

Bu yüzden gazete kupürleri topladım. Eski kayıtlar. Gölgelelden gelen fısıltılar. Ölümü ifşa etmek için değil, onu anlamak için. Ailemi, onun temsil ettiğı güçlü güçten korumak için. Eğer onun ebeveynlerinin katilini bulursam, intikam ve cevaplara da ihtiyaç duyulacaktı.

"Bana ihanet ettin Ella. Ve şimdi bunun sonuçlarına katlanacaksın."

Dikkatsiz davranışlarımla ciddiyetini ve onun niyetinin ağırlığını fark ettiğimde içim korkuyla doldu.

2 ÖLÜM

"Yoldan sapan kuzunun hikayesini anlatacaklar, ama karanlığın onu eve tatlı tatlı nasıl çağırdığını kimse anlatmayacak." ~ Anonim

Kraliçemin başkaldırısı sabrımı kesen keskin bir bıçak gibiydi, ama aynı zamanda ona karşı sahip olduğum gücü de zevkle tadıyordum. O, çaresiz bir geyik yavrusu gibi merdivenlerden aşağı koşarak oturma odasından geçerken, göğsümün derinliklerinde karanlık bir kahkaha yankılandı. Omzunun üzerinden bana bakarken, cezalandırılmak için yalvaran gözlerinde korku ve çaresizliği görebiliyordum. Ella'nın boyun eğmeye olan doyumsuz arzusu belliydi, ama beni kızdırmanın sonuçlarını unutmuştu. Onu ayaklarımın dibinde titretmek için sert bir dersle bunu ona hatırlatmanın zamanı gelmişti. Ama beni rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Neden? Neden bunu yaptı? Ben de bunu öğrenmek niyetindeydim.

Onun peşinden merdivenlerden aşağı koştum.

"Bir, iki, gecenin fısıltıları. Üç, dört, gözden uzak dur.

Beş, altı, kötü bir durum," diye mırıldandım.

Ev oldukça büyüktü, ama benden saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Vanilya ve şeftali kokulu vücut şampuanının kokusu her zaman onu ele veriyordu, ama bunu ona asla itiraf etmedim.

"Yedi, sekiz, kaderini kabul et. Dokuz, on, karanlık yeniden hüküm sürüyor."

Mutfağa girdim, siyah granit tezgahlar temizdi ve ikizlerin izi yoktu.

"Kaçış yok, küçük kuzu. Şimdiye kadar, benim olanı her zaman bulduğumu öğrenmiş olmalısın." Ella'nın elbisesi, yemek odasından geçip evin arkasına doğru koşarken gözüme çarptı.

. Onu kovalarken kalbim adrenalini çarpıyordu, onu domine etme düşnceleri zihnimde parıldıyordu.

Sırtarak, onun aceleci ayak seslerini takip ederek mutfak kapısından içeri daldım. O daha düşnmeden, onun yapacağı her hareketi biliyordum. Ve onun tam olarak nereye gittiğini de çok iyi biliyordum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ikizlerin odasına ulaşana kadar adımlarım koridorda gürlyle yankılandı. Giriş kapısında durup, beklentinin tadını çıkararak damarlarımdan akan gce kendimi kaptırdım. Gazete makaleleri ve manila zarfındaki dosyaların anıları zihnimde dans ediyor, intikam arzumun ateşini körüklüyordu. Çenemi o kadar sıkı sıkı ki başıma keskin bir ağırı saplandı, ama bu sadece onu nihayet ele geçirme zevkini daha da artırdı.

"ık dışarı, yoksa saçlarından sürükleyerek çıkarırım. Seçim senin."

Ella teslim olmayacaktı, ama bu onun için oyunun bir parçasıydı. Sadece bunun farkında olup olmadığını bilmiyordum. Onun karanlık, güzel tarafı akıl sağılıının sınırında dans ediyor, onunla alay ediyordu. Bir kez daha teslim olursa, belki de bu sonsuza kadar olurdu.

Her adımımı kararlılıkla atarak aramızdaki mesafeyi kapattım ve dolap kapısını açtım. Kendini arkasına barikat kurduğu doldurulmuş hayvanlardan oluşan dağı görmezden gelerek, elimi uzattım ve bir avuç dolusu saçını tuttum.

Ella'nın çığlığı havayı deldi, onu dışarı çıkardığımda vücudu korku ve meydan okumayla kaskatı kesilmişti. Mücadelesine rağmen onu önümde durmaya zorladım.

"Neden? Neden yaptın?" diye bağırdım.

Gözleri yaşlarla doldu, ama bana gözyaşlarının akmasını izleme zevkini yaşatmak istemedi. Dudaklarını sıkıca kapattı. Benim küçük kuzum başka bir şey daha saklıyordu.

Eğildim, onu kucağıma aldım ve omzuma attım. "Beni indir!"

Minik yumrukları sırtıma çarptı.

Onu yatak odasına taşırken onu görmezden geldim. Serbest elimle komodini açtım ve aradığım ipleri bulana kadar eşyaları karıştırdım. Onu yatağa attım ama bir kolunu tuttum.

"Ne yapıyorsun?" Benim tutuşuma karşı direndi.

Bir bileğini hızla yatak direğine bağladım ve baldırıma bağladığım bıçağı kaparken ona şeytani bir gülümseme attım. "Sanırım demek istediğin, sana ne yapmayacağım," diye tısladım ve keskin ucunu pürüzsüz boynuna bastırdım. Hızlı bir hareketle, ince elbisesini kesip parçalara ayırdım. Vücudu ortaya çıktı, büyük göğüsleri bej dantel sütyeninin kalıntılarından dışarı taşıyordu. Hızlı bir hareketle narin kumaşı kestim ve onun nefesini kesen çığlığını zevkle dinledim. Oturmak için çabaladı ama enerjisini boşa harcıyordu.

"Yat," diye emrettim.

Gözlerinde korku parladı, ama bana tekrar karşı gelmeye cesaret edemedi. Başka bir ipe uzanırken, kendimi parçalanmış hissetmekten alıkoyamadım. Bir yanım hala bana ihanet ettiği için ona kızgındı, ama diğer yanım her şeyi unutmak ve onun güzelliğinde boğulmak istiyordu. Her düğüm attığımda, duygularım içimde savaşıyordu, onu cezalandırmak mı yoksa zevk vermek mi gerektiğine karar veremiyordum.

Bileklerini başlığa bağlamayı bitirdiğimde, geri çekilip bağlara karşı mücadele etmesini izledim. Oda endişeyle doluydu, hava özlem ve kızgınlıkla çınlıyordu. Bana, omurgamda heyecan verici bir titreme yaratan bir meydan okuma ile baktı, ama bakışlarındaki o ateşin altında, bir parça kırılmalı hissettim.

Onu kırmak, yaptıklarının bedelini ödettirmek istedim. Ama o orada, savunmasız ve çaresiz bir şekilde yatarken, kafamın içindeki küçük bir sesin, kızgın olsam da ona zarar verirsem pişman olacağımı hatırlattığını görmezden gelemedim. Oynadığımız tehlikeli bir oyundu, tutku ile yıkım arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir oyun.

Ona yaklaştım, nefesim teninde sıcak bir esinti yarattı. "Pişman mısın?" diye sordum, sesim alçak ve sert çıkmıştı. O sessiz kaldı, çenesi inatçı bir sessizlikle sıkılıyordu.

Parmağımı çene hattı boyunca gezdirdim, dokunuşumun altında nabzının hızlı atışını hissettim. "Bana sonsuza kadar direnemezsin," diye mırıldandım, daha çok kendime değil, ona.

Ama duygularla dolu karanlık ve fırtınalı gözlerine baktığımda, aramızdaki bu savaşın henüz bitmediğini anladım. Sonunun alevler mi yoksa küller mi olacağı, ancak zaman gösterecekti.

Ancak bir şey değişmemişti. Nedenini bilmeliydim. Ella bunu sadece kendine itiraf etmekle kalmamalı, bana bunu yapmasına neden olan şeyi de aıklamalıydı.

"Nedenini şöylersen, seni affedebilirim." Bacaklarının arasına, yatağın üzerine ıktım. Pembe tangası, arzusu nedeniyle nemliydi. Bıçağın sapını kavradım ve keskin ucunu, örtülü amının üzerinde yavaşça gezdirdim.

"Olanları araştırmaya hakkım vardı," dedi dişlerini sıkarak. "Bunu bilmem gerek, Death. Artık bunu benden esirgeyemezsin."

Öfke damarlarımdan akıyordu, karanlık bir an için beni tekrar ele geçirdi.

"Kraliçem çok cesur konuşuyor."

"Sana zarar vermek istemedim, ama artık senin bir paranıms. Sen istemesen de ben cevaplara ihtiyacım var." Göğüslerinin inip kalkması hızlandı, sonra ben bıçakla tangasını keserken hareketsiz kaldı. Bıağımın ucunu derisine bastırarak, karnındaki ve kalalarındaki her bir çatlağı tek tek izlerken gözlerimi onlardan ayırmadım. Ella aşağıya bakarak gözlerini genişletti ve bir sonraki adımımı merakla izledi.

Yaraları, bana ait olduğunun kanıtıydı. Onları ona ben vermiştim. Hamile olduğunu açıkladığında, yapmaya karar verdiğim şeyi başarmıştım: onu benim tohumumla doldurmak ve ona sahip çıkmak.

"Cevaplara ihtiyacın yok, Ella." Onun güzel kıvrımlı vücudunda geriye doğru süründüm ve kumaşı tatlı amından uzaklaştırdım. Benim için sıırıslıkladı ve onu yalamak ve tatmak için duyduğum dürtüye direndim. Odadaki gerginlik, elimde tuttuğum bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu.

Dikkatimi yeniden toplayarak, o ne yaptığımı fark etmeden silahımın kabzasını onun içine ittim. Yeşil gözleri büyüdü, yataktan kalkarak tam dudaklarından bir çığlık kaçtı.

3
ÖLÜM

"Kuzu, bir şarkı melodisi gibi karanlığı takip etti, her adımında eskiden olduğu şeyi ortaya çıkardı." ~ Anonim

"Onu bulursan başına ne geleceğini anlıyor musun?" Silahı yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirdim.

"Hiçbir şey. Asla öğrenemez." Küçük inlemesi kulaklarıma ulaştı ve ağzımı zonklayan klitorisine indirip hassas derisini emdim. Altımda kıvranıyordu, vücudu daha fazlasını istiyordu, sıvıları bıçağımın sapını kaplıyordu.

Parmaklarımin iç uyluklarını okşamasına izin verdim, bıçağın sapıyla şehvetli bir kontrast yaratarak. Beklenti hissedilebilir, neredeyse elle tutulur bir şeydi.

"Oh, tanrım." Kalçaları dilimin ritmine uyum sağlamak için hareket etti.

O gelmeden birkaç saniye önce, kolu ondan çekip oturdum. Hayal kırıklığının inlemesi odayı doldurdu.

"Neden ailemin katilini aradığını söylersen, gelmene izin veririm."

Bileklerini bağlayan ipleri çekti, sonra bana dik dik baktı. "Bu senin için neden sorun oluyor?"

Onun üzerinde dururken, kot pantolonumu çıkarırken vahşi bir hırıltı çıktı ağzımdan. Penisimi serbest bıraktığımda, o kadar sert bir şekilde içine girdim ki başı yatak başlığına çarptı, ama durmadım. Onun acısını, korkusunu, cevaplar için çaresizliğini hissetmek istedim.

Kalçalarım acımasızca pompalıyordu, her bir vuruş bir öncekinden daha sert ve daha derindi. Ella, zevk ve acı karışımı bir çığlık attı. Altımda titriyordu, her vuruşta kasları penisimin etrafında kasılıyordu. Bu, beni ele geçirmiş bir uyuşturucu gibi sarhoş ediciydi.

Ama bu sadece zevk meselesi değildi. Güç meselesiydi. Onun bedeni, varlığı üzerinde ne kadar kontrolüm olduğunu ona göstermek istedim.

Ondan çekildim ve ipleri hızla çözdüm, sonra onu karnının üstüne çevirdim. Parmaklarımı kalçalarına geçirip onu yukarı kaldırdım, diri kalçaları benim sikimi istiyordu.

Sikimin ucunu ıslak amının üzerinde gezdirdim, sonra da sıkı göt deliğinin üzerinde.

"Uzun zamandır burada seninle sevişmedim, küçük kuzu, ama o gece ormanda benim sikimi içinde hissetmeyi çok sevmiştin." Komodine doğru eğildim, çekmeceyi açtım ve kayganlaştırıcı şişesini çıkardım. Sikimin ve onun deliğinin etrafına bolca sürdükten sonra, ona bastırdım. Ella'nın kıcı direndi ve o da duyulabilir bir inilti çıkardı.

"Seni her halükarda alacağım, ama gergin olursan canın yanacak. Yoksa istediğin bu mu, acı çekmek mi? Beni kızdırırsan sana ne yapacağımı biliyor olmalıydın."

"Bunu öğrenmeni hiç planlamamıştım," dedi dişlerini sıkarak.

Penisimin başını onun kık deliğine ittim ve bir ecstasy dalgası beni sardı. Onu yavaş yavaş becerirken çığlıkları kulaklarımı deldi. Açgözlü deliği beni santim santim içine aldı, ta ki ben güzelim küçük fahişenin içine gömülene kadar. İlk başta nazıkçe sallanarak onu sahiplendim, sonra hızımı artırdım. Klitorisini bulup, acı çığlıkları zevk inlemelerine dönüşene kadar onu masaj yaptım.

"Sen benim sikimi kıkında isteyen bir fahişesin. Kabul et. O sözleri duymak istiyorum."

"Hayır. Bunu beni cezalandırmak için yapıyorsun, beni mutlu etmek için değil." Ben onun içine girip çıkarken parmakları yatağa gömüldü.

Onun klitorisini, çığlık atacak kadar sertçe çimdikledim, sonra acısını dindirmek için okşadım. Onu sikmeyi bitirdiğimde, bir hafta boyunca oturamayacaktı.

"Tanrım," diye ciyakladı. "Söyle."

"Hayır."

Hızımı artırdım, devam ederken alnımda ter damlaları oluşmaya başladı.

"O zaman seni bir kez daha reddedeceğim." Onun içinden çıktım ve o karnının üstüne yığılırken yataktan indim. Banyoya gidip kot pantolonumu ve gömleğimi çıkardım, sonra suyu açıp kendimi yıkadım. Onunla işim henüz bitmemişti ve sonunda bana gelmeme izin vermem için yalvaracaktı.

Birkaç dakika sonra yanına döndüm. Başını çevirdi, ama gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını gördüm.

"Beni reddetmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Death. Ailenin katilini bulmaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

Küçük kuzum hala dirençliydi ve istediğimi vermeyi reddediyordu. "Yanılma Ella, seni bir kez kırdım, yine kırarım. Görünüşe göre, çok uzun süre yoktum ve sen kime boyun eğip hizmet ettiğini unuttun." Onun ayak bileğini tutup yatakta döndürdüm, sonra sırt üstü çevirdim. Sertçe çekerek onu yatağın kenarına getirdim ve önünde diz çöktüm. Bacaklarını omuzlarıma koydum ve yüzümü amına gömdüm. Parmaklarını saçlarıma soktu, bana karşı sallanırken sıkıca tuttu. Dilim klitorisinin etrafında dans etti, sonra tekrar tekrar tatlı amına daldı. Ella geriye yaslandı ama beni bırakmadı.

"Eğer bu bir ceza ise, o zaman beni cezalandır, Ölüm." Düzensiz nefesleri odayı doldurdu.

Onun amını yaladım, çenem onun sıvılarıyla ıslanmıştı. O kıvrandı ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu anladım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktım ve onun yüzündeki ifade ecstasy'den öfkeye dönüşürken kıkırdadım.

"Siktir git," diye tükürdü.

"Niyetim de o." Sikimi okşarken ona vahşi bir gülümseme attım. Yatağa uzandı, ben onun üzerinde dikilirken her hareketimi izledi, korku ve şehvet güzel yüzünde dans ediyordu. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, sonra tek bir hızlı itmeyle, vücudu yatakta sarsılacak ve dudaklarından çaresiz bir inilti çıkacak kadar güçlü bir şekilde içine girdim.

Korkuyla gözleri büyüdü ve benim tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. O çırpınırken oda bulanıklaştı, deniyordu...

Acımasız saldırımdan kaçamadı. Bileklerini daha sıkı tuttum, onu sabit tutacak kadar baskı uygulayarak şiddetli darbelerimi arka arkaya indirdim, acı çığlıkları yatak odasında yankılandı.

Bacaklarını bana doladı, beni daha derine çekerek daha fazlasını istiyordu. Ter vücudumuzdan damlıyordu, kokusu aramızdaki havada karışıyordu. Her dalış beni boşalmaya yaklaştırıyordu, ama bu zevki uzatmam gerekiyordu, çünkü sonunda geldiğinde daha yoğun olacağını biliyordum.

Her sert vuruşta, o benim altımda titriyordu. Tırnakları sırtımı çiziyor, arkalarında ateş izleri bırakıyordu. Kalbim göğsümde bir davul gibi çarpıyordu, öfkemizi ve şehvetimizi besleyen ilkel dürtülere teslim olmuşum.

Yeni keşfettiğim vahşilikle, onun istekli amına girdim ve inlemeleri odayı doldurdu.

Sonunda gevşeyen bakışları benimkilerle buluştu. "Neden aileni kimin öldürdüğünü araştırmamı istemediğini söyle bana."

"Çünkü gerçek seni tehlikeye atacaktır," diye homurdandım.

Ella'nın çığlıkları, ben ona acımasız bir güçle vururken doruğa ulaştı, vücudu altımda kıvranıyor ve titriyordu.

Kaygan duvarları beni sıkıca kavradı, sanki beni daha derine çekmeye çalışır gibi penisimi sıktı. Çok yakındı, ama henüz orgazmını hak etmemişti.

Onu öfkeli ve nefes nefese bırakarak çekildim.

"Bana gerçeği söyle, seni orgazm yapayım." Ona sıırttım, bir kez daha ona hakim olduğum için keyiflenerek.

O ise hala pes etmeyi reddederek başını salladı.

Yatağın kenarına doğru yürüdüm ve kararlı adımlarla onu bırakarak banyoya geri döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" diye panik bir sesle sordu.

Onun sorusunu görmezden gelerek, pençeli ayaklı küvetin yanından küçük beyaz bir mum ve çakmak aldım. Fitili yakıp ona tekrar yaklaştım. Balmumunun tam doğru sıcaklığa erimesini bekledikten sonra, göğüslerinin arasından başlayıp karnına doğru damlamasına izin verdim.

Elimi hafifçe sallayarak, yataktan parıldayan bıçağımı aldım ve onu üzerinde gezdirerek, mumun izini kırmızı

damlalar bırakarak bıçağı onun üzerinde gezdirdim.

"Nedenini söyle bana, Ella. Neden bana karşı gelmeye cesaret ettin?"

Korkudan titreyerek, gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve nefesini tuttu. Ben mum damlalarının etrafını kesmeye devam ettim, porselen teninden sızan kıpkırmızı kanın görüntüsünden zevk alıyordum. İç uyluklarının hassas etine ulaştığımda, vücudu acıdan titredi.

"Lütfen, yeter. Söyleyeceğim," diye yalvardı, nefes nefese.

Bıçağımlı çekip, ona konuşmaya zorlamadan önce kısa bir süre nefes almasına izin verdim. Gözlerini kapattı ve olacaklara kendini hazırladı.

"Çünkü ben istiyorum..."

ELLA

Acı ve arzu karışımı içimi burkuyor, beni parçalamak üzereydi. Ama artık gerçeği inkar edemezdin.

"Ben istiyorum..." Sesim korkudan titriyordu. Ölüm'e bakarken, bir karanlık dalgası beni sardı ve tüm mantıklı düşüncelerimi boğdu. Bu, John'un parçalanmış bedenini defalarca bıçaklarken beni saran karanlığın aynısıydı.

Konuşmadan önce dişlerimi sıkarak, sırrımı paylaşma cesaretini buldum. "Onu kuduz bir hayvan gibi avlayıp, sırlarını tek tek boğazından söküp çıkaracağım. Ondan gerçeği öğrenmek için, ne kadar acımasız ve zalim olursa olsun, elimdeki her yöntemi kullanacağım. Neden senin anne babanı hedef aldı? Onu o kader gecesine iten neydi? Ama tüm cevapları aldığımda, ona acı çektireceğim. Yavaşça ve acımasızca, her gram acıyı ve pişmanlığı hissedene kadar etini oyacağım. Son nefesini sefil ciğerlerinden verene kadar bir an bile huzur bulamayacak. Ve ancak o zaman adalet yerini bulacak."

O, yerinde donakaldı, gözleri benimkilere kilitlendi, sözlerim keskin bir hançer gibi havayı delip geçti. Söylediklerimin ağırlığını ve onun üzerindeki etkisini bilerek, omurgamdan bir titreme geçti.

Aniden, mumu ve bıçağı komodinin üzerine koydu ve yırtıcı bir zarafetle bacaklarımın arasına yerleşti. Dili uyluğumu okşadı, sonra dişleri etime acımasızca gömüldü, bu da beni hem zevk hem de acı içinde kıvrandırdı. "Daha fazla anlat, Ella," diye homurdandı, titrek vücuduma öpücükler yağdırırken sıcak nefesi içimi gıcıklıyordu. "Onu nasıl yok etmeyi planladığını anlat."

Ağzının ustaca dokunuşuyla her santimim titriyordu, kalçalarım rahatlamak için yataktan kalkıyordu. Ama o beni sıkıca yerinde tuttu, parmakları hassas tenime batarken ben onun yoğun bakışlarına dalmıştım.

Dudaklarımı yaladım, onun duymak istediği ve benim söylemem gereken kelimeleri bulmaya çalışarak...

"Bıçağı uyluğuna saplayıp, kaçamayacak şekilde onu parçalayacaktım. Yere yığıldığında, en çok acı verecek ama henüz ölümcül olmayacak bölgeleri hedef alacaktım. Onun sana yaptıkları gibi, ona da acı çektirecektim." Derin bir nefes aldım, kalbim ve zihnim beynimi bombardımana tutan görüntülerle doluydu.

"Soğuk, sert zeminde kıvranarak acı içinde çığlık atardı. Bu, sana yaptığı her şeyin intikamı. Dökülen her gözyaşı, uykusuz geçen her gece, korku ve belirsizlikle dolu her an. Bedelini ödemek zorunda."

"Devam et," diye ısrar etti Ölüm.

"Yüzüne kazınan acıya gülerdim, bıçak etine daha derine saplandıkça gözleri dehşetle açılırdı. Sanırım karşı koymaya çalışır, bana durmam için bağırırdı, ama inlemeleri sadece öfkemi daha da artıran acınası sesler olurdu. Bıçağın her kesikinde, her yeni yara açıldığında, onun hayatını tamamen sonlandırma dürtüsüne direnmek gittikçe zorlaşırdı. Ve sonra, başladığı kadar ani bir şekilde her şey sona erecek ve adam hareketsiz bir şekilde yerde yatacak." Devam etmeden önce boğazımı temizledim. "Bazen merak ediyorum. Bu yeterli olacak mı ve adalet yerini bulmuş gibi hissedecek miyim? Yoksa öfkem kararımı gölgeleyecek mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum ve umursamıyordum. Tek önemli olan, Sebastian'ın ebeveynlerinin katilinin yaptıklarının bedelini ödediği gerçeğiydi. Ve belki, sadece belki, kocam biraz huzur bulabilirdi.

"Kraliçem geldi," dedi içime girmeden önce. Sert penisinin ucunu kaygan amımın üzerinde gezdirdi, sonra yavaşça içime girdi.

Zevk, gökyüzünü yaran bir şimşek gibi içimi kapladı, o kalçalarını bana doğru sallarken. Bacaklarımı ona doladım, ruhumun en karanlık kısımlarının derinliklerine bakarken gözlerini tutarak. "Onun kanamasını izlemek istiyorum." Parmaklarımı Death'in sırtına gömdüm, ona bedenimi ve zihnimi kaybetmenin eşliğindeydim.

"Bırak seni tüketmesi, küçük kuzu. Karşı koymanın bir faydası yok. O her zaman orada olacak. Kendini tanıyamayacak hale gelene kadar ruhunu parçalamaya devam edecek. Ama ben senin kim olduğunu her zaman biliyordum."

Sözleri beni sakinleştirdi, fiziksel ve duygusal olarak birbirimize bağlandık.

"En karanlık anlarda bile seni koruyacağım." Eğilip, sanki ruhlarımız birleşiyormuş gibi, beni bırakma riskini göze alamayacakmış gibi, sertçe öptü.

Ölüm hızla yuvarlandı ve ben onun üzerine çıktım. Acele etmeden, kalın, uzun penisini yukarı aşağı kaydırdım ve inledim.

"Sikimi sür, benim küçük fahişem." Parmakları boğazımı sardı ve nefes alamayana kadar sıkı. Ölüm bana sertçe girdi ve beni sikerken diğer eliyle klitorisimi okşadı.

"Onu öldürdüğünde, seni onun kanında diz çökmeye zorlayacağım. Benim kirli fahişem beni emip kurutacak."

Onun koluna tırnaklarımı geçirdim, gözlerimin önünde siyah noktalar dans ederken, amım onun etrafında sıkı sıkı sarıldı. Orgazm beni sarstığı saniyeler önce beni bıraktı. İnledim ve sonra öne eğilip tırnaklarımı göğsüne geçirdim ve onun adını haykırdım.

"Lanet olsun, amın çok güzel." Beni sikinden kaldırdı ve oturdu, ağzında şeytani bir gülümseme belirdi. Yataktan indi ve ayağa kalktı.

"Dizlerinin üzerine çök."

Orgazm beni zayıflatmış olsa da hemen itaat ettim. Saçımı yumrukladı ve başımı geriye doğru çekti. Hızlı bir hareketle, boğazıma kadar girene kadar kendini ağzıma soktu ve ben boğulmaya başladım.

"Yanaklarından akan gözyaşların, akmış rimelin ve o güzel dudaklarının arasında benim sikim varken çok güzelsin." Yumruklarını yüzümde gezdirdi.

Nefes almakta zorlanıyordum ama o sıkıca tutuyordu.

"Em. Sanki bu son şansınmış gibi bana tapın. Spermimi ne kadar istediğini göster bana."

Nefes alabilmem için yeterince geri çekildi, sonra içeri girip çıktı. Gözleri kısıldı ve dudakları aralandı. Kendimi

Kendimi onun boşalmasına hazırladım. Gözleri kapanana kadar onun aletini emdim ve okşadım, sonra sıcak, yapışkan sıvısı ağzımı doldurdu.

Death hareketsiz kaldı, sonra gurur dolu bir ifadeyle bana baktı. Çekildi ve önümde diz çöktü. Başparmağının ucuyla gözyaşlarımı sildi ve ben boğazımdaki acıyı yuttum.

"Çok güzelsin." Alnımı öptü, sonra başını kulağıma eğdi. "Söylesene, küçük kuzu. Onu buldun mu? Ailemi öldüren adam hala hayatta mı?"

Sesimi bulmaya çalışırken ortam gerginlikle doluydu. "Evet," diye fısıldayarak zar zor çıkardım.

Bir anda, Ölüm beni kollarına aldı ve tüm boyunu dikerek, intikam ateşiyle yanan bakışlarla bana baktı.

"O kim?" Ölüm, beni banyoya taşıırken belimi mengene gibi sıktı, hareketlerini ilkel bir aciliyet duygusu yönlendiriyordu. Beni tezgahın üzerine oturttu ve duşu açtı.

Sert seksimize rağmen, Ölüm her zaman sonrasında bana iyi bakardı. Bu, bizim dinamikimizin çarpık ama lezzetli bir parçasıydı.

Parmaklarıyla suyun sıcaklığını kontrol ettikten sonra beni lavabodan kaldırdı ve sıcak suya soktu. Dudakları benim dudaklarıma yoğun bir öpücükle çarptı, beni oturturken beni sıkıca tutmaya devam etti.

"Emin değilim. Birkaç takma adı var. Senin bulduğun bilgilerden fazlasını öğrenemedim."

Çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğdi, saçlarımin ıslanmasına izin verdi.

"Artık sır yok, küçük kuzum. Öğrendiğin her şeyi, öğrendiğin anda bilmek istiyorum. Eğer gerçekten hayattaysa, onu birlikte avlayacağız."

Ağzım açık kaldı, kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Seninle birlikte... öldürmeye katılıp katılmayacağımı mı soruyorsun?" Heyecan içimde kabardıkça göğüslerim onun göğsüne değdi.

Gözleri ölümcül bir vahşet ve hevesle parladı. "Tehlikede olmadığın sürece, benim yanımda olacaksın."

Dudakları dudaklarımı yakaladı ve adrenalın damarlarımdan akmaya başladı. Onun sözleri içime işledikçe, kovalamaca ve avlanmanın heyecanı beni sardı. Sonunda Ölüm'ün yaptığını deneyimleyecektim ve sabırsızlanıyordum. Kollarımı boynuna doladım, onu kendime çekerek bilinmeyene hevesle teslim oldum.

ÖLÜM HER AYRILDIĞINDA, kalbim biraz daha kırılıyordu. Onun yoğun, uğursuz ormana doğru kayboluşunu izlerken, düşünceler beynimi bombardımana tutuyordu. Bebekler yakında geri dönecekti ve Lulu'nun Ölüm ve Sebastian'ın gizli kimliği hakkındaki gerçeği keşfetme riskini göze alamazdım. Varlığımın her zerresiyle, kocamı ve çocuklarımı güvende tutacağıma yemin ettim. Lulu, sadece beni seven ve hayatını feda ederek bizi koruyan adamı tanıyacaktı.

Beni yutmak üzere olan hüznü üzerimden atmak için kollarımı ovuşturdum. O akşam geç saatlerde geri dönecekti, ama zihnimin bir köşesinde bir korku hissi kalmıştı. Onun yakalanacağına dair sürekli endişem beni hiç terk etmiyordu. Neyse ki, çocuklar onun dönene kadar beni meşgul edeceklerdi, bu da endişemi biraz hafifletecekti.

Ölümü görmeyi ne kadar sevdiysem de, hasta, sapkın adamları ortadan kaldırmak için yokluğunda sık sık tek ebeveynlik yapıyordum. Belki bu hafta Lulu'ya daha fazla saat vermeliyim ve nasıl gittiğine bakmalıyım. Ekstra yardıma ihtiyacım var.

Bir araba motorunun yumuşak uğultusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Lulu'nun siyah Kia'sının garaj yolunda görünmesini beklerken, bebekleri görmek için kalbim heyecanla çarpıyordu, ama onun yerine garip bir araç geldiğinde kaşlarım çatıldı.

Gözlerimi kısarak, park eden şık araca baktım, duyularım tetikteydi. Kapı açıldı ve uzun boylu, siyah saçlı bir adam çıktı, pahalı takım elbise ceketi kaslı vücuduna mükemmel bir şekilde uymuştu.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" Ellerimi belime koydum. Aile ve arkadaşlar dışında kimsenin burada işi yoktu.

"Elbette." Geniş gülümsemesi neşeli sesini yansıtıyordu ve ben biraz rahatlamaya çalıştım. "Sen Ella McCloud'sun, değil mi?"

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "McCloud benim kızlık soyadımdı. Şimdi Fletcher, ama beni nereden tanıyorsun?"

Çenesini kaldırarak kendine güvenen bir tavırla bana doğru yavaşça yürüdü, güneş ışığı tasarımcı güneş gözlüklerinden yansıyarak beni geçici olarak kör etti. Yaklaştıkça içim bir rahatsızlık hissiyle doldu, ondan tanıdık olmayan bir tehlike havası yayılıyordu. Soruma sadece ürkütücü bir sessizlikle cevap verdi.

Boğazımı temizledim, nabzım boynumda atıyordu. "Sizin için ne yapabilirim?" Kocamın evde olmadığını söylememem gerektiğini kendime hatırlattım.

Verandanın merdivenlerini havalı bir şekilde çıktı ve birkaç santim önümde durdu. Güneş gözlüğünün koyu renkli camlarında yansıtılan sert ifadeyi gördüğümde, ucuz tıraş losyonunun dayanılmaz kokusu beni boğdu.

"Bir arkadaşım gönderdi."

Arkadaşına yaptığı gizemli atıf, beni neredeyse eve koşup silahı kapmaya itti.

"Lütfen neden burada olduğunuzu söyleyin, yoksa gitmeniz gerekecek. Burası özel mülktür."

O yumuşak bir şekilde yumuşak bir şekilde gözleri bakışları etrafta etrafta etrafta sanki bir birini arıyormuş gibi.

"Ben şahsen sana zarar vermek istemiyorum, Ella."

"Şahsen sana zarar vermek istemiyorum, Ella."

"O zaman kim bana zarar vermek istiyor?" Hukuk firmasında çalıştıktan sonra, patronlarımin birkaç büyük suçluyu temsil ettiği için bazı düşmanlar edindiğimin farkındaydım. Kolayca birinin listesine girebilirdim, ama Horizon Society de aileleri güvenli bir yere taşınmalarına yardım eden herhangi birimize sorun çıkarabilirdi. Kahretsin, çok da uzun zaman önce değil, içlerinden biri beni öldürmeye çalışmış ve Death müdahale ederek Stephen'ı mutfağının zemininde öldürmüştü.

Adam başının yan tarafına dokundu. "Akıllı kız, sadece duymak istediklerinizi değil, söylediklerimi de dinliyorsunuz."

Vücudumdaki her kas gerildi ve her sesi keskin bir şekilde fark etmeye başladım. Aniden, omurgamdan bir ürperti geçti ve tüylerim diken diken oldu. Boynumun arkasındaki küçük tüyler diken diken oldu ve içimi bir tedirginlik kapladı.

Parmaklarım sıkı yumruklar haline geldi, potansiyel bir kavgaya hazırlandığım için eklemlerim beyazladı. "Çık buradan," dişlerimi sıkarak bağırdım.

Verandanın gevşek tahta tahtası arkamda uğursuz bir şekilde gıcırdadı. Hızla dönüp baktığımda, üzerimde beliren iri yarısi bir figür gördüm. *Koş!* Vücudum içgüdüsel olarak kaçma moduna geçti, ama harekete geçemedi, etli bir el mengene gibi kolumu sıkıca kavradı ve beni olduğum yerde tuttu.

Aniden, sıcak bir iğne derimi deliyormuş gibi tüm vücudumu yakıcı bir acı sardı. Dehşetle gözlerim fal taşı gibi açıldı ve geriye doğru sendeleyerek dengemi sağlamak için korkuluğa tutundum. Ama bacaklarım beni yüzüstü bıraktı, yoğun acının altında çöktü ve ben, damarlarımdan akan ilacın merhametine kalmış, çaresiz bir halde verandaya yığıldım.

Öğleden sonra güneşi bahçeye uzun gölgeler düşürürken, görüşüm bulanıklaşıp karanlıkta kaybolup ortaya çıkıyordu. Son bir güçle saldırganıma döndüm, dünya kontrolden çıkmaya başlarken çarpık yüz hatları benimle alay ediyordu. Bilincimi kaybetmemek için çaresizce mücadele ettim, ama bilinçsizlik beni tamamen yuttu ve çaresizce unutulmanın derinliklerine doğru sürüklendi.

5
ÖLÜM

"Beyaz yün, kara düşünceler — kaybolmuş bir kuzu, biri diğerinden ağır basana kadar ikisini de taşır." ~ Anonim

Ormanın içinden arabama doğru aceleyle yürürken, kurumuş yapraklar botlarımın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Ella'dan ayrıldıktan sonra birkaç kilometre koştum ve yakında güneş batacak ve bana ihtiyacım olan gizliliği sağlayacaktı. O zamana kadar saklanmaya devam edecektim.

Ella ve çocuklarıma dönmeyi ne kadar istesem de, içimde yanan ateşi söndürmem gerekiyordu. Son kurbanımdan bu yana aylar geçmişti ve kan dökme arzusu tüm gücüyle geri dönmüştü. Öldürmem, zavallı bir piçin gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemem gerekiyordu. Gerektiğinde Tanrı rolünü oynayabilecek güce ve yeteneğe sahiptim ve hazırdım. Çocuklarına zarar verdiği için sapkın bir piçi öldürmek kolaydı, özellikle de benim de çocuklarım olduğu için. Yakalanmamak için dikkatli olmam gerekse de, daha hızlı öldürme ve dünyayı kötülükten kurtarma dürtüsü beni tüketmeye başlamıştı.

Hızımı yavaşlattım ve çevremdeki seslere kulak kabarttım, ama sadece sessizlik cevap verdi. Ceketimin cebine uzanıp, kullan-at telefonumu çıkardım ve bir kısa mesaj yazdım.

Ben:

Benim için bir hedef var mı?

SABIRSIZLIKLA CEVAP BEKLEDİM, saklandığım yeri tesadüfen bulabilecek birileri olup olmadığına dikkat ettim. Böyle bir şey olursa, o kişi için çok kötü bir gün olurdu.

Telefonum avucumda titredi ve ekrana baktım.

DOPE:

O bölgede mi yoksa evinden biraz daha uzakta mı olmasını istiyorsun?

Onun Ella'dan bahsettiğini biliyordum ve haklıydı, ama bu gece öldürmeyecektim. Henüz değil. Takip edip hazırlık yapacaktım, heyecanı ve beklentiyi uzatacaktım, sonra kurbanı o bölgeden uzaklaştıracaktım. Avımı yemeden önce zamanımı kullanma düşüncesi sikimi sertleştirdi.

BEN:

Bana bilgiyi ver. Onu üssünden uzaklaştırırım.

DOPE:

Detayları toplayıp kısa süre içinde mesaj atarım. Bekle.

Karanlığın çökmesini beklerken yüzümde kötücül bir gülümseme belirdi. Dope, namı diğer Hal, Kip ile birlikte benim için cinayetlerimi planladı. Bu sadece zaman kazanmamı sağlamakla kalmadı, aynı zamanda cinayetleri ülke çapında farklı yerlere yaymamı da sağladı. Ancak günler geçtikçe Ella, Alaric ve Verity'den ayrılmak benim için giderek zorlaşıyordu. Bunu onlar için ve bir manyakın elinde acı çeken tüm aileler için yaptığımı kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Bir sonraki kurbanımı nasıl işkence edebileceğimi düşünürken, içimden karanlık bir kahkaha kaçtı.

Cep telefonum tekrar titredi ve ekrana baktım, Dope'un şifreli anahtar kelimelerle yazdığı mesajını inceledim. Tek kullanımlık telefonlar sadece bir dereceye kadar koruma sağlıyordu, ama Dope'un hackleme becerileri sayesinde yakalanmama şansımız daha yüksekti. Yine de o bu alanda en iyisi değildi ve yüzde yüz güvende değildik. Eğer tutuklanırsam, kanıt olmadan suçlamalar asla geçerli olmazdı ve adamlarım izlenebilir hiçbir şey kalmadığından emin oluyorlardı.

DOPE:

Kip'e senin içki aleminde olduğunu söyledim. Onu ne zaman göndermemi istediğini bana bildir.

KIP ara sıra ortadan kayboluyordu ve onun faaliyetleri konusunda endişelerim vardı, ama polisle başı belaya girmediği sürece, şimdilik aceleci kararlar vermek istemiyordum. Yine de içim rahat etmek için destek istedim. Yıllar boyunca, iyi polis arkadaşım Ryan, cinayetlerimin ardından temizlik yapmama yardım etti ve dedektifleri yanlış yöne yönlendirerek onları izimden uzaklaştırdı.

BEN:

Bir hafta sonra doğu kıyısında müsait olacak mısınız?

RYAN:

Uçağı sen ayarlarsan, orada olurum. Ama bana önceden haber ver.

BEN:

Her zaman. Yakında görüşürüz.

Telefonu ceketimin cebine soktum ve dudaklarımı ince bir çizgiye bastırdım. Ryan, üniversiteden beri en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve benim ilk cinayetlerimden birini takip etmişti. Genç ve aptaldım ve o benim faaliyetlerimle ilgili benimle yüzleştğinde onu rehin aldım. Bu uzun sürmedi. O da davaya inandığı için bana elinden geldiğince yardım etmeye hazırdı. Ryan'ın ceza adaleti bölümünde okuduğu ve ilk işini polis olarak bulması, pastanın üzerine konulan çilek gibiydi. O benim arkamı kolladı ve soruşturmamda kilit bir rol oynadı. Sadece, kimliği açığa çıkmadan bunu ne kadar süre devam ettirebileceğini merak ediyordum.

Güneş tuvalini mavi, mor ve altın rengi çizgilerle boyadıktan sonra, ağaçların arasından sıyrılıp toprak yolu koşarak arabama doğru gittim

Arabaya bindim ve motoru çalıştırdım, telefonum yine titremeye başladı. Telefonu aldım ve cevap vermeden önce ekrana öfkeyle baktım.

"Ne?" diye Dope'a ters ters baktım. Dışarıdayken aramaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Telefonun sesi her an beni ele verebilir ve güvenliğimi tehlikeye atabilirdi. Eskiden telefonu kapatırdım, ama Ella'nın bana ihtiyacı olursa...

"Dostum, acil bir durum olmasa aramazdım, biliyorsun," dedi Dope, sesi telaşlıydı.

Konuşurken omuzlarım gerildi. "Ne oldu?"

"Ella'nın evinde, senin istediğin gibi video kayıtlarını izliyordum ve normalde gördüğüm şeyler sıkıcı şeyler."

"Sadede gel, Dope," diye bağırdım, sabrımı kaybederek.

"lm, dostum, o öldü."

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıktım ve onu kolondan koparacağımı düşündüm.

"ld de ne demek?" Telefonu kucağıma koydum ve hoparlör seçeneğine bastım. "Onun evine gidiyorum, o yüzden çabuk konuşsan iyi olur."

Gaz pedalına bastım, lastiklerimden taşlar ve topraklar sıçrarken yol boyunca hızla ilerledim.

"Bir Nissan Sentra yanaştı ve takım elbiseli bir adam onunla konuşuyordu. Başka bir adam daha vardı. Arkadan yaklaşıp boynuna bir iğne sapladı. Ella verandada dizlerinin üzerine çöktü. Birkaç adam eve girdi, ama Ella arabaya taşınarak bagaja atıldı."

Dope'un bana anlattıklarını anlamaya çalışırken boğazımdan bir çığlık ıktı.

"Geri çekilip daha fazla görüntü izledim ve tek iyi haber, çocukların birkaç saat önce Lulu ile birlikte gitmiş olmaları. Sanırım gvendeler, ama emin olmamız lazım."

Arabam toprak yolda zıplarken, onun evine doğru hızla ilerliyordum. En büyük korkumun gerçekleştiğini fark edince paniğe kapıldım. Birini kızdırmıştım ve bu, Ella'yı ve ailemi tehlikeye atmıştı.

"Hızlı hareket etmeliyiz. Adamları ara ve havaalanına git. Ne yapacağını biliyorsun. Yakında seninle iletişime geçeceğim, ama önce onu aramam lazım."

Belki onu kaçırmamışlardır. Belki videoyu photoshoplamışlardır ya da başka bir şey yapmışlardır." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yüzümü buruşturdum. Neden biri beni tehdit edip harekete geçmesin ki? Eğer biri böyle bir şey yaparsa, onu bulduğum anda ölür.

Aklım en kötü senaryolarla doluyken, küçük bir umut ışığı beni ayakta tutuyordu. Belki de görüntüleri değiştirmişlerdir. Olası değildi, ama en ufak bir umuda bile tutunmam gerekiyordu.

Hatta sessizlik çöktü. Ulaşamayacağımı biliyordum, ama o gitmiş olamazdı. Gitmiş olamazdı.

Birkaç saniye sonra onu gördüm. Kapısı ardına kadar açık olan ev, boşluğuyla bana alay ediyordu. Öfke dalgası vücudumu sardı, her kasımı ateşli bir kararlılıkla tutuşturdu. Burun deliklerim küçümsemeye genişledi ve Dope'un yanıldığını kanıtlamak için dişlerimi sıkarak şiddetli bir kararlılıkla dişlerimi sıktım.

"Buradayım. Seni haberdar edeceğim."

"Evet, yakında görüşürüz. Sabırlı ol." Dope, ben yavaşça araba yoluna yaklaşırken telefonu kapattı. Arabayı kenara çekip ağaçların arasında park ettim. Dope'un bahsettiği aracın lastik izlerini not etmem gerekiyordu ve eğer üzerlerinden geçersen ihtiyacım olan şeyi elde etmek çok daha zor olacaktı. Öncelikle kanıt. Ella'nın evine yürüyerek aceleyle giderken düşüncelerim deliliğin eşiğinde sallanıyordu.

Bacağıma bağladığım bıçak, zihnim ve kalbim birbiriyle savaşıırken bana pek rahatlık vermiyordu. Ella'nın öldüğünü kendi gözlerimle görene kadar Dope'un sözlerini kabul etmeyi reddettim.

Sessizce, verandaya çıkan merdivenleri çıktım ve evine gizlice girdim. Karşımdaki manzarayı görünce gözlerim dehşetle açıldı. Verity'nin doldurulmuş ayısı parçalanmış, içinden doldurma malzemesi dışarı çıkmıştı. Bir gözü iplikle sallanırken, diğer gözü doğrudan bana bakıyordu. Alaric'in battaniyesi parçalanmış, Ella ve çocuklarımla resimleri kırılmış ve parçalanmıştı. Kanepe ve sandalye devrilmiş, dergiler yere dağılmıştı. Silahımı çıkardım ve Ella'nın evine izinsiz giren o adi herifi yakalamak umuduyla mutfığa süzüldüm. İlkel bir tatmin duygusu içimi kapladı.

İntikamımı gerçekleştireceğim düşüncesi bile vücudumu titretirken, parmaklarım sabırsızlıkla kaşınıyordu. Kendimi sakın tutmaya, önümdeki göreve odaklanmaya zorladım.

Dişlerimi sıkarken çıkan ses kulaklarıma ulaştı, mutfağı incelerken dolap kapaklarının açık olduğunu, yerde yiyecek ve kırık tabaklar olduğunu fark ettim. İçimde öfke alevlenirken burun deliklerim genişledi. Artık sessiz olup olmadığımı umursamadan merdivenleri koştum ve çocukların odasının kapısını açtım. Boştu. Umarım Lulu ile güvendeydiler, ama onu aramadan önce evin geri kalanını kontrol etmem gerekiyordu. Çocuklar iyiye, dadımızı korkutmak istemedim.

Ella'nın yatak odasına doğru koridorda koşarken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Daha önce yere ve yatağa dağılmış olan kağıtlar yoktu, ama Ella da yoktu. Banyoyu, dolabı ve üst kattaki her köşeyi, her deliği aradım, sonra da alt katı. Ondan hiçbir iz yoktu. Alnımı ter kaplarken, onu kaybetmenin korkusu ve öfkesi içimi parçalarken, keskin bir acı başımı sardı. Kör edici acı beni dizlerimin üzerine çöktürürken, oturma odasına geri döndüm.

"Şu anda migrenin zamanı değil lan!" diye bağırdım ve lanet olası yere yumruk attım. Gerçek kafama dank edince içimden vahşi bir kükreme yükseldi. Ella gitmişti. Onun cansız bedeninin görüntüleri zihnimin gözünde belirince korku beni sardı. Kendimi bu noktaya getiremezdim. Ellerimi sıkıp açarken, "Sizi orospu çocukları, kaçsanız iyi olur çünkü peşinizdeyim" dedim.

Başımı tuttum ve oda gözümün önünden kaybolurken inledim.

SEBASTIAN

Odaklanmaya ve ayakta durmaya çalışırken oturma odası bulanıklaşıyordu. Baş ağrılarım daha sık hale gelmişti ve bende ciddi bir sorun olduğundan endişeleniyordum. Anne babam öldüğünden beri, zaman kavramını kaybediyor ve neler olduğunu hatırlayamıyordum. Bu boşlukları gizlemekte ustaydım, ama belki de Ella ile konuşmalı ve bir doktora görünmeliydim. Aklım hemen en kötü senaryolara gitti. Ya migrenler beyin tümörü gibi daha ciddi bir sorunun belirtisiyse? Tıbbi tedaviye ihtiyacım olacaktı. Kendime ve aileme, kendime daha iyi bakmak, olabileceğim en iyi koca ve baba olmak için borçluydum.

Yavaşça ayağa kalktım ve dengemi bulurken koltuğun üst kısmını tuttum. Kaşlarımı çatarak, birkaç kez gözlerimi kırıştırdım ve görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"Ne oluyor?" Oyuncaklar ve kitaplar yere gelişigüzel atılmıştı ve mobilyalar yan yatmıştı. "Ella?" diye seslendim.

Kafam karışmış bir şekilde mutfığa doğru yürüdüm ve orada daha da büyük bir karmaşa ile karşılaştım. "Ne oldu böyle? Neden hiçbir şey hatırlamıyorum?" Ella ve çocukları aramak için koridorda koşarken içimi korku kapladı. Kimseyi görmeyince, hemen yukarı çıktım ve onları aramaya başladım. Yine, çocukların odasında ve benimle Ella'nın odasında her yerde giysiler ve oyuncaklar vardı. İkizler olsa da, Ella ve ben evi temiz tutardık. Bu durum olağan dışıydı ve beni endişeden neredeyse ikiye katladı.

"Ella! Ella!" Sert bir olasılık göğsüme çarptığında sesim çığınca yükseldi. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Horizon Society için her zaman yanımda bir kontörlü telefon taşırdım. İlk olarak Ella'yı aradım, ama telefon çaldı çaldı ve sonunda sesli mesaja düştü.

Bip sesini beklerken alnım kırıştı. "Bebeğim, ben kocanım. Bu mesajı alır almaz beni ara lütfen." Telefonu kapattım

ve boğazımdaki düğümü yuttum.

Bebeklerimin Lulu'nun yanında güvende olduklarından emin olmak için hemen Lulu'nun numarasını aradım. Ev kaos içindeyken ve Ella'dan haber alamadığım için, onların iyi olup olmadıklarını bilmem gerekiyordu.

İlk çalınıştta cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba, ben Sebastian. Çocuklar nasıl?"

"Parkta yürüyüş yapıyoruz. Hava çok güzel, temiz havanın tadını çıkaracaklarını düşündüm."

Arka planda çocukların gevezeliklerini duydum ve onların zarar görmediklerini anlayınca kalbim bir an durdu. Çocuklarımin aksine annelerinin güvende olmadığını düşündüğüm için sırtımdan bir ürperti geçti.

"Bugün onları birkaç saat daha tutabilir misin? Parayı Venmo ile gönderirim."

"Tabii. Ne zaman eve göndermemi istersiniz?"

Sesindeki endişeyi fark ettim. Nadiren ekstra zaman isterdik, ama telefon görüşmeleri yapıp karımı bulmam gerekiyordu. Kendimi kaybetirsem, çocuklarıma korku yaşatmak istemedim.

"Birkaç saat sonra."

O da kabul etti ve vedalaştık. Telefonu kapattıktan sonra, en kötüsünden korkarak parçaları bir araya getirmeye çalıştım. Sonra Ella'nın, ben şehir dışındayken Stephen'ın peşine düştüğünü bana sonunda itiraf ettiği anı hatırladım. Artık onun bir sorun olmadığını söylemişti, ama ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ne kadar ısrar etsem de, onun bir sorun olmadığını ve hayatımızdan çıktığını söyleyip durdu. En kötü senaryoya kapılarak, onu bulmuş olabileceğini düşünmeden edemedim. Tek bildiğim şey, onun vicdansız, acımasız bir pislik olduğuydu. Bir amaca ulaşmak için birine ihtiyacı olmadığı sürece, sana tükürmektense boğazını kesmeyi tercih ederdi.

Telefonum avucumda titredi ve ekrana bakmadan cevap verdim.

"Ella?" Göğsümde umut doldu, ama Dope'un sesini duyar duymaz umudum yok oldu.

"Bass?" Neredeyse onun irkildiğini duyabiliyordum.

Sinirimi gizleyemeyerek, "Başka kim olabilir ki?" dedim.

"Hayır, dostum, benim hatam." Bir süre durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Sen ... evde misin?"

"Evet, ve durum iyi değil. Bir şeyler gerçekten yanlış... Ben... Ella'yı bulamıyorum." İtirafımla sesim çatladı.

"Yoldayız."

Dope'un bir şey bildiğini fark edince omuzlarım gerildi.

"Ne var dostum? Uzattırma, karımın nerede olduğunu söyle."

Dope'un teslim olarak ellerini kaldırdığını gözümün önüne getirdim. O benim öfkeme alışkındı, ama bu sefer oyalanıp benden bir şeyler saklarsa durum çok daha kötü olacaktı.

"Orada mı diye aramıştım. Birkaç dakika önce kamera görüntülerini kontrol ettim, birkaç adam gelip evini mahvetmiş ve... Ella'yı kaçırmış."

Gözlerimi kısarak baktım. "Canlı izlemiyor muydun?"

"24 saat izleyemem dostum," dedi Dope, sesinde suçluluk duygusu vardı. "Birkaç saatte bir kayıtları kontrol edip, olağandışı durumlar için analiz yapıyorum. Ama onlar bizim programımızı biliyorlardı, Oregon'daki ailenin taşınmasına yardım etmekle meşgul olacağımı biliyorlardı. Zamanlamaları mükemmeldi, bu da tek bir anlama geliyor. Ya biri izliyordu ya da sistemimi hacklemişlerdi. Ben iyiyim, ama her zaman daha iyi biri olduğu için böyle şeyler olur. Üzgünüm dostum."

Onun az önce söylediği şeyi sindirmeye çalışırken gözlerim yaşardı. "Yok, seni doğru duymuş olamazsın." Boşuna umutlandığımı fark ettim. Kanıtlar gözümün önündeydi, ama inanamıyordum.

"Önceki videodan, çocukların Lulu ile birlikte olduğunu düşünüyorum. Sanırım yakında eve dönecek. Herkesi aradım ve hepimiz havaalanına gidiyoruz."

Kafamı salladım, kafamda ıslak bir battaniye gibi karışıklık yerleşmişti. "Çocuklar kesinlikle Lulu'nun yanında. Onu zaten aradım." Boynumun arkasını ovuşturdum, keskin baş ağrısı yerini sönük bir zonklamaya bırakmıştı. "Uçağım neden Oregon'da?"

"Riley ve ben bir aileye yardım etmeye gidiyorduk, Bass. Pilotunu oraya göndermişsin. Aslında zamanlama mükemmeldi, ama biz de sana doğru geliyoruz. Yani, Kip ve ben." Sözlerinden gerginlik sızıyordu.

"Az önce geldim ve Kip pistte. Yoldayız dostum. Onu bulacağız. Yemin ederim ki onu bulacağız."

"Onu birinin kaçırdığını gördüğünden emin misin? İçtiğin mal çok güçlü değildi de halüsinasyon mu gördün?"

"Eminim. Görüntüleri birkaç kez izledim. Oraya vardığımda tekrar izleyebiliriz."

"Boş ver. Sen ve Kip uçaktayken ben izlerim."

Dope keskin bir nefes aldı. "O zaman doğrudan bu öğleden sonra 1:23'e git. Başka izleyecek bir şey yok, zamanını boşa harcama."

"Birkaç saat sonra görüşürüz. Başka bir şey bulursan ara beni." O konuşmadan telefonu kapattım ve yatağa attım. Hemen dizüstü bilgisayarına koştum, açtım ve kamera görüntülerini çıkardım. Ella'nın onu gözetlediğini düşünmesini istemediğim için nadiren bakıyordum ama çok düşmanımız vardı ve tehlikeyi gözden kaçırma riskini göze alamazdım.

Yatağın kenarına oturdum ve telaşla güvenlik kamerası görüntülerini açtım. Dope'un bahsettiği zamana hızlıca ilerlerken, nabzım boynumda atıyordu. Ve işte oradaydı, siyah bir Nissan Sentra arabası evimin önüne yanaşıyordu. Koyu renkli takım elbise ve güneş gözlüğü takmış uzun boylu bir figür arabadan indiğinde, kolumdaki tüyler diken diken oldu. Ses seviyesini yükselttim ve konuşmanın her kelimesini dinledim. Sadece dış tehditlere karşı tasarlanmış güvenlik sistemi, birdenbire işe yaramaz hale geldi ve bunun olmasına izin verdiğim için kendimi lanetledim. Kendimi odaklanmaya zorladım, o orospu çocuğunun karımı kaçıırken söylediği her kelimeyi duymam gerekiyordu.

Bir adamın Ella'nın arkasına gizlice yaklaşıp boynuna iğne batırdığını izlerken, korku damarlarımdan akıyordu. Ella sendeledi; korku, verandanın korkuluğuna tutunurken güzel yüzüne kazınmıştı. Birkaç saniye içinde öne doğru yığıldı ve ona iğne yapan adam onu kucaklayıp Nissan Sentra'ya taşıdı. Adamın çaresiz Ella'yı arabanın bagajına koyup kapattığını görünce videoya bağardım.

Takım elbiseli adam arabanın iki plakasını da değiştirirken, iki adam daha evime girdi.

"Seni aptal herif. Bu, seni bulmamı engelleyecek mi sanıyorsun?" Arabaya odaklandım ve plaka numarasını gördüm. Görüntüyü duraklatmak için düğmeye bastım ve Ella'nın her zaman komodininin üzerinde tuttuğu defter ve kalemi aldım. Wisconsin plakasına bir harf ve iki rakam yazdım. Ne yazık ki, bu plakaların değiştirileceği tek sefer olmayacağını tahmin ediyordum. Hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Telefonumu tekrar bulduğumda, Dope'a polise kayıp ihbarında bulunacağımı mesaj attım. 9-1-1'i aramadan önce telefonum titredi.

"Evet?"

"Polisi arayamazsın dostum." Dope boğazını temizledi. "Oraya varana kadar bekle, ama bana güvenmelisin. Onları bu işe karıştırma."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Dope."

"Ya o adamlar Horizon Society ile bağlantılıysa? Yardım etmek için çok uğraştığımız tüm aileler tehlikeye girebilir. Hepimizin tutuklanıp hapse atılacağından bahsetmiyorum bile. Hepimiz parmaklıklar ardında olursak Ella'ya hiçbir faydamız dokunmaz."

"Evet, haklısın. Bunu düşünmemiştim. Şu anda kafam çok karışık." Şakaklarımı ovuşturdum.

"Bunun için biz varız. Senin mantıklı düşünmene yardım etmek için. Başka bir şey öğrenirsem sana mesaj atarım."

"Sonra." Telefonu elimde sıktım. Dope'un sesindeki titreme, bir şeyler sakladığını gösteriyordu. Bana anlattıklarından daha fazlasını biliyordu. Arkadaşlar buraya geldiğinde, bir şekilde ondan bunu öğrenecektim. Şimdilik, kafamı boşaltıp ikizlerime odaklanmam gerekiyordu.

Keskin bir nefesle gözlerimi açtım ve önümdeki loş odayı gördüğümde nefesim kesildi. Tek bir ampul ileri geri sallanıyor, titrek ışığı dar mutfakta dans eden ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu. Odayı taradım, karşımda yıpranmış turuncu kanepeler ve eski televizyon vardı. Oturma odasının en uzak köşesindeydim, ama kimin eviydi ve neden buradaydım? Vücut kokusu ve bayat hava kokusu burnumu doldurdu ve duvarlar arasında yankılanan şiddetli bir hapşırık tetikledi. Hapşırıkla geri çekilirken, başım arkamdaki sert bir şeye çarptı, yüksek bir ses yankılandı ve gözlerimin önünden yıldızlar geçti.

"Kahretsin!" Kafatasım, acımasız cama çarptığım yeri bastırırken zonkluyordu. Derin ve düzensiz bir nefes alarak, kendimi çevremdeki ortamı incelemek için zorladım. Alan boşluğu derecede küçüktü ve gözlerim loş ışığa alıştıkça, korku göğsümü sıktı ve kalbim korkudan titreyene kadar sıkıştırdı. Aniden üzerime kapanan duvarların farkına vararak, çılgınca bir çıkış yolu aradım. Parmaklarım, dört cam duvar ve beton zeminden oluşan hapisanem olan pürüzsüz yüzeyi karıştırdı. Birkaç açıklık vardı, çoğu küçüktü ama bazıları bir elin sığabileceği kadar büyüktü ve benimle alay ediyordu. Özgürlük için çaresiz bir girişimde, tavana uzandım ama bu dar alanda ayakta durmak bile imkansızdı. Çıkış yolu olmadığını çabucak fark edince panik beni sardı.

"Beni çıkarın!" Nasıl buraya geldim? Hafızamda bazı anılar canlandı: takım elbiseli bir adam, bir diğeri ise verandamda arkamdan gizlice yaklaşıyordu. İçimi korku ve öfke kapladı. *Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!* Uyuşturulmuş ve kaçırılmışım. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmak üzereydi, ama akmasına izin vermedim. Hayatta kalmak istiyorsam

hayatta kalmak istiyorsam, aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Kendimi sakın olmaya zorlayarak, Death ve arkadaşlarımızın beni aramasının sadece an meselesi olduğunu kendime hatırlattım. Onların yardımıyla, burada uzun süre kalmayacaktım. Ailemden çalınmış olma düşüncesi öfkemi daha da artırdı ve beni bebeklerimden ve kocamdan uzaklaştıran o orospu çocuklarını öldüreceğime yemin ettim.

"Dinleyin, orospu çocukları! Yanlış kızı kaçırdınız. Doğduğunuzu pişman olmadan beni çıkarın." Kulakları sağır eden bir çığlık attım ve zayıf bir nokta bulmak umuduyla kafese tekme attım. "Çıkarın beni! Kimsiniz ve benden ne istiyorsunuz?" Efor sarf etmekten alnımda ter damlaları oluşmuştu, kolumun arkasıyla sildim. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarım çınliyordu, yumruğum ağrıyana kadar duvara vurmaya devam ettim. Çok korkmuştum ama enerjimi saklamalı ve buradan çıkmak için lanet olası beynimi kullanmalıyım. Kendimi çevremdeki ortamı incelemek için zorladım, ama tek görebildiğim karşı duvardaki doldurulmuş hayvanlar sırasıydı. Çoğu palyaçoymuştu, ama sonra dikkatim Chucky bebeğine takıldı. Odanın soğuk havasından titreyerek kollarımı ovuşturdum ve ürkütücü Chucky'ye baktım. O film beni her zaman rahatsız etmişti, ama bu tamamen yeni bir tuhafılık seviyesindeydi.

Gözlerimi kapatarak, kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım. Paniklemek buradan çıkmama yardımcı olmazdı. Nefesimi yavaşlattım, zihnimi sakinleştirdim ve kendimi ve Ölüm'ün beni çalan pislikleri öldürdüğünü hayal ettim. Bu öfke beni motive edecek ve aklımı başımda tutacaktı. İntikam da bana biraz umut verecekti.

Aniden bir ses sessizliği bozdu ve meditasyonumu parçaladı. Kafamı yana çevirdim ve yaklaşan bir silüet gördüm, koyu renk saçları dağınık bir şekilde dikilmişti. Üzerinde kirle kaplı yırtık pırtık bir kot pantolon ve zayıf vücuduna yapışan soluk lacivert bir gömlek vardı. O da bu yeraltı hücrelerinde mi tutsak tutulmuştu? Zayıf görünüşü bende hem acıma hem de korku uyandırdı. Onun yanında dikkatli olmam gerekiyordu, ama zihnim kaçış planlarıyla doluydu. Keşke bu cam hapishaneden kurtulabilseydim. *Düşün, Ella! Çevrene dikkat et ve notlar al.*

"Uyandı. Uyandı." Ellerini çırparak mırıldanıyordu. Yüksek ses tonu kollarımda ürpertiye neden oldu.

Boğazım aniden kurudu ve ağrımaya başladı, ama kendimi konuşmaya zorladım. "Kimsin sen?"

Bir anda dönerek, kollarını helikopter pervanesi gibi açtı. Konuşurken gülümsemesi çılgınca bir hal aldı. "Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden patron arayıp bana bir paket geldiğini söylediğinde heyecanımı gizleyemedim." Dönmeyi bırakıp gülümsemesi daha da genişledi ve sararmış dişleri ortaya çıktı. "Kendimi doğru düzgün tanıtmama izin verin, Ella McCloud Fletcher. Ben Xavier Hyde."

"Jekyll ve Hyde gibi," diye mırıldandım. Bir plan yapmaya çalışırken endişe duymaya başladım. Harekete geçene kadar onunla arkadaşlık kurup güvenini kazanmaya çalışmalı mıydım? Yoksa tehditlere başvurup bu orospu çocuğuyla dövüşmeli miydim? Aklımda birkaç seçenek vardı, ama bir şey çok açıktı. Zamanlamayı mükemmel yapmalıydım. Tek bir şansım vardı ve bunu mahvedemezdim.

O yaklaşırken düşüncelerim kesildi ve dehşet içinde nefesimi tuttum. Omzunda devasa bir örümcek sürünüyordu, tüylü bacakları bana doğru yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Titreyerek onu işaret ettim ve kekeleyerek, "Üzerinde bir a-a-örümcek var" dedim.

Büyük, vahşi gözleriyle bana bakarken dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Evet, burada çok var. Göreceksin."

Durumun ciddiyetini fark edince kalbim durdu. "Çok mu?" diye boğuk bir sesle sordum. "Ne tür örümcekler?"

"Benim şaheserim! Yıllarca mükemmel örümceği yetiştirmek için çalıştım ve işte karşınızda: büyük, tüylü ve son derece zehirli," diye cevapladı. "Karanlık yerlerde saklanmayı severler. Endişelenme Ella McCloud Fletcher, sadece ısırıklarında zarar verirler."

Zehirli yaratıkların saldırmaması için dua ederken ellerim kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Ama içten içe, kaderimin onların öngörülemeyen doğasına ve benim hızlı düşünme yeteneğime bağlı olduğunu biliyordum.

Onların ne kadar tehlikeli olduklarını ve biri beni ısıırırsa ne olacağını merak ederek yutkundum. Xavier'in dediği gibi çok sayıda örümcek varsa,

birden fazla ısırık olabilir.

"Lütfen, yalvarıyorum, bana zarar vermelerine izin verme." Vücudum yalvarışlarımla titriyordu. "Anlamıyorsun, beni burada istemiyorsun. Çok güçlü insanlarla işim var ve senin öldürülmeni istemiyorum." *Ama ben kesinlikle sana zarar vermek istiyorum.*

Onun çılgın kahkahası beton zeminde ve duvarlarda yankılandı. "O güzel kafanı yorma. Uslu durursan örümcekler sana yaklaşmayacak. Söz veriyorum. Seni güvende tutacağım."

Farkına varmadan, lanet olası ağzımı açtım ve "Beni rehin tutuyorsun, Tanrı aşkına, sana nasıl güvenebilirim?" dedim.

Xavier'in gülümsemesi kayboldu ve yanıma diz çöktü, aramızda sadece cam vardı. Örümcek, avucunu kafesin yan tarafına koyduğunda kolundan aşağı indi... yaratığın geçebileceği kadar büyük bir deliğin hemen yanına. O pislik herif benim küçük alanıma girer girmez onu öldürecektim. Tanrıya şükür, hala tenis ayakkabılarımı giyiyordum. Güneşlik elbisem, soğuk havadan veya böceklerden pek koruma sağlamıyordu, ama lanet olsun, örümcekleri öldüresiye dövecektim.

"Küçük evcil hayvanım seninle tanışmak istiyor."

Zehirli örümcek küçük delikten geçip kafesin yan tarafına doğru koştu. Çaresizce bir çıkış yolu ararken zihnim korkuyla doluydu. Ama sonra tek şansımı gördüm. Adrenalin patlamasıyla ayağımı kaldırdım ve tüm gücümle indirdim, iğrenç bir çıtırtı sesiyle o pisliği cama yapıştırdım. Bağırsakları ve bacakları yere ve duvara sıçradı, iğrenç bir pislik yarattı.

Xavier'in yüzü dehşetle buruştu ve kan donduran bir çığlık attı. Karanlık gözleri benimkilere kilitlendi, acı ve ihanetle doluydu.

"Neden bunu yaptın? O benim arkadaşımdı."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Arkadaşlık konusunda aynı tanımları paylaşmadığımız açık." Ayakkabımdaki örümceğin kalıntılarını silip soğuk beton zemine attığımda içimi bir tiksinti dalgası kapladı. Onun bakışlarına doğrudan karşılık vererek son kararımı söyledim.

"Beni bu canavarlardan korursan, arkadaş olabiliriz. Aksi takdirde, kocam beni almaya geldiğinde seni koruyamam."

Dikkatini arkamdaki karanlık köşeye çevirdi, orada iki örümcek daha kafesime yaklaşıyordu.

"Arkadaşım olur musun?" Sesi korku ve çaresizlikle titriyordu, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Onunla arkadaş olacağım düşüncesi midemi bulandırdı, ama hayatta kalmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

"Tabii ki," diye cevap verdim, yaklaşan örümcekleri görmezden gelmeye çalışarak. "Eminim birçok ortak noktamız vardır. Ve kocam beni bulduğunda kesinlikle bana ihtiyacın olacak."

O başını salladı, dikkati tekrar örümceklere döndü. "Ben... akşam yemeğini birlikte yiyecek birini istiyorum." Sesindeki mutsuzluk ve yalnızlık hissedilebiliyordu.

Bu düşünce midemi bulandırdı, ama zorla gülümsedim, onun bakışlarına karşılık veremedim ve grotesk yaratıklara daha fazla bakmaya dayanamadan. "O zaman beni güvende tut, ben de seninle akşam yemeği yiyeyim."

Heyecanla başını salladı, gözleri heyecandan parlıyordu. "Sana göz kulak olurum. Hemen dönerim." Bunun üzerine, küçük canavarların rahatsız edici varlığı ve midemde hissettiğim tedirginlikle beni yalnız bırakarak hızla uzaklaştı.

Endişe beni sardı ve zemini ve kafesi aradım, ama zehirli yaratıkları bir daha içeride görmedim.

Xavier'in dönüşü metalin çınlamasıyla duyuruldu. Cam hapisanedeki delikleri kapatmak için birkaç büyük tıkaç tutarak yaklaşıırken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Tek oksijen kaynağım olan üst kısımda onları fark ettiğimde panikledim. Her tıkaç takıldıkça nefesim daha da sıkışıyor ve daha da hızlanıyordu. Sonunda Xavier cebinden bir anahtar çıkardı ve yapının kilidine soktu. Ön paneli açtı ve içimde umut dalgası yükseldi. Beni dışarı çıkaracak mıydı?

İçeri uzandı ve bana elini uzattı. "Saatlerdir oturuyorsun, bacakların uyuşmuş olabilir."

Bu adam bir dakika önce nasıl bu kadar acımasızken, bir dakika sonra bu kadar nazik olabilirdi? Elini tuttum ve daracık odamdan çıkmama yardım etmesine izin verdim.

Yavaşça ayağa kalktım ve gerindim, vücudum ani hareketlere tepki göstererek sırtımda keskin bir spazm ve baldırımda yakıcı bir kramp hissettim. Ama bu, onun dokunuşuyla içimi kaplayan yapışkan ve ürpertici hisle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Teşekkür ederim. Ayakta durmak çok güzel." Onun çarpık gerçekliğini yıkabilirsem, belki kaçmama yardım ederdi, ama onun güvenini kazanmak biraz zaman alacaktı.

"Uzun sürmeyecek." Kahkahası odayı doldurdu ve ben irkildim. "Akşam yemeği için hazırlanalım." Xavier pazılarımı tutup beni peşinden sürükledi.

Bu kadar zayıf olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede sıkı bir tutuşu vardı ve görünüşünden çok daha güçlü olduğunu düşündüm. Dikkatli olmalı ve kaçmak için doğru zamanı seçmeliydim, yoksa onu sadece kızdırmış olurum.

"Yemek yapar mısın?" Ne yaptığı umurumda değildi, ama konuşacak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Ben mükemmel bir aşçıyım." Heyecanla başını salladı.

Küçük odayı taradım ve herhangi bir kapı aradım, ama henüz hiçbir şey görmedim. Duvarlardan birinde üç kirli pencere vardı, ama içinden geçemeyecek kadar küçüktüler. Gece çöktüğünde, bodrum daha da karardı. Saatim alındığından beri zamanın nasıl geçtiğini bilmiyordum, ama uzaktan cırcır böceklerinin sesinden saatler geçtiğini tahmin ettim.

Gölgelerin arasında, yüzeyi kurumuş kanla lekelenmiş bir mutfak masası gizleniyordu. Xavier başka bir ışığı açtığında, bir sürü örümcek dağıldı ve odanın gerçek dehşeti ortaya çıktı. Durumun ciddiyetini fark ettiğimde, nabzım boynumda çılgınca atmaya başladı.

Küçük odada umutsuzca etrafa bakınırken, herhangi bir umut ışığı arayarak paniğe kapıldım. Aniden, dikkatim masada oturan aileye takıldı. Bir zamanlar canlı olan bedenleri artık grotesk bebekler gibi korunmuş ve poz vermiş, yüzleri ürkütücü, çarpık gülümsemelerle donmuştu. Bir zamanlar bunların gerçek insanlar olduğunu fark ettiğimde içimi bir tiksinti dalgası kapladı. Onları hayvanlar gibi katletmiş ve ganimet olarak saklamış mıydı?

"Annem, babam ve küçük kız kardeşimle tanışın." Her bir figürü işaret ederken sesinde mide bulandırıcı bir gurur vardı.

Xavier, "mükemmel" ailesinin her bir üyesini kendinden emin bir şekilde tanıtarken midem bulandı. Safra boğazımı yakıyordu. Başımı çevirdim ve yere kustum. Ağzımın köşesine bir salya damlası yapışmıştı, onu elimin tersiyle sildim, ona bakmaya korkuyordum. O, ilk başta fark ettiğimden çok daha deliydi.

"Çalışmalarımı beğenmedin mi? Onları korumak için çok uzun zaman harcadım." Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Hayatım boyunca hayvanlar üzerinde pratik yaptım, bu yüzden insanlar benim için bir zorluktu, ama sevdiğim bir zorluktu."

Ne oluyor lan! Bütün bunları tek başına mı yaptı, kimse ona yardım etmedi mi?

Hızlı konuşsam iyi olur. "Çok üzgünüm. Hayır, çalışmaların harika. Sadece bana verdikleri ilaç mide bulantısı yapıyor."

Birkaç kez gözlerini kırptı ve bana yalan mı söylüyorum yoksa söylemiyorum mu anlamaya çalıştığını düşündüm.

"Sanırım bu midenizi bozmuştur." Masadaki boş sandalyeyi çekti. "Oturun. Size çorba getireyim. İyi gelir."

Bu düşünce beni dehşete düşürdü, bacaklarım titremeye başladı. Koltuğa çöktüm, sonra ahşabın rengiyle uyum sağlayan ürpertici böcekler olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini fark ettim. Ayağa fırladım ve sandalyeyi, masayı ve zemini kontrol ettim. Belki de yaptığımız şey bu iğrenç yaratıkları korkutup kaçırmıştı ve şimdilik beni rahat bırakacaklardı.

Xavier, küçük, kirli ve çiziklerle dolu beyaz bir buzdolabını açıp büyük bir kaseyi çıkarırken şarkı söylüyordu.

Tik tak, küçük dişliler dönüyor. Her bir mükemmel parça çok güzel bir ses çıkarıyor. Makinelerimi titiz bir özenle yapıyorum. Senin şehrin uyurken, farkında olmadan, farkında olmadan.

Oh, benim mekanik şarkıma nasıl da dans ediyorlar. Hiçbir şeyin yanlış olduğunu hiç şüphe etmeden. Benim saat mekanizmalı çocuklarım şafakla birlikte uyanacaklar, o zaman çok geç olacak, çok geç kalınmış olacak.

Circır ve yaylar, ne kadar hassas şeyler. Görünmez ipleri çeken kukla ustaları gibi. Her hesaplama,

senin değerli düzenini geride bırakmak için.

Onları sıkıca sar, tam olarak ayarla. Bu harika gecede hepsini serbest bırak. Güzel kaosum ortaya çıkmak üzere. Pirinç ve kararmış altından oluşan bir senfoni.

Bana deli dedin, beni kilitledin ama deha gün ışığına ihtiyaç duymaz. Karanlığın derinliklerinde işimi yaptım. Ve şimdi nihayet zamanım geldi.

Dişliler dönüyor, duymuyor musun? Gerçeğin anı yaklaşıyor. Senin dünyanın parçalanırken benim şaheserim başlamak üzere.

Son tik... son tak... Saatin çılgınlığı başlasın.

Şarkısının sözleri durumumu daha da kasvetli hale getirdi. Her nota cam parçaları gibi zihnimi delip geçiyor, zaten boğucu olan korkuyu daha da artırıyordu. Akıldan çıkmayan melodi, ölüm ve yıkımın canlı bir resmini çiziyor, beni korkudan felç ediyordu. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, daha fazla insanı öldürmeyi planlıyordu ve ben de onlardan biri olduğumu tahmin ediyordum.

"Tavuklu erişte çorbası ruha iyi gelir," dedi ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Çorbayı çok severim. Teşekkürler." Ellerimin üzerine oturdum, böylece bana sırtını döndüğünde ona koşup kafasını duvara vurmayacaktım. Ona saldırmadan önce beklemem gerekiyordu, çünkü önce bir çıkış stratejisi bulmam gerekiyordu... lanet olası kapının nerede olduğunu ve neyi silah olarak kullanabileceğimi bulmam gerekiyordu.

"Ruh için iyidir. Ruh için iyidir." Kendini meşgul etti ve iki kaseyi doldurdu, sonra mikrodalgaya koyup ısıttı.

"Ne zamandır buradasın?" Ona sormak istediğim milyonlarca soru vardı, ama dikkatli olmalı ve onu kızdırmamalıydım. Kız kardeşine baktım ve irkildim. Xavier, kendi anne babasını ve kız kardeşini öldürdükten sonra nasıl onları dolaba koyabilirdi? Onları öldürmek için nefret ediyorsa, neden onları mutfak masasına koymuştu? *Mükemmel aileyi yaratmak için.* Eğer bu doğruysa, benim için ne planlıyordu?

Neden burada olduğumu anlamaya çalışırken düşüncelerim çılgınca koşuşturuyordu. Belki de beni izliyordu ve grubuna iyi bir katkı olacağıma karar vermişti. Yutkunmaya çalışırken göğsümde keskin bir batma hissi yayıldı

boğazımı yutkunmaya çalışırken göğsümde keskin bir batma hissi yayıldı, bu his açık bir yara kadar yıkıcıydı.

"Emin değilim. Birkaç yıldır ara sıra. Saklanacak bir yere ihtiyacım vardı, çünkü..." Başını ailesine doğru eğdi. "Beni terk edeceklerdi. Deli olduğumu söylediler. Nasıl oğlunu terk edebilirsin? O zaman onları sonsuza kadar hayatta tutmak aklıma geldi... benimle birlikte. Artık beni terk edemezler." Ağzının köşeleri alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"Bana bunu mu yapacaksın?" Sorum fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıktı. Bilmek istediğimden emin değildim. "Evde bebeklerim var. Onlardan uzun süre uzak kalmamı istemezsin, değil mi? Aileni o kadar çok özlemek, kalbini parçalamak gibi bir şey olduğunu bilirsin."

Kaşları çatıldı.

Onun çarpık düşüncesini kırmak umuduyla devam ettim. "İkizler. Dokuz aylıklar ve annelerine ihtiyaçları var. Lütfen, lütfen beni bırak."

Bana bakarken yüzünde çelişkili bir ifade belirdi. "Patron şimdilik seni canlı istiyor."

Patronu mu? Eğer Xavier tüm bunların arkasında değildiyse, o zaman kimdi ve Xavier'den bu bilgiyi nasıl elde edebilirdim? Cevapları bir araya getirmeye çalışırken, onun sözleri kafamda yankılanıyordu. Sonra beynim onun söylediği başka bir şeye takıldı ve beni öldürmeyeceği haberini duyunca büyük bir rahatlama hissettim... bugün için. Belki bu, Xavier'dan nasıl kaçacağımı bulmak için zamanım olduğu anlamına geliyordu, ama tabii örümcekler benden önce ulaşmazsa.

O mikrodalgadan kaseleri çıkarıp masaya koyarken, saçlarımı kulaklarımın arkasına attım. Çekmeceye koştı, çekmeceyi açtı ve iki kaşık çıkardı.

"Ye, ye." Bana kaşığı uzattı ve yanıma oturdu.

Çorbaya baktım, içinde örümcek bacakları var mı diye merak ettim. ve tanımlayabildiğim birkaç erişte. Xavier yüksek sesle yemeğini yemeye başlayana kadar bir lokma almaya çekinerek karıştırdım. Enerjimi korumak istiyorsam yemek yemem gerekiyordu. Bir kaşık dolusu yemeği ağızma götürürken, Xavier'e yan gözle baktım.

"Beni kim kaçırdı?" Yemeğimden küçük bir lokma aldım ve şaşırtıcı bir şekilde tadı güzeldi. Midem de aynı fikirdeydi.

Kafasını kaseye doğru eğdi. "Bunu dert etme. Ye, sonra bana neden bir seri katille evlendiğini anlatırsın."

Neyse ki, avukatlar için çalışırken ifadelerimi kontrol etme konusunda bolca pratik yapmıştım. Çenemi hafifçe kaldırıp ona bakarken yüzüm ifadesiz kaldı.

"Neden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum."

Bana yaklaştı, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve kokuşmuş nefesi duyularımı saldırıyordu. Kan çanağı gözleri deli gibi yoğun bir şekilde bana bakıyordu, onu ele geçiren manik karanlık şimdi tamamen bana odaklanmıştı. Onun deliliğinin dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordum, vahşiliğiyle beni boğuyordu.

Sonra dedi ki, "Sırlarını biliyorum Ella. Hepsini."

Sandalyesinde kıpırdanarak, sanki savaşı kazanmış gibi sırtarak yüksek sesle kahkaha attı. Ona bir haberim vardı: Savaşın sonunu görecektir kadar uzun yaşamayacaktı.

KAFESİN İÇİNDE ZAMAN BELİRSİZLEŞTİ. Saatim olmadan, görüş alanımın kenarlarında dans ediyor gibi görünen örümceklerin ara sıra ortaya çıkması dışında, geçen saatleri takip etmenin bir yolu kalmamıştı. Bazen onların gerçek olup olmadığından ya da izolasyonun gerçeklik algımı bozup bozmadığından emin olamıyordum.

"Neden cam seçtiğimi biliyor musun?" Xavier yaklaşırken, yüksek tiz sesi karanlıkta yankılandı. Saatlerce beni izlemişti, varlığı sürekli olarak esaretimi hatırlatıyordu.

Sessiz kaldım, tartışmaya girmeyi reddettim. Boğazım, ona sadece eğlence kaynağı olan önceki çılgınlarımdan dolayı ağrıyordu.

"Çünkü senin değişmeni istiyorum." Avucunu duvara dayadı. Xavier konuşurken sesi kalınlaştı. "Ölümlle başa çıkabilecek kadar güçlü olduğunu düşünen kadın

Ölümle başa çıkacak kadar güçlü olduğunu düşünen kadın, daha yönetilebilir, daha şekillendirilebilir bir şeye dönüşürken izle."

Bir örümcek, burnumun hemen önüne bir iplikle indi. Geri çekildim ve başımı cama çarptım. Xavier'in kahkahası odada yankılandı.

"Evcil hayvanımın bir ısırığı seni çok hasta edeceğini biliyor muydun? Zehirin seni öldürmesi bir hafta sürer." Örümceğin bulunduğu yeri hafifçe vurdu. "Ama bu çok hızlı olur. Çok merhametli. Ben önce zihnini çözülmesini izlemeyi tercih ederim."

"Siktir git," dedim titrek bir sesle.

"Ne ateşli." Yüzünü bizi ayıran duvara yaklaştırdı. "Ama ateşin yanması için oksijene ihtiyacı vardır. Peki ya orada? Şöyle diyelim, nefes almanı ben kontrol ediyorum." Ellerini çırpı, sonra başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

Tüm gücün kendisinde olduğunu göstermek için, benim güvendiğim hava deliklerine doğru ilerledi ve yavaşça tek tek kapatmaya başladı. Panik boğazımı sıkarken göğsüm sıkıştı.

"Lütfen," diye fısıldadım, sesimdeki zayıflıktan nefret ederek.

Delikleri açtı ama elini deliklerin yakınında tuttu. "Ne kadar çabuk pes ettiğini görüyor musun? Ne kadar kolay yalvarıyorsun? Ölüm çok hayal kırıklığına uğrayacak." Sözleri zehir gibi kafesin içinden süzüldü. "Ama merak etme. Yakında onu tamamen unutacaksın. Yakında benim onayımı almak için yalvarmayı öğreneceksin."

Ölüm hakkındaki gerçeği nasıl keşfetmiş olabilirdi? Sebastian'ı her şeyden çok sevenlerin saklamak için dişlerini tırnaklarını kullanarak savaştıkları, sıkı bir şekilde korunan sırrı nasıl öğrenebilmişti? Sevdiğim herkesin bu kötü adama maruz kaldığı düşüncesi kanımı dondurmaya yetti.

O, cama bir şey bastırınca midem bulandı —bir fotoğraf. Fotoğrafta yatakta uyuyan ben vardım, yatak odamızın penceresinden çekilmişti. "Aylardır seni izliyorum. Alışkanlıklarını öğreniyorum. Korkularını." Parkta ikizlerle birlikte çekilmiş başka bir fotoğrafımı gösterdi. "Senin olduğunu düşündüğün her şey? Sadece ödünç alınmış zamandı."

Onun gözetiminin, takıntısının boyutunu fark ettiğimde gözyaşları yüzümden süzüldü. Bunu ne zamandır planlıyordu?

Ben kendimi güvende hissederken, beni kaç kez izlemişti?

"Sen benim başyapıtım olacaksın," diye fısıldadı, nefesi camı buğulandırırken gözleri çılgınca parlıyordu. "Bu güzel kafeste sonsuza kadar korunacak mükemmel gelinim. Ama nce..." Köşelerde toplanan örümceklere işaret etti. "nce, senin kim olduğunu sandığın her şeyi ortadan kaldırmalıyız." Manyaka sırtışı beni geriye doğru kaçırdı.

Daracık alanda vücudumu olabildiğince küçültmeye çalışarak kendimi kıvrıldım. Örümcekler gölgelerde çoğalıyor gibiydi, varlıkları bana sürekli aresizliğimi hatırlatıyordu. Xavier'in yumuşak mırıldanması havayı dolduruyordu, bir daha uyuyabilirsem beni rahatsız edecek çarpık bir ninni.

"Tatlı rüyalar, aşkım," diye şarkı söyledi ve ışıkları kısarak beni neredeyse tamamen karanlıkta bıraktı. "Yarın, eskiden olduğun kadının bir katmanını daha soyup atacağız."

Ayak sesleri uzaklaşırken, alnımı dizlerime dayadım ve Sebastian, lm ve çocuklarımla anılarına tutunmaya çalıştım. Ama cam kafesin boğucu sınırları içinde, bunlar bile rüya gibi gelmeye başladı, Xavier'in psikolojik işkencesi ise benim yeni gerçekliğim oldu.

SEBASTIAN

Arkadaşlarım nihayet gelene kadar zaman durmuş gibiydi. Evde yalnız kalmak delirticiydi ve ben bu kaotik durumu anlamaya çalışıyordum. Zihnimde yoğun bir sis çökmüştü, sanki yabancı bir varlık beynime yerleşmiş ve tüm mantıklı düşüncelerimi boğuyordu. Sanki kafamın içinde başka biri varmış gibiydi, ama bu çok saçmaydı. *Öyleyse neden hayatımın çoğunda böyle hissettim?*

Titrek ellerimle yüzümü kuvvetlice ovuşturdum, bu ezici kafa karışıklığını atlatmayı umuyordum, ama bu sadece göğsümdeki yoğun çarpıntıyı daha da şiddetlendirdi. Tüm dünyam altüst olmuştu ve ben de derinden sarsılmıştım. Her şey gözlerimin önünde çözülüyordu ve ben buna karşı çaresiz hissediyordum.

"Şüphelilerin listesini yapmalıyız." Oturma odasında volta atarken, ayaklarımla hala etrafa dağılmış oyuncakları kenara itiyordum. Kip ve Dope yirmi dakika önce nihayet gelmişlerdi ve karımı bulmak için kafa kafaya verip beyin fırtınası yapıyorduk. Üç kafa, panik içindeki tek bir kafadan daha iyiydi.

"Ben başladım bile," dedi Kip, parmaklarını koyu renk saçlarının arasına geçirerek. Birçok kişi bizi ayırt etmekte zorlanıyordu. Aynı boydaydık, koyu renk saçlı ve geniş omuzluyduk. Dope ise çok daha kısa ve zayıftı, kırmızı saçları kalabalığın içinde hemen göze çarpıyordu. "Horizon ile birçok düşman edindik ve liste uzun."

Dope onaylayarak başını salladı.

"Bu nasıl oldu lan?" Ella'nın kaçırılmasına bir çözüm bulmak için çaresizce uğraşırken, hayal kırıklığıyla yumruklarımı sıktım ve tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. Arkadaşlarıma dönüp saçlarımı parmaklarımla tararken, durumu her açıdan değerlendirmek için heyecanla saçımı çekerek kalbim göğsümde çarpıyordu. Ama

ne kadar dikkatli baksam da, arkadaşlarımla yüzlerinde sadece korku ve umutsuzluk gördüm.

Boğazımdaki kuruluştan dolayı yutkundum. "Stephen... geçen yıl Ella'nın peşine düştü. Belki de karısını ve çocuklarını bulamadığı için sinirlenmiş ve *benim* karımı kaçırmaya karar vermiştir. Ailesinin o zavallı heriften kaçmasına yardım ettiğimizde, karısını ve çocuklarını minibüse bindirirken Ella'yı gördü ve daha sonra onu ziyaret etti. Ella bana onun sorun olmadığını söyledi, ama bence sadece benim endişelenmemem için öyle söyledi."

Kip, sandalyesinde kıpırdanırken sakallı çenesini ovuşturdu. En azından mobilyaları tekrar düzeltme akılını başıma gelmişti.

"Listeyi gözden geçirelim," dedi Dope.

Kip konuşmadan önce onaylayarak başını salladı. "Büyük bir tehdit oluşturmayacak veya kim olduğumuzu bilmeyen kişileri elemeye başladım, ama o isimleri de paylaşacağım."

Ona devam etmesini söyledim. Kip olası şüphelileri tek tek sayıp kim olduklarını ve ailelerini anlattıkça, hiçbir şey uymuyor gibiydi. Stephen'dan başka kimse yoktu.

"Stephen neden o listede yok? O hasta piçi takip edip neler öğrenebileceğimize bakmalıyız," dedim.

"O şüpheli değil, Bass. Söz veriyorum," dedi Dope, yüzünde sert bir ifadeyle.

"Ne demek istiyorsun?" Onu sert bir bakışla sardım. "Karımı bulana kadar herkes şüphelidir." Sesim odada yankılandı, öfkem de onunla birlikte yükseldi.

Kip ve Dope birbirlerine baktılar, sonra Dope, "O öldü, Bass. Bu yüzden araştırmamız gereken kişiler listesinde yok," dedi.

Bu haberle çenem sıkıldı ve yüzümdeki kaslar seğirdi. Endişe ve korku beni tüketmiş, Ella'ya zarar vereceği endişesiyle sürekli gergin kalmıştım, ama şimdi onun öldüğünü mü duyuyordum? *Ne oluyor be?* "Neden kimse bana haber vermedi?" Şok ve öfkenin karışımıyla sesim yükseldi, etrafımdakiler geri çekildi.

"Çünkü durum kontrol altına alındı ve ailenize odaklanmanız gereken bir zamanda sizi rahatsız etmeye gerek yoktu. Bu yüzden biz varız,

sorunlarla ilgilenmek için biz varız, böylece senin ilgilenmene gerek kalmaz."

Derin bir nefes aldım ve bu koşullar altında mümkün olduğunca sakinleşmeye çalıştım. "Böyle bir şey tekrar olursa, hemen bana haber ver. Her şeyi düzeltmeye çalışmayı bırak. Bu tür bilgileri bilmem çok önemli. Ailemin güvenliği söz konusu." Durumla ilgili bir tedirginlik hissi içimi kapladı. *Bana neyi söylemiyor?* "Nasıl öldü?" Ella'yı kaçıranın o olduğundan emin olduğum için cevapları bilmem gerekiyordu.

"Ella'ya zarar vermeye çalıştıktan kısa bir süre sonra, o..." Dope, Kip'e bir kez daha baktı. "Bir araba kazası geçirdi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana açıkça ya l a n söylüyorsun. Ne saklıyorsun?"

Kip sandalyesine yaslandı ve parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Bence bazı şeyleri konuşmalıyız Bass, ama neden Ryan ve Cami'yi yardım etmeleri için buraya getirmiyorsun? Lulu iyi birisi, ama bizim toplumda ne yaptığımızı ve... bilirsin, diğer şeyleri bilmiyor. Onu bu işlerden mümkün olduğunca uzak tutmalıyız. Cami bu sırrı saklayacaktır. Ayrıca çocukların, Cami teyzeleri gibi kendilerini rahat hissettikleri birine ihtiyaçları var. Yapacak çok işimiz var."

Gözlerimi ona diktim. "Ryan ve Cami'yi getirirsem, sakladığınız şeyi bana söyler misiniz?"

Kip ve Dope aynı anda evet diye cevap verdiler. Arka cebimdeki telefona uzanırken mideme bir kurşun düşmüş gibi hissettim. Başlangıçta Ryan'ı pek sevmezdim, ama o ve Cami bizimle daha fazla zaman geçirdikçe iyi arkadaş olduk.

Dikkatim Kip ve Dope arasında gidip geliyordu. "Ryan polis olduğu için, onu ararsam, dernek ve yaptığımız iş hakkında bilgi sahibi olur. Bizi tutuklamayacağına veya bilgileri paylaşmayacağına güvenilebilir miyiz sence?"

Dope öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yüzünde yorgunluk belirdi. "Evet, güvenilebileceğimizden eminiz. Ayrıca, en önemli şey Ella'yı bulmak. En azından Ella eve sağ salim dönene kadar bizi ele verip tutuklatmayacaktır. Bu riski almamız gerekiyor. Kişisel görüşüm mü? Ona hayatımızı ve Ella'nın hayatını emanet edebiliriz."

Dope'un sözlerini düşündükten sonra Kip'e döndüm. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Evet, Dope'a katılıyorum. Ryan bizim tarafımızda. Şu anda onun için endişelenmemize gerek yok. Önce karını bulalım, sonuçlarıyla sonra ilgileniriz."

Gözlerindeki belirsizlik parıltısını kaçırmadım. "Tamam." Kişilerimden Ryan'ın numarasını bulup aradım. O ve Cami bizden üç saat gerideydiler, yani orada saat akşam yedi olmuştu. Çalışıp çalışmadığını bilmiyordum.

Üçüncü çalınıştan sonra telefonu açtı. "Selam dostum. Nasıl gidiyor?"

Burnumun köprüsünü sıktım, şakaklarım bu durumun yarattığı stresle zonkluyordu. "Yardıma ihtiyacım var. Cami'nin de." Nefesimi tuttum. Ona bir kez söyledikten sonra geri dönüş yoktu, ama en iyi arkadaşlarım haklıydı, onların yardımına ihtiyacımız vardı, sonuçları ne olursa olsun. "Biri Ella'yı kaçırdı."

Hatta duyulabilir bir nefes sesi duyuldu. "Ne? Kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım."

"Doğru duydun. Biri onu ön kapımızın önünden kaçırdı. Her şey kameraya kaydedildi." Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. "İkiniz buraya gelebilir misiniz? Cami'nin çocuklara yardım etmesi gerekiyor."

"Evet. Kullanabileceğim biraz tatil günüm var. Cami izin alıp almamayı umursamayacaktır, bu acil bir durum ve eminim bir şekilde halledecektir. Tam da onun evine gidiyordum, onunla konuşayım, sonra seni geri ararım."

"Harika, pilotum Portland havaalanında seninle buluşacak."

"Tamam. Birazdan görüşürüz."

"Sanırım kısa süre içinde yola çıkacaklar," dedi Dope.

"Evet." Telefonu kapattım ve iç geçirdim. Her şey korkutucu bir şekilde gerçek olmaya başlamıştı.

LULU ikizleri bırakmıştı ve onlar güvenli bir şekilde yataklarına yatırılmıştı. Dadı kamerasını buldum ve onları gözlemleyebilmek için oyuncak ayıyı yatak odalarına koydum. Eğer biri Ella'yı kaçırsa,

çocukların peşine düşebilir. Öyle olursa, ben hazır olurum. Ailemin peşine düşen kişiyi işkence edip öldürme görüntüleri zihnimde canlandı. Birinin beyni oturma odamın duvarına sıçrayacak olması fikri beni tiksindirmek yerine, içimi rahatlattı. İntikamın soğuk yendiğini bilsem de, bir tehdidi ortadan kaldırmak için tereddüt etmezdim.

Kapımda yumuşak bir vuruş sesi duyuldu ve gözetleme deliğinden baktım. Ryan ve Cami'nin sağ salim geldiklerini görünce rahatladım ve onları içeri aldım. "Merhaba Bass." Cami bana sıkıca sarıldı. "Onu bulacağız. Söz veriyorum."

Onun kucaklamasına karşılık verdim, burada olduğu için minnettardım. O, karımın hayatının önemli bir parçasıydı, bu yüzden küçük bir şekilde, Ella'nın bir parçası yanımda gibi hissettim.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Sesim pişmanlık ve suçlulukla titriyordu. Ella'nın kaybolması benim hatamdı ve Cami gerçeği öğrendiğinde... Ne olacağını bilmiyordum.

"Başka nerede olabilirdim ki?" Geri çekildi ve mavi gözlerinin ve burnunun şişmiş ve kızarmış olduğunu fark ettim. Sarı saçları dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı ve bazı tutamlar topuzdan kaçmıştı.

"Hey, dostum." Ryan öne çıktı ve omzumu sıktı. Ela gözleri endişe ve kararlılıkla parıltıyordu. "Ne yapabilirim? Bende biraz..." Yüzündeki ifade daha da ciddileşti. "Yardımcı olabilecek bazı gizli bağlantılarım var, ama önce seninle konuşmak istedim. Anlarsın ya, bunlar yasalara pek uygun değil." Sesi alçak ve ölümcül bir tondaydı.

"Bunu kurallara uygun olarak yapmayı planlamıyordum." Ryan'ın sözlerime vereceği tepkiyi bekledim, ama o sadece çenesini bana doğru eğdi. "Sana güvenip yardımını isteyebilir miyim, yoksa seni kötü bir duruma sokmadan önce bu konuşmayı şimdi bitirmemiz mi gerekiyor?" Sorunun stresıyla aksanım daha da kalınlaştı.

"Ben senin tarafındayım. Şu anda polis değilim, bu yüzden endişelenme. Ele alınması gereken daha önemli sorunlar var. Ayrıca, bu konuyu yasal yollardan halledeceğini düşünmemiştim. Biri Cami'yi kaçırsa, ben kesinlikle yasal yollara başvurmazdım." Dikkatini kısa bir süre ona verdi, sonra tekrar bana döndü.

"Çocukları kontrol edebilir miyim?" diye sordu Cami, sözlerinde endişe ve korku vardı.

"Evet. Onları gözetlemek için odaya bebek kamerası yerleştirdim. Ayrıca pencereleri daha net görebilmek için kameraların ayarlarını da yaptım. Hepimiz birlikte olduğumuz için, onların güvenliği konusunda biraz daha rahat hissediyorum."

Arkadaşlarımın arkasından ön kapıyı kapattım, onların burada olmaları ve Ryan'ın yardım ve güven sözü vermesi beni biraz rahatlatmıştı. Umarım topluluk hakkında her şeyi anlattıktan sonra da sözünü tutar.

Ryan, Cami'yi kendine çekti ve dudaklarından öptü. "Dayan, bebeğim. Onu geri alacağız. Seni seviyorum."

Cami, Ryan'ın gömleğinin önünü tuttu ve başını salladı. "Gerekli her şeyi yapacağınızı biliyorum. Benimle... bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim." Parmak uçlarına yükseldi ve Ryan'ı tekrar öptü. "Ben de seni seviyorum."

Cami üst kata çıktı ve Ryan, Dope ve Kip'i karşıladı. "İsteyenler için bir demlik kahve yapacağım. Uyku tutmayacak gibi görünüyor, ama kafein zihnimi açık tutmama yardımcı olur." *Umarım.* Mutfağa girip kahveyi yaptım, taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu beni o ana tuttu. Fincanları, sütü ve kremayı topladım ve krem rengi granit tezgahın üzerine koydum. Aklım Ella ile ilgili düşüncelerle doluydu. Yaralanmış mıydı, hatta hayatta mıydı? Böyle düşünemezdim. Ella güçlü ve akıllıydı ve onu kaçıran orospu çocuğunun peşine düşeceğime dair güvenceyle, başına gelen her şeyi halledebileceğine inanmam gerekiyordu.

Oturma odasına girince, tepsiyi sehpayı koydum. "Acıkan var mı?"

"Her zaman," dedi Dope.

"Sormamalıydım." Dope'un esrar alışkanlığı düzenli olarak iştahını açıyordu. Ne kadar yerse yesin, hala sıksa bir herifti.

Tekrar ortadan kayboldum ve cips, kurutulmuş et, fındık ve kahve dolu sürahi ile geri döndüm. Atıştırmalıkları hazırladıktan sonra, ellerimi belime koydum ve arkadaşlarıma baktım.

"Ryan, bu bilgiyi Cami'den saklamayı beklemiyorum. Daha fazla tehlike olması durumunda o da bilmeli. Senin ve onun, neye bulaştığınız konusunda bilinçli bir karar vermenizi istiyorum."

"Ne hakkında?" diye sordu Cami, çocuk odasından merdivenlerden inip nişanlısının yanına oturdu.

Kip parmaklarını başının arkasında birleştirdi ama sessiz kaldı. "Topluluk."

Cami'nin tepkisini bekledim, ama o tepki vermedi. "Ella sana söylemedi mi?"

Cami burnunu çekti. "Ella avukatlarla birlikte ceza davalarında çalışıyordu. Bana bile ağzını sıkı tutuyor."

Bu haber karımı daha da sevmemi sağladı. Sır saklayabileceğini biliyordum, ama Cami onun en iyi arkadaşıydı ve bazen bu sınır bulanıklaşıyordu. Görünüşe göre Ella ile öyle değildi.

"Birkaç yıl önce Horizon Society'yi kurdum ve faaliyete geçirdim. Biz" —başımı Kip ve Dope'un yönüne doğru eğdim— "kadınların ve çocukların tehlikeli durumlardan kaçmasına yardım ediyor ve onlara sahte isimler ve yeni bir hayat sağlıyoruz. Yaptığımız şey yasa dışı ve boşanma ve velayet kararı varsa aileleri eyalet sınırlarının ötesine taşıırken birçok kuralı çiğniyoruz, yeni kimlikler ve sosyal güvenlik kartları oluşturmaktan bahsetmiyorum bile, ama bunu insanların güvenliğini sağlamak için yapıyoruz." Yaptığımız şeyi güzelleştirmenin bir anlamı yoktu.

Cami, birkaç kez ağzını açıp kapattıktan sonra konuşabildi. "Siz suçlusunuz?"

"Evet, ama bunun için özür dilemeyeceğim. Dope bir hacker ve karanlık web uzmanı. Siz uçarken o zaten Ella'yı arıyordu. Ama onu bulacaksak, neye bulaştığınızı bilmeniz gerekiyor. Suç ortaklığı nedeniyle suçlu bulunursunuz. Eğer bununla sorunuz varsa, gitmekte özgürsünüz, ama bizi ele vermemenizi rica ediyorum. Kadınlar ve çocuklar, onların güvenliğini sağlamak için size güveniyorlar, en iyi arkadaşınız da öyle."

Ryan ellerini ovuşturarak sırtıttı. "Bunu çok sevdim dostum. Ben varım. Topluluğa katılamamam çok kötü, ama polis olduğum için kariyerimi tehlikeye atmak istemiyorum. Öyle olursa kimseye yardım edemem."

Dope burnunu çekti ve ben ona merakla baktım. "Dostum?"

"Üzgünüm, boğazıma bir parça yemek kaçtı."

Görünüşe göre Ryan'ın söylediği bir şey komikti. Dope'un bana neden yalan söylediğini bilmiyordum, ama onunla sonra ilgilenecektim.

"Ella tüm bunları biliyor muydu?" diye sordu Cami.

"Evet, elinden geldiğince bize yardım etti. İkizler doğduktan sonra, ön saflarda olmak yerine Dope ile birlikte aileleri bulmak için daha çok çalıştı. Ben de karımı ve çocuklarımı korumak için bir adım geri çekildim. Sanırım planladığımız gibi gitmedi."

Cami'nin alnı kırıştı. "Yani, yanlış kişiyi kızdığınızı ve onun Ella'yı kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet," diye araya girdi Kip. "Kimliklerimizi gizlemek için büyük çaba sarf etsek de, bir eş kocası veya erkek arkadaşıyla iletişime geçerse, her şey mahvolabilir. Benim tahminim, böyle bir şeyin olduğu ve şimdi kızgın bir kocanın Ella aracılığıyla peşimizden geldiği yönünde."

Cami kanepeden atladı, elleriyle ağzını kapattı, yüzünde korku ve şok karışımı bir ifade vardı. Aklından geçenleri ancak tahmin edebiliyordum. "O çocukları kurtardığınız için size teşekkür etmeli miyim, yoksa en iyi arkadaşımı tehlikeye attığınız için boğazınızı sıkmalı mıyım, karar veremiyorum."

"Cami, bunun sindirilmesi zor olduğunu biliyorum, ama Ella ön saflarda yer almak istedi ve Bass hayır dedi. Onu en uzun süredir tanıyan sensin, bir şeyi istediğinde ne kadar kararlı olduğunu bilirsin. Bass'ın şansı yoktu," dedi Kip, beni savunarak.

Cami topuklarını döndü ve ona öfkeyle baktı. "Kesinlikle inatçıdır, ama kaçırılıp çocuklarından alınmak için gönüllü olmadı." Öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu.

"Cami," dedi Ryan nazikçe, sanki onun duygusal patlamasını kontrol altına almak istercesine elini beline koyarak. "Bebeğim, kızgınlığımızı sonraya bırakalım. Zaman aleyhimize işliyor ve öncelikle Ella'yı bulmaya odaklanmalıyız

..."

İçim acı bir düğümle doldu. Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Hepimiz aklından geçenleri biliyorduk.

Cami derin bir nefes aldı. "Haklısın. Şu anda benim duygularım önemli değil. Onu bulup eve

."

Koltuğuna çöktü ve ellerini ovuşturdu. Ryan kolunu onun omzuna attı ve alnını öptü.

Cep telefonum cebimde titredi ve hemen onu çıkardım, artık inanmadığım bir tanrıya bunun karım olduğunu umarak dua ettim.

"Alo?"

"Ölüm, ey Ölüm, neredeysen ortaya çık. Karın seni özlüyor," dedi ses tiz bir şarkı söyler gibi.

"Sen de kimsin lan?" diye bağırdım. "Ella ile konuşmak istiyorum."

Hoparlörden çılgın bir kahkaha duyuldu ve ben telefonu kırıp o orospu çocuğunu yakalayıp yavaş yavaş öldürmek istedim.

"Lütfen bekleyin." Hat karışıklıkla doldu ve ben hemen hoparlörü açtım ve parmağımı dudaklarıma koyarak arkadaşlarıma sessiz olmalarını işaret ettim.

"Sebastian?" Sesi çok uzak ve korkmuş gibiydi.

"Ella!" Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, çılgınca dinliyordum. "Ne oluyor? Güvende misin?" Her kelime kalbimi bıçak gibi deliyordu, ama en azından hala hayattaydı.

"Şimdilik." Sesi, dehşet ve ıstırapla dolu, zar zor duyulur bir fısıltıydı. "Yeraltındayım, bir kafeste mahsur kaldım, etrafım doldurulmuş hayvanlarla çevrili..." Sonraki sözleri, kulakları delen bir çığlık tarafından bastırıldı.

Vücudum kaskatı kesildi, tüylerim diken diken oldu, ensemdeki tüyler askerler gibi dikildi. Gözlerim korkuyla büyüdü, durumun dehşetini sindirmeye çalıştım.

"Seni lanet olası piç kurusu, ona zarar verirsen, bu hayatta yaptığın son şey olacak!" diye bağırdım.

"Ne yapacaksın?" Adamın kahkahası omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. "Dikkatlice dinle, onu geri alabilmenin küçük bir şansı var."

Ağzımda, sanki bir kuruş emmişim gibi metalik bir tat vardı. Bu, Ella'nın içinde bulunduğu korkunç duruma verdiğim tepki olan korku ve dehşetin tadıydı. "Ne istiyorsun?"

"Ölüm. Ölüm istiyorum."

Bu ne boktan bir durumdu böyle? "Sana lanet olası ölümü vereceğim ve ben seni öldürürken merhamet için yalvaracaksın."

"Yanlış Ölüm. Yanlış Ölüm," diye mırıldandı. "Onu beklerken sana bir ipucu vereceğim."

Dope masamdan bir kağıt ve kalem bulmak için acele etti, yazmaya hazırды.

"Sessizlikten doğan, korkuyla beslenen duvarlarımla kulakları var, ama kimse yaklaşmıyor. Hiçbir yerdeyim ama her yerde bulunuyorum, geometri ve kabusun birbirine bağlı olduğu yerde." Hat sessizleşti, sonra dedi ki, "İyi şanslar, Sebastian. Zaman geçiyor."

Bununla birlikte, arama kesildi. Telefonu izledim. "Alo? Alo?" İçimdeki her şey telefonu duvara fırlatmak istiyordu, ama o zaman Ella benimle iletişime geçemezdi ve ben kendimi asla affedemezdim. Bakışlarım geçti odanın odanın ve benim arkadaşlarıma arkadaşlarıma, onların ifadeleri

hayalet gibi beyaz.

"Kimse onun ne dediğini anlıyor mu? Eğer farklı bir ölüm istiyorsa, o orospu çocuğuna yavaş ve işkence dolu bir ölüm yaşatırım."

Kip ve Dope endişeli bir bakış değiştirdikten sonra Ryan'a baktılar.

"Konuşmamız lazım... özel olarak," dedi Kip, sözleri endişeyle doluydu.

ELLA

Xavier beni cam kutuya geri itmeden önce, yanmış yanağımı ovacak kadar zamanım olmadı.

"Bu bir testti, Ella McCloud Fletcher. Başarısız oldun." Anahtarı kilide sokarken yüzü öfkeyle buruştu. Kilidin tıklama sesi göğsümü sıkıştırdı.

"Özür dilerim. Uslu duracağım. Söz veriyorum, sadece beni çıkarın." Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, her damla yaptıklarımın ağırlığını taşıyordu. Sebastian'ın sesi Ölüm'ün yerine cevap verdiğinde kalbim mideye kadar düştü. Kaçırılmamın onun dönüşümünü hızlandırıldığını ve Sebastian'a geri döndüğünü fark etmek nefesimi kesti. Sebastian'ın beni çaresizce arayacağını bilsem de, insanların kalplerine korku salan ve onları acımasızca yok eden Ölüm'dü. Ve bu kritik anda, beni bulmak için kocamın karanlık yarısının acımasızlığına ve gücüne ihtiyacım vardı.

Xavier, siyah savaş botlarıyla beton zemine vurarak uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun? Beni burada bırakamazsın. Xavier, lütfen. Bir daha yapmayacağım. Yemin ederim." Kafese avuçlarımı vurdum, o uzaklaşırken umudum soldu. Oda sessizliğe büründü ve örümceklerin ne zaman tekrar ortaya çıkacağını merak ettim.

Xavier'in karanlık bir ifadeyle geri dönmesini izlerken kalbim hızla atıyordu. Acımasız bir gülümsemeyle, hava deliklerine mandalları sokmaya başladı ve tek oksijen kaynağımı kapattı.

"Xavier, lütfen," diye yalvardım, sesim korkudan titriyordu. "Boğulacağım. Öleceğim."

"Beni ihanet etmeden önce bunu düşünmeliydin," diye tükürdü, gözleri ürpertici bir öfkeyle doluydu.

Her çivi çaktığında, öfkesi yüz hatlarını tanınmaz hale getiriyordu.

Nefes nefese kalmışken, gerçek planını açıkladı. "Yakında bizim masamızda kalıcı bir misafir olacaksın," diye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sonsuza kadar benim karım olarak."

Sözleri kafama dank edince içimi bir tiksinti dalgası kapladı. Belki de başından beri bu onun çarpık intikamıydı. Çılgınca bir çıkış yolu aradım, ama bu cehennemden kaçış yok gibiydi. Gerçekten de böyle mi sonum gelecek, bir delinin elinde bu klostrofobik mezarda mahsur kalarak?

Ama belki de bu, havam bitip lanet olası bir şekilde ölmeden önce kendimi kurtarmak için bir şanstı.

"Xavier," diye fısıldadım. "Keşke sorsaydın..." Yutkundum, ağzımdan çıkmak üzere olan yalanlarla barışmaya çalışarak. "Sebastian'dan ayrılıyorum. Çocukları ondan uzaklaştırmak için planlar yapıyordum. Artık o hayatı yaşayamam. Eğer benim karın olmamı istiyorsan... tek yapman gereken sormak."

Eli son deliğin üzerinde duruyordu, beyaz çivi mutfaktan gelen tek ışığı yakalıyordu.

"Beni öyle istediğini fark etmemiştim." Midemde mide bulantısı hissettim ve kusmamam için dua ettim. Bana inanması için çaresizdim. Bu hayat... ve ölüm meselesiydi.

Kaşlarını çattı, yüzü öfkeden hevesle değişti, sonra kolunu yanına indirdi. "Sen yalancı küçük sürtüksün." Sesi alçak, keskin ve suçlayıcıydı.

Nefesimi tuttum, sonra kendime bunu yapmamam gerektiğini hatırlattım. Onun deliği kapatıp kapatmayacağını ya da ona ulaşip ulaşmadığımı görmek için beklerken saniyeler geçip gitti.

Ağzının köşeleri iğrenç bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. "Kocana yalan mı söylüyordun?" Mandalı omzunun üzerinden attı, sonra sevinçle ellerini çırparak zıplamaya başladı. "Kazandım! Ella McCloud benim, benim, benim!" Oda içinde dans ederken, ben onun bir sonraki hamlesini izleyip bekledim. Aniden durdu, küçük alanı ararken yüzündeki ifade yine sinir bozucu bir hal aldı. Ne aradığını tam olarak biliyordum ve umarım

küçük tapayı bulmamasını umuyordum. Niyetini tahmin etmeye çalışırken kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

"Orada!" Odayı hızla geçip beyaz tapayı kaptı. Xavier koşarak geldi ve onu son deliğe soktu.

"Sonuçlarına katlan, seni yalancı küçük sürtük."

Duvarlara vurarak, bunu yapmamasını yalvararak, içimi parçalayan bir çığlık attım. Ama o uzaklaşıp mutfağın arkasında kaybolurken, feryatlarım kulak ardı edildi.

Nefes almakta zorlanıyordum, acımasız gerçeklik bir balyoz gibi üzerime çökmüştü. Gözyaşlarımı silerken, Xavier geri dönerse diye oksijeni son damlasına kadar saklamam gerektiğini bilerek nefesimi sığ tutmaya çalışıyordum. Ama içten içe bunun boşuna olduğunu biliyordum. Örümcekler kafesimin yanlarından ve cam tavandan yukarı tırmanırken, minik bacakları yüzeye hafifçe vurarak zaman yavaşça akıp gidiyordu. Xavier'in benim için hazırladığı şeye kıyasla, yavaş yavaş boğularak ölmek artık merhametli bir kaçış gibi görünüyordu.

Bebeklerimin görüntüleri zihnimi doldurdu, melek gibi gülümsemeleri ve küçük dişleri görünüyordu. Yumuşak tenlerinin benim tenime değen hassasiyeti ve onları uyutmak için sallarken hissettiğim sıcak ağırlıkları. Onları kaybetme düşüncesi içimi ilkel bir korku dalgasıyla kapladı, midemi düğüm düğüm etti.

"Verity, Alaric, çok üzgünüm. İkinizi de çok seviyorum." Onları bir daha kucaklayamayacağımı ve bulaşıcı kahkahalarını bir daha duyamayacağımı fark edince gözyaşları yüzümden süzüldü. Aklımda paylaştığımız tüm değerli anılar canlandı ve o anda tüm gücümle onlara tutundum. Sebastian ve Ölüm'ü bir daha asla öpemeyecektim. Birlikte geçirdiğimiz zamanların anıları dehşetimi yendi ve ben onları kucakladım. Kocamın, onun sırrını korumak için ölmeye hazır olduğumu bildiğini umuyordum. Bunu Death'e daha önce söylemiştim, ama şimdi... şimdi bu gerçekleşiyordu. Ama sır falan yoktu, Xavier gerçeği çoktan öğrenmişti. Neden Death'i istiyordu?

Öksürdüğümde beyin sisim düşüncelerimi bulanıklaştırdı, vücudum nefes almak için mücadele ediyordu.

Dakikalar geçtikçe köşeye kıvrıldım ve çaresizlik içime yerleşti. Xavier'in beni ölüme terk ettiği artık açıktı ve

Sebastian ne kadar yakın olursa olsun, benim için zaman dolmuştu.

SEBASTIAN

Erkekleri evin ana katındaki ofisime götürdüm, Cami ise oturma odasında kaldı. Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce, bana endişeli bir bakış attı, sonra da hala her yere dağılmış olan oyuncakları ve eşyaları toplamaya başladı.

Arkadaşlarımla yüzlerindeki dehşet ifadesini fark ederek onlara baktım. Dope, mağazadan şeker çalan küçük bir çocuk gibi yerinde duramıyordu ve Kip gerginlikten titriyordu. Midemde bir sıkışma hissettim ve odadaki gerginlik benim de heyecanımı artırıyor.

"Ne saklıyorsun? Ella'yı bulabilmemiz için bilmem gerekiyor... çok geç olmadan..." Söyleyemedim. Ne olursa olsun, çocuklarımız ve kendi akıl sağlığım için olumlu kalmaya çalışmalıydım.

"O seni tuzağa düşürmeye çalışıyor," dedi Ryan. "Arayan her kimse, seni tuzağa düşürmeye çalışıyor."

"Onu öldürmek için mi? Seve seve yaparım."

Kip, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken adımları düzensizleşti. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Bass."

Kalbim hızla çarpmaya başladı, bana verecekleri habere kendimi hazırladım. "Sadece söyle, ne oluyor?" diye sordum, onların gizemli davranışlarından dolayı giderek sinirlenip sabırsızlanıyordum.

"Biliyor musun? Belki de bunun için oturmalısın."

"Söyle lanet olasıca!" Sözlerim kapalı alanda yankılanarak etrafa yayılırken, Ryan Kip'e bir kez başını sallayarak devam etmesini işaret etti.

Duvardaki saatin her tik takı sonsuz derecede yüksek geliyordu ve bana ne kadar az zamanımız kaldığını hatırlatıyordu. Lanet olası cevapları öğrenme ihtiyacından deliye dönmüştüm.

Kip derin bir nefes aldıktan sonra, duygularla dolu sesiyle devam etti. "Bass, biz çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz, Ryan'la da üniversiteden. Ailen vefat ettikten sonra, Dope ve ben bazı zor kararlar almak zorunda kaldık. Senin için en iyisi olduğunu düşündüğümüz kararlar."

Şaşkınlıkla gözlerimi genişleterek Ryan'a döndüm, o ise bakışlarımı kaçırdı ve suçluluk dolu bir ifadeyle bana baktı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, sesim öfke ve ihanetle titriyordu. "Ryan'ı sadece Cami ile çıkmaya başladığından beri tanıyorum." Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, içimde bir his, bana anlattıklarından çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

İkisi de aynı anda başlarını salladılar, aralarında sessiz bir anlaşma geçti. "Üniversitede tanıştık," dedi Ryan sonunda, sesi suçlulukla gergin. "Ama seninle takılmadım."

Sinir bozukluğu damarlarımdan akarken çenem sıkıştı. "Bu hiç mantıklı değil," diye homurdandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Karımı bulmak için değerli zamanımızı kaybediyoruz ve sen bana saçma sapan bir bahane mi uyduruyorsun?"

Kip öne çıktı, gözleri şefkatle ama aynı zamanda korkuyla doluydu. "Ailenin acımasızca öldürülmesine tanık olduktan sonra... içindeki bir şey kırıldı. Karanlık seni ele geçirdi, tüketti. Dope ve ben bunu gördük ve o zamandan beri sana yardım etmeye çalışıyoruz. Ama Ryan da bunu gördü."

"Herkesin karanlık bir tarafı vardır," diye savunmacı bir şekilde tükürdüm.

"Seninki gibi değil," diye karşılık verdi Kip, sesi sertleşmişti. "Yani, bu odadaki herkes soğukkanlılıkla birinin canını almadı, ama sen..."

Onun sözlerini anlamaya çalışırken kafam karışmıştı. "Ben hiç kimseyi öldürmedim," diye itiraz ettim. "Elbette, adamları kanlar içinde bırakmışlığım var, ama hiç cinayet işlemedim." Aniden, korkunç bir düşünce beynimde parladı ve gerçeği anladım. "Yanlışlıkla birini öldürdüm ve sizler bunu örtbas mı ettiniz?" Bu olasılık beni ürpertti ve olası suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırdı.

Odayı baskıcı ve uğursuz bir sessizlik kapladı, üç arkadaşımın yüzlerini tararken, bir tür açıklama umuduyla boğuluyordum.

Sonunda Dope ciddi bir sesle konuştu. "Bu bir kaza değildi. Senin başka bir tarafın var, Bass. Onun adı Ölüm." Bu sözler beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi, kalbim korku ve kafa karışıklığıyla hızla atıyordu. Gizemli arayan kişi Sebastian'a değil, Ölüm'e ulaşmaya çalışıyordu. Ama bu Ölüm kimdi? Beni mi kastettiler? İçimdeki başka birini mi kastettiler? Üçü de Dope'un söylediklerini anlamamı beklermişçesine bana dikkatle baktılar. Ama nasıl anlayabilirdim ki?

Avuç içlerimle yüzümü ovuşturdum. "Death adında birini tanımıyorum. Hem neden öyle bir isim alsın ki? Çok aptalca." Ama arkadaşlar cevap veremedi Ryan bir bomba daha patlattı.

"Çünkü o bir seri katil." Sesi sakindi, sanki bu fikirden rahatsızlık duymuyormuş gibi. "Ülkenin en çok arananlarından biri. Üniversitede tanıştığımızdan beri, o öldürdükten sonra cesetleri ve kanıtları temizlemeye yardım ettim."

"Ben de," diye ekledi Kip. "Seni korumak için ellerimizi kirlettik."

Bu bilgiyle zihnim allak bullak oldu ve her şeyi anlamaya çalışırken midem düğümlendi. Ryan, üniversiteden beri Death'i tanıyordu ve hatta onun korkunç suçlarını örtbas etmeye yardım etmişti. Ve her zaman sadık bir arkadaş olan Kip, beni bu canavardan korumak için kendini feda ettiğini itiraf etti. Bu sırrı benden ne kadar zamandır saklıyorlardı? Ve kendimin bu diğer tarafının tamamen kontrolü ele geçirmesini nasıl engelleyebilirdim? Böyle korkunç eylemler yapabileceğimi düşünmek bile beni duygusal bir fırtınaya sürükledi, nefes almakta zorlanırken onların sözlerinin ağırlığı beni ezdi.

"Ama aynı zamanda topluma yerleştirdiğimiz aileleri de korumalıyız. Yardım etmemiz gereken kadınları ve çocukları bulduğumda, Death'in öldürmesi için hasta, sapık adamları seçiyorum." Dope yutkundu, itirafı boynum ve omuzlarımı acı veren düğümler haline getirdi.

"Sen bu Death karakterinin öldürmesine yardım ediyorsun, diğerleri de temizlik mi yapıyor?" Onların söylediklerini anlamaya çalışırken yüzümün renginin attığını hissedebiliyordum. Ben bir katildim ve

görünüşe göre onların da ellerinde kan vardı. "Eğer bu doğruysa, neden hiçbirini hatırlamıyorum?"

"Çünkü sen ve Death aynı bedeni ve zihni paylaşıyorsunuz, ama birbirinizin farkında değilsiniz. Bunu gizlemeye çalıştığını biliyoruz, ama zaman kaybediyorsun, değil mi?"

Dope'un sesi neredeyse bir fısıltıydı, ama zihnimdeki karışıklığın sisini dağıttı. Haklıydılar. Zaman kaybediyordum ve bunun için bahaneler uyduruyordum, yüzeyin altında gizlenen gerçeği görmezden gelmeye çalışıyordum.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım, söylediklerinin bir kısmını bile anlamaya çalışıyordum. Gözlerim yaşardı ve hızla gözlerimi kırıştırdım. "Evet. Migrenimden dolayı erteliyorum ve hayatıma devam ediyorum."

"Bu mantıklı, çünkü o baş ağrıları çok kötüdür. Başın ağrıdığına acı çekiyorsun." Dope kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu yüzden yakında değişeceğini ve Ölüm'ün ortaya çıkacağını biliyoruz."

Kafamı salladım, bende *bir* sorun olduğuna inanmayı reddettim. Kahkaha atarak, ellerimi teslimiyetle salladım. "Şaka yapmak için gerçekten çok kötü bir zaman. Artık kesebilirsiniz."

Kimse gülüşüme veya gülümsememe karşılık vermedi.

Dope ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. "Stephen'ı sen öldürdün. Ella'nın evine zorla girip onu silahla tehdit etmişti. Ella'nın evine vardığında, onun boğazını kesip mutfakta öldürdün. Bu yönün acımasız, ama ne pahasına olursa olsun bizi koruyorsun. Death Ella'ya takıntılı hale geldiğinde, başımızın belada olduğunu biliyorduk, ama o muhteşem kişiliğiyle bu durumu halletti."

Şok olmuş bir şekilde, ağzımı birkaç kez açıp kapattım, sonra sözcükleri bir araya getirebildim. "Stephen'ı *ben mi* öldürdüm ve Ella Death'i tanıyor mu?"

Ryan omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. Onunla ve Cami ile geçirdiğim zamandan beri, polis moduna geçtiğinde vücut dilini öğrenmiştim. "Aslında Ella Ölüm ile önce tanıştı. Sen onu takip ettin ve evine gittin. Ella 911'i aradığında olay yerine gelen polislerden biri bendim."

"Yani, hepiniz bu işin içindesiniz ve hayatım boyunca bana yalan mı söylediniz?" Öfke midemi bulandırdı, asit boğazıma kadar çıkmak üzereydi.

Ella. Benim tatlı Ella'm nasıl bir katille bağlantılı olabilir? Onun için savaşıp onu korumak? Bu bilginin ağırlığı beni durdurdu, zihnim inanamama hissiyle dönüyordu. Parmaklarım sıkılıp açılırken, kahvaltımı midemde tutmak için mücadele ediyordum. "Neden şimdi? Neden şimdi söylüyorsunuz?"

"Çünkü Ella'nın başı dertte ve Death'in ortaya çıkması gerekiyor." Kip'in yüzünde suçluluk duygusu belirdi.

"O, benim yüzümden değil, Ölüm yüzünden mi götürüldü?" Aklımda başka birinin olduğu düşüncesiyle mücadele ettim. Eğer bu doğru olsaydı, bunu bilmez miydim? Aklım, defalarca baş ağrısı çektiğim ve ardından zaman kaybı yaşadığım anları gözden geçirmeye başladığında, göğsümü ezmek üzere olan bir ağırlık hissettim. "Kafamın içinde başka biri değil, lanet olası bir tümör olduğundan endişeleniyordum," diye homurdandım. "Katilden bahsetmiyorum bile. Bana söylediğin şey doğruysa, onunla ne zaman tanıştın?" Cevabı beklerken kalbim korkuyla çarpıyordu. Bu artık benimle ilgili değildi, Ella'nın güvenliğiyle ilgiliydi ve onu kurtarmak için içimde gizlenen karanlığı anlamam gerekiyordu.

Dope'un omurgası sertleşti ve derin bir nefes aldı. "Ölümle ilk kez tanıştığımız ve onunla vakit geçirdiğimiz hafta sonu, benim evimde Dungeons & Dragons oynadığımız zamandı. Ailen öldürüldükten sonra bizimle birlikte yaşıyordun."

Korkuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi? Anne babamı ben mi öldürdüm?" Sorumla birlikte bacaklarım titremeye başladı.

"Hayır," dedi Kip çabucak. Çok çabucak.

"Başka biri yaptı, ama şu anda bu önemli değil. Kip, Ella, Ryan ve ben Ölüm'ü uzun zamandır tanıyoruz. Bunu bilen *tek* kişiler biziz." Dope ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, suçlu ve gergin görünüyordu. Dope, Kip ve Ryan'dan çok daha kolay okunuyordu. Kişiliğinin daha yumuşak tarafını göstermekten çekinmiyordu. Kip ise düşündüklerini saklamakta ustaydı. Aslında, çocukluğuyla ilgili hiç paylaşmadığı çok şey olduğunu şüpheleniyordum.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Arayan o orospu çocuğu Ölüm'ü istiyorsa... nasıl... Onu nasıl bulacağım? Nasıl..."

"Sorun da bu. Ölüm daha önce Ella ile buradaydı. Normalde bu kadar çabuk ortadan kaybolmaz, ama Ölüm onu bulamayınca

ve evdeki kaosu gördüğünde, Sebastian'ın dönüşünü tetikledi."

Durumun ağırlığını kabullenmeye çalışırken içimi bir korku dalgası kapladı. Zihnim dönüyordu, onların beni artık iki ayrı varlık olarak gördüklerini anlamaya çalışıyordum. Ölüm. Ve Sebastian.

Bu farkındalık, sanki kalbim söylediklerine karşı protesto edercesine çarpıyormuş gibi, göğsüme fiziksel bir darbe gibi geldi.

Kip, Dope ve Ryan'a bir bakış attı ve ben onların bir şey söylemelerini umduğunu düşündüm. Ne söyleyeceklerini bilmiyordum. Bana kalırsa, yeterince konuşmuşlardı.

Ryan konuşmadan önce boğazını temizledi. "Senin yerinde olsam bize inanmazdım, ama biz sana gerçeği söylüyoruz. En azından Ella'nın Ölüm'ü ortaya çıkarmak için sana güvendiğini anla. Hayatı buna bağlı."

"O haklı. Bize istediğin kadar şüpheyile yaklaş, ama Ella'nın Death'e ihtiyacı var ve biz onu nasıl bulacağımızı bulmalıyız," diye Dope de aynı fikirde olduğunu belirtti. "Bu konuyu nasıl halledeceğinizi üçünüz tartışın. Ben Cami'yi kontrol etmeliyim."

Korkunç konuşma yüzünden Cami'nin burada olduğunu unutmuştum. "Evet, onun da korktuğunu biliyorum." Hâlâ arkadaşlarıma bakarak kapı koluna uzandım ve kapıyı açtım.

"Siktir," dedi Ryan.

Bir çift sandalet ve pembe tırnakları fark edince başımı kaldırdım ve dehşete kapılmış ve öfkeli Cami ile karşılaştım.

"Ne kadarını duydun?" diye sordu Ryan.

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve dikkatini önce bana, sonra diğer üç adama çevirdi. "Hepsini. Verity en sevdiği oyuncak ayısını istiyor ama ben bulamıyorum, o yüzden Sebastian'ın yardım edip edemeyeceğini soracaktım ama..." Benden açıkça korktuğu için geri adım atarken sesi çatladı.

"Cami, bekle." Ryan yanımdan geçip onun peşinden koştu.

"Kahretsin. Sanki başımızdaki dertler yetmezmiş gibi." Kip başını salladı, kahverengi gözleri kısıldı. "Ondan saklayacak bir şey yok, o yüzden işimize bakalım ve Ölüm'e yardımına ihtiyacımız olduğunu nasıl söyleyeceğimizi bulmaya çalışalım."

Dope parmaklarını çenesine sürttü, kalın sakalları dokunuşuyla hışırdadı. "Stres, değişime neden olan büyük bir tetikleyicidir."

Kapıyı kapattım ve bunun ne kadar süreceğini merak ettim. Arkadaşlarım haklıydı. Neye inandığım ya da ne kadar dehşete düştüğümün önemi yoktu, bunu Ella için yapmalıydım. Onu eve getirdikten ve güvende olduğundan emin olduktan sonra, yapmam gereken şey...

Alnıma soğuk bir şey değdiğinde birden uyandım. Gözlerimi açtım ve ne olduğunu hatırlamaya çalışırken mutfak masası bulanıklaşıp kayboldu. *Xavier beni ölüme terk etmişti.*

Elini indirdi ve beni uyandırmaya çalıştığını anladım.

"Ella ölemez. Patron dedi ki, Ella ölemez. Henüz değil. Ama seni bana emanet etti, sana bakmam için. Ben bakmadım. Bakmadım," diye Xavier yumuşak bir sesle mırıldandı.

"Beni öldürmeye çalıştın." Vücudum bu kadar zayıf olmasaydı, o çirkin suratına yumruk atardım. "Nefesin kokuyor." Açıkçası, oksijen eksikliğinden aklımı kaçırmıştım.

"Nane şeker alacağım. Sen burada kal." Xavier gülerek mutfak sandalyesinden atladı ve lavaboya koştu.

Kollarım sırtımda sıkıca bağlanmış, ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına sabitlenmişken, bağlarımla mücadele ederken panik hissettim. Başım keskin bir ağrıya zonkluyordu, bu da net düşünmemi zorlaştırıyordu. "Kaba olmak istemedim," diye kekeleydim, sesime çaresizlik sızıyordu. "Belki beyin hasarı geçirmişimdir." Öyle olduğunu sanmıyordum, ama kafam kesinlikle bulanıktı. Umarım bu durum yakında geçerdi.

Xavier geri döndü ve ağzına bir nane şekeri attı, küçük beyaz disk sararmış dişlerinin arasından kaydı. "Aç."

Dudaklarımı ayırdım ve o da ferahlatıcı şekerlerden birini dudaklarımın arasına kaydırды.

"Boğazına da iyi gelir." Sanki benim için en güzel şeyi yapmış gibi başını salladı ve gülümsedi. Belki de onun için öyleydi.

"Patronun kim? Evde beni bekleyen çocuklarım olduğunu biliyor mu?" Sesim, yemek ve uykusuzluktan dolayı zayıf ve bitkin geliyordu.

"Zamanı gelince, tatlı Ella." Elini kaldırdı ve sert parmak eklemleriyle nazikçe yanağıma okşadı. "Her şey anlam kazanacak."

"Ama o benim ölmemi istemiyor, değil mi?"

"Hayır. Sen benimsin. Seni bana verdi, sahip olmam ve korumam için ..." Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi.

"Ben evliyim, Xavier. Ayrıca ben bir insanım, bir mal değil." Ses tonumu olabildiğince sakın ve yatıştırıcı tutmaya çalıştım. Onu bir dahaki sefere beni gerçekten öldürebileceği başka bir olaya sürüklemek istemedim.

O, bana katılmadığını belirtmek için başını salladı. "Sen benimsin. Asla gitmeyeceğini kabul edemez misin? Kaderimiz bizi birbirimize bağladı."

Vücudumdaki her hücremi kullanarak kendimi tutmaya çalıştım. Bu canavarla hayatımın geri kalanını yaşamaktansa ölümü tercih ederdim.

"Benim için ne planların var? Yani patronun beni öldürmek istemiyor, ama..." Gözlerim hala masada oturan ailesine kaydı. Onları nadiren başka bir yere götürdüğünü tahmin ediyordum. "Yoksa anne baban ve kız kardeşinin yanına mı gideceğim?"

Alnında derin kırıksıklıklar belirdi. "Sebastian'a nerede olduğunu söylemeye çalışarak bana ihanet ettin. Cezalandırılman gerekiyordu."

Endişemi yuttum ve ne söylemem gerektiğini düşündüm, kelimelerimi dikkatlice seçtim.

"Sana da bu mu oldu?" Başımı yanımdaki doldurulmuş ölü insanlara doğru eğdim. "Çok fazla disiplin cezası mı aldın?" Hukuk alanında çalışırken öğrendiğim bir şey, birçok suçlunun istismar geçmişi olduğu ya da beyinlerinin çoğu insanınki gibi çalışmadığıydı. Her zaman böyle değildi, ama hukuk firmasında işe girdikten sonra fark ettiğimden daha sık oluyordu. Ayrıca, bir suçluyla evliydim, bu yüzden çoğu insandan biraz daha fazla içgörüye sahiptim. Beyni incelemek ve insanlara yardım etmek için kaynakların daha yaygın olmasını dilerdim. Bunun birçok suçu azaltacağını ve insanların mutlu bir hayat sürebileceğini düşünüyordum. Belki bir gün olur.

"Babam ve annem..." Elini dağınık saçlarının üzerinden geçirdi. "Farklı olduğum için beni cezalandırdılar."

"Çok üzgünüm. Bu doğru değildi. Ne olduğunu anlat bana. Sana ne yaptılar?" Bileklerim arkamda bağlı olmasaydı,

buradan çıkmaktan başka hiçbir şey umurumda olmasa da, daha ilgili görünmek için elini tutup ona sarılırdım. Güven oluşturmam ve onun ebeveynleriyle aynı duruma düşmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Alnına vururken keskin bir tıslama sesi çıkardı. "Beni günlerce ışık olmadan kilitlediler. Bu beni deliye çevirdi."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. Kim bir çocuğa böyle davranabilir ki? Alaric ve Verity aklıma gelince gözlerim yaşardı. Onlara asla böyle bir şey yapamazdım, ölüm arzusu olan Death'e benzeseydiler bile.

"Farklı olmak başka bir şey, ama bu beni çileden çıkardı Ella. Sanki bir suçluymuşum gibi kapıdaki bir delikten besleniyordum. Haftalarca yalnız kaldım, bir kovaya işedim ve farelerin beni ısırması için yemek artıklarıyla paylaştım." Kalbi parçalayan bir feryat kaçtı ağzından. "Aileme ne yapacağımı planlamak için bolca vaktim vardı." Hevesle başını salladı. "Özgür olmalıydım. Onların işkencelerinden ve vahşetinden kurtulmalıydım."

"Kız kardeşin ne oldu? Öldüğünde on beş yaşından büyük görünmüyordu." Onları ne zaman öldürdüğünü söylemek istemedim, her ne kadar öyle olduğu açıkça belli olsa da. Biri söyledi, ama içimden bir ses, onun benimle dalga mı geçtiğini yoksa bu insanları gerçekten öldürüp öldürmediğini sorgulamamı sağladı. İnsanlar köşeye sıkıştıklarında yalan söylerler ve eğer Xavier'e herhangi bir tehdit oluşturursam, beni korkutmaya çalışırdı. Şu ana kadar işe yarıyordu.

"Hiç yardım etmedi. Aksine, ona yeni kıyafetler ve doğum günü partileriyle prenses gibi davrandılar. Amber beni o karanlık odada tuttuklarını biliyordu, ama bir kez bile çıkmama yardım etmeye çalışmadı."

"Sence çok mu korkmuştu? Daha genç olsaydı, belki o da cezalandırılmaktan korkardı."

Xavier sandalyesinden fırlayarak sandalyeyi geriye doğru uçurdu. "Onu mu savunuyorsun? Onun tarafını mı tutuyorsun?" Sesinin çığlığı, kara tahta üzerinde tırnakların sürtünmesi gibi geliyordu.

"Hayır, hiç de değil. Sadece daha iyi anlamaya çalışıyordum. Seni biraz tanımaya çalışıyordum. Sonuçta, birlikte çok zaman geçireceğiz, değil mi?" Yüzüme sahte bir gülümseme zorladım, içimde kaynayan öfkeyi ve korkuyu bastırmaya çalışıyordum.

içimde kaynayan öfke ve korkuyu bastırmaya çalıştım. Geçmiş ne olursa olsun, beni örümcekler ve rahatsız edici palyaço bebekleriyle dolu bu ürkütücü bodrumda hapseden davranışlarından tiksinsen edemedim. Bu, onun ebeveynlerinden gördüğü işkenceden hiçbir farkı yoktu.

Omuzları gevşedi ve koltuğuna geri kaydı. "Evet. Sonsuza kadar, Ella." Saçlarını yumrukladı ve o kadar sert çekti ki, bir avuç dolusu saçını koparmamasına şaşırdım.

"Artık güvendesin, Xavier. Ben senin için buradayım."

Performansımın bu kadar ikna edici hale geldiğine inanamıyordum, ama kaçmak istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

"Patronun neden beni seçti? Benden ne istiyor?" "Bu gece çok soru soruyorsun."

Söylediklerini anladım — dışarısı gece olmalıydı ve yaklaşık yirmi dört saattir burada olduğumu tahmin ettim. Ancak, tam saati belirlemek imkansızdı.

"Üzgünüm. Sohbet etmekte pek iyi değilim."

Kısa tırnağını çiğnedi, sonra dikkati duvara kaydı. "Evcil hayvanlarım oynamaya çıkıyor." Xavier, sahip olduğu tek arkadaşları olan örümcekler fikrine açıkça heyecanlanarak ellerini çırttı.

"Lütfen beni koruyun. Onların yapmasına izin vermeyin..." Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu, sanki birden fazla bacak cildimin üzerinde geziniyordu. "Lütfen onu benden uzaklaştırın. Ne isterseniz yaparım. Lütfen." Yaratık saçlarımın arasında geziniyordu, vücudum titriyordu ve gözlerimi sıkıca kapattım. Bilinmeyeni görmek, ürpertici yarattığı görmekten daha kötü olacağını fark edince, gözlerimi tekrar açtım.

"Her şeyi mi?" Xavier yavaşça ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Her şeyi. Lütfen acele edin."

Elini başımın yan tarafına koydu. Birkaç saniye sonra, kahverengi küçük piç kurusu koluna tırmandı. Ne olduğunu anlamadan, eğilip ağzını ağızıma bastırdı. Geri çekilme dürtüsüyle mücadele ederek gözlerimi açık tuttum ve örümceğin benden uzaklaşmasını izledim. Nefesim kesildi ve burnum acıdı, gözyaşlarımı ve mide bulantımı zorlukla bastırmaya çalışırken, onun dokunuşundan korkunç bir şekilde tiksindim, ama kendimi yıkmaya izin veremezdim.

Hayatta kalmanın tek önemli şey olduğunu hatırlamalıydım ve onun hasta ve sapkın oyunlarına uymalıydım.

Bunun yerine, Xavier'ın beni öptüğü, ama aynı zamanda beni kurtardığı gerçeğine odaklandım. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Cevabı zaten biliyordum. Sebastian ve ikizleri tekrar görmek istiyorsam, onunla duygusal bir bağ kurmalı ve ona aşık olmuş gibi davranmalıydım. Hayatta kalabilmemin tek yolu buydu. O zamana kadar, Xavier ve patronu hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenecek, sonra da onları kendi ellerimle öldürecektim.

SEBASTIAN

"Onun peşinden gitmeliyim. Bu benim hatam, onun korktuğu kişi benim." Yorgunluktan yüzümü ellerimle ovuşturdum. Karım kayıptı, ayrıca arkadaşlarım Ryan'ı değil, hepimizi mahvedebilecek tehlikeli bir sırrı açığa çıkarmıştı. Ve şimdi Cami de gerçeği biliyordu, bu da onu büyük tehlikeye sokuyordu.

"Bizi ele veremez dostum." Dope ayağa kalktı ve küçük odada dolaşmaya başladı, yere bakarak.

Cami'nin tiz sesi oturma odasından bize ulaştı. "Dalga mı geçiyorsun? Böyle bir şey oluyor ve sen bana saçma sapan şeyler mi anlatıyorsun?"

Üçümüz de ofisin kapısına bakıyorduk ve bir kez daha onunla konuşup konuşmamayı tartıştım.

"Cami'nin anlamasına yardımcı olacağını düşündüğünü biliyorum, ama bu iş için yanlış adamsın dostum." Kip yüzünü buruşturdu, ama hepimiz bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"Ben giderim." Dope siyah tişörtünün ön cebine uzandı ve bir esrar sigarası çıkardı. "Onu sakinleştirebilir miyim diye bakacağım, sonra da onunla konuşacağım. Belki bizim düşmanı olmadığını anlar."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Eğer bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin Dope.

Elinden geleni yap. Sen hepimiz arasında en akli başında olanısın.

Muhtemelen esrar yüzünden, diye ekledi Kip.

"O seninle birlikteyken çocuklara ben göz kulak olurum. Polise koşmayacağından emin olmalıyız. Koşmayacağını söylese bile, ona yakından göz kulak olmalıyız. Nerede yaşadığımızı, programımızı biliyor, Ella'nın en yakın arkadaşı." Cami ile hızlı bir çözüm bulmayı umarak sakallı çenemi ovuşturdum, ama bunun pek olası olmadığını anladım.

Kip derin bir nefes aldı. "Evet, belki bu bizim lehimize olur. Ella'nın seninle olmayı seçtiğini anlarsa... ikiniz de

senin tarafını görürse, Cami bizim tarafımızda olmanın iyi bir nedeni olduğunu anlayabilir." "Umarım haklısındır dostum." Dope'a baktım.

"Elinden geleni yap, ama mucizeler beklemiyorum. Onları çok uzun zaman önce bıraktım."

Ryan'ın genellikle sakın ifadesi, acımasız, acı dolu bir ifadeye dönüştü. Titreyen elleriyle dağınık kahverengi saçlarını karıştırdı, saçları her yöne dağılmaya başladı. "Ona yaptıklarımın dolaylı kendimden nefret ediyorum," diye mırıldandı, sesinde kendini nefret dolu bir ton vardı. "Tanrım, ona zarar verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ona daha önce söyleyemediğim ve onun bu şekilde öğrendiği için kendimden nefret ediyorum. Gözlerindeki bakış... sanki ona tamamen yabancı birisiymişim gibi."

Ondan derin bir pişmanlık yayılıyordu, odayı kalın bir sis gibi havada asılı kalan baskıcı bir ağırlıkla dolduruyordu.

Ona yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Beni korumamış olsaydın bu olmazdı. Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Ona biraz zaman ver, sakınleşsin, duyduklarını sindirsin. Eminim her şey yoluna girecek."

Ryan'ın omuzları çöktü. "Üzgünüm Bass. Bu karışıklığı sonra halletmem gerekecek. Sanırım başka bir sorunumuz daha var, ama Ella'yı bulana kadar polise gitmeyeceğini söyledi."

İçimde acı verici bir düğüm oluştu. "O zaman karımı bulur bulmaz buradan kaçmak için bir plan yapmalıyız. Hepimiz ortadan kaybolmalıyız."

"Ella bundan hiç hoşlanmayacak," dedi Kip.

"Dope Cami'ye ulaşamazsa başka seçeneğimiz kalmayabilir. Belki onu sakinleştirip tekrar konuşmayı deneyebilirsin, Ryan." Ryan başını salladı. "Cami benden ayrıldı. Bir daha benimle konuşmak istemediğini söyledi. Sanırım bir seri katilin suç mahallerini örtbas ettiğim gerçeğini kabullenemedi." Ryan bana bir bakış attı. "Ama bunu sonra hallederim. Ella'yı bulmalıyız, sonra... Bu boktan durumun geri kalanını başka bir zaman hallederiz."

"Ölüm'le konuşup Ella'yı kimin kaçırdığını biliyor mu diye sormalıyız. Sence... Sence bu..." Kip devam etmeden önce yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, sen dönüşüp bizim onunla konuşmamıza izin verebilir misin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu yaptım mı?"

"Aslında hayır. Ama belki deneyebiliriz. Artık onun orada olduğunu bildiğine göre, belki..." Omuzlarını hafifçe silktilti. "Denemeye değer

denemeye değer."

Bir kez daha, zihnim ve bedenim üzerinde kontrolüm olmadığı düşüncesine şaşkınlık duydum. Arkadaşlarıma sadece boş boş baktım. "Bu gerçek mi?" Kelimeler boğazımda düğümlendi, içimden onların benimle dalga geçtiklerini umuyordum, ama gerçekte durumun öyle olmadığını biliyordum. Kip ve Dope'u hayatım boyunca tanıyordum ve onlar böyle ciddi bir durumda asla şaka yapmazlardı. Tüm bunları nasıl idare edeceğimi bilemiyordum. Ella burada olsaydı... *Tanrım, o benimle evlendi ve gerçeği biliyordu. Ondan nasıl böyle bir şey isteyebilirdim? Onu ve şimdi de çocuklarımı bu işe karıştıarak gerçekten bir canavar gibi davrandım.*

"Normalde nasıl olur?" Ayaklarıma baktım, utanç ikinci bir deri gibi bana yapışmıştı.

Kip'in yüzü karardı ve sesi sert bir tona büründü. "Ölüm gelmeden bir veya iki hafta önce şiddetli baş ağrıları çekersin. Bu, senin için birkaç adam hazırlamamız gerektiğini anlamamız için bir işarettir..." Öksürdü ve boğazını temizledi. Görünüşe göre bu konuşma onun için de kolay değildi. "Ölüm, onların kanıyla dünyayı yıkadığını söylüyor. Bass, Ölüm'ün sadece bazı hasta pisliklerin peşine düştüğünü anlamalısın. Çocuklarını satan ve karılarını döven adamlar... bazen daha kötüsü de var, eğer böyle bir şey varsa."

"Bir intikamcı mı?"

Ryan bana başını salladı. "Aynen öyle. O, bir polis olarak benim yapamadığım şeyleri yapabilir. Bu yüzden kendimi ele vermeden soruşturmayı ters yöne yönlendirmeye çalışıyorum."

Dikkatim Kip'ten Ryan'a kaydı. "Bunu ne kadar sürdürebilirsin? Soğukkanlı bir katil için her şeyi riske atıyorsun."

"Ama bu benim seçimim. Belki kendi yöntemleriyle hareket ediyor, ama kaç kadın ve çocuğu kurtardığını biliyor musun? Horizon Society aracılığıyla onları kurtardığında, aynı şeyi yapıyorsun, sadece farklı bir şekilde."

Kip, derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çattı. "Ryan haklı. Her birimiz seninle bu yolculuğa çıkmayı, seni korumayı seçtik. Sen bizim kardeşimizsin. Dope ve ben, anne baban öldürüldüğünden beri sana göz kulak olduk."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Ve şimdi Ella bunun bedelini ödeyecek." Burnumun köprüsünü sıkıştırarak,

duyguların saldırısını uzak tutmak. Lanet olası bir karmaşa içindeyken onu bulamazdım, ama başka nasıl davranabileceğimi de bilmiyordum. "Tamam. Ölüm'ü ortaya çıkarabilir miyiz bir bakalım."

"Bir fikrim var, ama Dope'un FBI'ın ViCap sistemine girmesine ihtiyacım var." Kip, Şiddet Suçları Yakalama Programı'ndan bahsedilince Ryan'a yan gözle baktı.

Suçlu Yakalama Programı'ndan bahsedince Ryan'a yan gözle baktı. "Sanırım nereye varacağını anlıyorum. İşe yarayabilir."

"İşe yaramalı," diye mırıldandım. "Will... diğer tarafımı öğrendiğim için onu hatırlayacağımı mı düşünüyorsun, yoksa o beni hatırlayacak mı?"

Kip gözlerime baktı. "Emin değilim. Hiçbirinizle diğeriniz hakkında konuşamadık. Ama Ella hamile kaldığında, Death'e DNA testi yaptırdı. Senin saçından bir parça aldı ve sana da test yaptırdı. Death çok kızdı, ama testi yaptırdı. Sonuçlar geldiğinde, DNA'larınızın eşleştiği ve ikinizin de baba olduğunuz ortaya çıktı, o da..." Kip tereddüt etti.

"Ne oldu?" Devam etmesini istedim.

"Ella'ya artık seni öldürmeye çalışmayacağına söz verdi."

Daha fazlasını öğrenmekten korktuğum için alnımı avucumun içiyle ovuşturdum. "Ne demek istiyorsun?"

"Araba kazası," diye açıkladı Kip.

Kaza anıları hızla zihnime hücum etti. "O... beni yoldan çıkaran kişi o muydu?"

"Anlattıklarına göre, Ölüm ortaya çıkmak için mücadele ediyordu ve sen araba kullanıyordun. Öne çıkma mücadelesi iyi gitmedi. Ama Ella ona DNA testlerini gösterdiğinden beri böyle bir sorun yaşanmadı. Ayrıca, ikiniz de onu ve çocukları kendi hayatınızdan daha çok seviyorsunuz. İkiniz de her zaman onları öncelikli tuttunuz."

"Tanrım. Sanki başka bir adamın karımı taciz ettiğini anlatıyormuşsun gibi," diye hırıldadım, dişlerimi o kadar sıkıştırmıştım ki, diş minemin çatladığını hissedebiliyordum. Derin bir öfke göğsümde kaynıyor ve çalkalanıyordu, beni tamamen tüketmek üzereydi.

"O da senin için aynı şeyi düşünüyordu. Ayrıca o Ella ile evli değil, sadece sen evlisin. O etrafta olduğunda Ella evlilik yüzüklerini çıkarıyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Siktir. Onu bu duruma düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum."

Ryan bana bir adım daha yaklaştı. "Bu yola giremezsin, Bass. O seni seçti. Senin *her iki* yönünü *de*. Bu gerçek aşk. Sen şanslı bir herifsin. Ben de bir gün bunu yaşayabilmeyi umut ediyorum." Gözlerinde hüznün belirdi. "Dope'u beklerken, başka şüpheliler olup olmadığını düşünelim. O geri döndüğünde, Death'i ortaya çıkarmaya çalışacağız. Bunun ters tepip tepmeyeceğini bilmiyorum, o yüzden sakın olmaya çalış. Death ne olduğunu anladığında çılgına dönecek. Onunla herhangi bir bağlantın varsa, Ella'yı eve sağ salım götürebilmemiz için onun aklını başına toplamasına yardım etmelisin."

Başımı salladım, durumun ciddiyeti beni bir tuğla duvar gibi ezdi. "Ona ulaşamazsam ve onu durdurmaya çalışırsam ne yapacağını düşünüyorsun?"

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra Kip, "Onu bulana kadar ya da yakalanana kadar tüm dünyayı yakıp kül edecek," dedi.

Xavier geri çekilirken çenem sıkıştı, dokunuşu midemi bulandırdı. Gözlerini açtığında uzun, koyu kirpikleri titredi.

"İlk öpücüğüm. Ella benim ilk öpücüğüm." Yüzü aydınlandı ve ağzının köşelerinde tatlı bir gülümseme belirdi.

"İlk mi? Sen hiç..." Tahminimce, en azından otuzlu yaşlarında olmalıydı.

"İlk." Koltuğuna çöktü ve bana aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi baktı. "Kimse Xavier'ı sevmezdi."

Ne oluyordu? Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsettiğini ilk kez duyuyordum.

"Ve ben şanslı kız olduğumu düşünmek," diye sempatiyle söylemeyi başardım. Dokunuşu beni tiksindirmesine rağmen, belki de bu onu beni bırakmaya ikna etmenin anahtarıydı. Bana aşık olduğunu düşünüyorsa, bu yararlı olabilir.

"Bunu kutlamalıyız."

Göğsümde bir umut ışığı parladı. "Öyle mi? Aklında ne var?" Ona yapabildiğim en tatlı gülümsemeyi sundum.

"Başka bir bilmece." Sözlerinde heyecan vardı.

"Anlamadım."

"Sebastian Fletcher için başka bir bilmece. Nerede olduğuna dair başka bir ipucu."

"Oh." Sebastian ile tekrar konuşmak için ona yalvarmamak için kendimi zor tuttum, ama kocamanın sesini duymak bile kaçma ya da bulunma ihtimaline tutunmamı sağlayacaktı.

"Evet! Bilmeceyi severim. O zaman Ella... o zaman ilk randevumuza çıkacağız."

"Beni buradan çıkaracak mısın?"

Xavier parmağını bana doğru salladı. "Hayır, hayır. Birlikte film izleyeceğiz. Bir sürü seçenek var. Öpüşüp sarılabiliriz de."

Dudaklarımı ince bir çizgiye çektim, ama başımı sallayıp yalan söylemeyi başardım. "Film izlemeyi çok isterim. Neyin olduğunu bildiğine göre sen seçsene?"

Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Kuzuların Sessizliği. En sevdiğim filmidir."

Yutkundum. Tercih ettiği film olarak böyle sapkın, boktan bir film seçecekti. "Ben de çok severim."

Ellerini çırttı, sonra flanel gömleğinin cebinden cep telefonunu çıkardı. Dışarıda yaz olmasına rağmen, yeraltındaki deliğinde hava soğuktu. Ekranı dokundu, sonra hoparlörü açıp masanın üzerine koydu.

"Uslu durursan, konuşmana izin veririm." "Söz veriyorum. Bu sefer seni kızdırmayacağım." Onaylayarak başımı salladım. Telefonun çalması dikkatimi ondan uzaklaştırdı ve telefon tekrar çalınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Alo?" dedi Sebastian, sesi stresle gerginleşmişti.

Onun sesi ve güzel aksanı duyunca, taşmak üzere olan gözyaşlarını tutmak için çaresizce gözlerimi kapattım. Kalbim çelişkili duygularla parçalanıyordu. Ben Sebastian'ı değil, Ölümü istiyordum. Ölümün beni bulmasını, beni ve çocuklarımızı ondan çalan kötülüğü bu çarpık dünyadan yok etmesini istiyordum.

Xavier'in yüzü düştü. "Hâlâ Sebastian Fletcher olduğunu duyduğuma çok üzüldüm. Ölüm'ün gelip oynamasını umuyordum."

"Son aradığından bu yana sadece yirmi dört saat geçti. İşler öyle yürümüyor, orospu çocuğu. O, görünmesi söylendiğinde hemen ortaya çıkmaz," diye bağırdı Sebastian. "Karımla konuşmama izin ver."

Sebastian'ın sözleri ellerimi titretti. Ölüm'ün ortaya çıkmayacağına dair söylediklerini yanlış mı anlamıştım? Öyleyse, nasıl? Şu anda bunu düşünmeye gücüm yetmiyordu. Ayrıca, ondan ve bebeklerimden ne kadar süredir uzak olduğumu da bana söylemişti. Neredeyse yirmi dört saat. Sanki günlerdir yokmuşum gibi geliyordu. Xavier bana baktı, daralmış gözlerinde kıskançlık parladı.

"Lütfen," diye dudaklarımla söyledim. "O zaman randevumuz."

Xavier, "randevu" kelimesini söylediğim anda yüz ifadesini değiştirdi. Telefonu bana yaklaştırdı. "Hiçbir ipucu yok."

Sessizce kabul ettim. "Bass?" Sesim çatladı. "Merhaba, bebeğim." "Ella. Deniyorum, tatlım. Deniyorum."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Neden özür diliyorsun ki? Senin şu anda... neredeyse, bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum."

Çevremle ilgili daha fazla ayrıntı söylememek için konuyu değiştirdim. "Bebekler iyi mi?" Çocuklar hakkında konuşursak, belki Xavier bir şekilde anlar ve beni bırakırdı.

"Onlar da annelerini özleyiyor, ben de öyle." Sebastian'ın sesi gergindi ve onu yeterince iyi tanıyordum, gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

Beni kaçıran adama baktım. "Kim olduğunu ve neden yaptığını bilmiyorum." "Önemli değil. Sen güvende ol."

Bunun üzerine Xavier telefonu eline aldı, ekrana dokundu ve kulağına götürdü. "İşte bir sonraki ipucun." Bekledi ve sonra tekrar konuştu. "Görünmez ipliklerle bağlanmış, ama çelikten daha sıkı, ben gölgelere sarılmış bir bulmacayım, hangi sırları saklıyorum? Kalp atışlarını say, nefeslerini ölç, kaderi derinliğin kenarında dans ediyor." Xavier'in tiz kahkahası odada yankılandı, sonra telefonu kapattı. Bakışları bana kaydı. "Zavallı Ella, Ölüm dışarı çıkıp oynamak istemiyor." Telefonunu cebine geri koyarken tsk diye ses çıkardı. O fark etmeden ona ulaşabilirsem, tekrar arama düğmesine basıp Sebastian'ı arayabilirdim... ama ona ne söyleyecektim? Nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Yine de, bu cehennem çukurundan çıkacak kapıyı bulana kadar tek planım buydu.

"Gel, gel." Xavier ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Oh, bekle. Seni çözmem gerek." Sanki hayatında anlattığı en komik şaka buymuş gibi güldü.

"Söz verdiğin ve Sebastian'a nerede olduğunla ilgili başka ipucu vermediğin için... İpleri çözmeyeceğim, ama önce." Bana sırtını döndü ve mutfaktaki çekmecelerden birine doğru yürüdü. Çekmeceyi açtı ve bir tabanca çıkardı. Emniyet kilidinin sesi kulağıma ulaştı. "Dolu ve emniyetli, bu yüzden bir şey deneme. Silahımı göremesen bile, her zaman yanımdadır. Bunu aklında tut."

Sesi alçak ve tehditkardı. "Seni vurmak zorunda kalmak istemem. Taksidermiyi mahveder."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Beni vurman için sana fırsat vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Beni bir anlığına inceledi, sonra bana doğru yürüdü ve bileklerimi ve ayaklarımdaki bağları çözdü. Kollarımı ve bacaklarımı ovuşturarak inledim, nereye gidiyorsak oraya yürümek zorunda kalmadan önce uyandırmalarını umuyordum. Xavier sabırla ayağa kalkmamı bekledi, sonra tekrar elini uzattı. Kısa bir süre tereddüt ettim, sonra elimi onun eline koydum, onun yerine Sebastian olduğunu hayal ederek. Bu kabustan kurtulmama yardımcı olmasını yürekten umuyordum.

Beni kanepeye götürdü ve daha önce fark etmediğim küçük bir sehpadan uzaktan kumandayı aldı. Yüksek bir patlama sesi duyuldu, ardından karanlığın gizlediği bir merdiven dizisine ışık döküldü.

"Xavier!" Derin bir ses çağırdı. "Hemen."

"Hayır, hayır. Bu gece randevumuz var," diye cevapladı.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerek bize yaklaştı. "Patron sormuyor. Şimdi dedi. Onunla ilgilen, sonra dışarıda buluşalım."

Kapı. Özgürlüğüme giden yol. Aklımda bir plan oluşmaya başladığında kalbim umutla çarptı. Ama başka bir sorun daha vardı. Xavier yalnız değildi. Dışarıda nöbet tutan adamlar mı vardı, yoksa patronunun görüşmek istediğini söylemek için mi uğramışlardı, emin değildim.

"Üzülme, Ella McCloud Fletcher. Döndüğümde randevumuz olacak."

Kendimi hazırlayamadan, beni tekrar öptü. "Kafese gir. Acele et, acele et. Geç kalmamalıyım, yoksa patron kızar. Bu çok kötü olur."

Cam hücreye doğru koştum ve içeri girip, o beni içeri kilitlerken örümcek olup olmadığını kontrol ettim.

Bana kısa bir süre baktıktan sonra, "Yorgun görünüyorsun. Hemen dönerim" dedi.

Onun aceleyle uzaklaşmasını izlerken kaşlarımı çattım. Bir dakika sonra, sarı, kirli bir yastıkla geri döndü. Konteynırı açtı ve bana uzattı. "Tatlı rüyalar. Yakında görüşürüz."

Yastığı aldım ve göğsüme sıkıca sarıldım, başımı yaslayabileceğim daha yumuşak bir yer olduğu için minnettardım. Bu boktan cehenneme düşene kadar, yatağımın rahatlığıyla birlikte yastığı ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Gözlerim onun gözlerine kaydı ve buraya geldiğimden beri ilk kez, sözlerim içtendi. "Teşekkürler, Xavier. Bu benim için çok anlamlı."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." O uzaklaşırken, ben dikkatimi ona vermiştim. Küçük odayı geçip gizli merdivene doğru aceleyle ilerliyordu. Kapıyı açtığı anda ışık ve temiz hava içeri doldu, sonra kapıyı arkasında kapattı. O gittikten sonra, aklım onun silahını alıp onu vurmak ve sonra kaçmak için çeşitli yollar düşünmeye başladı. Dışarıda daha fazla insan bekliyorsa, en azından onları öldürüp sonra soru sorabilirdim.

Soğuk beton zemine uzandım ve yastığı başımın altına koydum. Kokusu beni rahatsız etmiyordu, ama adamın çamaşır makinesini kullanmayı bilip bilmediğini merak ettim. Eğer varsa, çamaşırlarını yıkamayı teklif edersem belki onun kalbini kazanabilirim. Belki de ona daha önce hiç sahip olmadığı şeyi, ilgi ve sevgiyi verirsem duvarları yıkılır.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, ama kapının gıcırdaması beni uyandırdı. Bu cehennemde geçirdiğim üçüncü günün ardından, garip ayak sesleri merdivenlerden aşağı inip bana yaklaştı. Oturarak Xavier'in merdivenlerden çıkmasını bekledim, ama küçük siyah botlar gözümün ucuna takıldı ve yukarı baktım. Karşımdaki manzara karşısında ağzım açık kaldı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı genç, sarışın kadın, gözlerini kocaman açarak bana bakarken.

SEBASTIAN

Yirmi dört saat geçmişti ve hala karımı bulamamıştık. Çaresizlik terle kaplı tenimi kaplarken, sinirlerim akıl sağlığımın sınırında sallanıyordu. Dünyam bir anda değişmişti, Ella kaçırılmıştı ve en yakın arkadaşlarım bana tek vücutta iki farklı insan olduğumu söylemişti. Panik, boğazımı buz gibi parmaklarıyla sıkıştırmış, hayatımı boğmakla tehdit ediyordu. Bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim, önümdeki göreve odaklanmaya ve bu Ölüm denen kişiyle bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Ama beni en çok korkutan şey, onu hiç hatırlamıyor olmamdı. Sanki benim zihnimden onunla olan tüm karşılaşmalarımızın anılarını silmiş gibiydi. Ve bu farkındalık beni bir balyoz gibi vurdu; kayıp zaman dilimleri sadece bir tesadüf değildi. Beynim beni ondan koruyordu.

Dope sonunda dizüstü bilgisayarıyla geri döndü ve masama oturdu. "Bana biraz zaman ver." Bilgisayarını açtı ve parmakları tuşların üzerinde uçarken hackleme sihrini konuştu.

Ryan boğazını temizledi. "Ee?"

Dope hiç duraksamadan devam etti.

"Cami. Bizi ihbar edecek mi? Gidiyor mu?" Ryan'ın sesi endişesiyle titriyordu. Hepimiz endişeliydik.

"Oh. Evet, o sorun değil."

"Dope, lanet olsun. Burada terliyoruz. Bize ne dediğini söyle," diye talep ettim.

Dope içini çekti ve ellerini kucağına bıraktı. "Ella'yı bulmamız gerektiği için polise gitmeyecek. Ölümle karşılaşmaktan çok korkuyor." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Şaka yapmanın sırası değil dostum."

"Her neyse, Ryan, o senden nefret ediyor. İkinizin aranızın düzeleceğinden emin değilim. Ama Ella'yı ve çocukları seviyor, bu yüzden bizim tarafımızda."

Orada. Ella'yı eve götürdükten sonra nasıl bir gelişme olacağını bilmiyorum, ama polis ya da FBI'yı aramayacağına söz verdi. Ona güvenebiliriz."

"Lanet olsun. Neden daha dikkatli olmadım?" dedi Ryan, başını eğerek.

"Hiçbirimiz dikkatli davranmadık. Bu senin suçun değil," diye ekledim.

Kip, Dope'un arkasına yürüdü ve omzuna dokunarak devam etmesini işaret etti. "Tamam, şimdilik bir sorun çözüldü. Ryan'ın planına geçelim ve Death'i ikna edebilecek miyiz bakalım."

Dope aradığı şeyi ararken, büyük saatin saniye ibresinin sesi dışında odaya ağır bir sessizlik çöktü.

"Ryan? İhtiyacın olan bu mu?"

Ryan eğilip ekrana baktı. "Buraya git." Dope'un yaptıklarını görmemi engelledikleri için benim göremediğim bir şeyi işaret etti.

"Siktir," dedi Dope, yüzünü buruşturup bilgisayardan uzaklaşarak. "Çok şey gördüm ama..." Yutkundu ve bana şüpheli bir bakış attı.

"Bir süre önce depoda kancaya asılı bıraktığın adam dışında, her zaman çok dikkatliydin."

Kip, aradıkları şeyi görünce keyifle güldü. "Ölüm tam bir orospu çocuğudur, orası kesin. Ama işini takdir ediyorum. Yani, çok yetenekli ve hassas."

Ryan bana doğru yürüdü. "Git bir bak. Sebastian olmaktan uzak kaldığın günlerde ne yapacağını kontrol etmelisin."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Crickey, bazen kelimelerle gerçekten çok iyi oynuyorsun."

Ryan omuzlarını hafifçe silkti.

En kötüsüne hazırlıklı olmaya çalıştım, ama hiçbir şey, hiçbir şey beni göreceğim şeye hazırlayamazdı. Eski bir depoda, tanınmaz halde bir adam et kancasına asılı duruyordu. Altında kan birikintisi vardı ve yüzü derin kesiklerle kaplıydı. Kalbi ve midesi kan birikintisinin yanındaki yerde duruyordu. Bu görüntüye bakarken, şok dalgası gibi bir tiksinti hissettim ve dilim tutuldu.

"Bu Ölüm'ün işi," dedi Kip gururla. "Peki babanızdan aldığınız bıçak? O Ölüm'ün en sevdiği alet. Onu temiz ve güzel tutar. Kanıt kalmaması için bıçağı iyice temizler."

"Ona biraz daha göster, Dope," dedi Ryan.

Dope bana kurbanın her açıdan çekilmiş fotoğraflarını gösterirken, korku göğsümü düğüm düğüm etti. Bir şekilde sesimi bulmayı başardım. "Bana onun bunu hak ettiğini söyle. Bana benim empati yoksunu, soğukkanlı bir katil olmadığımı söyle."

"Bunu görmek zor ve büyük olasılıkla bunun senin işin olduğuna inanmak zor, ama onun lakabı Dahmer Junior'dı."

İğrenerek arkadaşşıma baktım. "Oğlanlara tecavüz edip sonra onları mı yedi?" Midemde bir ağrı hissettim ve arkadaşlarımla önünde öğle yemeğimi kusmak istemediğim için onu bastırdım.

"Evet," dedi Kip.

Ryan kısa saçlarını eliyle düzeltti. "Bence onu orada bırakmanın bir nedeni bu. Ama emin değilim. Polisler onun artık sorun olmadığını bildirmek için bir mesaj gönderdiğinden eminim. Onu bulduklarında karakolda çığlıklar yükseldiğini duymalıydın. En azından dikkatli davrandın ve kanıt bırakmadın, ama beni aramadığın için Kip'in bu konuda bir parmağı olduğunu tahmin ediyorum."

Tüm bu bilgiler kafamı karıştırdı ve geriye doğru sendeledim. "Bana bunları neden gösteriyorsun?"

Dope ofis koltuğuma yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni yeterince strese sokarak Ölüm'ün ortaya çıkmasını umuyoruz."

Onun kafasına bir yumruk atma isteğine direndim, sinirlerim gergin bir hal almıştı. "Ella kaçırıldı; hayatı tehlikede —bu yeterince stresli değil mi?"

Kip güldü. "Zamanımız az, dostum. Ne gerekiyorsa yapacağız. Bence Ölüm, Ella'nın kaçırılmasının arkasında kimin olduğunu biliyor olabilir."

"Gerçek Dahmer'ın davalarından bazı görüntüleri gösterelim. Bakalım yardımcı olur mu," dedi Ryan, Dope'a.

Dope'un alnı kırıştı. "Dostum, onlara bakmak bile istemiyorum. Az kalsın kusuyordum. Cesetleri ve kanıtları temizleyen siz ve Kip'siniz. Benim midem buna dayanmaz."

"Harika. Belki Sebastian da istemez," diye ekledi Kip.

Dope olay yeri görüntülerini açtı, sonra sandalyemden atladı. "Otur. Cami'yi kontrol etmeye gidiyorum."

Ben cevap veremedim, Dope kapıdan dışarı fırladı.

Parmaklarımın eklemlerini çatırdattım ve çarpık, iğrenç resimlere bakacak cesareti bulmaya çalıştım.

"Tik tak," diye fısıldadı Kip ve saatinin yüzüne hafifçe vurdu.

Ella'nın kayıp olduğunu ve zaten bir gün kaybettiğimizi kendime hatırlatarak ona öfkeyle baktım. Yutkundum, sonra Dahmer'i tutukladıklarında ortaya çıkan korkunç bulgularla kendimi şok etmeye devam ettim. "Depodaki adam. Kurbanlarına da aynı şeyleri mi yaptı?"

"Evet. O bir taklitçiydi. Death'e birkaç kez ondan bahsetmiştim, sıkılırsa ve yapacak bir şey ararsa diye." Ryan kollarını önünde kavuşturdu ve fareyi yakalamış bir kedi gibi sııttı.

"İyi. Ölümün bu tür durumlarda işe yarayabileceğini görebiliyorum." Bunu yüksek sesle itiraf etmekten nefret ediyordum, ama Ölüm'ün niyetinin iyi ya da en azından biraz haklı olduğu görünüyordu. *Ne halt ediyordum ben?*

"Her zaman," diye araya girdi Kip.

Morbid, grotesk görüntülere bakarak baş ağrısının gelmesini bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes alarak, "İşe yaramıyor. Bu işe yaramazsa ne işe yarar bilmiyorum. Midem gerçekten bulanıyor," dedim.

Kapının hafifçe çalınması dikkatimi çekti ve Kip dizüstü bilgisayarını kapatırken hepimiz kim olduğunu görmek için döndük.

"Hey," dedi Cami yumuşak bir sesle. "İki küçük insan seni görmek istiyor." Alaric'i bir kalçasında, Verity'yi diğer kalçasında düzeltti. "İkizler bir şeylerin ters gittiğini biliyorlar. Yani, burada gerginlik oldukça yoğun." Bize doğru yürürken Ryan'a sert bir bakış attı.

Koltuktan kalktım. "Buraya gel, küçük adam."

Alaric'in gözleri kızarmış, burnundan bir sümük sarkıyordu. "Ağlamana gerek yok. Onu geri getireceğiz. Söz veriyorum."

"Hayatta mı?" diye sordu Cami.

"Söz veriyorum." Dişlerini sıktım ve ona yalan söylememiş olmayı umdum. Aklımda, Ella'yı sağ salim eve getirmekten başka bir seçenek yoktu.

Alaric, tombul küçük ellerini uzatarak sırttı. Onu kucağıma aldığımda, başını göğsüme yasladı ve tişörtümü avuçladı.

"Anne. Anne-anne-anne." Hâlâ Cami'nin kollarında olan Verity, bu sözleri tekrar tekrar söyledi ve sonra parmaklarını emerek yüksek sesle şapır şapır sesler çıkardı.

"Biliyorum, bebeğim. Yakında dönecek," dedim ve oturup oğlumun sırtını okşadım. Küçük başı yukarı kalktı, büyük yeşil gözlerinde tam bir güven vardı. "Kesinlikle." Avucunu koluma vurdu.

"Kesinlikle." Kip bana baktı. "Tanrım. Farkı biliyor.

Alaric, Ölüm kim?"

Kip'e kötü bir bakış attım. "Dokuz aylık çocuğuma o canavarı sorma," dişlerini sıkarak homurdandım.

Alaric cevap vermeden önce kız kardeşi sesini yükseltti. "Da-da."

Verity'ye yanıt olarak Alaric başını salladı ve heyecanla ayaklarını salladı.

"Yapabileceğin bir şey yok. Çocuklar biliyor, Bass. Ve heyecanlarından anlaşıldığı kadarıyla onu açıkça seviyorlar."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düştü. "Sence onlar... benzer oldukları için bir bağlantıları mı var?" Oğlumun tatlı, masum yüzüne baktım, sonra da Cami'nin saçını çeken kızıma baktım ve ikisinden biri ya da ikisi de bir seri katilin izinden mi gidiyor diye merak ettim. Omurgamdan aşağı korkunç bir titreme geçti.

"Ella bana bundan bahsetmişti. O da aynı şeyi merak ediyordu." Kip, Alaric'in yumuşak buklelerini okşadı. "Ölüm'e gelip oynamasını söyle, küçük adam. Onun yardımına ihtiyacımız var."

Alaric ellerini çırparak tiz bir çığlık attı. Verity, Cami'nin kucağına doğru eğilirken odada çığlığı yankılandı.

"Buraya gel, küçük kız," dedim.

"Buraya gel, bebeğim," dedim.

"Def. Def. Def," diye mırıldandı

Verity.

Oğlumu Kip'e verdikten sonra Verity'yi kucağıma aldım, o sakinleşirken gözlerimiz buluştu. Elini uzattı ve sıcak avuçlarını yanaklarıma koydu, dört dişini göstererek bana kocaman bir gülümseme attı. "Ma-ma... Def."

Güven ve heyecanla dolu küçük kızımın gözlerine baktığımda oda sessizliğe büründü. O ve kardeşi, benim fark ettiğimden daha fazlasını anlıyorlardı, en azından her an kim olduğumu bilecek kadar. Her hücrem gerçeği inkar etmeye devam etmek istese de, çocuklarımla bile benim tek vücutta iki farklı kişi olduğumu bildikleri açıktı.

Ani ve keskin bir acı zihnimi sardı ve başımın yanını tutarak nefes nefese kaldım.

Geriye doğru sendeledim, acı şiddetlendikçe görüşüm bulanıklaştı. Alaric'in kıkırdamaları odayı doldurdu, ama sesleri bozuk, bir şekilde çarpık geliyordu. Kip'in sesi çok uzaklardan yankılanıyor gibiydi, sözleri sanki su altında gibi boğuktu. Odaklanmaya, zihnimi istila eden ezici güce karşı savaşmaya çalışırken panik göğsümü sıktı.

"Siktir," diye boğuk bir sesle fısıldadım, acıyı uzaklaştırmaya çalışıyordum, ama bu, çıplak ellerimle bir tsunamiyi durdurmaya çalışmak gibiydi.

Alaric'in neşeli kahkahası boş bir ses haline geldi ve odaya bir soğukluk yaydı. Hava, kemiklerime kadar işleyen baskıcı bir karanlıkla doldu.

"Ne oluyor?" Cami, ben yere dizlerimin üzerine çökerken Verity'yi almak için acele etti.

"Gitmelisin," dedi Ryan ona.

"Hayır, hepiniz beni yeterince uzun süre karanlıkta bıraktınız. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Alaric ve Verity korkmuyorsa, o zaman..." Ama yüzündeki ifade başka bir şey söylüyordu.

15
ÖLÜM

"Seni alan kurtlar değildi, küçük kuzu. Çitin ötesinde maceralar vaat eden rüzgârın fısıltılarıydı." ~ Anonim

Nefes almaya çalışırken göğsümden boğuk bir kükreme çıktı. Şiddetli bir kararlılıkla yavaşça ayağa kalktım ve odadaki herkesin gözlerine baktım. Duyularım keskinleşti, dikkatlice ayakta durup etrafımı taradım, başıma gelebilecek her türlü tehdide hazırdım.

"Herkes burada ne yapıyor? Son hatırladığım şey, oturma odasına girdiğim ve her şeyin berbat olduğu."

"Death, dostum, seni gördüğüme çok sevindim," dedi Kip arkamdan.

Herkesin neden Ella'nın evinde olduğunu anlamadan kafam karışık bir şekilde arkadaşşıma döndüm.

"Hadi canım," diye ekledi Ryan.

Kip, Alaric'i kucağında tutarken, küçük çocuk ellerini çırpıyordu. "Kesinlikle!"

"Ella kayıp olduğu için çocuklara bakmaya yardım ediyorum," dedi Cami, Verity'yi kalçasında sallarken.

"Hepimiz buradayız dostum. Dope da evin bir yerinde. Kamera görüntülerini haber vermek için aradığında hepimiz uçağa atladık. Cami de çocuklara yardım etmek için geldi. Aradığımı hatırlıyor musun?"

"Evet, ama zar zor. Baş ağrılarım kafamı karıştırıyor ... her şey bulanık," dişlerimi sıkarak söyledim. Ağrıyı hafifletmek umuduyla şakaklarımı ovuşturdum. "Kesinlikle kayıp mı?"

Sözler dudaklarımdan kurşun gibi düştü, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığıyla ağırlaşmıştı.

Ryan'ın yüzü, zihnimdeki kargaşayı yansıtan bir grimasa dönüştü. "Evet, gitti. Dope, onu ön verandadan kaçırın adamların görüntülerini yakalamış. Evi de darmadağın etmişler."

Ellerim içgüdüsel olarak yumruk haline geldi, haberleri sindirmeye çalışırken parmak eklemlerim beyazladı. Sonra, öfke ve çaresizlik dalgası üzerime çöktü, olayların herhangi bir anısını umutsuzca kavramaya çalışırken tüm varlığımı sardı. Geçen her saniye sadece hayal kırıklığını artırıyordu. Sürekli zaman kaybetmek ve önemli anları kaçırmak dayanılmaz hale geliyordu. Ve en kötüsü, onu nasıl güvende tutamadım? Suçluluk duygusu vahşi bir hayvan gibi beni kemiriyor, beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu. Kendi kan dökme arzumun peşinden koşmak yerine burada olmalıydım, bencil arzularım bu kadar yıkıcı sonuçlara yol açmamalıydı. Ella'yı sonsuza kadar kaybetmiş olabileceğim düşüncesini bile kabul etmeyi reddederken, boğazımdaki yumru beni boğmak üzereydi.

Masadaki dizüstü bilgisayara baktım ve karanlık bir kahkaha odayı doldurdu. "Orospu çocuğunu öldürmek güzel bir gündü." Sırıttım. "Oğlumu ver," dedim Kip'e. Ses tonum sert ama düşmanca değildi. Dikkatim Ella'dan tanıdığım Cami'ye yöneldi, ama onunla ilk kez yüz yüze görüşüyordum.

Cami, Verity'yi kucaklarken kolları titriyordu. Onu korkuttuğum açıktı, ki bu sağlıklı bir tepki değildi.

"Eğer sen ve çocuklarının derin bir bağınız olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa, artık yok." Ryan sırtıttı. "Onlar seni ikna etmenin anahtarı. En azından bunu biliyoruz."

Oğlumu kollarıma sardım. "Sen *benim* oğlumsun." Kafasındaki koyu yeşil tüylerini okşadım ve tombul yanağına bir öpücük kondurdum.

"Hoş geldin. Eve döndüğünde ne olduğunu bilmemiz gerekiyor. Etrafta kimseyi gördün mü?" diye sordu Ryan.

Cami'nin bakışlarında korku belirdi ve ben ona kötücül bir gülümseme atmaktan kendimi alamadım.

"Küçük kuzumu bulup eve getireceğimden emin olabilirsiniz."

Cami çenesini kaldırdı. "Çabuk ol." Bunun üzerine, topuklarını döndü ve gitti.

"Dope'u içeri gönder," diye bağırdı Kip.

Alaric ile odada volta atmaya başladım. "Çocukların buradan ayrılmasını istemiyorum. Ella'yı kaçıranlar geri dönebilir."

"Kim olduklarını bulabilirsek, çok yardımcı olur." Kip sakallı çenesini ovuşturdu. "Şey, geldiğin anda seni kızdırmak istemem ama Ella, sana daha önce Sebastian'dan bahsettiğini söyledi."

Onun adı etrafındaki gerginlik o kadar yoğunlu ki, bıçağımla kesebilirdim. Ona sert bir bakış attım ve hırıldadım. "Bunu konuşmayız... onu konuşmayız."

"Ben de konuşmak istemem, ama Ella'yı bulmak için konuşmak zorundayız," dedi Ryan.

"Dostum, seni gördüğüme hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Dope ofise girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Girişi kaçırdığım için üzgünüm, ama tuvalete gitmem gerekti."

"Ölümü ortaya çıkaran çocuklar oldu, işte buradayız," dedi Kip.

"Çok havalı! Sanırım ikizler seni ikna etmenin anahtarı. Hepinizin birbirinizin aynısı olup olmadığınızı merak ediyordum. Sadece tahmin ediyorum, ama onlara göz kulak olmamız gerekebilir." Dope, sanki bu zorlu göreve hazırmış gibi ellerini ovuşturdu.

"Kesinlikle," dedi Alaric tekrar.

Dope'un açık kırmızı kaşları yukarı kalktı. "Ben de bunu demek istedim."

"Sebastian hakkında," dedi Ryan, konuyu tekrar gündeme getirerek.

"Babalık ve DNA testlerini biliyordun, yani onun etrafta olduğunu biliyorsun. Kafanın bir köşesinde, sen ve Sebastian'ın aynı ... vücutta yaşadığının farkındasın."

"Hiçbir şey bilmeme gerek yok. Bana ait olan şeye dokunduğu için o orospu çocuğundan nefret ediyorum." Dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Bu oyunu seninle oynamayı çok isterdim, ama vaktimiz yok, o yüzden sadece geleceğim," dedi Kip, bana şefkat dolu bir ifadeyle yaklaşarak. "Sen ve Sebastian aynı adamsınız. Tamamen aynı görünüyorsunuz, Ella ile yaşıyorsunuz, onunla çocuklarınız var. Sen bir seri katilsin, Sebastian değil. Onun karanlık tarafı başka şekillerde ortaya çıkıyor, mesela eskiden kafes dövüşlerinde olduğu gibi. O da senin gibi hesaplı ve zeki. Ama sen onun karanlık tarafısın ve insanları öldürmeye iten bir kan arzusu ile yaşıyorsun

seni insanları öldürmeye itiyor. Zaman ve hafızanı kaybettiğin nedeni, Sebastian'ın ortaya çıkması ve bunun tersi."

Onun doğrudanlığına başımı salladım. "Ya sana inanmazsam?"

"O zaman ortaokuldan beri

—Dope ve sonra ben. Bu kadar önemli bir konuda sana hiç yalan söyledik mi? Sırf seninle dalga geçmek için bunu yapar mıyız? Düşün dostum. Ella, onu bulmak için senin ve Sebastian'ın birlikte çalışmasına güveniyor. Başka bir neden olmasa bile, onun için gerçeği kabul et."

Gözlerim odanın içinde dolaştı ve sırayla arkadaşlarımin her birine takıldı. Kip'in sözleri mideme yumruk gibi çarptı. Onlar bana önemli hiçbir konuda yalan söylememişlerdi. Onlara hayatımı, daha da önemlisi Ella ve çocuklarımızın hayatlarını emanet etmiştim. Söyledikleri her şey çok ağır gelmişti, ama o an için bunları bir kenara ittim. Şu anda tek önemli olan Ella'ya ulaşmak ve onun güvende olduğundan emin olmaktı. Gerisi, zihnim korku ve aciliyetle bulanıklaşmadığında, daha sonra halledilebilirdi.

"Peki," diye homurdandım.

Gruptan topluca bir rahatlama çığlığı yükseldi, gergin bedenleri sonunda biriken korku ve endişeyi serbest bıraktı. Aklım Sebastian ve karmaşık ilişkimizle ilgili sorularla doluydu, ama şu anda tek odaklanabildiğim şey Ella'yı güvenli bir şekilde eve geri getirmektir. Başarısızlık bir seçenek değildi ve ona bir şey olabileceği düşüncesi beni yakıcı bir öfkeyle doldurdu. Onu bulmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektim.

"Sonunda cesaretimizi topladık ve Sebastian'a senden bahsettik. Ella'yı bulmak için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Ayrıca, onun kaçırılmasının Sebastian'dan çok seninle ilgisi olduğunu düşünüyoruz."

"Sebastian'ın düşmanı değil, *benim* düşmanım mı demek istiyorsun?" Adını ağzıma aldığımda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bir aile üyesini öldürdüğünde insanları kızdırma eğiliminde olduğun için bu daha olası." Dope yorumuyla omuz silkti. "Yani, alınma ama Sebastian senden daha iyi bir adam."

Gülümsedim. "Eğer burada kalacaksa, bu durum değişmek zorunda." Alaric'e baktım. "Oğlum, yapmam gereken işler var. Biri anneni kaçırdı ve benim halletmem gereken bir karışıklık var." Onu Dope'a vermeden önce ona sarıldım. "Onu Cami'ye götür. Oda'da bir bebek kamerası var.

oturma odasındaki doldurulmuş ayılar. Ella, Lulu çocuklarla evde yalnız kaldığında kamerayı açar. Dikkatli ol ama kameranın düğmesini aç ki Cami'yi gözlemleyebilelim. Onu açıkça çok korkuttum ama içimde bir rahatsızlık var ve çocuklarımla birlikte kaçmasını istemiyorum."

Çocuklar sessizleşti, ama Dope Alaric'i alıp odadan çıktı.

"Sebastian'ın da sen olduğunu ve onu koruduğumuzu duymuş." Ryan ağırlığını değiştirdi. "Ella'yı geri getirmek için odaklanabilmemiz için bizi FBI'ya veya polise ihbar etmeyeceğine söz verdi."

"Ah. Bu büyük bir sorun olurdu. Benim izin veremeyeceğim bir sorun." Ne demek istediğimi anladılar.

Ryan ellerini önüne kaldırdı. "Hey, ona dokunamazsın. Onu incitemezsin, hatta korkutamazsın bile. O Ella'nın en iyi arkadaşı. Bunun bir önemi olmalı."

"Ve sen ona aşıksın," diye tersledim. "Onu bizim boktan dünyamıza getirmeden önce bunu düşünmeliydin."

Kip boğazını temizledi. "Evet, Ella kayıp ve bu büyük olasılıkla senin suçun, bu yüzden suçlamaları başka bir zamana bırakalım. Ayrıca, hepimiz burada olmayı seçtik, o yüzden erkek ol ve işimize bakalım."

Onun burnuna yumruk atmak istesem de, Kip haklıydı. Onu eve getirmeme yardım edebilecek olanlar, bu adamlardı.

Dope geri döndü ve kapıyı kapattı. "Kamera açık."

Telefonumu arka cebimden çıkardım ve uygulamayı açtım. uygulamayı açtım. Cami, Verity ve Alaric ile yerde oynuyordu. "Son zamanlarda kimi kızdırdın? Ya da belki daha iyi bir soru, Seni en çok sevdiğin şeyi elinden alacak kadar senden nefret eden kim? Çok uzun bir listeyi gözden geçirirken gözlerimi kısarak, Portland'da bana bırakılan mektubu hatırladım.

"Biri kim olduğumu biliyor ve benimle dalga geçiyor."

Kip kanepeye doğru yürüdü ve üzerine çöktü. "Açıklamak ister misin?" "Oregon'daki depoda son bulunduğumda... binaya girdiğimde, yerde benim adım yazılı bir zarf vardı."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için, zarf Death'e mi yoksa Sebastian'a mı adresliydi?"

Dönüp Dope'a doğru yürüdüm. "Bu ne demek lan?"

Ryan, Dope ile benim aramıza girerek araya girdi. "Hey, bunu sonra hallederiz. Bu Ella ile ilgili. Odaklanmalısın, Death."

Bunu kabul etmekten nefret ediyordum, ama o haklıydı.

"Sebastian senin bir parçan, Death. Bu fikri kafana sokman gerekecek. Ella'yı bulmak için ikinize de ihtiyacımız olacak. Bir parçan bunu biliyor, yoksa Ella sana ikizlerin DNA sonuçlarını verdikten sonra burada kalmazdın." Kip'in sesi sakın ve yatıştırıcıydı.

"Sonra konuşuruz," diye bağırdım. Geri adım attım ve Dope ile aramıza biraz mesafe koydum. "Mektup Death'e hitaben yazılmıştı. Dediğim gibi, biri kim olduğumu biliyor." Pencereye doğru yürüdüm ve mülkü seyrettim; ağaçların üstü yoğun sisle kaplıydı. "Zarfı açtığımda içinde bir mektup vardı. Mektubu çıkardım ve kağıtta dağınık bir şekilde yazılmış kelimeler vardı." Adamlara dönüp baktım. "Mektupta 'Seni izliyorum' yazıyordu, ama imza yoktu."

Kip ve Dope'un yüzleri bembeyaz oldu.

"Lanet olsun," dedi Kip. "Başka bir şey var mıydı?"

"Hayır, hepsi bu kadar."

Dope iki elini kırmızı saçlarının arasına geçirdi. "Neden bize bundan bahsetmedin? Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Tabii ki ne demek olduğunu anlıyorum, ama bu yaklaşık yedi ay önceydi ve o zamandan beri başka bir iletişimim olmadı. Daha fazla zaman ve *enerji* gerektiren başka acil işlerim vardı. Aklımdan çıkmış." Ella ile ailemin katili hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlayınca, olasılıklar kafamda dönmeye başladı. "Ella." Onun adını söylerken neredeyse boğuluyordum. O gitmişti. Biri onu benden almıştı. Kendi evinden çalmıştı. "Ella, ailemi kimin öldürdüğünü araştırıyordu. Sanırım onu tehlikeye atan bazı bilgilere rastladı."

"Siktir!" Dope avucunu yüzüne kapattı. "Yine mi, onu korumamız için bunu bizimle paylaşmayı düşünmedin mi?"

"Ben de az önce öğrendim. Gazete makaleleri ve ayrıntılarla dolu bir zarfın tamamını zeminin altına saklamış. Ona bu konuyu rahat bırakmasını söyledikten sonra bu sınırı aşmasına çok sinirlendim." Küçük kuzumun yatağa bağlanmış ve bıçağımla onu siktiğim görüntüler dikkatimi onlardan uzaklaştırdı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları, sikimi boğazına kadar alırkenki hali, içimde çarpık bir tatmin duygusu uyandırdı. Etrafımda konuşmalar sürerken, tek düşünebildiğim onu tekrar güvenli bir yere götürüp yeniden sahiplenmekti. O karanlık günlerin travmasını silip, yerine dizginlenemeyen bir zevk koymak. Ona gerçek itaatin ne demek olduğunu gösterirken, o yalvaracak, çığlık atacak ve adımı inleyecekti. Küçük kuzum bana hizmet edecek, bana endişe ve korku yaşattığı için telafi edecekti. Karşılığında, onu tehlikede bıraktığım için ona hiç olmadığı kadar zevk verecektim.

"Bu bilgi nerede?" Ryan kapıya doğru yürürken sordu.

"Onun yatak odasında. Benimle gel."

Bıçağımın bacağıma bağlı olduğunu bilmek beni rahatlatan tek şeydi. Ella'yı kaçıran o orospu çocuklarını bulduğumda, benim kim olduğumu tam olarak anlayacaklardı. Lanet olası bir canavar.

Önümdeki güzel kadına baktım. Tahminimce benden birkaç yaş küçüktü.

"Yardım edin," diye fısıldayarak yalvardım ve avucumu aramızdaki soğuk cama bastırdım. Çılgınca bakışlarım odanın içinde dolaşarak Xavier'in izini aradı, ama onu hiçbir yerde göremedim. "Size her şeyi veririm," diye söz verdim, her kelimedede çaresizlik hissedilirken yardımını dilendim. "Kocam zengin. Size ödeme yapabilirim." Yalvarışımın ağırlığı havada asılı kaldı.

Aniden, kör edici bir ışık huzmesi odayı aydınlattı, ardından ağır ayak sesleri duyuldu. Kadın benden uzaklaşıp başını sallarken yüzünde korku belirdi.

"Fiona, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Xavier, sesi gergindi.

Xavier mutfığa girerken Fiona bana sırtını döndü.

Konuşmaya devam etmeden önce gömleğinin önünü elleriyle oynadı. "Kimseyi beklemiyordum."

"Elbette. Ama geleceğimi biliyorsan, bunu nasıl saklayabilirdin ki?" O benim yönümü işaret etti. "Sen aklını mı kaçırdın? Sen bundan daha akıllısın."

Xavier öfkeyle ona doğru yürüdü. "Ağzından çıkanlara dikkat et, yoksa ben kapatırım."

Ağzını o kadar sert kapattı ki dişlerinin birbirine çarpıştığını duydum.

Fiona elini uzattı ve nazikçe omzuna dokundu. "Özür dilerim. Bu çok kaba bir sözdü. Beni hazırlıksız yakaladı. Patronun birini kaçırdığını biliyor mu?"

Xavier ona alaycı bir şekilde baktı. "Oh, biliyor. Bu onun fikriydi. Onu sevmem ve korumam için bana verdi."

"Yani onu isteği dışında bir kafeste mi tutuyorsun?" Fiona kaşlarını çattı. "Tatlım, bunu yapamazsın. Bu doğru değil."

Xavier topuklarını döndü ve uzaklaştı. "Kim diyor? Toplum mu? Onlar ne bilir ki?" Dağınık saçlarını eliyle düzeltti, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Ltten, ltten ona ulaş. O Xavier ile konuşmaya devam ederken, umudum ince bir ipin ucunda sallanıyordu.

"Seni sevdiğimi biliyorsun ve senin incinmeni istemiyorum. Patronun bu konuyu iyice düşünmediğini düşünüyorum. Ya kaçarsa ne olacak? Seni yakalayıp ömür boyu hapse atacaktlar. Bu benim kalbimi kırar. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun." Berbat yaşam alanını işaret etti. "Mutlu olmayı ve güneş ışığını görmeyi hak ediyorsun."

Xavier, sanki farklı bir dilde konuşuyormuş gibi ona gözlerini kırptı. "Bana daha önce hiç böyle şeyler sylememiştin. Fiona genellikle kinci biridir." Gözlerini kısarak ona baktı. "Ne istiyorsun?"

Fiona derin bir nefes alarak göğsünü kaldırdı. "Buradan nadiren çıktığın için yiyecek veya malzemeye ihtiyaın var mı diye bakmaya geldim."

Yüzü hemen aydınlandı. "Twinkies. Twinkie çok isterim." Küçük bir ocuk gibi ellerini ırpıtı. Xavier bana doğru yürüdü ve eğildi. "Ella, sen de Twinkie ister misin?"

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Peki süt?"

"Evet! Ve randevu gecesinde daldırıp yiyebileceğimiz kurabiyeler. En sevdiğin hangisi?"

Bir dakika düşünüyormuş gibi yaptım. Gcm korumak için şekere değil, proteine ihtiyaım vardı. Bana yedirdiği yetersiz çorba yetmiyordu.

"ikolatalı kurabiye, ama ondan da te..." Bana umutla baktı.

"Hamburger ve patates kızartması için her şeyi verirdim. Onları pişirmeyi biliyor musun? Belki randevu gecesinde düzgün bir akşam yemeği yiyebiliriz?" diye nerdim.

"O, şimdiye kadar yediğim en iyi hamburgerleri yapar," dedi Fiona arkasında.

"Gerçekten mi?" Yağlı, sulu bir hamburger düşüncesi ağzımı sulandırdı. "Peki marul, domates ve mayonez sever misin?"

Xavier, yemeğimizi ve akşamımızı planlamaktan açıkça heyecan duyarak başını salladı. En azından şimdilik, masum bir çocukla karşı karşıyaydım. Keşke onun bu yönünü daha sık görebilseydim. Onu gitmeme izin vermesi için ikna etmek daha kolay olabilirdi.

"Xavier, listeyi hazırlamana yardım edeyim." Fiona çantasından kalem ve kağıt çıkardı.

"Ben giderim. Gelecekteki gelinim için alışveriş yaparım. Ürünler onun gibi mükemmel olmalı."

Fiona'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin? Buradan nadiren çıkarsın."

"Ama çıkarım. Çoğu zaman patronu görmek için. Hala araba kullanabiliyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Gidiyor muydu? Artık kapının yerini bildiğime göre, bu lanet kafesten nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyordu.

Xavier sanki düşüncelerimi okumuş gibi dikkatini bana yöneltti. "Uslu bir kız ol, Ella. Bana karşı gelmeyenlere ne olduğunu bilmek istemezsin." Arkasına, mutfak masasına baktı. Ailesi uzak bir bakışla bana bakıyordu.

"Randevumuzu hiçbir şey için kaçırmam." Ona gülümsedim ve nasıl bu kadar yalan söylemede bu kadar başarılı olabildiğimi merak ettim. Neredeyse kahkaha atacak gibiydim, ama kendime her gün kocamanın sırrını ve Horizon Society'yi saklamak için yalan söylediğimi hatırlattım. Bir profesyonel olmuştum ve hayatım bu ayrıntıya bağlı olana kadar bunun farkında değildim.

Xavier ve Fiona bana sırtlarını döndüler ve bana tek bir bakış bile atmadan gittiler. Derin ve titrek bir nefes alarak, hızla çarpan kalbimi ve gergin kaslarımı sakinleştirmeye çalıştım. Onun yanında olmanın tehlikesini biliyordum, her an ölümle sonuçlanabilecek bir sonraki patlamasına karşı tetikteydim. Onunla geçirdiğim her an, saatli bir bomba gibiydi.

Düşüncelerimin Sebastian ve çocuklara kaymasına izin verdim, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki acı veriyordu. Aklımda, bu korkunç kabusu yaşamaktan başka bir seçenek yoktu. Ölümün gelip beni bu cehennem çukurundan çıkaracağını hayal ederken, kaçış yolu bulmak için çaresizce soğuk cam duvarlarda parmaklarımı gezdirdim.

Orada bir tane olsa şaşıırırdım ama yine de bir zayıf nokta bulmayı umuyordum. Çaresizce bir çıkış yolu ararken kalbim deli gibi atıyordu. Aklım, aylar önce Cami ve Ryan ile yaptığım bir sohbele gitti. O sohbele, malzemelerin zayıf noktalarını bulmak için adli tıp uzmanlarından yardım aldıklarını söylemişlerdi. Dudaklarımı çılınca ısıırıp evlilik yüzüğümü ve nişan yüzüğümü izlerken bu anı birdenbire aklıma geldi. Kilit yakınındaki kalın camı kırıp kaçmak için günlük hayatta kullandığımız bir metali kullanabilir miyim diye düşündüm. Bu düşünce, beni saran panik ve korku içinde bana bir umut ışığı verdi. Yeni bulduğum kararlılıkla kapıya doğru ilerledim ve teorimi test etmeye başladım, çok geç olmadan işe yarayacağını umarak.

Platin yüzüğü çıkardım ve nefesimi tutarak cama hafifçe vurdum, sonra durakladım.

Giriş kapısından gelen ışık odaya doldu ve ben hızla evlilik yüzüğümü parmağıma tekrar taktım.

Merdivenlerden ayak sesleri geldi ve şok edici bir şekilde, Fiona merdiven boşluğundan çıktı. Kafese gelmeden önce, sanki takip edilmediğinden emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı.

"Eğer düşündüğün gibi, seni serbest bırakmaya gelmedim."

Ona bağırmmamak için alt dudağıma ısırđım. Niyetini bilmediğim için kendi kendimi zor durumda bırakmak istemedim, bu yüzden sakın kalmaya çalıştım.

Konteynırın kenarına sürünerek yaklaştım ve gözlerine baktım. "Anlıyorum. Xavier..."

"Söyleyebilirsin." Fiona yere çöktü ve bacaklarını çaprazladı.

"Dışarıda bir sürü örümcek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

kollarımı ovuşturdum, saklandıkları yerlerden çıkıp ziyaretçiyi incelemek için sürünerek geldiklerini düşününce titredim.

"Evet. Beni korkutmuyorlar."

Boğazımdaki endişe topunu yuttum. "Aynı şeyi söyleyemem."

Aramızda bir sessizlik oldu ve ben onun neden burada olduğunu merak ettim. "Xavier'i nereden tanıyorsun?" diye sordum, bir cevap almayı umarak cevaplar almayı umarak sordum.

"Birlikte çalışıyoruz. Aslında bu tam olarak doğru değil. Ben onun patronu için çalışıyorum. Ama Xavier ve ben yıllardır tanışıyoruz."

"Onun ailesini tanıyor muydun?" Arkasında duran doldurulmuş insanları işaret ettim.

Kaşlarını çattı ve işaret ettiğim yöne baktı. Fiona kıkırdamaya başladı ve ben de onun Xavier gibi dengesiz olup olmadığını merak ettim.

"Ailesini mi?" Gülerek karnını tuttu. "Sana öyle mi söyledi? O bebeklerin ailesi olduğunu mu? Aman Tanrım, iyi oynadın Xavier."

"Tam olarak değil. Ailesini ve kız kardeşini öldürüp doldurduğunu ima etti." Bu durumda komik bir şey bulamadım.

Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Üzgünüm, çarpık bir mizah anlayışım var ve bazen kendimi tutamıyorum." Burun kıvrıldı.

Onu izledim, ne demek istediğini anlamaya çalışarak. "O insanlar gerçek olmadıkları için mi gülüyorsun, yoksa onun ailesi olmadıkları için mi?"

"Oh, onlar... şey, gerçekler. O çok yetenekli bir sanatçı, sence de öyle değil mi? Annesi, babası ve kız kardeşi onun ilk kurbanlarıydı. Diğerlerini de görmelisin."

Bu açıklama karşısında bacaklarım titredi. "Başkaları mı?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

"O, amacını buldu. Sonraki aileler daha da iyi oldu. Ne derler? Pratik yapmak mükemmelleştirir?"

Xavier'in sadece tehlikeli olmakla kalmayıp, beni öldürmekten ve doldurmaktan da çekinmeyeceğini doğrulamasıyla midem bulandı ve kalbim yıldırım hızıyla ayak parmaklarıma kadar düştü. "Neden ben olduğumu anlamıyorum?" Bunun Ölüm ve onun ailesi hakkındaki araştırmamla ilgisi olduğunu içten içe şüpheleniyordum, ama bu bilgiyi ona vermeyecektim.

"Bunu kimseye söyleyemezsin, eğer söylersen, bunun bedelini ağır ödersin, bunu unutma."

Teslim olarak ellerimi kaldırdım. "Tek kelime bile etmeyeceğim."

"Seni ve Xavier'ı gördükten sonra patronla konuştum. Kim olduğunu ve neden cam bir kutuya tıkıldığını öğrenmek istedim. Anlaşılan patron Xavier'dan sana bakıcılık yapmasını, seni ortadan kaldırmasını istemiş, ama... ama *sen* bir yemisin Ella. Patron Xavier'a ciddi zarar vermemesi için kesin talimatlar vermiş

ciddi zarar vermemesi için kesin emirler verdi — seni kesebilir, ama kanamanı sağlayacak kadar ciddi bir şekilde değil. Bilirsin, öyle şeyler. Patronun senin kafeste olduğunu bilirse, muhtemelen çok sinirleneceğini düşündüm. Yanılmışım, çünkü seni kontrol altında tutmanın başka bir yolu olmadığını düşünüyor, bu yüzden..." Omuzlarını hafifçe silketti.

Xavier'in patronuyla tanışmak ve kalbine bir bıçak saplayıp yavaşça çevirmek için sabırsızlanıyordum. Daha sonra bu düşünceyi kafamda kurcalamaya izin verecektim, ama önce Fiona'dan olabildiğince fazla bilgi almam gerekiyordu. "Kimin için yemim?"

Fiona tekrar omzunun üzerinden baktı, sonra cama daha yakın eğildi. "Kocan."

Dudaklarımı sıkıştırarak ağzımı kapalı tutmaya çalıştım. Eğer Death'i bilmiyorsa, bu benim lehime olabilir.

"Yani, bazı haydutların beni evimin ön verandasından kaçırması, aslında kocamın yardım ettiği birinin ailesinin intikamı mı?"

Sanki doğru tahmin etmişim gibi dudaklarını yüksek sesle şapırdatarak. *Bu Horizon Society ile mi ilgili?*

"Kızdırdığı çok sapkın ve tehlikeli adamlar var. Sanırım patronun da onlardan biri."

"Öyle bir şey, evet."

Neden geri döndüğünü hala anlamadan başımı eğdim.

"Fiona, kaçmama yardım etmeyeceksen neden geri döndün?"

Tüyer ürpertici bir böcek yerden geçiyordu ve ben kanepenin yanını işaret ettim. "Arkadaşlarından biri selam vermeye geliyor."

Fiona elini uzattı ve Xavier'ın yaptığı gibi böceğin koluna tırmanmasına izin verdi. Nefesimi tutarak başka yere baktım. "Buna bir türlü alışamıyorum."

"Biraz zaman alır." Örümceğe, sanki gördüğü en sevimli kedi yavrusuymuş gibi şefkatle seslendi. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, emin değilim. Seni kilitli gördüğümde ve Xavier'ın sana aşık olduğunu anladığımda... Sanırım sana acımıştım. Xavier'le randevuya çıkmak biraz iğrenç." İğrenerek burnunu buruşturdu.

"Ben evliyim, ama bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Kaşlarını kaldırdı. "Neden rahatsız etsin ki? Onun zihninde, sen onu asla terk etmeyeceksin."

"Dokuz aylık ikizlerim olduğunu biliyor musun? Bana ihtiyaçları var, Fiona. Lütfen. Sana yalvarıyorum, kafesi aç, gerisini ben hallederim."

Örümceği yere bıraktı, sonra yavaşça ayağa kalktı. "Yapamam. Xavier ve patronum beni öldürmekten çekinmezler. Ben intihar etmek istemiyorum." Dudaklarını büzdü, gözlerinde pişmanlık parladı. "Yakında tekrar uğramaya çalışacağım. En azından Xavier döndüğünde iyi bir yemek yiyebilirsin."

"Ne kadar sürecek?"

"Her an geri dönebilir. Gitmeliyim." Ayağa fırladı, topuklarını döndürdü ve neredeyse koşarak yeraltı deliğinden çıktı, beni bir kez daha geride bırakarak. Fiona'nın Xavier'ın bir katil olduğu konusunda söylediklerini düşünmeden edemedim. Belli ki benim kafamla oynamaktan büyük zevk alıyordu. Yine gerçekçi bebeklere baktım. Onun ziyaretinden bir şey kesinleşmişti: Xavier bir katildi ve tehlikeliydi, savunmamı gevşetemezdim.

Dizlerimi göğsüme çekip çenemi üzerine dayadım. İçten içe, zamanımın dolduğunu anladım. Xavier bana karşı giderek daha fazla takıntılı hale geliyordu ve kaçma şansım azalıyordu. Alyanslarıma baktım. Belki... belki de beni özgür kılacak olan şey alyansımdı.

Kapının gıcırdaması, fikrimi denemek için tekrar yalnız kalana kadar beklemem gerektiğini gösterdi. Umarım bu çok uzun sürmezdi.

17
ÖLÜM

"Sürü tek bir vücut gibi hareket eder, ama yalnızlık kayıp kuzunun kemiklerinde kış gibi dolaşır." ~ Anonim

Adamları merdivenlerden yukarı, Ella'nın yatak odasına götürdüm. Halı, gevşek tahtanın üzerine gelişigüzel bir şekilde yerleştirilmişti ve eve girip onu kaçıran kişinin, üzerinde çalıştığı bilgileri de bulmuş olup olmadığını merak ettim. Diz çöktüm, sonra zemini kaldırdım ve karanlık bir delik ortaya çıktı.

Telefonumu alıp, el fenerini açtım ve ışığı yere tuttum. Sürpriz ve rahatlamaıyla, içerikler hala oradaydı. Belki Ella ben gittikten sonra temizlemişti. Elimi uzattım ve tereddüt ettim. "Bekle, başka bir şey görüyorum." Işığı ayarladım ve beyaz bir zarf gördüm.

"Dokunma," diye emretti Ryan. "Eldivenin var mı?"

"Banyoda, ikinci çekmecedeydi."

"Nedir o? Anlayabiliyor musun?" diye sordu Kip.

"Beyaz bir zarf. Orijinal manila klasöründe miydi, değil miydi emin değilim. Onu gördüğümü hatırlamıyorum, ama son zamanlarda kendimde değilim." Ryan lateks eldivenlerle geri döndüğünde ona elimi uzattım. Ella, birini öldürdükten sonra tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduğumda kullanmak için her zaman bir kutu bulundururdu. İlk yardım çantasında beni tedavi etmek için gereken her şey vardı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve onları taktım. Elimi uzatıp tanıdık olmayan nesneyi çıkardığımda, sessizlik havada asılı kaldı. Dikkatlice, mühürsüz kapağı kaldırdım ve küçük bir kağıt parçası çıkardım. Burun deliklerim genişledi. "Bu, depodaki notta kullanılan krem rengi kağıtla aynı." Kelimeleri yüksek sesle okumadan önce adamlara bir göz attım

"Merhaba, Ölüm. Aramıza katıldığını sevindim. Burada olduğun için çok mutluyum, bu yüzden sana değerli Ella'nın nerede olduğuna dair bir ipucu daha vereceğim. *Bazı hayaletler asla ayrılmaz. Bazı odalar her şeyi hatırlar.*"

"Bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandım. "Ve o piç kurusu nasıl fark edilmeden evime girmiş?"

"Notu göreyim." Dope notu almak için uzandı. "Tahminimce, son baktığında burada değildiyse, o adamlar Ella'yı kaçırdığında buradaydı. Eve girip her şeyi dağıttılar, hatırladın mı?"

Ona homurdandım; anılar karanlık ve silikleşmişti.

"Ella'yı kaçıran ve bunu bana bırakan kişi, belgeleri zeminin altına koymuş ve sonra bu bilgileri tekrar inceleyeceğimi ummuş olmalı." Ayağa kalktım ve yatak odasında volta atmaya başladım, birini parçalamaya hazırdım.

"Manila zarfını aramalıyız, sana başka bir şey bırakmadıklarından emin olmak için," dedi Ryan. Daha önce fark etmemiştim, ama o da bir çift eldiven giymişti.

"Dizüstü bilgisayarına ihtiyacım var. Hemen dönerim." Dope, çıkarken ensesini ovuşturdu, sonra merdivenlerden aşağı indi.

"Eğer bu ipucunu çözebilecek biri varsa, o da Dope'dur," dedi Kip, odanın bir ucundan diğer ucuna yürürken.

Delişe uzanıp manila zarfı çıkardım. "Hepsine tekrar bakmam gerekecek. İçeriğinin çoğunu hatırlıyorum, ama Ella'nın arkamdan iş çevirmesine o kadar kızmıştım ki, hepsini hatırlamıyorum." Yatağına yürüdüm, kapağı açtım ve gazete kupürlerini, yazdığı notları ve fotoğrafları çıkardım.

Ryan düşük bir ısıklık çaldı. "Görünüşe göre çok meşgulumuş.

."

"Şaka yapmıyorum." Gördüğüm şeyleri ayırmaya başlarken homurdandım "O pisliğin bilmece dışında başka ipucu bıraktığını sanmıyorum."

"Öyle olsa bile, ilk seferinde fark etmediğin önemli bir şey görebilirsin." Kip yığını işaret etti. "Burada pek yardımcı olamayacağım için, Dope'u bulup görevine sadık kaldığından emin olacağım."

Ryan çenesini Kip'e doğru eğdi. "İyi fikir. Ben Death'e yardım edeceğim."

"Cami ve çocukları kontrol et, Kip," diye hırıldadım. "Şu anda ona güvenmiyorum."

"Ben de." Kip başını salladı ve bizi işimize bıraktı.

Sonraki yarım saat boyunca, Ryan ve ben Ella'nın topladığı her şeyi inceledik. Daha önce görmediğim bazı notlar olsa da, bana önemli gelen hiçbir şey yoktu. Bilgileri topladım ve zarfa koydum, kafamda nottaki bilmece dönüp duruyordu.

"Ella hala hayatta olmalı, yoksa onu kaçırın kişi ipucu bırakma riskini almazdı." Ryan'a bir göz attım ve ardından evin arka tarafına bakan yatak odasının penceresine doğru yürüdüm.

"Bu iyiye işaret. Aslında, onu öldürmek istemiyor olabilir. Bir telefon ve gizli bir ipucu aldın. Bunun Ella ile ilgili olduğunu sanmıyorum."

Yavaşça döndüm, sözlerinin etkisi üzerimde ağırlık yapıyordu. "Benimle ilgili."

"Dışarıda bir yerlerde, birini kızdırmışsın."

Ona öfkeyle baktım. "Bu yardımcı olmuyor, pislik. Bir sürü insanı kızdırdım."

Gözlerinde bir anlık öfke belirdi, sonra kayboldu.

Merdivenlerden koşarak gelen ayak sesleri dikkatimi çekti ve Dope ile Kip tekrar bize katıldığında aceleyle salona gittim.

"Bir fikrim var. Henüz doğrulamadım, ama notu okuduğunu duyduğum anda içimde bir şüphe uyandı. Ve sanırım haklıyım." Dope nefes almakta zorlanırken öksürdü.

Buraya deli gibi koşmuş olmalıydı, ama kesinlikle sigarayı bırakması gerekiyordu.

"Ne oldu?"

"İpucu şöyle diyordu: 'Bazı hayaletler asla ayrılmaz. Bazı odalar her şeyi hatırlar.'"

"Evet, ve?" diye sabırsızca sordum.

"Ya senin çocukluğunun geçtiği evin mutfağından bahsediyorlarsa? Benim ve ailemin yanına taşınmadan önce yaşadığın evden."

Ona meraklı bir bakış attım. "Ne olmuş yani?"

"Bir dahi olmana rağmen, bazen biraz kalın kafalısın." Dope'un sesi öfkeyle doluydu. "Dostum, ailen o mutfakta vahşice öldürüldü. Duvarların gözleri olsaydı, her şeyi hatırlarlardı. Ve hayalet... hayatın boyunca seni ve Sebastian'ı takip etti."

"Bunları nereden öğrendin?" diye sordu Kip.

Kip'in konuşmasına sevindim çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Dope topukları üzerinde ileri geri sallandı. "Ölüm'ü arayan ilk telefon görüşmesinden beri, bunun Sebastian ve onların kaçmasına yardım eden topluma kızgın biri ile ilgili olmadığını, onunla ilgili olduğunu düşündüm. Yani, hala yanılıyor olabilirim, ama sanmıyorum. Sonra, Death yeni notu okuduğunda, her şey anlam kazanmaya başladı." Kafasının yan tarafına dokundu. "Death, bir oda tüm hayatını değiştirdi. Hiçbir şey sana bir daha o kadar etki etmedi... Ella'ya kadar, ama o tüm bunların iyi kısmı."

"Devam et," dedi Ryan.

Dope'un bakışlarındaki heyecan, biz ona bakarken azaldı.

"Tamam, somut bir şey bulmaya çalıştığımı düşündüğünüzü anlayabiliyorum, Belki de öyleyim, ama bu gerçekten elimizdeki en iyi umut." Dope bana döndü. "Çocukluğunun geçtiği eve gitmeliyiz, özellikle mutfaka. Bir sonraki ipucunun orada olduğunu düşünüyorum."

O sahneye geri dönme fikri midemde ağır bir düğüm oluşturdu. O evi ve orada olan her şeyi unutmak için çok uğraşmışım. Şimdi o kabusu yeniden açmak üzereydim.

"Ryan ve ben gideceğiz. Kip ve Dope, siz Cami ile burada kalın ve başka fikirler arayın."

"Anlaşıldı." Dope merdivenlerden aşağı koştu.

Kip elini saçlarında gezdirdi, yüzünde umut vardı. "Bence bir şey buldu. Eski evde ne bulursan bize haber ver."

"Ryan, benim kişisel cehennemime bir yürüyüşe ne dersin?"

"Gidelim." Ryan yanımdan geçerken sırtıma hafifçe vurdu.

Dope'un haklı olup olmadığını ancak zaman gösterecekti ve içimde çok az zaman kaldığına dair mide bulandırıcı bir his vardı.

New York'tan çocukluğumun geçtiği Minnesota eyaletinin Minneapolis şehrine giden uçağımdaki yolculuk, üç buçuk saatlik bir süre yerine sonsuzluk gibi geldi. Uçak indiğinde, acil bir durum olması ve ikizleri güvenli bir yere götürmem gerekmesi ihtimaline karşı uçağı New York'a geri gönderdim.

Eski mahalle havaalanından kırk iki dakika uzaklıktaydı, ama Ryan kiralık arabayı sürmeyi teklif etti. Siyah bir Camry'ydi ve yoldaki diğer arabalarla oldukça uyumluydu. Hız sınırına uyduğu için sinirlenince, durdurulmanın benim için çok sorun yaratabileceğini hatırlattı. Haklıydı. FBI, Portland seri katil bulmacasını çözmeye çalışıyordu ve ben de onlardan birinin bana çok yaklaşma riskini göze alamazdım. Bir polisin içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini hissedip burnunu sokmaması için risk alamazdım.

Kanım kaynıyordu, çünkü istemeden de olsa Minnesota'ya geri dönmüştüm, bana sadece berbat anılar bırakan bir yere. Taşındığımdan beri oraya hiç dönmemiştım. Dönmek için hiçbir neden yoktu... ta ki şimdiye kadar. Çocukluğumu ve ailemi benden çalan bu yere ayak basma düşüncesi, beni doldurulmuş bir oyuncakla oynayan bir köpek gibi parçalıyordu, ama Ella'yı kurtarmak için tek umudum buydu.

Onun güvenliği için endişelenerek kalbim bir an durdu. O orospu çocuğı ona zarar vermiş miydi? Başka bir erkeğın ona elini sürmesi düşüncesi bile içimde ateşli bir öfke uyandırdı ve tüm vücudumu elektrik akımı gibi bir öfke dalgası sardı.

"Keşke ne aradığımızı bilseydik," dedi Ryan.

"Bu adam Ella'yı kaçırmış olması dışında pek konuşkan biri değil. Oraya vardığımızda her şeyi anlayacağız herhalde."

Ryan bana bir bakış attı, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Eve geri dönmek berbat bir şey olmalı dostum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilemem. Üniversiteye gittiğimden beri oraya dönmedim."

"Ben de geri dönmek istediğimden emin değilim." Bir süre durakladıktan sonra devam etti. "Neredeyse vardık."

Evler giderek tanıdık gelmeye başladıkça yolcu tarafındaki pencereden dışarı baktım. Ben orada yaşarken yeni filizlenmeye başlayan genç ağaçlar, şimdi kocaman meşe ve akçaağaç ağaçları olmuştu. Arabalar kaldırımın yanındaki caddelere dizilmişti ve birkaç köpek, tel örgü çitlerin arkasında Camry'nin yanında güvenle koşuyordu.

"Eskiden bu kadar kalabalık değildi. Dope ve ben geceleri caddenin ortasından yürürdük." Çenemi ovuşturdum, parmak uçlarım endişemden karıncalanıyordu.

Dönüş sinyalinin sesi arabayı doldurdu ve ardından Ryan Madison Caddesi'ne sola döndü. Ben mahalledeki değişikliklere bakarken, o zorunlu olan saatte 25 mil hız sınırına yavaşladı. Aklımdan bir avuç anı geçti, bazıları iyi, bazıları kötü.

"Yavaşla." Kahverengi süslemeli iki katlı lacivert evi işaret ettim. "Orası Dope'un eski evi. Eskiden sarıydı. Annem öldükten sonra onunla ve ailesiyle birlikte yaşamıştım. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Orada iyi zamanlar geçirdin mi?" diye sordu Ryan, arabayı kenara çekip park ederken. Vitesini park konumuna aldı ve motoru rölantide çalıştırdı.

"Biraz iyi zamanlar geçirdim, ama çok değil."

"Mantıklı. Sanırım Sebastian çoğu zaman buradaydı ve Dope ile Kip'in anlattıklarına göre sen de yeni yeni görünmeye başlamıştın."

Arkadaşımın kafasını yolcu penceresine sokmaktan kendimi zor tuttum. Sebastian'ın adı bile beni çılgına çeviriyordu ve o orospu çocuğuyla karşılaşırsam, onu gebertirdim. Ella'nın hayatında sadece birimize yer vardı. Bize en çok ihtiyaç duyduğu anda, yanında olan bendim. *Sebastian'ı siktir et.* Kafamda bir ağrı hissettim ve şakaklarımı ovuştururken homurdandım.

Ryan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şu an uygun bir zaman değil, Sebastian. Sakın yapma. Ella şimdilik senin yerinde kalmaya güveniyor."

"O ve benim aynı kişi olduğumuza inanıyorsan, sen deli bir orospu çocuğusun," diye bağırdım.

"Şu anda ne düşündüğün önemli değil. Ella'yı bulmalıyız, o yüzden kabullen." Ryan arabayı vitesine taktı ve yavaşça sokağın sonuna doğru sürdü.

Ryan'a bir göz attım ve "Başımdaki ağrı geçti" dedim.

"İyi. Bu, beni duyduğu anlamına geliyor. Sen Ölüm olduğunda onunla hiç konuşamamıştım, bu yüzden ikinizin arasında kesinlikle bir şeyler değişiyor."

Ryan, Sebastian hakkında ne isterse düşünebilirdi. Benim küçük kuzumla aynı yatağı paylaşabileceğini düşünen o pislik için başka planlarım vardı.

Xavier merdivenlerden inip mutfağa girerken şarkı söylüyordu. "Döndüm. Aç mısın?" Kirli tezgahın üzerine birkaç dolu poşet bıraktı.

"Açlıktan ölüyorum." Bacaklarım kramp girmişti ve umarım beni yakında çıkarırdı. "Alışveriş poşetlerini yerleştirmenize yardım edebilir miyim?" Sıradan bir işin benim için artık özel bir anlam ifade etmesi garipti.

Yavaşça döndü, ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Yardım etmene izin vereceğim, ama henüz değil. Sana bir sürprizim var!"

Sözleri kafama dank edince, midemde ağır bir yük gibi bir korku hissettim. İçimdeki huzursuzluktan midem bulanıyordu. Ama kendimi zorlayarak başımı salladım ve çaresizce onun market alışverişlerini yerleştirip daha önce görmediğim gizli bir odaya kaybolmasını izledim. Beklerken zaman yavaşça akıyordu ve benden başka neler sakladığını merak ediyordum. Sonunda ortaya çıktığında, bardakları masaya koydu, sütle doldurdu ve sonra dolaptan kurabiyeleri tuhaf bir sakinlikle aldı. Her şeyi masaya koyarken, her hareketi hesaplı ve kasıtlıydı, kalbim hızla atıyordu. Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde vücudum tuhaf bir hisle karıncalandı, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

Esaret altında geçirdiğim ilk tam günün ardından, midem acı bir şekilde guruldadı. Xavier dün bana çorba yedirdiğinden beri hiçbir şey yememiştim.

"Önce bir atıştırmalık..." Sanki dünyayı ele geçirmeyi planlıyormuş gibi avuçlarını ovuşturdu. Alnımda ter damlaları belirdi, nabzım hızlanırken elimin tersiyle teri sildim ve onun bir sonraki hamlesini bekledim.

Kaşlarını çatıp, sanki biri ona bir soru sormuş gibi başını salladı, ama ben başka kimseyi görmedim. Kendi kendine

kendisiyle konuşuyor olduğundan şüphelendim. Odanın diğer ucuna koştu ve küçük bir müzik setini açmadan önce ellerini çırptı. Alt-J'nin "Breezblocks" şarkısı eski, tozlu hoparlörlerden çaldı, şarkı tiz ve uzak geliyordu.

"Alt-J'yi seviyorum." Gözleri müzikle birlikte parladı.

"Ben de. Sanırım bu da ortak noktamızdan biri." Ona sıcak bir gülümseme verdim, umarım bana güvenmeye başlamıştır. O gardını indirdiği anda, onu tekmelemeyi ve hayatım için kaçmayı planlıyordum. Sadece doğru anın gelmesini bekliyordum.

Xavier anahtarı çıkardı ve cam kafesimin kilidine soktu. Kafes açıldığında, avucunu uzattı ve ben de elini tuttum. Küçük alandan sürünerek çıktım, sonra o da ayağa kalkmama yardım etti.

"Teşekkür ederim." Bu kelimelerin bu kadar ağırlık taşımasından nefret ediyordum. Kapalı alanlardan kurtulduğum için gerçekten minnettardım.

Alt-J bize şarkı söylemeye devam ederken, o "Left Hand Free" şarkısına ayak uydurarak ritim tuttu. Xavier beni kafesten uzaklaştırdı, sonra nazikçe döndürdü.

"Dans et, Ella. Dans etmeyi sevdiğini biliyorum." Bana katılmam için ısrar ederken kıkırdadı.

"Dans etmeyi sevdiğimi nereden biliyorsun?" Korku ve endişe beni sararken, olabildiğince masum bir şekilde sordum.

"Her yerde gözlerim var. Arkadaşının kurduğu kameralar mı? Çocuk oyuncağı," diye açıkladı, sesinde gururla. "Sinyal bozucular, döngü beslemeleri... güvenliğin iyiydi, ama ben daha iyiyim. Aylarca rutinlerini, kör noktalarını öğrendim. Patronum bana görünmez kalmakla ilgili her şeyi öğretti, ayrıca çocukluğum da bana bunu aşıladı."

Müzik yavaşladı ve beni kendine doğru çekti. Kalçalarını benimkilere bastırırken kusma isteğiyle mücadele ettim.

Midemde soğuk, sert bir düğüm oluştu ve beni ne zamandır izlediğini merak ettim. Profesyonel olmalıydı, çünkü Xavier'ı fark etmek kolay olurdu ve onu daha önce görseydim kesinlikle tanırdım. Dope'un kamera sistemini kullanan birini fark edeceği de aşıkardı. Sonra, patronunun tüm bunların arkasında olduğunu söylediği aklıma geldi. Bir şekilde daha fazla bilgi edinmem gerekiyordu.

Dans etmeyi bıraktı ve süt ve kurabiyelerin bizi beklediği masaya doğru yürürken kolumu çekti. Sürpriz bir şekilde, benim için bir sandalye çekti.

Koltukta çöküp, çaresizce besin arzularken midem kasıldı.

"Ye," diye emretti ve masada yanıma oturdu.

Üç kurabiyeyi ağızıma attım ve sütü yudumladım, besleyici etkisinin vücudumda elektrik akımı gibi yayıldığını hissettim. Gözlerim ona kaydı, koyu kirpiklerimin ve masum bakışlarımın geçmişte Sebastian'ı nasıl etkilediğini hatırladım. "Biraz daha alabilir miyim?" diye sordum, elimi hızla dudaklarımın üzerine götürdüm. "Çok susadım."

Bardağı kapıp mutfığa geri döndü ve neredeyse çılgınca hareketlerle bardağı bir kez daha kremi lezzetle doldurdu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra bir kurabiye daha alıp, durmadan sütü bir dikişte içtim. Boş bardağı memnuniyetle iç çekerek masaya koydum.

"Bu... harikaydı," diye övgüde bulundum. Sonunda başımı kaldırdığımda, Xavier'in sütüne dokunmadığını fark ettim. Bakışlarım boş bardağıma ve tabağıma döndü ve midemde korku ve şüphe uyandı. Bir şeyler ters gidiyordu ve açlığımın sağduyumu ele geçirmesine izin vermiştim. "Aç değil misin?"

Xavier bana baktı; yüzündeki ifade okunamazdı.

Aniden başım dönmeye başladı, sanki bir tren çarpmış gibi, oda şiddetle dönmeye başladı ve vücudum yere çakıldı. Nefes almaya çalışırken, üzerimde duran silüete odaklanmaya çalıştım, ama görüşüm bulanıklaşmıştı ve sadece nefesinden gelen çikolatalı kurabiye kokusunu alabiliyordum.

"Neden?" diye sorabildim, sesim karışıklık ve korkuyla gerilmişti.

O bana daha da yaklaştı ve gözlerinde öfke ve hayal kırıklığı parladı. "Benim arkamdan Fiona'ya yardım için yalvardığını biliyorum." Diye tısladı ve parmağını yüzümün önünde salladı. "Tam sana güvenebileceğimi düşünürken... beni yine

. Eğer senin benim yanımda kalacağına güvenemiyorsam, işleri kendi ellerime almam gerekecek."

Onun söylediklerini anlamaya çalışırken zihnim karışmıştı. "Sen... sen beni uyuşturdun..." Bilincimi kaybetmemek için çabalarken zayıf bir sesle mırıldandım.

Yüzü acımasız bir sırıtışa dönüştü. "Seni kalıcı olarak bayılttıracak kadar değil." Alaycı bir şekilde güldü. "Ama seni kontrol altında tutacak kadar yeterli. Akıllı olabilirsin Ella McCloud Fletcher, ama yeterince akıllı değilsin."

Uyuşturucunun etkisiyle bulanıklaşan zihnimde, benimle ilgili planının ne olduğunu merak ettim.

"Gel, gel." Beni şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşla kolumdan yakaladı ve yerden kaldırdı.

O beni mutfaktan geçip bana hiç göstermediği karanlık alana götürürken, ben onun arkasında sendeledim. Tavan lambasını yaktı ve ben parlaklıktan geri çekildim.

"Bak! Sürprizin bu!" Beni bıraktı ve küçük bir çocuk gibi ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya başladı.

Köşeye baktığımda oda yavaş çekimde hareket ediyordu. Masanın yanında, başsız bir mankenin üzerinde beyaz bir gelinlik vardı.

Aniden ağzım kurudu ve dudaklarımı yaladım. "Bu kimin için?"

"Tabii ki sen! Büyük günümüzden önce uyup uymadığını kontrol etmem lazım."

Hareket edemeyen ayaklarım olduğu yerde kalakaldı. Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde küçük bir ses bana oyuna devam etmemi fısıldıyordu. Zaten evli olduğum için düğünün gerçek olmayacağını hatırlatmak onu sadece öfkeliendirecekti ve kendimi savunacak gücüm yoktu.

Uzuvlarım her dakika daha da ağırlaşıyordu ve Xavier bana doğru yürüdü. Elbisenin bel kısmını tutup yukarı çekmeye başladı.

"Kollarını kaldır."

"Yapamıyorum. Hareket etmek zor."

"Hmm, belki sana fazla vermişimdir. Bir dahaki sefere dozu ayarlayacağım."

Vücudum taşa dönüştü, her kasım korkudan dondu, onun sert elleri titreyen bedenimi kavradı. Zihnim ona durması için çığlık attı, ama tek yapabildiğim acınası bir protesto çığlığıydı.

Elbisemi sertçe çıkardı ve beni savunmasız ve çıplak bıraktı. Sadece külot ve sütyenimle titreyerek dururken tüylerim diken diken oldu.

Dili kuru, çatlamış dudaklarının üzerinde dolaştı ve ben geri çekilip kendimi örtmeye çalıştım, ama sanki uzuvlarım bataklıkta hareket ediyor gibiydi. Gözleri baştan aşağı beni süzerken bakışları karardı, yüzünde çarpık bir ifade belirdi. Randevu gecesi konuşmaları ve masum öpücükler bir yana, onun içinde çok daha karanlık ve sapkın bir şey gizleniyordu.

Gelinlik, yanımdaki manken üzerinde asılı duruyordu, saf beyaz danteli ve narin kumaşı ile benimle alay ediyordu. Beni elbisenin içine sokup fermuarını çekince, gözlerimden sıcak gözyaşları boşaldı. O anda acımasız bir güçle anladım ki, o başından beri bunu planlamıştı. Beni uyuşturup çaresiz bırakarak, hastalıklı oyununda bir tutsak olarak tutmuştu. Onu itmek, koşup bir daha geriye bakmamak istedim, ama vücudum hareket etmeyi reddetti. O, yaptığı işi hayranlıkla izleyerek uzaklaştı ve yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. Onun gerçekte ne istediğini anladığımda midem tiksinti ile burkuldu — beni ele geçirmek, bana sahip olmak. Uyarı olmadan, öğürme refleksim devreye girdi ve bembeyaz gelinliğin önünü kustum. Sıcak safra kumaşı ıslatıp cildime bulaşırken, boğazımdan histerik bir kıkırdama çıktı.

"Her şeyi mahvettin!" Geriye doğru eğildi ve açık eliyle yanağıma vurdu.

Kendimi savunamadan geriye doğru sendeledim ve düşerken alnımı masanın köşesine çarptım. Ona bakarken başımın yanından sıcak bir şey akıyordu.

"Hayır, beni uyuşturarak mahvettin. Midemi bulandırıyor." Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz midem kramp girdi.

"Seni lanet olası sürtük! Nasıl benim planımı mahvedersin? Her şey mükemmel olacaktı!" Öfkeyle saçımı avuçlayıp beni banyoya sürükledi, hareket ve acıdan başım ağrıyordu. Topuklarımı yere bastırmaya çalıştım ama o çok güçlüydü, özellikle de vücudumda ilaç varken.

"Berbat durumdasın ve güzel elbiseni mahvettin." Bana alaycı bir şekilde baktı. "Diz çök."

Tartışacak gücüm yoktu, söyleneni yaptım. Soğuk beton zemin cildimi ısıtırken, başımı geriye doğru çekerek pas lekeli tuvaletin kenarına çarpmak üzereydi. Kemikli parmaklarıyla çenemi açtı, sonra parmağını boğazımın arkasına kadar soktu. Tam kusmam için geri çekildi ve kusmuğum tuvalete sıçrayarak düştü. Kendime gelemeden, bu iğrenç eylemi tekrarladı. Mide kaslarım kramp girip kalanları dışarı atmak için gerildi, ama sadece berrak safra kusuyordum.

Ellerini yıkadı, sonra yeşil bir bez aldı ve ıslattı. Beni silerken, sert kumaş cildimi çizdi. Bezi duruladı, sonra lavabonun kenarına koydu.

"Giyin, yarın elbiseyi atacağım." Bana baktı, gözlerinde hüznü vardı. "İlaç vücudundan büyük ölçüde çıkmış olmalı. Seni hasta etmeyecek başka bir şey bulacağım." Xavier önümde diz çöktü, çenemi avuçladı ve parmak eklemleriyle yanağımı okşadı. "Sana doğru dozu vermediğim için bu benim hatam sanırım."

Yorgunluktan tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

"Şimdi uyu. Yarın randevumuza devam etmek zorunda kalacağız." Parmaklarını boynumdan aşağıya, elbisenin dışına çıkan göğsümün üst kısmına doğru kaydırды. "Hayal edebileceğimden daha güzelsin. Sütyen ve külotunla karşımda durduğun anda, senin içine girdiğimde düşün gecemizin daha da özel olacağını anladım."

Aniden, vücudum acı içinde kıvrıldı ve şiddetli bir şekilde kustum, yüzüne safra kusmuğunu püskürttüm. Öfkelenen adam ayağa kalktı ve yüzünü bir bezle sertçe sildikten sonra tiksintiyle bana döndü. Hızlı bir ters vuruşla beni o kadar sert vurdu ki geriye düştüm, kulaklarım çınladı ve görüşüm bulanıklaştı.

"Beni dinlemeyi ve daha saygılı olmayı öğreneceksin, yoksa ailemin geri kalanıyla birlikte masada sonun gelecek, seni aptal küçük sürtük." Yanakları kızarken yüzü buruştu.

Onun elinin darbesiyle başım dönüyordu, oturmak için zorlandım.

Xavier parmaklarımı yakaladı ve alyanslarımı çekmeye başladı.

"Hayır." Yüzüğü çıkaramaması için yumruğumu sıkmayı başardım yeterli gücüm yoktu.

Keskin bir hareketle yüzükleri çıkardı ve kot pantolonunun cebine attı.

"Artık onlara gerek yok. Yakında sen..." Çenesini sıkı, sonra küçük banyodan fırlayarak çıktı.

Tuvaletin kapağını tutup indirdim, sonra onu kullanarak kendimi yerden kaldırdım. Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm bulanıklaşmıştı, sonra kulak ardı edildiğinden emin olduğum dualarımın cevabı olduğunu umduğum şeyi gördüm. Omzumun üzerinden baktım, adrenalın patlaması bulanık zihnimi yeterince berraklaştırdı ve yapmam gerekeni yapmamı sağladı.

Birkaç dakika sonra, geri geldi ve tekrar elimi tuttu. Parmağıma siyah bir alyans taktı.

"Ne zaman ona baksan, kime ait olduğunu hatırlayacaksın. Geçmiş hayatını unut, Ella. O bitti. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, benimle o kadar mutlu olursun."

Aklım, ukala bir cevap verecek kadar hızlı çalışmıyordu, ama bu en iyisiydi.

On dakika sonra, gelinliğimi çıkardım ve yine güneşlik elbisemi giydim. Beni kafese itti ve arkamdan kapıyı kilitledi. Beton zeminde sürünerek ilerledim ve birkaç gün önce bana verdiği yastığın üzerine yığıldım, en azından birkaç gün önce olduğunu sanıyordum. Artık emin değildim.

Tencere ve tavaların çarpma sesi ağrıyan başıma işliyordu. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyordum. En iyi tahminim birkaç saatti ve kendimi öncekinden daha iyi hissettiğim için rahatlamıştım. Midem de çok daha sakin görünüyordu. Yavaşça oturdum, etrafa baktım ve oturma odasındaki ışıktan gözlerimi kırptım. Nedense Xavier tüm ışıkları açmıştı. Mutfak lavabosunda bir şeyi öfkeyle ovuşturuyordu. Gelinlikti. Onu kurtarmaya çalışıyordu. İçimi bir tiksinti dalgası kapladı.

"Boşuna!" Elbisesi aldı ve yere attı, sonra bana doğru yürüdü. "Bu senin suçun!"

Aramızda cam kafes duvarı olmasına rağmen ondan uzaklaştım. Dün gece beni uyuşturup hasta ettiği için suçlu olduğunu itiraf etmişti, ama fikrini değiştirmiş gibi görünüyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Arka cebinden cep telefonunu çıkararak ekrana dokundu ve bana bakarak dedi.

Telefonun zili hoparlörü doldurdu ve tanıdık bir adam cevap verdi.

"Alo?"

"Küçük kuzu?"

Ölüm! Sesi kulaklarıma müzik gibi geldi. Duygularım, korkudan intikamın tatlı tadını hayal etmeye geçerken birbirine karıştı. Xavier'e bakarken yüzümde sadist bir gülümseme belirdi, acaba bu sefer kiminle konuştuğunu biliyor mu diye merak ettim. "Bir. İki. Senin için geliyor," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu ama nefretle doluydu.

Xavier bana baktı ve dilini şaklattı, tatlı bekleyen açgözlü bir çocuk gibi ellerini ovuştururken yüzünde anlayış dolu bir ifade belirdi. "İstediğin şey bende," diye kıkırdadı. "Ella'ya Ölüm dışında kimse 'küçük kuzu' demez. Hoş geldin."

"Ölüm!" diye bağırdım. "Lütfen acele et."

Xavier'in yüzü öfkeyle buruştu ve bana nefret dolu bir bakış attı.

"Sandığım kadar akıllı değilsin galiba," dedi Ölüm'e. "Senin zamanın doluyor, onunki de."

"Ona zarar verirsen, hayatımın geri kalanını seni avlayarak geçireceğim. Seni yakaladığımda, lanet olası sikini kesip boğazına tıkacağım. Sonra, her parmağını ve ayak parmağını keseceğim. Kan kaybindan ölene ve artık yüzümü göremeyene kadar yavaş yavaş acı çekmeni sağlayacağım. Ama sana söz veriyorum, ölmeden önce göreceğin son şey ben olacağım."

"Sözler, sözler." Xavier gözlerini devirdi. "Onu bulmak için sekiz saatin var, yoksa aileme katılacak."

Dikkatim masadaki üç doldurulmuş insana takıldığında kalbim korkuyla doldu. Xavier kesinlikle öldürme yeteneğine sahipti. Fiona, onların bir zamanlar onun ailesi olduğunu, hayatta olduklarını doğrulamıştı. Onun düşüncesi beni sinirlendirdi. Sadece kafamı karıştırmak için ziyaret etmişti, başka bir şey için değil. Bildiğim kadarıyla, yardım istediğim için kaçmaya çalışırsam beni uyuşturmak onun fikriydi. Lanet olası kaltak. Umarım ölürüm, çünkü oradan çıkarsam, onun için geri döner ve onu diri diri gömerim.

"İşte son ipucun. Unutma, sadece sekiz saatin kaldı."

Telefondan vahşi bir hırıltı geldi ve Xavier'in yüzünde manyakça bir gülümseme belirdi.

"Çocukluğunun çığlıklarının hala yankılandığı yerde, o son vedasını fısıldıyor. Hafıza ile kurtuluş arasındaki duvar, sandığından daha ince."

"Bu hiç mantıklı değil," diye bağırdı Death. "O..." Xavier, Death'in cümlesinin ortasında telefonu kapattı. "Bu gece için çok özel bir planım var."

Kafam bu bilmeceyle doluydu ve onun söylediklerini kaçırdım.

"Ha?" *Kahretsin*. Beynimin arkasında bir fikir kıpırdanarak nerede olduğumu anlamaya çalışıyordu, ama bir şey söylemeden önce emin olmam gerekiyordu.

"Göreceksin. Şimdilik gününün tadını çıkar. Yakında döneceğim."

"Beni burada bırakma!" diye bağırdım, o uzaklaşırken ve merdivenlere çıkıp ortadan kaybolmadan önce yerden elbiseyi aldı.

Göğsümde umut yeşerdi. Gittiği için minnettardım, ama bunu ona belli edemezdim. Dikkatim parmağımı saran alyansa takıldı. Onu parmağımdan çıkardım ve avucumda tutarken, planımın işe yaraması için gökyüzüne küçük bir dua ettim.

19
ÖLÜM

"Çoban buna sapma diyor, ama karanlık buna hac diyor - kaybolan her kuzu, doğan bir gölgeden ibarettir." ~ Anonim

"NE DEDİ?" diye sordu Ryan.

Onu boğazlayarak öldürdüğümü hayal ederken ellerim sıkıca yumruklandı. "Yine lanet olası bir bilmece, ama arka planda Ella'nın sesini duydum. O hayatta, ama o orospu çocuğu onu bulmam için bana sadece sekiz saat verdi. Bilmeceye bakılırsa, ev konusunda doğru yoldayız galiba. Dedi ki, 'Çocukluğunun çılgınlıkları hala yankılanırken, o son vedasını fısıldıyor. Hafıza ile kurtuluş arasındaki duvar sandığından daha ince.'"

Her saniye çok önemliydi ve onu kurtaramama düşüncesine dayanamıyordum. Sonunda ona yaklaştığımız ihtimaliyle adrenalinim yükseldi, ama şansımızı mahvetmekten korktuğum için bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Bu düşüncayı kafamdan uzaklaştırmaya çalışsam da, beklenti ve korkuyla kalbim hızla atıyordu. Zaman azalıyordu ve hızlı hareket etmemiz gerekiyordu.

Ryan'ın kaşları yukarı kalktı. "Her şeyin olduğu yere gidelim." Bana umut dolu bir ifadeyle baktı. Ryan muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu. Ella yakındaydı.

Ryan, çocukluğumun geçtiği sokak olan Tully Lane'e keskin bir dönüş yaparken arabanın lastikleri gıcırdadı. Geçtiğimiz her tanıdık bahçe, çoğu Dope ve mahallenin çocuklarıyla ilgili olan anıları canlandırırken, korku ve endişeyle midem düğümlendi.

Öne eğildim, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Ne oluyor lan?"

Ryan frene bastı, yolun kenarına çekti ve motoru durdurdu. Emniyet kemerlerimizi çözdük ve arabadan atladık

arabadan atladık.

"Vay canına." Ryan, eskiden evimin bulunduğu, şimdi ise enkazdan başka bir şey kalmayan yere doğru ilerledi.

"Gittiğine inanamıyorum," diye fısıldadım, inanamadan başımı sallayarak. "Ama... Ella nerede?!" Panik boğazıma kadar yükseldi, çılgınca enkazı tarayarak onun orada olduğuna dair herhangi bir iz aradım.

"Anlamıyorum." Ryan, eskiden bahçemin olduğu yerde toprağı tekmelerek yürüdü. "Taze. Ev yakın zamanda yıkılmış. Neden acaba?" Sokağın aşağısına baktı ve ben de onun dikkatini takip ettim. "Biri geliyor. Ağzını kapalı tut ve bir şey öğrenebilir miyiz bakalım."

Sessiz kalmakta sorunum yoktu. O anda, Ella yüzünden kafam allak bullak olmuştu. Evin yok olduğunu gördüğüm anda, arayanın benimle dalga geçtiğini anladım. Bir an için, onu kollarımda Minnesota'dan ayrılacağımızı düşündüm. Açıkçası, duygularımın kararımı etkilemesine izin vermiştim ve bu onun için sadece bir kedi fare oyunu idi. Muhtemelen gülmekten yerlere yatıyordu.

Altmışlı yaşlarında görünen bir adam, bir Alman çoban köpeği ile bize yaklaştı.

"İyi günler," dedi, köpeğinin yere işeyebilmesi için yavaşlayarak.

"İyi günler,"

dedi Ryan. "İyi günler," diye cevapladı Ryan. "Çok güzel bir köpeğiniz var."

Adam Dixie'yi bize tanıtırken gururla parlıyordu. Onu okşarken kuyruğu biz onu okşarken mutlu bir şekilde sallanıyordu.

"Buralı değilsiniz," dedi adam. "Bu arada, ben Chester. Yirmi yıldan fazla bir süredir bu bölgede yaşıyorum. Üç sokak ötede oturuyorum, ama Dixie ve ben günde iki kez bu yoldan geçiyoruz."

"Memnun oldum. Ben Jack, bu da kardeşim Hugh. Bu mahallede büyüdük ve ne kadar değiştiğini görmek eğlenceli olur diye düşündük. Ama bunu beklemiyorduk." Ryan boş arsayı işaret etti.

"Birkaç hafta önce bir ekibin binayı yıkmasını görünce şok oldum. Dün her şeyi temizlemeyi bitirdiler. Aniden olmuş gibi görünüyordu, ama ev yıllardır satılıktı. Kimse satın almak istemedi."

Şimdi dikkatimi çekmişti.

Ryan konuşmadan önce bana baktı. "Biz ayrıldıktan sonra bu bölgeye taşındın. Biz çok küçüktük, aslında ilkokuldaydık."

"Buralarda her şey değişti, orası kesin." Dixie, sahibinin yanına oturup nefes nefese kaldı.

"Yani, kimse satın almadığı için orayı yıktılar mı? Neden satılması zordu? Hugh ve ben orayı çok seviyorduk."

Ryan sessiz kalmamı önermiş olsa da, onun bilmediği evle ilgili ayrıntılar biliyordum. "Yatmam gereken saatte, merdivenlerin altında bir kapı ve küçük bir depo alanı vardı. Ailem uyuduğumu sandığında oraya saklanıp televizyon izlerdim." Gülümsemeye çalıştım ve Ryan kıkırdadı. "O evin kesinlikle bazı benzersiz özellikleri vardı."

"Evin tuhaf bir havası olduğu ve ürkütücü bodrum katının oyuncaklar, doldurulmuş hayvanlar ve bebeklerle dolu olduğu söylentileri vardı. Her neyse, bu tür şeylerdi. Temizlemek ve bağışlamak için çok eskiydiler, ama acaba bunlardan herhangi biri senin miydi?" diye sordu adam.

"Biz G.I. Joe çocuklarıydık, doldurulmuş hayvanlar değil," dedi Ryan gülümseyerek.

Oyuncakları hatırlamaya çalışırken çenem titredi, ama anılarım çok azdı ve çok da net değildi. Merdivenlerin altına saklandığımızı bilmemin tek nedeni, Dope'un bir süre önce bana bundan bahsetmiş olmasıydı.

Kip'in sözleri zihnimde yankılandı. Ella'nın bulunduğu yeri, bir kafes, yeraltı, doldurulmuş hayvanlarla çevrili olduğunu ima eden ilk telefon görüşmesini bize anlattığı zamanı hatırladım. Eski bodrumumda oyuncaklar varsa... Beynimin derinliklerinde bir şey beni dürttü. Bulmacanın önemli bir parçasını hatırlamıyordum, ama bu kadar az anım varken nasıl hatırlayabilirdim ki?

"Oradan ayrıldıktan sonra kimse satın almak istemedi, orada ne oldu?" diye sordum, Ryan'ın sorusunu tekrarlayarak.

Chester boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Buraya taşınmadan önceydi, ama söylentilere göre burayı sahibi olan çift vahşice öldürülmüş. Bir oğulları varmış ve görünüşe göre o da her şeyi görmüş. Zavallı çocuk bu olaydan dolayı travma geçirmiş ve çocuk esirgeme kurumu onu

koruyucu aileye verdiler. Eminim çok kötü bir durumdaydı. Hiçbir çocuk böyle bir şeyi görmemeli ve her şeyini kaybetmemeli."

"Ona ne oldu?" diye sordum, elimi kot pantolonumun cebine sokarak.

"Bir aile onu evlerine aldı ve zor zamanlarında ona yardım etti. Ona kalacak güvenli bir yer verdiler. Duyduğuma göre çok iyi insanlardı. Sonra mezun oldu ve buradan taşındı. Ona ne olduğu kimse bilmiyor. Ama öğrenmek ilginç olurdu. Nasıl bir insan olduğunu görmek."

O, tüm bunların nasıl sonuçlandığını bilmek istemiyordu. Ben bir katildim ve FBI tarafından ülkede en çok aranan kişilerden biriydim.

"Evet, hayatında neler başardığını görmek ilginç olurdu," diye Ryan da aynı fikirdeydi.

"İkinizle tanıştığımıza memnun oldum. Dixie'yi eve götürüp ona yemek vermeliyim." Chester bize geniş bir gülümsemeyle veda etti. "Kendinize iyi bakın."

Veda edip, yanımızdan geçerken Dixie'yi okşadık. Birkaç saniye sonra Chester arkasını döndü.

"Biliyor musun, neredeyse unutuyordum. Geçen hafta mürettebattan biriyle sohbet ettim. Bu yer yok olsa da, onun tam bir kopyası olduğunu söyledi. Bana çok garip geldi."

Kulaklarım dikildi. "Ne demek istiyorsun?" Kopyasının ne olduğunu çok iyi biliyordum, ama onun söylediklerini doğru anladığımdan emin olmak istedim.

"Görünüşe göre bir adam bu aileyi tanıyormuş ve cinayetlerin hikayesine takıntılıymış."

Ryan kollarını kavuşturdu, duruşu sarsılmazdı. "Evi yeniden inşa ettiyse, bu oldukça takıntılı bir davranış."

"Katılıyorum. Kesinlikle garip ve aklımdan çıkmıyor, anlıyor musun?" Chester çenesine dokundu.

"Evin yerini söyledi mi? Görmek isteriz," dedim. Onu ne kadar görmek istediğimi bilmiyordu.

Chester kel kafasını kaşıdı ve kaşlarını çattı. "Bir yerlerde saklı olduğunu söyledi. Neredeydi?"

Sabrım tükeniyordu, ama ona acele etmesini söyleyemezdim çünkü hayatımın aşkı esir tutuluyordu ve büyük olasılıkla o evdeydi.

Chester parmaklarını şıklattı. "Anladım. Casper Dağı'nın eteklerinde, ormanda gizli olduğunu söyledi. Buradan kuzeye doğru yaklaşık bir saatlik mesafede. Sahibine nazikçe sorarsan ve eskiden orijinal yerde yaşadığını söylersen, sana gösterir diye düşünüyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "İyi birine benziyorsun, Chester. Ama akıllı ol. Kapını çalan ve evinin içini görmek isteyen biri olursa, onu içeri almayın. Farkında olmadan şeytanı evine davet etmiş olabilirsin ve bunu çok geç fark edersin."

Gözlerimin içine bakarken, kalın gri kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sen... sen... Senin hakkında tanıdık bir şeyler olduğunu biliyordum, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum." Dixie bana havlayınca birkaç adım geri attı. "Sebastian? Anne babasını kaybeden çocuk mu? Seninle ilgili sadece lise yıllarındaki fotoğraflarını görmüştüm. Üvey kızım, annesiyle evlenmeden önce seninle aynı okula gidiyordu. Büyümüş ve değişmişsin, yoksa seni daha önce tanıyabilirdim."

"Yanlış adam. Dediğim gibi, bu benim kardeşim Hugh," dedi Ryan. "Chester, seninle sohbet etmek çok keyifliydi, ama Hugh'u dinlemelisin. Yabancıları evine almamalısın. Dünya artık güvenli bir yer değil."

O da başını salladı ve Dixie gitmek için tasmaını çekince onu tuttu. "Tamam. İyi günler çocuklar." Uzaklaşmaya başladı, sonra son bir kez omzunun üzerinden bize baktı.

"Gidelim... şimdi." Ryan arabaya doğru yöneldi, ben de hemen arkasından gittim.

Güvenli bir şekilde içeri girip kapıları kapattıktan sonra Ryan motoru çalıştırdı.

"Yolu arayacağım." Telefonumu aldım ve dağı da içeren bölgenin haritasını açtım, sonra Google Earth'e yakınlaştırdım.

"Sebastian bu civarda bir efsane galiba," diye mırıldandım.

"Öyle görünüyor. Böyle güzel bölgelerde cinayetler pek yaşanmaz, ama çoğu insanın sandığından daha sık olur."

"Beni koruduğun için teşekkürler. Benim Sebastian olduğumu sanması yanlış olsa da, Chester'in geveze biri olduğunu ve dinleyen herkese anlatacağını hissediyorum."

Öfke ve umut karışımı göğsümü sıkıştırdı. Bir yabancı beni Sebastian sanıyorsa, ona benzediğim açıktı, ama yine de aynı bedeni paylaştığımızı kabul etmek istemiyordum. Bununla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi küçük kuzumu bulup eve götürme zamanıydı.

Artık ayakta olmayan evin adresini aradım ve dış ve iç mekanın resimlerini buldum. Hatırladığım evin aynısıydı. Sonra Google Earth'te dağın eteğine baktım ve yakınlaştırdım, yakın zamanda yıkılmış olan eve benzeyen bir yapı gördüm. "Sanırım buldum."

Ryan'ın yüzü ciddileşti. "Bana yol tarifi verebilir misin?"

Düğüme bastım ve ses hoparlörümünden duyuldu. "Eğer oradaysa..." Boğazımda bir yumru oluştu ve bu sefer onu bulurken dikkatli olmam gerektiğini hatırlattı.

"Yardımcın var. Benim her zaman silahlı olduğumu biliyorsun ve sanırım senin de üzerinde birden fazla bıçak var."

Onu kaçıran o orospu çocuğunu sonunda yakalayacağım düşüncesiyle burun deliklerim genişledi. "Kesinlikle."

Ciğerlerimi hava ile doldurdum ve Ella'nın kaçırılmasına karışan herkesi nasıl öldüreceğimi planlamaya başladığımda, midemin derinliklerinde heyecan uyandı. Lanet olası bir kan banyosu olacaktı ve sabırsızlanıyordum. Ama önce Ella ve çocuklarımla güvende ve zarar görmeden saklandıklarından emin olmalıydım.

Xavier'in merdivenlerden yukarı çıkıp kaybolmasını izlerken, dış dünyaya açılan kapının gıcırtısı eşliğinde babamın sözleri zihnimde yankılandı. Bana, bu dünyaya bir acil durum planıyla doğduğumu söyleyerek alay ederdi. Hayatım boyunca her hareketimi titizlikle planlamış, işler ters gittiğinde her zaman bir yedek planım olmuştu. Bu, beni sürekli tüketen bir hayatta kalma içgüdüsiydi ve bir B planım olmadığı düşüncesi beni sarsıyordu.

Vücudumda dolaşan ilaçların etkisiyle zihnim bulanık ve kafam karışmıştı, ama içimde hayatta kalma içgüdüğü uyanmıştı. Xavier birkaç saat önce beni banyoda dikkatsizce yalnız bıraktığında, lavabonun üzerinde bana ilaç vermek için kullandığı reçeteli şişeyi gördüm. Titreyen parmaklarla şişeyi açtım ve içindeki ilacın toz haline getirilmiş olduğunu gördüm. Nemli diş fırçasını toz haline gelmiş haplarla dikkatlice kapladım. İşe yarayacak mıydı? Xavier'in ne sıklıkla dişlerini fırçaladığını ya da diş macunu ve su ekledikten sonra ilacın yeterli miktarda kalıp kalmayacağını bilmiyordum, ama bu riski almam gerekiyordu. Bu sadece karşımıza çıkan en iyi fırsat değildi. Geleceğim buna bağlıydı.

Merdivenlerin üstündeki kapı tekrar açıldı ve ben Xavier mı yoksa başka biri mi diye görmek için bekledim.

"Ne halt ettin sen?" Xavier, sanki sarhoşmuş gibi mutfığa sendeleyerek girerken bağırdı.

Dişlerini fırçaladı!

"Ne oldu?" O ayağına takılıp düşmeden önce kendini tutarken, endişeliymiş gibi davrandım. Birkaç örümcek gürültüyle kaçışmaya başladı. "İyi misin? Xavier, konuş benimle. Sana yardım edebilmem için beni dışarı çıkar." Camı yumrukladım. "Buradan sana yardım edemem."

"Ne yaptığını biliyorum, seni küçük sürtük." Bana doğru sendeleyerek yaklaştı.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Planım işe yaramazsa diye masumiyetimi korumam gerekiyordu. "Acele et, yardıma ihtiyacın var. Seni yakalayabilmem için beni dışarı çıkar."

Xavier dizlerinin üzerine çöktüğünde gözleri geriye doğru yuvarlandı ve odada mide bulandırıcı bir çırtı yankılandı. Tahminimce, beton zeminde her iki diz kapağını da kırmıştı.

"Siktir, çok acıdı," diye mırıldandı, bana bakarak. "Tek istediğim seni korumaktı, Ella. Seni ondan korumak."

"O kim?" *Bayıl, seni aptal herif. Bayıl!*

"Adını sayamayacak kadar çok kişi. Ama bilmen gereken bir şey var, Ella."

Kaşlarımı çattım. Söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu, ama ağzından çıkan sonraki sözler beni hayrete düşürdü. Akli başında olup bana gerçeği söylediği mümkün değildi. Uyuşturucu onu etkiliyordu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak, az önce söylediği şeyin etkisini anlamaya çalıştım... eğer doğruysa tabii.

Aniden, yüzüstü yere düşmeden hemen önce bana aptalca bir sırtıttı. Acıyla yüzümü buruşturarak, hareketsiz kaldım ve hareket edip etmediğini ya da kalkıp kalkmadığını izledim. Göğsünün inip kalkması hala hayatta olduğunu gösteriyordu, ama uyanmış olsa bile, dizleri parçalanmış halde yerden kalkıp peşimden koşması imkansızdı.

Avuç içimi açtım ve bana verdiği alyansı inceledim. Dört günlük esaret, odaklanma yeteneğimi ölümcül bir noktaya getirmişti. Onun kişisel cehennemindeki diğer tüm boktan şeylerin aksine, yüzük ucuz görünmüyordu. Hiç vakit kaybetmeden, parmak uçlarımla kafesi okşadım. Xavier beni yalnız bıraktığı her seferinde, camda doğru gerginliği bulmak için sürekli araştırıyordum.

Alt köşe panelinin yakınındaki mikroskobik kusurları hedef alarak, neredeyse algılanamayacak kadar hafif, ritmik bir şekilde vurmaya başladım. Vur. Duraklat. Vur-vur. Ryan ve Cami'nin konuşmasını doğru hatırlıyorsam, bunun işe yaraması için harmonik gerilim oluşturan hassas bir ritim çok önemliydi. Yine de, yüzüğün doğru metalden yapıldığından emin değildim, ama platin gibi görünüyordu.

Dakikalar geçtikçe alımda t e r damlaları oluşmaya başladı. Her kontrollü vuruş, neredeyse görünmez mikro çatlaklar oluşturunuyordu.

delinmez gibi görünen cam yavaş yavaş zarar görüyordu. Fizik sohbetinin hayatımı kurtarabileceğini kim bilebilirdi?

Son bir stratejik dokunuşla cam, tam da istediğim şekilde kırıldı ve yararlanabileceğim bir zayıflık oluşturdu. Yüzüğü zayıflamış noktaya bastırarak mükemmel bir basınç uyguladım. Küçük bir bölüm sessizce açıldı, kilit mekanizmasına ulaşip onu manipüle edebileceğim kadar büyük bir açıklık oluştu. Kafes nihayet açıldığında kulaklarımda yüksek bir tıklama sesi yankılandı ve sonra kapıyı iterek açtım. Adrenalin vücudumu kapladı, konteynırdan dışarı koştum, kalbim korku ve çaresizlikle çarpıyordu. Titreyen ellerimle Xavier'e yaklaştım ve onu ters çevirirken parmaklarım yumruk haline geldi. Kırık burnundan kan fışkırdı, zemini korkunç bir tablo gibi kırmızıya boyadı. Ama onun yaralanması umurumda değildi. Tek umursadığım şey, çalınan alyanslarımı geri almaktı. Onları hala ön cebinde bulduğumda rahat bir nefes aldım, alaycı bir şekilde bana parıldıyorlardı. Hızla parmağıma geçirdim, ağırlıklarını rahatlatıcı bir çapa gibi hissettim. Ama sonra, zafer dolu bir sırıtışla, Xavier'in bana verdiği yüzüğü, iğrenç bir şaka gibi göğsüne koydum. Bir daha beni asla gerçekten sahip olamayacağını hatırlatmak için.

"Buradan çıkmama yardım ettiğin için teşekkürler." Ayağa kalktım ve kaburgaları kırılana kadar ona tekme atmamak için kendimi zorladım, ama zaman benim lehime değildi ve gitmem gerekiyordu. Xavier'ı geçmeyi başarmış olmam, dışarıda girişi koruyan adamlar olmadığı anlamına gelmediğinin çok iyi farkındaydım. En azından geçen gün orada olduklarını sanıyordum.

Mutfakta çılgınca bir silah ararken kalbim deli gibi çarpıyordu. Sonunda küçük bir bıçak bulduğumda bacaklarım titriyordu ve bıçağı sıkıca kavradım, keskin kenarının cildime batmasını hissettim. Alnımdan ter damlarken odadan sessizce çıktım ve dışarıya çıkan merdivenleri buldum, kendimi çatışmaya hazırladım. Tereddüt etmeyi göze alamazdım. O kapının diğer tarafında biri varsa, onu hazırlıksız yakalamalı ve sürprizin avantajını sonuna kadar kullanmalıydım. Silahlı ve savaşa hazır bir şekilde kapıyı kırıp içeri gireceğimi asla tahmin edemezlerdi. Ama

tüm şüpheleri ve korkuları bir kenara bırakıp, sahip olabileceğim tek şans değerlendirmeliydim.

Elimin tersiyle alnımı sildim ve derin bir nefes aldım. Nabzım Mach hızında atıyordu, ama kendime bunun beklediğim şey olduğunu hatırlattım. Eğer yakalanırsam ya da beni durdurmaya çalışan birini öldürmeyi başaramazsam, bir daha kaçma fırsatım olmayacağından emin olacaktı. Her adımımı atarken Death'in sesi zihnimi dolduruyordu. *Şubat damarına saldır. Ona ulaşamazsan, seni kovalayamayacakları şekilde sakat bırak.* Kapıya yaklaşırken nefesim kesik kesik geliyordu. Kapı koluna uzandım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Üç deyince kapıdan fırladım ve günler sonra ilk kez dışarı çıktım.

Parlak güneş ışığı geçici olarak gözlerimi kamaştırdı, sendeleyerek ayaklarımın üzerinde durmaya çalıştım. Yerde ölü yapraklar vardı, düşmanın ait olduğu bir çift ayakkabı aradım ama bulamadım.

"Kimse burayı koruyor değil," dedim sessizce. Gözlerimi koruyarak başımı kaldırdım ve tanıdık gelen bir şey var mı diye bakındım.

"Ağacın hangi tarafında yosun büyür?" Birisi gelip beni duyabilir diye yüksek sesle konuşmayı bırakmak zorunda kaldım. Yosunların kuzey tarafını sevdiğini hatırlayarak o yöne döndüm. Bir dağın yamacıyla karşılaştım ve ters yöne dönüp koşmaya başladım, neredeyse tepeden aşağı yuvarlanıyordum. Umarım medeniyetten uzaklaşmıyordum, ona doğru gidiyordum.

Hızımı artırdım, elimde bıçağı sıkıca tutarken, beni yemeye niyetli başka insanlar veya vahşi hayvanlar olup olmadığına karşı tetikteydim. Gözümün ucuyla parlak yeşil bir şey gördüm. Eski, hurda bir araba tepenin dibinde park edilmişti. Sonra Xavier ve Fiona'nın onun hala araba kullanmayı bildiğine dair konuşmalarını hatırladım. Kahretsin, neden araba anahtarlarını aramadım ki? Her ne kadar boşuna bir girişim olsa da, araca koştum ve kirli sürücü tarafındaki camdan içeri baktım. Kontak anahtarında anahtar olmadığını görünce küfrettim.

Güneş çam ağaçlarının arasından ürkütücü bir ışık yayıyordu ve yakında batacağını fark ettim. Karanlık basmadan yardım bulmak istiyorsam deli gibi koşmam gerekecekti.

Karanlık basmadan yardım bulmak istiyorsam deli gibi koşmam gerekecekti. Bacaklarımın beni taşıyabildiğı kadar hızlı koşarak ormanda ilerledim, adımlarımı dikkatli atmaya çalıştım ama yerdeki dalların ve kuru yaprakların çıtırtısı konumumu ele veriyordu. Aniden, duyduğum ayak seslerinin sadece benimkiler olmadığını fark ettim.

"Hey! Bu o!" Arkamdan bir erkek sesi geldi.

"Kaçmasına izin vermeyin!" Bir başkası bağırdı.

Hayatım için koşarken kalbim gırtlığıma kadar çıktı, çıkardığım sesleri artık umursamıyordum. Omzuma bakıp arkamda iki iri adamın peşimden koştuğunu gördüm. Belki de beni yakalamalarına izin verip boğazlarını kesmeliydim, ama sayıca az olduğumdan korkuyordum. Onlar hızla yaklaşırken, onlardan kaçamayacağımı hemen anladım. Bir ağacın arkasına saklanıp beklerken ciğerlerim yanıyordu.

Adamlar yaklaştıkça ve saklandığım yerin birkaç metre önünde durdukça, yüzlerinde öfke izlerini görebiliyordum. Beni yakalamaya ve muhtemelen çok daha kötüsünü yapmaya kararlıydılar. Toplayabildiğim tüm cesaretimi toplayarak, ağacın arkasından atladım ve bana en yakın olan adama, onun beklemediğı bir vahşetle saldırdım. Yumruklarım burnuna isabet etti ve şaşkınlık ve acı içinde geriye sendeledi. O kısa anı fırsat bilip bıçağı boynuna sapladım, bıçak eti ve tendonları delip geçti, basınç koluma saplanarak sapkın bir zevk dalgası yarattı. Gözleri büyüdü, geriye sendeledi ve derisinden dışarı çıkan bıçağı yakaladı.

"Seni küçük sürtük," diye diğer adam bana bağırdı. Bana saldırdı, ama ben onu atlattım ve arkadaşının vücudunu arkama saklanmak için kullandım. Arkadaşını ona doğru ittim ve ikinci adamın dengesini bozdum. İkisi de yere yuvarlandığında, ikinci adamın kafası iğrenç bir sesle bir kayaya çarptı. Hemen yanına koştum ve bıçağımanı adamın boynundan hızla çıkardım, yarasından kan fışkırıyordu. Bıçak, şah damarına o kadar yakındı ki, birkaç saniye içinde kan kaybından ölecekti. Fırsatı değerlendirip ters yönde koşmaya başladım. Kafasını çarpan adam kalkarsa, onu çam ağaçlarının labirentinde kaybetmem gerekiyordu. Güneş hızla batıyordu ve uzun gölgeler oluşturarak yoğun ormanda yolumu bulmamı daha da zorlaştırıyordu.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım, ayak sesleri gittikçe zayıfladı ve sonunda tamamen kayboldu.

Derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Nabzım yavaşladı ve ciğerlerim nihayet o kadar çok yanmayı bıraktı. Neredeyse yakalanmanın verdiği adrenalin hala damarlarımdan akıyordu. Kendime sadece bir dakika dinlenmek için izin verdim, sonra güneş ufukta kaybolana kadar koşmaya devam ettim. Artık, ağaçların tepesinden sızan zayıf ay ışığı dışında neredeyse tam bir karanlık içindeydim.

Yaklaşan bir arabanın sesi kulağıma çarptı ve küçük tepenin aşağısına baktım. Sürpriz bir şekilde, dar bir toprak yol bu alanı dolanıyordu. Birinin Xavier'ı kontrol etmeye geldiğinden korktuğum için omurgamdan bir ürperti geçti. İlaçların etkisi muhtemelen geçmişti ve yardım çağırıyordu.

Ağaçların arkasına saklandım ve arabanın yanımdan geçmesini izledim, farları karanlığı yarıp geçiyordu. Araba köşeyi dönüp kaybolur kaybolmaz yürümeye devam ettim ama yoldan uzak durmaya özen gösterdim. Çok tehlikeliydi ve Xavier'e tekrar yakalanma riskini göze alamazdım.

Kaçtığımdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama yorgun kemiklerime bitkinlik çökmüştü. Susuz kalmıştım ve yiyecek eksikliğinden güçsüzdüm, ama devam edebilirim...

Ayağım bir dala takıldı ve öne doğru sendeledim. Sert zeminin etkisiyle nefesim kesildi ve tepeden aşağı yuvarlandım. Bacağım ve başım aynı anda keskin bir acı ile doldu ve içimden bir çığlık patladı. Kayalar ve dalların üzerinden fırlayıp toprak yola düştüğümde, bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim. Orman etrafımda dönüyordu ve dünya tamamen kaybolmadan önce bilincimin sınırında sallanıyordum.

21
ÖLÜM

*"Gece gece, karanlık kuzu kemiklerini kadife vaatlerle parlatıp durdu,
ta ki yünü rüyalar kadar siyah olana kadar." ~ Anonim*

"O adam bizimle dalga geçiyor olmalı," diye homurdandım, evimin kopyasını bulamadığımız için çok sinirlenmiştim.

"Belki de bu başka bir bilmeceydi, ya da o yaşlı adam bize bu bilgiyi vermek için para almıştı," diye cevapladı Ryan.

"Ama neden? Google Haritalar'da bir yapı bile gördüm, bu yüzden buralarda olduğunu biliyorum."

"Hava karardı ve biz yabancı bir bölgedeyiz. Geri dönüp geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulalım. Sabah aramaya devam edebiliriz." Ryan toprak yolun kenarına çekip U dönüşü yaptı. Somurtkan ifadesinden, benim kadar endişeli ve üzgün olduğu belliydi.

"Onu bulacağız. Hayatta," diye hırıldadım. "Başka bir sonucu kabul etmiyorum. Ve lanet olası Tanrı'ya, Lucifer'e ya da parçalanmış, karanlık ruhumu ele geçiren her kimse ona yemin ederim ki, bu olaya karışan herkesi tek tek bulacağım ve lanet olası cesetlerinin derisini yüzüp, bana ya da sevdiklerime zarar vermeyi göze alan herkese ibret olsun diye Met'te sergileyeceğim."

"Onu öldürmez dostum. Oyundan çok fazla zevk alıyor, bitirmek istemez. O lanet olası sapık bir piç kurusu, ama unutma, bu Ella ile ilgili değil. Seninle ilgili. O seni istiyor."

Ryan sessizce, engebeli yolu yavaşça sürerek ilerledi. Aklım Ella ile ilgili düşüncelerle doluydu. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım. O... ölemezdi. Çılgınca atan kalbimin her atışında endişe beni sarmıştı. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Eğer yeterince istersen, her zaman bir çözüm vardır.

"Ne oluyor?" Ryan hızını yavaşlattı ve sonra tamamen durdu.

"Burada kal." O benimle tartışmaya fırsat bulamadan arabadan atladım. Bacağımdaki kınından bıçağımyı çekip, yolun ortasında duran kişiye yaklaştım. Bu bir tuzak olabilirdi. Lanet olsun, ben de bunu yapıp, hiçbir şeyden haberi olmayan kurbanı kaçırmıştım.

Yırtık ve kirli elbise neredeyse tanınmaz haldeydi, ama kişinin yüzünü gizleyen siyah saçlar kalbimin atışını hızlandırdı. Hareketsiz kaldım ve cesedi inceledim. Kişinin bacağının altında kan birikmişti ve uyluktan bir bıçak çıkıntı yapıyordu. Göğsünün inip kalkmasından hala hayatta olduğunu anladım. Kıvrımlarına ve minyon yapısına bakılırsa, kişi bir kadındı. Yavaşça diz çöktüm, sonra yüzündeki saçları kenara çektim.

Şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama onu tanıyabilirdim — benim Ella'ydı.

"Ella," diye fısıldadım. "Seni kucağıma alacağım." Eğer söylediklerimi duyabilseydi , benimle olduğunu anlaması gerekiyordu. "Güvendesin, küçük kuzum. Kurtun seni eve götürmeye geldi." Dikkatlice onu kollarımın arasına aldım ve Camry'ye taşıdım. Ryan arabadan atladı ve benim için arka kapıyı açtı.

"Tanrım, o mu?" Bagajı açtı ve koltuğa onun için bir ceket koydu. "Bende battaniye var. Onu yatır, ben üstünü örteyim. Şokta olabilir."

Kollarım, onun ağır yaralanmış olabileceğini fark edince titremeye başladı. Henüz tehlikeyi atlatmış sayılmazdık.

"Ben burada onunla kalacağım." Onu nazikçe arka koltuğa oturttum. Yanına kayarak, başını kucağıma koyup saçlarını okşadım. "Küçük kuzum, bana geri dön," diye fısıldadım.

Ryan yerleştğinde, cehennemden kaçan yarasa gibi yola çıktı. Onu bez bebek gibi sallayarak sürmesine itiraz etmek istedim, ama ikimiz de muhtemelen aynı şeyi düşünüyorduk. Ella, ona yardım edebilmemiz için yeterince uzun yaşayabilecek miydi?

Eğildim ve kirli alnına dudaklarımı bastırdım. "Çocuklar annelerini özlemiş, ben de kraliçemi özlemişim. Dayan, hastaneye gidiyoruz."

Ryan dikiz aynasından bana bakarak beni inceledi. "Polisler etrafta olabilir diye hastaneye gitmemeyi düşündün mü? Polisler senin kim olduğun hakkında en ufak bir ipucu bile yakalarsa, tutuklanabilirsin. Eğer endişeleniyorsan, onu ben götürebilirim."

Dört gün boyunca onu aradım, hayatta mı öldü mü bilmiyordum, bu beni deliye çevirmişti. Artık onu bulduğumuza göre, onu bırakamazdım. "Ben yaparım. Ona bakmak benim görevim." Onu bir daha bırakmamın imkanı yoktu. Şansımı deneyecektim. Yanağını okşadım ve sessizce onunla konuşmaya devam ettim, uyanıp güvende olduğunu anlayacağını umuyordum.

Ryan'ın acil servise gelmesi sonsuzluk gibi geldi. Arabadan inip Ella'yı aldıktan sonra, sürgülü cam kapılardan içeri girdim. Hasta ve ağlayan insanlarla dolu acil servisin karmaşası beni rahatsız etmedi. Kurbanları işkence ederken buna alışmışım. Ayrıca, herkes beklemek zorundaydı. Ella'nın acil bakıma ihtiyacı vardı.

Bir hemşire bana yaklaşarak Ella'nın bileğini tuttu ve hayati fonksiyonlarını kontrol etmeye başladı.

"Ne oldu?" Bana kısa bir bakış attı.

"Emin değilim. Arkadaşımla birlikte onu yaklaşık kırk dakika önce toprak yolun ortasında bulduk. Kendinde de değil."

"Onu tanıyor musun?"

Uzak bir ses, kafamdaki hemşirenin sorusuna cevap verdi. "Ben onun kocasıyım. Kaybolduğunda yürüyüşe çıkmıştık."

Onun eşi değildim, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Peki bacağına bıçak nasıl saplandı?" Hemşire bana sert bir bakış attı, Ella'ya şiddet uyguladığımı düşündüğünü tahmin ettim.

"Keskin nesnelerle koşma gibi kötü bir alışkanlığı var," diye hırıldadım. "Onu hastaneye yatırın ve iyi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapın." Ad etiketine bakarak, ona tehditkar bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Sizi sorumlu tutuyorum, Hemşire Jones."

Bir sedye dikkatimi çekti, aceleyle yanına gidip Ella'yı üzerine yatırdım.

"Efendim, o onun için değildi. Başka bir hasta var..." Hemşire Jones'un arkasında bir adam konuştu.

Onun boğazını parmaklarımla kavramadan önce, Ryan araya girdi. yukarı.

"Onu hemen tedavi edeceksin. O bir cinayet tanığı ve hayatta kalması onun hayatta kalmasına ihtiyacımız var. Anladın mı?" Ryan hemşireye rozetini gösterdi, ama onun başka eyaletten bir polis olduğunu anlayacak kadar uzun süre göstermedi.

Ellerini beline koydu. "Tüm hastalarımın eşit davranırım. Bir dakika beklemeniz gerekecek."

Ella'yı sedyede bırakıp hemşireye doğru yürüdüm. "Hemen. Hemen onunla ilgilen," diye bağırdım ve parmağımı yüzüne doğru uzattım.

Kadın bir adım geri çekildi ve başını salladı. "Tamam." Etrafına bakındı, sonra yardım çağırdı. "Bekleme odasında oturabilirsiniz."

"Olmaz." Sabrım tükeniyordu.

"O zaman onu muayene edip ne kadar kan kaybettiğini görelim. Orada olamazsın, steril bir ortam. Zaten enfeksiyon riski altında. Karını seviyorsan, kışını yere koy. O odaya girer girmez seni arayacağıma söz veriyorum."

Ryan elini omzuma koydu. "Hadi ama dostum. İşlerini yapabilmeleri gerekiyor."

Gözlerimi Hemşire Jones'a diktim. "Ona bir şey olursa ..." Başka bir şey söylemememe gerek yoktu. Ne demek istediğimi anladı.

Adam ve Hemşire Jones Ella'yı kapıdan içeriye götürürken ben olduğum yerde donakaldım. Hayatımda sadece birkaç kez gerçek, derin bir dehşet yaşadım. Bunlardan biri, mutfak zemininde kanlar içinde yatan anne babamın görüntüsünü hatırladığım zamandı. Bir kasap bıçağı tuttuğumu fark ettiğimde, sanki gerçeklikle hayal arasında gidip geliyormuşum gibiydim. Onların ölümünden ben sorumluydum, ama bunu kimseye söylememiştim. Sadece geçici bir anıydı, ama içimden bir ses bununla bir ilgim olduğunu söylüyordu. İkincisi ise Ella'nın götürüldüğünü izlerken yaşadığım andı. Onu bir daha canlı görebilecek miydim, ona sarılabilecek miydim, sesini duyabilecek miydim, hiç bilmiyordum. Yavaşça nefes alıp, beni saran karanlık korkulara karşı gözlerimi sıkıca kapattım. Geri dönmek zorundaydı.

Avuç içlerim yanıyor ve kaşınıyordu, onları kot pantolonuma sürttüm. Onlar Ella'yla ilgilenirken ben de bir şekilde kendimi meşgul tutmalıyım. Aksi takdirde, aklımı kaçıracaktım. Telefonla konuşan Ryan'ın yanına gidip, onun önünde volta atmaya başladım. Hareket etmezsem, Ella'nın peşinden koridora koşacaktım. Vücudumun her hücresi onu arzuluyordu. Ella'nın iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu, çünkü gördüğüm hiçbir şey aksini göstermiyordu.

Bir dakika sonra Ryan telefonu kapattı. "Dope ve Kip'i aradım, Ella'yı bulduğumuzu ve nerede olduğumuzu söyledim. Onlar da Cami'ye haber verecekler."

"Teşekkürler." Heyecandan onları aramak aklıma gelmemiştir. En azından Ryan şimdilik benim için mantıklı davranıyordu.

Kollarımı göğsüme sıkıca kavuşturarak, anıları tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. İçimde sessiz ve kaynayan bir öfke alevlendi, ölümcül bir şiddetle nabız gibi atıyordu. Varlığımın her zerresi, intikam için yanan bir arzu ile tüketiliyordu. Yemin ettim ki, bu yaptığım son şey olsa bile, benim küçük kuzuma elini süren o orospu çocuklarını bulup, kanlarıyla ödetirdim. Çenemi sıkıp gevşetirken, tanıdık soğuk öldürme dürtüsü damarlarımdan akıp gitti ve beni acımasız bir güçle intikama itti.

Ryan ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, halka açık bir alanda olduğumuz için alçak sesle konuştu. "Yüzünde o ifade var dostum. Kendini toparlayabilir misin yoksa sana birini bulmamız mı gerekiyor...?"

Etrafa bakındım, kimse konuşmamızı duymadığından emin olmak için. Başka bir yerde konuşmayı tercih ederdim, ama doktor yeni bir haberle çıkarsa diye burada kalmak zorundaydık. "Zaten birini buldum, ama önce o orospu çocuğunu bulmam lazım."

Ryan başını salladı. "Çocukları uçakla getirebilirim, ava çıkabiliriz. Ormanlar bunun için mükemmel. Cami çocuklarla kalabilir. Birkaç iyilik isteyebilirim ve Ella'nın odasını, eve dönebilecek kadar iyileşene kadar güvenli tutmak için koruma altına alabilirim."

Onun sözlerini düşündüm. "Ella iyileşeceğini bilene kadar onu bırakmayacağım. Ama adamları ara ve mümkün olduğunca çabuk buraya gelsinler. Bir iyilik isteyerek birinin evi ve Cami'yi gözetlemesini sağlayabilir misin? İkizlerimi alıp kaçmayacağından emin değilim

ama onları güvende tutmam da gerekiyor. O pislikler geri gelebilir ve Cami ile çocukları savunmasız bırakamam."

Ryan çenesini kaldırdı. "Tabii ki. Gizli kalmayı bilen ve iyi bağlantıları olan bir arkadaşım var. Bu iş için çok uygun ve gördüğü her şeyi ağızından kaçırmayacak."

"Adı ne?" Bir yabancıнын sırlarımı öğrenmesi fikri pek hoşuma gitmiyordu, ama bu noktada Ryan'ın kararını güvenmek zorundaydım.

"Zayne Wilson. İyi adam, eski asker ve birkaç kez elini kirletmiş. Doğu Kıyısı'nda yaşıyor, bu yüzden müsaitse senin evine gelmesi uzun sürmez. Müsait değilse, ekibinde çok nitelikli adamlar var."

"Sen ona güveniyorsan, ben de güvenirim." Bir bacağımdan diğerine ağırlığımı kaydırdım, çok huzursuzdum.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama Sebastian da Zayne'i tanıyor. Ona güveniyor, sen de güvenebilirsin."

O haklı, ben o saçmalıkları duymak istemiyordum. Konuyu değiştirerek, "Kip ve Dope buraya ne kadar sürede gelebilir?" diye sordum.

Ryan konuşmadan önce alnını kırıştırdı, sanki sözlerini tartıyormuş gibi. "Emin değilim. Kontrol edip nerede olduklarını öğreneceğim."

Korku ve endişe tüm varlığımı sardı, küçük kuzum için çılgınca endişelenirken mantıklı düşünmeye yer kalmadı. Söylediği sözler beynimde neredeyse hiç yer etmedi, kalbimin çarpıntısı ve beni saran ezici korku duygusu tarafından bastırıldı.

"Sebastian, uçağına fazla bağımlı, şımarık, zengin bir pislik gibi geliyor bana," diye tersledim. "Ben araba kullanmayı ya da yürüyerek seyahat etmeyi tercih ederim. Yükün ağırlığına bağlı. Zaten şu anda onunla uğraşmaktan daha önemli işlerim var." Alaycı bir şekilde gülümsedim ve kurbanın cesedini omzuma attığımı hayal ettim.

Ryan sırtıttı. "İkiniz kesinlikle farklısınız, ama bir şey aynı. Ella'yı seviyorsunuz ve ona tehdit oluşturan her şeyi ve herkesi yok edersiniz. Çocuklarınız için de aynı şey geçerli. Umarım bir gün Bass ile birlikte yaşayabilirsiniz. Birbirinize birkaç şey öğretebilirsiniz."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Sen cesur bir piç kurususun, değil mi? Sebastian hakkındaki bu saçmalıklarla beni sarsabileceğini mi sanıyorsun?" "Hayır. Bu sadece gerçek. İkinizi de üniversiteden beri tanıyorum, bu yüzden senin yanında olmama değer biriyim. Seni ve onu delirtmekten korktuğumuz için sana karşı çok dikkatli davrandık. Bu riski göze almak istemedik, ama Ella kaybolduğu anda durum değişti. Şimdi geri döndü ve iyi olacağına inanıyorum. Bu da demek oluyor ki, yapmamız gereken işler var ve onun hayatta olduğunu ve bu boktan durumdan kurtulacağını öğrendiğin anda kafanı toparlaman gerekiyor."

İşkence gören ruhum onun sözlerini içime sindirdi. Aramızda ağır bir sessizlik çöktü ve çok uzun bir bekleyişin başlayacağını düşündüm.

Acil servisin duvarında asılı büyük saatin saniye ibresine bakarken saatler geçti. Sonunda, bir kadın sesi dikkatimi çekti.

"Beyefendi? Eşinizle ilgili yeni bir gelişme var," dedi minyon, siyah saçlı bir kadın bana yaklaşıırken.

Ryan ve ben aynı anda ona döndük. "Siz kimsiniz?" Bir doktorla mı yoksa ikinci elden bilgi sahibi biriyle mi konuştuğumu bilmem gerekiyordu.

"Ben Dr. Neely. Eşinizi ameliyat ettim." Derin bir nefes aldı, omuzları çöktü.

Onun vücut dilini görünce bacaklarım titremeye başladı. Durum iyi değildi. Lanet olsun.

Dilim ağzımda kalın ve ağırlaşmış, kelimeleri bir araya getirmekte zorlandım.

"Hayatta mı?"

22 ÖLÜM

"Çobanın çağrısı tatlıydı, ama masumiyeti yok etme sözü veren gece yarısı fısıltıları daha da tatlıydı." ~ Anonim

Doktor ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktu, yüzünde hüzünlü ve sert bir ifade vardı.

"Çok üzgünüm, ama karın kurtulamadı."

O anda şeytan kapımı çaldı ve birbirimize baktığımız anda o orospu çocuğu kaçtı. Cehennem, ölümün küçümsediği kadar öfkeli değildir. Kafamı salladım, onun söylediklerine inanmayı reddettim. "Hayır."

Geri çekildim, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kafatasım titriyordu.

"Nasıl?" Ryan öne çıktı.

Doktor ona dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsedi. "Aile üyesi değilseniz ayrıntıları konuşamam."

Ona bir cevap verdim. "O onun kardeşi, şimdi sorusunu cevapla."

"Çok üzgünüm. Kalbi durdu. Yaşadığı travma çok ağırdı." Koluma dokunmak için elini uzattı, ben de geri çekildim. Keder ve öfke dalgası bedenimi sardı, midemi düğümler halinde bükerek kıvırdı. İlkeli bir çığlık atarak, kafesteki canavarı serbest bıraktım, bir sandalyeyi aldım ve tüm gücümle odanın ortasına fırlattım. İnsanlar dağılıp çığlık atarken kaos çıktı, ama ben kederle beslenen bir çılgınlık içindeydim ve acil servis şiddetli bir gösteride paramparça olana kadar sandalyeyi sandalyeyi kapıp fırlatmaya devam ettim.

"Dur!" Ryan beni sakinleştirmeye çalıştı, ama çok geçti. Beni tamamen ele geçirmiş olan karanlıktan geri dönüş yoktu

. İki güvenlik görevlisi bana doğru koştı, ben de onları itip yere düşürdüm.

Herkes korkakça davranıp ellerinden geldiğince saklanırken, Ryan benimle diğer sandalyeler arasına girdi. "Lanet olsun, tutuklanmadan buradan defolup git!"

Ona, sanki o sadece hayal gücümün bir ürünüymüş gibi göz kırptım.

"Çocukların hala sana ihtiyacı var. Alaric ve Verity evde seni bekliyorlar. Bunu yapma dostum. Eğer seni tutuklarsa..."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu, zihnimin derinliklerinde Sebastian'ın sözlerini duydum. *Hemen buradan git!* Ses beni hazırlıksız yakaladı ve donakaldım. Sanki kendi düşüncelerimmiş gibi tanıdık geliyordu. Keskin bir ağrı kafatasımı ikiye böldü, başımı tutarak dizlerimin üzerine çöktüm. Avustralya aksanlı bir erkek sesi acımı böldü. *Buradayım.* Kahretsin, geri gelmişti ve akıl sağlığım sallantıda, zar zor ayakta duruyordu. Onu daha önce de duymuştum ama zihnimin bir köşesine itmiştim. Kimseye söylememiştim ama ortaya çıktığında aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. Sonra onu duymazdan gelmeyi öğrendim. Sık sık olmuyordu, bu yüzden görmezden gelmek kolaydı. Ama şimdi...

"Kahretsin. Şimdi olmaz. Sebastian, şimdi olmaz lan," dedi Ryan dişlerini sıkarak.

"Efendim, tutuklusunuz çünkü..."

Nefesim kesildi, oda bulanıklaşmaya başladı, kelimeleri anlayamadım.

Ryan aramıza girdi. "Hayır. Ben hallederim. Geri çekilmeniz gerekiyor. İşte rozetim. Bu adam benim korumam altında. Geri çekilmeniz gerekiyor."

Avuçlarımı soğuk, beyaz karo zemine koyarak gerçekliği kavramaya çalıştım, ama her şey unutulmaya başladı.

Sert bir el beni kaldırdı, sonra beni hastaneden dışarıya, serin akşam havasına çıkardı.

"Acele et." Ryan, otoparka doğru koşarken beni bırakmayı reddetti. "Ella'ya bunu yapan piçleri öldüreceğim."

"Neredeyiz? Neler oluyor?" diye sordum, kafam karışmış bir halde. "Siktir. Sebastian, şimdi de sen mi oldun?"

"Evet, Ryan, burada ne yapıyorsun? Ben neredeyim ben?"

Kafam yine ağrıyla doldu ve sendeleyerek ilerledim, sesim değişti ve kulağıma yabancı geldi. "Kafamdan ık git Sebastian. Halletmem gereken işler var ve senin gibi ezik birinin etrafımda dolanmasına ihtiyacım yok."

Ryan hayretle bana bakarken arabanın kilidini açtı ve beni yolcu koltuğuna itti. Kapıyı kapattı ve diğer tarafa koştu.

"Tanrım, seni hiç değişirken görmemiştim ya da... Sen Death misin, Bass mı?"

SEBASTIAN

Ona boş boş baktım. "Bu çok saçma. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Etrafıma bakındım ve sonra tekrar ona baktım, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. "İkisi de burada. İkisini de kafamın içinde hissedebiliyorum. Ne oluyor lan?"

Ryan arabayı çalıştırdı ve park yerinden hızla çıktı. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve yanındaki koltuğa attı.

"Siri, Kip Renshaw'ı ara." Telefonun hoparlöründen zil sesi gelmeye başlayınca bana yan gözle baktı.

"Selam dostum, nasıl gidiyor? Ella nasıl?"

"Uh, oldukça berbat. Ne kadar uzaktasın?"

"Kalkışa geçmek üzereyiz, yani birkaç saat sürer. Aradığına göre başka bir şey oldu mu?"

"Ella... o kurtulamadı ve Death çılgına dönüp acil servisi parçalamaya başladı. Neredeyse tutuklanıyordu ama ben bizi oradan çıkarmayı başardım. Şu anda, o ve Sebastian birbirlerinin farkındalar."

Duyduklarımın doğru olup olmadığını merak ederek gözlerimi kırıştıtırırken, hat sessizliğe büründü. Bunların hepsi ben Ölümken mi olmuştu? Ella'm ölmüş müydü? Gözlerim yaşlarla doldu. Telefonum arka cebimde titredi, ama onu görmezden geldim. Şu anda hiçbir şey bundan daha önemli olamazdı.

"Nasıl?" diye sordum. "Karım nasıl öldü?"

"Bass?" diye sordu Kip, sesi duygu dolu bir şekilde.

"Evet, benim. Buraya nasıl geldiğimi ve ne olduğunu hatırlamıyorum."

Ryan sola döndü, sonra kasabanın dışına doğru devam etti. "Berbat bir durum. Ölüm neredeyse seni tutuklatıyordu. O hala buralarda mı?"

Bir an için hareketsiz kaldım, dünya bulanıklaştı, sonra onun sesini duydum. Sözleriyle omurgamdan bir ürperti geçti. *Onu öldürdüm,*

olan buydu.

"Burada ve Ella'yı öldürdüğünü söyledi. O... öyle mi... olay böyle mi oldu?"

"Kalbi travma nedeniyle durmuştu. Death ve ben onu yolun ortasında bulduk. Uyluk kısmında bir bıçak vardı, ama başının arkası da kanlıydı. Sanırım bir ara başını çarpmış olmalı. Hastaneye geri dönüp ne öğrenebileceğime bakmam lazım. Death doktora benim onun kardeşi olduğumu söyledi, bu yüzden daha fazla bilgi edinebilirim. Ölüm'ü tutuklamadan ve gerçek kimliğini keşfetmeden önce oradan çıkarmam gerekiyordu. Ama sonra Bass ortaya çıktı."

"Siktir," dedi Dope. "O ölmüş olamaz dostum."

Kaybımın büyüklüğünü kavramaya çalışıyordum, ama her şeyi nasıl sindireceğimi bilemiyordum. Arabada hıçkırık sesleri yükseldi ve gözyaşlarımın yüzümden aktığını fark ettim. "Death ne yaptı? Eğer bu benim hatamsa... çocuklarım beni nasıl affedecek?"

"Bass'ın saklanabileceği bir otel odası bulmam lazım. Size buluşma yerini söyleyeceğim, onu yerleştirdikten sonra hemen hastaneye gidip bazı cevaplar isteyeceğim. Ayrıca, muhtemelen polislerle konuşup Death'in patlamasından dolayı suçlanmamasını sağlamam gerekecek."

"Tamam, bizi haberdar et," dedi Kip ve telefonu kapattı.

Birkaç dakika sonra Ryan, köhne bir otelin otoparkına girdi. "Bu berbat, ama en azından Death tekrar ortaya çıkıp kafayı yerse, polis çağırmayacaklar çünkü uyuşturucu ve fahişe işlerini kaybedecekler. Bence burada başka hiçbir yerde olmadığın kadar güvendesin."

Ryan arabayı motelin yanındaki bir park yerine çekti. "Sıkı dur, bir oda tutacağım. Bu arabadan sakın çıkma. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Gözlerimi sildim.

"İkiniz de anladınız mı?"

Death kafamın içinde onaylayarak mırıldandı, sonra Ryan'a cevap verdim. "Evet."

Ryan'ın girişe koşarak içeri girip kaybolmasını izledim.

"Neden buradasın?" Herkesin Ölüm olarak adlandırdığı kişiye sordum. "Neden birdenbire senin farkına vardım?"

Aksansız bir ses zihnimi doldurdu. *Ella öldüğü için, ikimizin de bunu görmezden gelmesi çok zordu, sanırım. Bu benim hatam, ama yolumdan çekilmen gerek çünkü o orospu çocuklarını bulup hepsini öldüreceğim.*

Karanlık tarafımla iletişim kurabileceğimi öğrenince irkildim.

"Ella'yı kimin kaçırdığını biliyor musun?"

Henüz bilmiyorduk, ama öğrenmeye çok yakındık. Ryan ve ben, Ella'nın tutulduğunu düşündüğümüz yere doğru gidiyorduk, ama sonra hava çok karardı. Dağdan inerken, Ella'yı yolun ortasında baygın halde bulduk.

Onun dövülmüş, yaralı ve yapayalnız olduğunu hayal ederek içimden yumuşak bir inilti kaçtı.

Bana devretmelisin, Sebastian. Sormuyorum. Bunu nazikçe yapabiliriz ya da seni kenara itip kontrolü ele alırım.

İçimde bir yerlerde onun haklı olduğunu biliyordum. Karımın ölümünün arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyorsak... Kendimi kaybetmemek için pencereden dışarı bakmaya başladım. Arabanın kapısı açıldı ve Ryan içeri girdi.

"Arka koltukta oturuyoruz, burası biraz daha sessiz ve mahrem.

Seni yerleştireceğim, sonra hastaneye gideceğim."

On dakika sonra, ben tuvalete gittim ve Ryan koridorda bulduğu bir otomat makinesinden atıştırmalıklar ve şişe su aldı.

"Bunu yaptığım için üzgünüm dostum," dedi.

Kelepçelerini çıkarınca ona kaşlarını çattım. "Hapse girip çocuklarını da kaybetmek istemiyorsan, bu senin iyiliğin için." Başını eğdi ve bana yatak üzerine oturmamı işaret etti.

Yatağa çöktüm, bir yay popomu deldi. "Geriye kay ve rahatına bak."

"Bunu yapmak zorunda olduğuna emin misin dostum?" Sesim kulağıma hüzünlü ve yabancı geliyordu.

"Evet. Senin ortadan kaybolma riskini göze alamam. Sorumlu olan pisliklerin peşine düştüğümüzde, senin yanında olacağım, ama önce halletmem gereken bir iş var..." Yutkundu, bileğimi tutup beni başlığa sabitledi.

Sanki bu bizi tutacakmış gibi. Kötü niyetli bir kahkaha zihnimde yankılandı.

Geri adım attı ve anahtarı cebine attı. "Telefonunu alabilirsin, ama bana, Kip'e ve Dope'a dışında kimseyi aramayacağına söz vermelisin."

"Tabii." Uzaktan kumandayı kaptım ve güç düğmesine bastım, sesin zihnimdeki sesi bastırmasını umuyordum.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Televizyona baktım, olanları sindirmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ella'nın öldüğü gerçeğini hala kabullenemiyordum. "Acele etme."

Ryan başını salladı, ağzı ince bir çizgiye dönüştü. O her zaman duygularını gizleyen biriydi, ama Ella ile ilgili haberler yüzünden, benim kadar zorlanıyor gibi görünüyordu. İçimdeki bir şey kanıt istiyordu. Onun cesedini görmek ve veda etmek. Bunu yapana kadar gerçek gibi gelmeyecekti. Kapanışa ihtiyacım vardı.

Ve bunu yaptığımızda, bu dünyayı kan gölüne çevireceğim. O pişin sikini kesip, onu canlı canlı parçalarken boğazına tıkacağım.

Kafamdaki ses, olacakları ayrıntılı bir şekilde anlatmaya devam ederken, ben yüzümü buruşturdum.

"Şu anda bunu dinleyemem. Cevaplara ihtiyacım var, bu yüzden bildiğin her şeyi anlat bana, seni pislik herif." Serbest elimle yüzümü ovuşturdum.

Ses, sert bir hırıltıyla cevap verdi, sonra telefonları ve bilmeceleri ve onunla Ryan'ın şu ana kadar bulduklarını anlattı. Death'in diğerleriyle yaptığı konuşmaların bazı parçalarını hatırladığımı fark etmek garipti. Çok fazla değildi, ama eskisinden daha fazlaydı.

Saate baktım. Ryan şimdiye kadar hastaneye dönmüş olmalıydı. Telefonum titredi, arka cebimden çıkardım ve

Ekrana baktım. Üç cevapsız aramam vardı. Tanımadığım bir numara olduğu için kaşlarımı çatarak aramayı görmezden geldim. Cep telefonunu komodinin üzerine koydum ve zihnim ve duygularım uyuşukluğa gömüldükçe boşluğa bakakaldım.

ELLA

Tüylü bacaklar vücudumun üzerinde dolaşıyordu ve ben hareketsiz kaldım. Hareket edersem örümcekler beni ısırır ve yavaş yavaş ölmeye terk edilirdim. Xavier beni kurtarmak için asla yerini ele vermezdi. Muhtemelen hızlı bir şekilde ölmemi teşvik ederdi, böylece beni doldurup ailesinin yanına masaya oturabilirdi.

"Ella?" Panik dolu bir ses, dehşetimi bozdu.

Korkudan hareket edemeyen ben, küçük bir yardım çığlığı attım. Yaratıklar vücudumun neredeyse her santimini kapladıkça korku beni felç etti.

"Ella? Beni duyuyor musun? Güvendesin."

Bip sesleri ve fısıltılı sesler sisli beynime nüfuz etti. Neredeydim? Her yerimi örümceklerin kapladığı bir kafeste kilitliken nasıl güvende olabilirdim? Keskin bir acı kafatasımın arkasından tüm vücuduma yayıldı. İstemedenden irkildim, ardından yaratıklar üzerime üşüşünce çığlık attım.

"Ella, ben Dr. Neely. Ameliyattan yeni çıktın. Seni kaybedeceğimizi sandık, lütfen hareketsiz kal ve nefes almaya çalış."

Doktor?

"Doktor, kalbi tekrar atmaya başladı. Anlamıyorum," dedi bir kadın sesi.

"Tanrıya şükür. Onu stabilize edelim, sonra kocasını arayacağım. Karısının durumuna şiddetli tepki verdiği için acil servisten dışarı çıkarıldı."

Kaşlarım çatıldı. "Sebastian mı?" Yüzümü buruşturdum. Boğazım o kadar ağrıyordu ki, sanki tırnaklar yemek borumdan aşağı doğru sürülüyor gibiydi.

"Dayan tatlım. Henüz konuşmaya çalışma. Yardımcı olması için dudaklarına buz parçası koyacağım."

Soğuk bir his ağızma değdi ve dudaklarımı açarak su damlasının dilime değmesine izin verdim. Beynimdeki sis

Çevremdeki seslere ve kokulara odaklandıkça zihnim berraklaşmaya başladı. Bip sesleri, fısıltılı konuşmalar, temizlikçiler. Altımda, uyuduğum beton zeminden çok daha yumuşak bir şey hissettim. Anılarım bir anda akın etti ve Xavier'ı uyuşturduğumu ve onun bayıldığını hatırladım. Kafesten çıkmış ve canımı kurtarmak için koşmuştum. Hava kararmış ve soğumuştur, bir kütüğe ya da kayaya takılıp düştüğümü ve sonra düşmeye devam ettiğimi hatırlıyorum. Gözlerim yavaşça açıldı, parlak ışık gözlerimi kamaştırdı. Gözlerimi kapattım, sonra tekrar denedim.

Koyu saçlı bir kadın endişeli bir ifadeyle başımda duruyordu.

"Merhaba Ella. Beni duyabiliyor musun?" "Evet," diye fısıldadım.

"Güzel. Hepimizi çok korkuttun, ama seni tekrar aramızda görmek çok güzel."

"Ne oldu? Sebastian?"

"Ona ulaşmaya çalışıyoruz. Ona senin... şey, öldüğünü söylediğimizde oldukça büyük bir olay çıkardı."

Duyduklarıma inanamıyordum. Öldüm mü? Doktorun sözleri zihnimde yankılanırken, paniğin ve kafa karışıklığının dalgası beni sardı. Öldüğüm fikrini kafamda oturtmaya çalıştım, ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ve Sebastian... çok üzülmüş olmalı. Benim öldüğümü öğrendiği düşüncesi kalbimi sızlattı.

Durumun gerçekliği yavaş yavaş kafama dank etmeye başladığında, bir duygu fırtınası beni sardı. Korku, inanamama, üzüntü... Hepsi birbirine karışmış, çelişkili duygular halinde. Ama bu kaosun ortasında, içimde küçük bir umut ışığı parladı. Sebastian. Onu görmem, ona hayatta ve iyi olduğumu söylemem gerekiyordu. Onun benim ölümümün yasını tuttuğunu düşünmek ruhumu parçalıyordu ve ona iyi olduğumu söylemem gerekiyordu.

Korku içimi kapladı, tüylerim diken diken oldu ve battaniyeleri tekmelemeye çalıştım. Parmaklarımı battaniyelere gömdüm, parmak uçlarımla dokusunu hissettim. "Örümcekler."

"Örümcek yok tatlım. Sanırım zihnin sana oyun oynadı. Ama sorun yok," dedi hemşirelerden biri parmağıma beyaz bir cihaz takarken.

"Bazen ameliyat sırasında verilen ilaçlar insanı etkileyebilir. Ama seni temin ederim ki ben örümceklerden çok korkarım, ayrıca burada örümcek olsaydı seninle birlikte burada olmazdım." Tatlı bir gülümseme denedi.

Başımı yavaşça çevirdim, boynum ve kafatasımdaki ağrıdan kaynaklanan mide bulantısı beni neredeyse felç ediyordu.

"Onu görmeme izin verin. O benim kardeşim," diye bir ses koridordan geldi.

"Ryan?" Oturmaya çalıştım, ama doktor omuzlarımı yatağa sıkıca bastırdı. omuzlarımı yatağa sıkıca bastırdı. "Onu görebilirsin, ama oturmaya ya da kalkmaya çalışmayacağına söz vermelisin. Durumunun stabil olduğundan emin olmalıyız. Son bir saattir bayılıp kalkıyorsun, bir daha ölmene izin veremeyiz." Parmaklarımı sıktı.

"Söz veriyorum." O anda, bir arkadaşımı görmek için ona her şeyi söyledim.

"Onu içeri alın," dedi Dr. Neely. Yatağımdan uzaklaştı ve ayağımı okşadı.

"Ella? Tanrım, Ella?" Ryan'ın gözleri kızarmış bir şekilde bana doğru koştu. Elimi tuttu ve yatağın yanına diz çöktü. "Seni kaybettiğimizi sandık. Nasılsın?"

"Seni de gördüğüme sevindim." Ona yorgun bir gülümseme verdim. "Sebastian? Çocuklar?" Onları tekrar görebileceğim, onlara dokunup öpebileceğim düşüncesiyle boğazım düğümlendi.

"Bass ve... o çok kötü durumda. Onu arayıp haber vermem gerek. Hell, Kip ve Dope da yolda. Cami çocuklarla birlikte.

Ryan ayağa kalktı ve alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Cevaplar isteyecek, ama ona birazdan geliriz." Eğilip fısıldadı, "Doktor senin öldüğünü söylediğinde Death acil serviste büyük bir olay çıkardı. Neredeyse tutuklanıyordu ve şimdi seni görmeye gelemiyor."

Bu haber beni sarsarak ayağa kaldırdı. "Onu güvende tut, Ryan. Lütfen."

"Ella, uzan yoksa Ryan gitmek zorunda kalacak," dedi asistan doktor.

"O sorun değil. Onları motel odasında yatağa kelepçelemek zorunda kaldım," dedi o kadar sessizce ki duymak için kulak kabartmam gerekti.

"Onlar mı?" Elim ağızıma gitti. "Birbirlerinin farkında mı?"

Ryan başını salladı. "Daha sonra anlatırım." Arka cebinden cep telefonunu çıkardı ve bana verdi. "Bu aramayı senden başka kimsenin yapmaması gerektiğini düşünüyorum."

Titrek elimle telefonu uzattığımda kalbim gırtlığıma kadar çıktı. "Benim için numarayı çevirir misin?"

"Evet." Ryan birkaç tuşa bastı, sonra telefonu bana uzattı.

"Neden öldüğünü bildiğini söyle." Sebastian'ın sesi çatladı ve sesindeki acı ile midem taş gibi ağırlaştı.

Hat parazitlerle doluydu, ben bağlantıyı sürdürmeye çalışırken çığlıklarım boğuluyordu. "Ben... ben ölmedim, bebeğim," diye nefes nefese telefona bağırdım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. "Buradayım." Hat parazitlerle doldu ve ben Ryan'a baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Sanırım telefonu düşürdü."

"Ella? Aman Tanrım, gerçekten sen misin?" Sesi işkence çekiyordu, çaresizdi. "Yoksa sonunda aklımı mı kaçırdım ve halüsinasyon mu görüyorum?"

"Benim, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyledim, titrek sesimi kontrol etmeye çalışarak. "Seni çok özledim."

"Seni görmem lazım," diye yalvardı, sözleri panikle doluydu. "Bana hasta bir şaka yapmadığından emin olmalıyım."

Sebastian kimin hakkında konuştuğunu bana açıklamasına gerek yoktu, ne demek istediğini biliyordum.

"Anlıyorum, ama o asla böyle bir şey yapmaz. O da senin kadar beni seviyor." Dudaklarımı ısırdım ve söylediklerime dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlattım. Yalnız değildim. "Ryan bana hastaneden ayrılman gerektiğini söyledi, bu yüzden beni görmek için beklemen gerekecek, ama telefonu kapat, odayı boşaltır boşaltmaz Ryan'a Facetime'dan seninle görüşmesini söyleyeceğim."

"Evet, bu yardımcı olur, bebeğim. Bunun gerçek olmadığını, uyuduğumu ve rüya gördüğümü düşünmekten çok korkuyorum."

"Birkaç dakika sonra seni geri arayacağım. Beni biraz daha izlemek istiyorlar ve ben ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"Onlara Şimdi sorabilir misin ve beni hoparlöre alabilir misin? Aklım tüm bunları anlamlandırmaya çalışıyor," diye yalvardı.

"Bekle." Telefonu Ryan'a uzattım ve doktora baktım. "Kocamın hoparlörü açacağız. Şu anda çok daha sakın, ama olanları ve benim neden burada olduğumu açıklamamız en iyisi olacaktır."

Dr. Neely bana doğru yürüdü. "Tabii, o zaman ben de sorularınıza yardımcı olabilirim."

Ryan ekrana dokundu ve telefonu Sebastian'ın herkesi duyabileceğı bir yere tuttu.

"Devam edin, doktor." Yorgunluktan gözlerimi kapattım.

"Nadir görölen bir durum, ama buna ileri Şok durumu denir ve aşırı Şok vücutta koruyucu bir tepki tetikler. Metabolik süreç yavaşlar ve kardiyovasküler sistem neredeyse tamamen durur. Hücresel koruma mekanizmaları, son çare olarak hayatta kalma taktiğı olarak devreye girer. Yaşam belirtileriniz tespit edilemez durumdaydı ve kan basıncınız sıfıra yakındı. Sizi geri getirmek için her Şeyi denedikten sonra, ölüm saatini ilan ettik. Ama kardeşiniz ve eşinizle konuştuğumda, tekrar aramıza dönmüştünüz." Dr. Neely asistanını yanına çağırdı. "Dr. Thompson, riski göze alıp size damardan yüksek doz epinefrin vererek bunu başaran kişidir. İŞe yaradı. O odada olsaydım, buna asla izin vermezdim, ama orada değildim. Őanslısınız, değil mi?"

"Bunu denemeye ne sizi itti?" Ryan, Dr. Thompson'a sordu. "Sizin için o ölmüştü."

"Sürekli eğitim almamız gerekiyor ve geçen hafta İleri Şok Durumu hakkında konuştuk. Bunun gerçekten olup olmadığını belirlememe yardımcı olacak doğru ekipmanım yoktu ve ihtiyacım olanı bulacak vaktim de yoktu. Sadece harekete geçtim. O anda, işe yaramamış olsa da fark etmezdi, o zaten ölmüştü."

"Bass, hepsini duydun mu?" diye sordu Ryan.

"Evet, dostum. Teşekkürler, doktor... Adınızı alamadığım için özür dilerim."

"Dr. Thompson, rica ederim. Ella'nın hala bizimle olmasına çok seviniyoruz."

Dr. Neely'nin yüzündeki ifade rahatlamadan şaşkınlığa dönüşürken ben dudağımı ısırdım.

"Konuştuğumuzda Avustralya aksanının olduğunu hatırlamıyorum," dedi doktor.

"Gerçekten üzüldüğünde aksanı kayboluyor," diye Ryan hemen araya girdi. "Şu anda açıkça daha sakın."

Sebastian boğazını temizledi ama başka bir şey söylemedi.

"Ne zaman eve gidebilirim?" Tek istediğim, kocamın kollarına sarılmaktı.

"Birkaç gün içinde, ama ne hatırladığınızı bilmemiz gerekiyor, böylece nelere dikkat etmemiz gerektiğini anlayabiliriz."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi gözlerimi kapattım. Bir deli tarafından kaçırılıp esir alındığımı itiraf edemezdim. "Kamp yapmaya gitmiştik ve ben tek başıma uzaklaştım. Kayboldum, sonra hava soğudu ve karardı, ayağım takıldı ve düştüm. Hatırladığım son şey bu."

"Elinde bıçakla mı?" Dr. Neely bana şüpheli bir bakış attı. "Kamp yaparken yanımda hep bıçak taşıyım. Asla Ne zaman ihtiyacın olacağını bil. Bir keresinde aç bir kurtla karşılaştım ve bıçak hayatımı kurtardı." Yalanımın inandırıcı olmasını umdum.

"Düşme mantıklı geliyor. Bıçağı bacağından çıkarmak ve bacağını tedavi etmek zorunda kaldığımız için bıçağı yuvarlanmış olmalısın. Ana damara isabet etmediği için şanslısın." Bacağımın ön kısmını okşadı. "Tamamen iyileşeceksin. Bunun dışında, beyin sarsıntın var. Geri kalanını zaten açıkladık."

"Eşime baktığınız için hepinize teşekkür ederim," dedi Sebastian.

"Rica ederiz. Ella, birkaç dakika sonra seni kontrol edeceğiz. O zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa çağrı düğmesine bas." "Basacağım."

"Bir dakika sonra Facetime'dan arayacağım," dedim kocama ve telefonu kapattım.

Kapı kapandığında ve personel bana biraz mahremiyet sağladığında, yatağın üzerindeki düğmeye bastım ve başımı kaldırdım

telefonu daha iyi tutabilmek için baş kısmını yeterince kaldırdım. Birkaç saniye sonra, Sebastian'ın yüzü ekranı doldurdu.

Sessizce birbirimize bakarken gözyaşlarımı tutamadım. Bir zamanlar canlı mavi gözleri artık koyu halkalarla çevriliydi ve solgun teni son birkaç günün fiziksel yorgunluğunu gösteriyordu. Yine de, bu kadar yorgun olmasına rağmen, bana her zamankinden daha yakışıklı geliyordu.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanıyordum, Ella. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni çok seviyorum ve güvende olduğuna sevindim."

Başımı salladım. "Senin suçun değil. Daha dikkatli olmalıydım." Rahatlama hissi beni sardığında elim titredi.

"İyi misin? Ölüm iyi mi?"

Sebastian bana tatlı bir gülümseme attı. "O şeytan, bebeğim. İşleri kendi yöntemleriyle halletmeye hazır, ama bunu sonra konuşuruz."

Gülmeden edemedim. "Sizi seviyorum. İkinizi de seviyorum, bunu unutmayın."

Sebastian kaşlarını çatı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Olanların kendi hatası olduğunu söyledi, ama kendinden geçmiş durumda. Benim gibi kendini suçluyor mu, yoksa gerçekten sorumlu mu, emin değilim. Eğer öyleyse, ben ne yapmalıyım?" Gözlerini kaçırdı, yüzünde utanç belirdi.

İçimdeki her şey kocama uzanıp ona dokunmak, onu teselli etmek istiyordu. "Bunu atlatacağız. Hepimiz atlatacağız, ama bence Ölüm dünyayı yeniden düzene sokmak isteyecek. Ona izin vermelisin."

"Bu ne anlama geliyor?" Gözlerindeki bakıştan, zaten bildiğini anladım.

Ryan boğazını temizledi. "Sözünüzü kesmek istemem, ama nerede olduğunuz hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Sizi kim kaçırdı? Onları bulabilmemiz için bu önemli."

Ryan'a baktım. "Adı Xavier, ama beni ön verandamızdan götüren o değildi. O benim kapı bekçimdi, tabiri caizse. Anlaşılan, patronu Ölüm'ü istiyordu ve ben yemdim... Xavier'e ödül olarak vaat edilmişim." Bu sözler beni ürpertti. "Patronunun kim olduğunu ya da senden ne istediğini hiç öğrenemedim." Hatalı konuşmamdan dolayı tereddüt ettim, ama Sebastian bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Belki de o ve Ölüm sonunda karşılaşmış ve aynı alanı paylaşmayı kabul etmişlerdi. Bunu söylemek için henüz çok erkendi.

"Öyle mi yaptı?" Korku Sebastian'ın yüzünü buruşturdu. "Sana *zarar verdi* mi?"

Onun sorusu içimi sarsmıştı. Tanrıya şükür Xavier bana tecavüz etmemişti, ama düğün gecemizi planladığı için daha ne kadar bekleyeceğinden emin değildim.

"Bana tecavüz edip etmediğini mi soruyorsun? O başını salladı.

"Hayır."

Kocam, kelepçeli bileğini çekiştirirken yüzünde acı bir ifade belirdi. "Bana söz ver, yapmadı, değil mi? Kimse sana tecavüz etmedi, değil mi bebeğim?" Sebastian ne kadar uğraşsa da sesindeki titremeyi gizleyemedi.

"Söz veriyorum, Sebastian. Beni birkaç kez öptü ve göğüslerime dokundu, ama istismar çoğunlukla psikolojikdi. Cam bir kafese kilitlenmişim ve her yer örümceklerle doluydu. Onlar onun evcil hayvanları gibiydi." Gözlerimi kapattım, ama iğrenç yaratıkların görüntüleri zihnimi bombardımana tuttu ve hemen tekrar açtım. "O da..." Derin bir nefes aldım, özlediğim temiz havayı ciğerlerime doldurdum. "Ailesini öldürdü, ama onları yemek masasında yanında tuttu. Doldurulmuş, ölü insanların yanında oturdum."

"Kahretsin, bu çok berbat," dedi Ryan. "Bazı berbat şeyler gördüm, ama bu tamamen farklı bir seviyede."

"Dediğim gibi, fiziksel istismardan çok psikolojik istismar vardı."

"Nerede tutulduğunu biliyor musun?" diye sordu Ryan.

"Bir tür bodrumdu, ama... şüphelerim olsa da, parçaları bir araya getiremedim. Küçük bir mutfak ve oturma odası vardı. Sanırım bir yatak odası da vardı, ama onu hiç görmedim. Karanlık ve küflüydü. Asıl tuhaf olan, tüm o doldurulmuş hayvanlardı. Sanki o yer sahteymiş gibi, gerçek değilmiş gibi, ama neden böyle hissettiğimi açıklayamıyorum."

"Ne tür doldurulmuş hayvanlar?" diye sordu Sebastian, sesinde keskin bir öfke tonu vardı.

"Çoğunlukla palyaçolar. Ama aralarında Chucky bebeğine benzeyen biri vardı, o da örümcekler kadar beni rahatsız etmedi." İstem dışı bir titreme vücudumu sarstı. "O gün telefonda sana anlatmaya çalıştım, ama Xavier sana ipucu vermeye başladığım anda bana vurdu."

Sebastian'ın boğazından bir hırıltı çıktı. Belki de Xavier ve adamlarını Ölüm'ün halletmesine izin verecekti.

"Bebeğin elinde bir şey var mıydı?"

Sebastian'ın sesindeki endişeyi fark ettim.

"Kanlı bir bıçak."

Sebastian nefesini içine çekti. "Kimseye söylemedim ama ailem öldürülmeden birkaç gün önce, kanlı bir bıçak tutan bir Chucky bebeği yatak odamda belirdi."

"Ne?" Ryan tısladı. "Kip'e, Dope'a ya da polislere hiç söylemedin mi? Kimseye mi?"

Sebastian başını salladı. "Kimseye. Annem ya da babamın bana şaka yaptığını düşündüm, sonra da unuttum. Ailemi kaybetmek, lanet olası bir oyuncaktan daha önemliydi. Yine, benimle dalga geçtiklerini düşündüm. Babam o zamanlar şakacı biriydi, ben de öyle olduğumu varsaydım... ama içimden bir ses onların yapmadığını söylüyor."

Ryan'a, sonra kocama baktım. "Senin de doldurulmuş palyaçoların var mıydı?"

Omuzları öne doğru eğildi. "Bunlar dedemin koleksiyonuydu, ama birkaç tanesi hariç hepsi küçükken beni çok korkuturdu. Annem çoğunu bodruma taşıdı." Yutkundü ve sonra şöyle dedi: "Alt katta bir mutfak masası ve lavabo vardı. Annem, üst katta yer kalmadığında fazladan yiyecekleri sakladığı eski, kirli beyaz bir buzdolabı vardı. Babam bazen oraya inip eski, yıpranmış bir kanepede televizyon izlemeyi severdi. Orayı erkek mağarası olarak adlandırırdı. Odanın çoğu, üstte birkaç küçük pencere dışında tamamen yeraltında olduğu için, kelimenin tam anlamıyla öyleydi."

Yapboz parçaları yerine oturmaya başladıkça yanaklarımdan kanın çekildiğini hissettim. "Sebastian, sanırım ben senin çocukluğundaki bodrumda tutuluyordum."

"Sebastian'ın evi artık ayakta olmadığı için bu mümkün değil. Death ve ben, bizi arayıp o bilmeceyi veren kişiyi ziyaret etmeye gittik."

Başımı salladım. "Xavier'dı. Bilmece çözmeyi ve insanlarla dalga geçmeyi sever." Yastığa yaslanarak, konuşulanları anlamaya çalıştım.

"Bass, dostum, Ella'nın tutulduğu yerin düzeni ve bilmecelerden yola çıkarak, belki de ailenizi öldüren adam senin dikkatini çekmek istiyor diye düşünmeye başladım."

Sebastian başının yanını tuttu, hareketiyle telefon sallandı.

"Ne oldu, bebeğim?"

"Bunca yıldır beyin tümörüm olduğunu ve bu yüzden başka birinin sesini duyduğumu sanıyordum, ama görünüşe göre bu benim başka bir parçam." Üzüntülü bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Death, bodrum ve bilmecelerin mantıklı olduğunu söylüyor, ama bunca yıl sonra neden biri onu ortaya çıkarmak istesin ki?"

"Bir dakika, ne? Onu duyabiliyor musun?" Sebastian'a ve sonra Ryan'a şaşkın bir bakış attım.

"Sen kaçırıldığından beri yeni bir gelişme oldu. Tüm bu stres onu hızla değiştirdi ve Sebastian'a gerçeği söylemek zorunda kaldık," diye açıkladı Ryan.

"Sen iyileştiğinde kesinlikle konuşmamız gerek," dedi kocam.

Ses tonundan, söyleyeceklerini begeneceğimi sanmıyordum ve beni kaçıran adamları yakalamak dışında hiçbir şeyle ilgilenmeye hazır değildim. Konuyu başka yöne çevirdim ve "Ailenizi kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştığımı öğrenmiş olmalılar" dedim. Suçluluk duygusu beni kemiriyordu. "Death gerçeği öğrendi ve çok öfkelendi. Bir şekilde benim soruşturmamdan haberdar olmuş ya da bilgi almış olmalılar. Xavier, her yerde gözleri olduğunu söylemişti. Dans etmeyi sevdiğimi ve Sebastian ile evli olduğumu biliyordu."

Ryan çenesini kaşıyarak düşündü. "Belki de takip ediliyordun ve farkında değildin. Bu olay hakkında kimseyle konuştun mu? O bölgede yaşayanlara soru sordun mu?"

"Dikkatli davranmaya çalıştım, ama birkaç kişiyle iletişime geçtim. Ne yazık ki, ailenin başına gelenlerin ne kadar korkunç olduğu dışında bu konu hakkında fazla konuşmak istemediler."

"İsimleri ve aklına gelen tüm detayları bana ver. Sen iyileşirken Dope ve ben bu konuyu araştırabiliriz." Ryan omzuma hafifçe vurdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Death ve Sebastian'ın yanında yeterince uzun süre bulunduğum için, birinin benden bir şey sakladığını anlayabiliyordum ve Ryan kesinlikle bir şey saklıyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum... henüz.

Odamın kapısı açıldı ve Dr. Neely tekrar ortaya çıktı. "Biraz kan tahlili yapalım ve nasıl hissettiğine bakalım, Ella. Ayrıca biraz dinlenmen de gerekiyor."

"Biraz işi halletmem gerekiyor Ella, sonra geri gelirim. Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Geri döndüğüne sevindim." Ryan bana sıcak bir gülümseme attı.

"Ben de."

Hala elimde tuttuğum telefona baktım ve Ryan'ın onu beklediğini fark ettim. "Birazdan konuşuruz. Seni seviyorum." Sebastian'a veda ederken ona bir öpücük gönderdim ve telefonu Ryan'a geri verdim. Sebastian'ın benim için endişelendiğini biliyordum ve ona zihinsel olarak zarar görmediğimi düşündürmek için elimden geleni yaptım. Ama bu bir yalandı. Herkesin önünde kendimi tutmaya çalışıyordum, ama aslında ağlamak, çığlık atmak ve bir şeylere vurmak istiyordum. Sebastian ve Death ile olanlar yüzünden, onu bir tarafa ya da diğer tarafa itebilecek başka duygusal yükler eklemekten korkuyordum. Death şimdilik ortalıkta görünmemeliydi.

"Onun odasının dışında güvenlik istiyorum," diye açıkladı Ryan doktora. "Birisi gelene kadar buradan ayrılmayacağım. Siz ve hemşire dışında kimse giremez. Anlaşıldı mı?" Ryan rozetini gösterdi.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde ona gülümsedim. "Belki siz gitmeden önce biraz uyuyabilirim."

"Kalmamı istersen kalırım. Bass hiçbir yere gitmiyor." Kendi şakasına güldü.

"Sadece uyuyana kadar. Ben... Kabus görecek'imden korkuyorum."

Ryan bir sandalye çekip yanıma oturdu. "Burada olacağım."

"Cami sana sahip olduğu için şanslı," diye esneyerek mırıldandım.

Ryan, Cami'nin adının geçmesiyle yüzünde bir tereddüt belirdi. Gözleri benimkilerden kaçtı, sonra tekrar bana baktı. "Bunu da sonra konuşuruz." Hemşire diğer kolumdan kan alırken, o koluma hafifçe vurdu, sesi alçaktı. "Dope ve Kip'i arayıp seninle ilgili iyi haberleri vereceğim, ama sen biraz dinlendikten sonra onlarla konuşurum."

Hemşire işini bitirir bitirmez gözlerim kapandı. Huzursuz bir uykuya daldım ve Xavier'in beni avladığını gördüm rüyamda.

SEBASTIAN

Ryan Ella'nın yanında kaldığı için sonraki birkaç saat çok uzun sürdü. Ölüm'ün olay çıkardığı için çok kızgındım ve hastaneye bir adım daha atarsam hemen tutuklanacaktım. Bu kesinlikle olmamalıydı.

Dışarıdan gelen yüksek sesli vurma sesleri beni sersemliğimden uyandırdı. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atarken, kendimi kurtarmak için çaresizce bağlarımla mücadele ediyordum. Her vuruşta, en iyi arkadaşlarımdan diğer tarafta bana seslendiğini duyuyordum.

Saniyeler sonra kapı yavaşça açıldı ve Kip ile Dope içeri girdi, gözleri benim durumumu incelerken fal taşı gibi açılmıştı.

"Orada öyle durma, şu lanet kelepçelerin kilidini aç."

Kip bana yaklaşırken gülerken kilidi açmaya başladı. Yumuşak bir tıklama sesiyle özgür kaldım. Bileklerimdeki yaralı deriyi ovuştururken içimi rahatlatma duygusu kapladı.

"Teşekkürler dostum."

"Güzel ev." Dope, yıpranmış kırmızı halıyla uyumlu kırmızı yatak örtüsüne bakarak güldü. Beni şaşırtarak bana sarıldı. "Ella'nın hayata dönmesine sevindim. Onu çok özlemiştim."

Onun yorumuna karşılık olarak sırtına biraz fazla sert bir tokat attım.

"Ben de. Hayatımda onun yüzünü görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Biraz konuştuk, ama onun... yokken ne kadar kötü şeyler yaşadığını saklamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Onun için endişeleniyorum. Onunla daha fazla zaman geçirip, duygusal olarak ne durumda olduğunu anlayana kadar yalnız kalmasını istemiyorum. Onu korumada başarısız oldum ve bunu bir daha yapmayacağım."

Kip de bana hızlıca sarıldı. "Neye ihtiyacı olursa olsun, hepimiz onun için buradayız. Ryan bizi arayıp haber verdiğinde çok rahatladık."

birinin öldüğünü, biraz sonra da hayatta olduğunu söyleyen bir telefon alacağımı hiç düşünmemiştim. Beyin çok güçlü bir şey dostum."

Ben yüzümü buruşturdum, ama Ölüm sesini duyurmak istediğinde başımdaki ağrı, onun varlığının farkına vardıkça azalmaya başladı. "Ölüm de aynı fikirde."

Kip, sallanan siyah deri ofis koltuğuna oturdu ve Dope yatak ayak ucunda rahatça yerleşti.

"Peki, şimdi ne olacak? Ella sana şimdiye kadar ne anlattı?"

İlk başta fark etmemiştim, ama Dope yanında dizüstü bilgisayar çantasını getirmişti.

Çantanın fermuarını açıp bilgisayarını çıkardı.

Ella'nın Ryan ve bana ev hakkında anlattığı her şeyi ve ailemi öldüren kişinin beni takip ettiğini düşündüğümüzü anlattım. Depodaki nottan Death ve onun faaliyetlerinden haberdar olduğu belliydi. Ayrıca, Xavier Ella'yı takip ediyorsa, beni de takip ediyordu. Neden daha dikkatli olmamıştık?

"Ryan sana çocukluğumun geçtiği evin artık orada olmadığını, ama dağın yakınında bir kopyasının olduğunu söyledi mi?"

"Evet, bu çok boktan bir durum. Biri açıkça sana ve olanlara takıntılı." Kip ensesini ovuşturdu, bu da onun yoğun bir şekilde düşündüğünün açık bir işaretiydi.

"Ve bunu öğrendiğimizde bilmeceler daha da anlamlı hale geldi. Sana söylüyorum, içimden bir ses, anne babanı öldüren kişinin bunun arkasında olduğunu söylüyor. Ella sadece bir araçtı... sen ve Ölüm."

Ben homurdandım. "Bence bu benimle değil, Death'le ilgili, çünkü insanları öldüren o."

Kip kahkaha attı. "Bu iş bittikten sonra bu konuyu tekrar konuşuruz. O pisliği yakalama şansın olursa, onu toprağa gömeceğinden şüpheleniyorum."

Ellerimi ceplerime soktum, bu senaryo hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum, ama Kip'in haklı olduğunu düşündüm. En azından bu adamlar izlerimi nasıl gizleyeceklerini biliyorlardı.

"Uçakta bu evi araştırma fırsatı buldum. Bir paravan şirketin adına kayıtlı ve bu mülkü kimin satın aldığını ve buraya bir ev inşa ettiğini bulmak biraz zamanımı aldı."

"Ama bir isim buldun mu?"

"Evet, ama bunun takma ad olduğunu sanıyorum."

"Neymiş?" Devam etmesini istedim.

"Xavier Manatee."

"Kahretsin, bu bir takma ad değil. Ella, Xavier'in onu esir tutan adam olduğunu söylemişti." O piç kurusunun onu cam bir kafeste tuttuğu düşüncesi midemde bir yumru oluşturdu.

"Hmm, kim olduğunu ve senin evinin kopyasına sahip olduğunu öğrendiysem, belki de sandığı kadar zeki değildir." Dope kaşlarını çattı.

"Ya da senin onu bulmanı *istiyor*," dedi Kip.

"Ben de öyle düşünüyordum." Küçük motel odasında volta atarak, karımı görmeye ve sonra o orospu çocuğunu aramaya hazırlandım. Aniden tüylerim diken diken oldu. "Ryan, New York'taki evi birkaç adamla koruttuğunu söyledi. Bence Cami ve çocukları başka bir yere götürmeliyiz. Güvenlik olsa bile, onları orada bırakmak içime sinmiyor. Şimdiye kadar öğrendiğimiz kadarıyla, Xavier bir süredir bizi izliyor. Dope, Xavier fark edilmeden içeri sızdığına göre, yöntemlerinde ve güvenlik önlemlerinde bazı değişiklikler yapmalıyız." Boynumun arkasını ovuşturdum, gerginlik kaslarımı ve sırtımı kaplamıştı.

"Cami ve çocukların nerede kalmasını istersiniz?" diye sordu Dope.

"Onları Portland'daki çatı katına taşıyalım. Orada kimse onlara ulaşamaz. Ayrıca binaya girmek için kapıda güvenlik var."

"İçinizden biri pilotla iletişime geçip ona Cami ve çocukları havaalanında karşılamasını söylerse, ben Cami'yi ararım." Komodinden telefonumu aldım ve Ella'nın en yakın arkadaşını aradım. Cami'nin en sevdiği kişi olmasam da, çocukları korumak için ne gerekiyorsa yapardı.

On dakika sonra her şey harekete geçti, ama onlar penthouse'a girip dünyanın geri kalanından uzaklaşana kadar onların güvenliği konusunda içim rahat etmeyecekti.

"Ella hastaneden taburcu olur olmaz biz de oraya gideceğiz."

"Peki ya Xavier? Biz aynı eyaletteyiz, bu yüzden Ryan ve Ella işin içinde değilken neler bulabileceğimize bakmalıyız

"Ella'nın kaçtığını Xavier'in fark etmiş olacağını ve çok kızgın olduğunu tahmin ediyorum. Saldırmak için iyi bir zaman olur."

"Söylediklerin mantıklı. Ben sadece önce Ella'yı görmek istiyordum."

"Tek yaptığımız oturup beklemek ve bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun," dedi Dope. "Bu abartılıyor. Eminim Death de aynı fikirde olacaktır."

Bir saniye içinde, kafatasımı delici bir acı sardı ve beni dizlerimin üzerine ktrd. Oda bulanıklaşırken inleyerek başımı tuttum.

"Görünüşe göre ölüm de bize katılmak istiyor," dedi Kip.

27
ÖLÜM

"Çobanların masallarında karanlık her zaman yutar. Karanlığın nasıl kucakladığını, kuzularını yıldızlarla nasıl taçlandırdığını asla anlatmazlar." ~ Anonim

Hayatta. Bu kelime, sağır edici bir gök gürültüsü gibi zihnimde yankılandı ve onun öldüğünü öğrendiğimden beri beni saran uyuşukluğu parçaladı. Onu görmek, ona dokunmak ve onu tüm varlığımla tüketmek için çaresizce onu ararken, rahatlama ve adrenalin karışımıyla vücudum titriyordu. Onu tekrar kaybetme düşüncesi, kör edici beyaz bir alev gibi ruhumu parçaladı. Ama o hayattaydı. Benim için geri dönmüştü, ölümün kendisine meydan okuyarak bir kez daha yanımda olmak için. Şiddetli bir koruma duygusu ve sarsılmaz bir sevgi beni sardı, ona gitme ve bir daha asla bırakmama kararlılığıyla beni ileriye itti.

Yavaşça ayağa kalktım, bu sefer Sebastian'ın Dope ve Kip ile konuştuğunu fark ettiğim ve konuşmaları hatırladığım için minnettardım. Omuzlarımı dikleştirip tam boyuma uzandım ve Sebastian'ın sözleri aklıma geldi. Bu işi kesinlikle es geçemezdim. Sebastian'ın Xavier ile başa çıkmasına izin verirsem her şeyi mahvedecekti.

"Hoş geldin." Dope bilgisayar çantasına uzandı ve Kip'e bir şey attı. "Hazırlıklı geldim." Bir yıl önce ona verdiğim iskelet maskesini takmadan önce yüzünde huysuz bir gülümseme belirdi. Kip de onu taklit ederek şeytan maskesini başına ve boynuna taktı.

"Annem buna bayılırdı," diye mırıldandı göz deliklerini ayarlarken.

Onun yorumuna güldüm. "Hadi gidelim. Kiralık araban var, değil mi?"

Dope ve Kip maskelerini çıkardılar ve Dope bir araba anahtarı çıkardı. "Google'dan haritayı ve yol tarifini indirdim. Yaklaşık bir buçuk saatte varabiliriz, tam da alacakaranlıkta, bu da gizlenmemize yardımcı olur."

"Ryan ve ben Ella'yı bulduğumuzda oradaydık, bu yüzden yolun bir kısmını biliyorum. Ona ayrılacağımızı haber vereceğim." Onun adı geçince, toprak yolun ortasında yatan, cansız ve hırpalanmış bedeni gözümün önüne geldi. Vahşi bir öfke içimi kapladı ve sorumlu olan herkesten intikam alacağıma yemin ettim. Aslında, bu benim için bir zevk olacaktı.

Dağın eteklerinden yukarı doğru kıvrımlı ve engebeli yol nedeniyle yolculuk tahmin ettiğimizden biraz daha uzun sürdü. Konuşmalarımız çoğunlukla bölgeye nasıl yaklaşacağımızla ilgiliydi. Xavier oradaysa, onu bayılatmalıydık ama ortadan kaldırmamalıydık... henüz. Avımı öldürmeden önce kesinlikle onunla oynamak istiyordum.

O pisliğin orada olması bile beni şaşırttırdı, ama dengesiz birinin ne yapacağı asla belli olmazdı.

Dope arabayı yolun kenarında, bir grup ağacın arkasına park etti. Güneş battığında, aracı görmek neredeyse imkansız olacaktı, bu da Xavier'e habersizce yaklaşmamızı sağlayacaktı.

Çocukluğumun geçtiği evin kopyası görünene kadar ormanda aceleyle ilerledik ve baldırımdaki kınından bıçağımı çıkardım. Yere dağılmış ölü yaprakların üzerine basmamaya dikkat ederek maskelerimizi taktık ve evin etrafını sardık. Ayrılıp her birimiz bir tarafa geçtik, etraf ürkütücü bir sessizlikle kaplıydı.

"Arkamı kollayın ama yardım istemedikçe işi bana bırakın," dedim Kip ve Dope'a.

Onlar başlarını salladılar, benim tek başıma bir sürü yetişkin erkeği kolayca alt edebileceğimi çok iyi anladılar. Kan dökme arzusu, ihtiyacım olduğunda çok güçlü bir

bir araçtı.

Eve yaklaşırken, kalbim heyecandan hızla atmaya başladı. Adrenalin damarlarımdan akarak her hareketime güç veriyordu. Öğleden sonra güneşinin gölgeleri beni bir kalkan gibi sarıyordu. Diğer tarafta hafif fısıltılar duyabiliyordum, sessiz sesleri, arka girişteki ilk nöbetçiye yaklaşırken havadaki gerginliği artırıyordu.

Tozlu pencereden içeriye baktığımda, içeride bir hareket gördüm. Saldırmaya hazırlanırken bıçağı daha sıkı kavradım. Aniden, kapıdan bir siluet belirdi ve vücudum gerildi, saldırıya hazırды. O, sadece birkaç adım ötesinde gizlenen tehlikeden habersiz, tembel tembel dışarı çıktı.

Beni hiç görmedi.

Hızlı ve hassas bir hareketle kılıcımı havada savurup, onun hiçbir şeyden habersiz bedenine sapladım. Gözlerinden hayatın kaybolduğunu izlerken, boğuk bir çığlık attı ve dudaklarım kıvrılarak gülümsedi. Kanın metalik kokusu, keskin hava ile karışarak omurgamdan aşağı bir zevk titremesi gönderdi.

Üç gardiyan daha kalmıştı, onları bekleyen kaderi bilmeden.

Yarı karanlıkta, avını takip eden sessiz bir avcı gibi dolaştım. İkinci muhafız, bıçağım hedefini bulup boğazını keserek kıpkırmızı bir iz bıraktığında boğuk bir çığlık attı. Vücudu yere yığıldı, ayaklarımın dibinde cansız bir yığın halinde kaldı. O pislik bir nefes daha almaya cüret ederse diye, onu yüzüstü toprağa çevirdim.

Üçüncü gardiyan daha fazla direndi, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varınca gözleri korkuyla büyüdü. Ama bu boşunaydı. Öfkem beni besliyordu, durdurulamaz ve acımasızdım. Vahşi bir vahşetle onu alt ettim, intikam arzumun daha da artmasına neden olan çaresiz mücadelesinden zevk aldım. O boğulurcasına boğazını tutarken, ben ilgisiz bir şekilde izledim.

"Bu Ella için, orospu çocuğu. Cehennemde görüşürüz," dedim sessizce.

Son bir titremeyle, gevşedi ve ayaklarımın dibine yığıldı.

Bir tane daha gitti.

Artık sadece bir gardiyan kalmıştı, etrafındaki katliamı izlerken korkudan nefes nefese kalmıştı.

Son darbeyi vurmadan önce o anın tadını çıkararak yavaşça ona doğru ilerledim. Merhamet dilekleri kulak ardı edildi ve tereddüt etmeden vurdum, acımasız bir verimlilikle hayatını sonlandırdım.

Evin arkasından yumuşak bir kuş sesi geldi ve bunun Dope ve Kip'in daha fazla adamın yaklaştığını haber verdiği sinyal olduğunu anladım. İyi, haftalık kotamı doldurmamıştım ve hazırdım. Avin heyecanı tam gaz devam ediyordu, tüm varlığım gergindi, daha fazlasını istiyordum.

Her şey saniyeler içinde bitti. Kafasına indirdiğim hızlı bir darbe, kafatasını yumurta gibi atlattı ve her yere kan sıçradı. Enerji dalgası ve heyecan verici bir uğultu içimi kapladı, öfkeli bir boğa gibi vahşi ve dizginlenemezdi. Zaferin tatlı tadı ağzımı doldurdu ve onun patates çuvalı gibi yere yığılmasını izlerken dudaklarıma iğrenç bir gülümseme yayıldı.

Üç adam daha bana doğru koşarak geldi, yüzlerinde şok ve korku ifadeleri vardı, çünkü etrafın cesetlerle dolu olduğunu gördüler. Kötü bir sırtışla, Dope ve Kip'e işaret ettim, onlar da iyi koordine edilmiş bir hareketle, hiçbir şeyden habersiz olan adamların yanlarına yaklaştılar. Sanki bir dans gibiydi, şiddet ve ölümün ölümcül bir balesi. Bir an bize doğru koşuyorlardı, bir an sonra acımasız saldırılarımızla yere yapışmışlardı.

Hedefim bana doğru döndü. Hayatta kalamayacağını anladığında gözleri korkuyla büyüdü. Çaresiz bir coşkuyla bana saldırdı, ama ben ondan çok daha hızlıydım. Hızlı bir hareketle silahımı kaburgalarının arasına sokup kalbine sapladım. Bıağımı iki kez çevirip çıkardığımda, kulağıma tatmin edici bir kemik kırılma sesi geldi.

"Sanırım artık gvenliyiz," dedi Kip. "Buraya geldiğimizde sadece ilk cn gördüm, ama destek çağırmış olmalılar."

Kılıcımdaki kanı pantolonuma silerek sırttım.

"Ben içeri giriyorum. Siz ikiniz kapıyı koruyun ve ortaya çıkan herkesi öldürün."

Kip sırttı ve ellerini ovuşturdu. "Uzun zaman oldu, ama tekrar savaşa dönmek çok iyi geliyor."

Tekrar saldırmaya hazırlanan Dope'a baktım. "Kesinlikle farklı bir heyecan," dedi gülerek.

Sebastian durumu değerlendirip bana acele etmemi söylerken kafam zonkluyordu. O, benim benden daha iyi hatırlasa da ve benim avantajımız için buna ihtiyacım olsa da, kafamın içinde onun sesini duymaya alışabileceğimden emin değildim. Muhtemelen o da aynı şekilde hissediyordu, bu yüzden sıra bana geldiğinde Xavier'ı acımasızca öldürerek ona cehennem azabı yaşatacağıma kendime söz verdim. Bu düşünce beni mutlu etti.

Evin arkasına git, bodruma açılan bir kapı var.

Sebastian'ın sözüne güvenmek zorundaydım. O bölgeyi ve eve nasıl girileceğini pek hatırlamıyordum. Köşeyi yavaşça döndüm ve giriş gibi görünen bir yer gördüm. Umarım ses çıkarmadan açılırdı, ama çok da umutlu değildim.

Örümcekler. Ella her yerdeler, dikkat et dedi.

"Öldürecek daha çok şey var," diye diğer yarıma yüksek sesle cevap verdim.

Bir ses dikkatimi dağıttı ve Dope çenesini bana doğru eğerek, kendi tarafında her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Birkaç saniye sonra Kip ortaya çıktı ve aynı işareti yaptı.

Dope ve Kip'in ayakta kalacağına, benim ise tek başıma aşağı ineceğine karar vermiştik. Başka sürpriz ziyaretçilerin gelmediğinden emin olmaları için onlara örümcek yuvasına kadar eşlik etmelerine gerek yoktu.

Tahmin ettiğim gibi, kapı gıcırdayarak açıldı ve kalan az miktardaki gün ışığı bodruma dökülerek aşağıya doğru eğimli merdivenleri aydınlattı. Etrafı taradım, birinin ortaya çıkmasını bekledim, ama ölümcül bir sessizlik vardı. Elimde bıçağımla, merdivenleri tek tek indim. Sonunda, sağ tarafında bir oda bulunan küçük bir koridora ulaştım. Hala hiçbir hareket duymadığım için ilerledim.

Devam ederken Sebastian'ın düşünceleri zihnime girdi. *Vay canına. Burası tıpkı çocukluğumun bodrumuna benziyor.*

Soğuk, hesaplayıcı gözlerimle mekanı taradım, kirli mutfak masasının üzerine yığılmış üç cansız bedeni gördüm. Çürümüş koku beni geri çekmeliydi, ama yıllarca kurbanlarıma acı ve terör yaşattıktan sonra bu tür şeylere karşı duyarsızlaşmıştım. Mutfak

ve sağlam siyah savaş botlarımın altında örümceklerin çıtırtısını zevkle dinledim. Bakışlarım, beton zeminde duran, küçük bir yetişkinin bile sığamayacağı kadar küçük bir cam kafese takıldı ve Ella'nın orada tutsak tutulduğunu anladım.

Zihnimde, Ella'nın hareketsiz yatışını, porselen teninin morluklar ve kesiklerle kaplı olduğunu görebiliyordum. Yumruklarımı sıkarken içimde bir öfke dalgası kabardı, öfke damarlarımdan bir nehir gibi akıyordu. Onlar nasıl ona dokunmaya cüret ederlerdi ki, benim tatlı, küçük kuzum.

Odayı gözden geçirirken, göğsümün derinliklerinden boğuk bir hırıltı çıktı, elimde bıçağı sıkıca tutarak, et ve kemiğı kesmeye can atıyordum. Düşük bir inilti sesi dikkatimi çekti ve döndüm, dikkatim yerde yatan kişiye odaklandı.

"Yardım edin," dedi ses zayıf bir şekilde.

Bu davetsiz misafirin niyetinden emin olamadığım için dikkatlice yaklaşırken silahı daha sıkı kavradım. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben burada yaşıyorum. Lütfen bana yardım edin. Saldırıya uğradım ve dizlerim kırıldı. Kalkamıyorum," diye cevap verdi, çaresizlik ve acı dolu acınası bir sesle.

"Adın ne?"

Uzun bir sessizlikten sonra, sesinde cızırtılı ve sızlanma vardı. "Xavier. Ve sanırım sen Ölüm'sün."

Ona doğru yürüdüm ve diz çöktüm, mutfağın ışığı bıçağımda parıldıyordu.

"Seninle işim bittiğinde ölüm için yalvaracaksın. Son anlarında, Ella'ma yaptıkların için benden af dileyeceksin." Sözlerim zehirle doluydu.

Xavier titrek sesiyle korku dolu bir şekilde inledi. "Senin gerçekten istediğın kişi ben değılim. Beni bağışlarsan ikimiz için de iyi olur."

Hayatını kurtarmak için yaptığı acınası pazarlık girişimine tiksinti ile dudaklarımı kıvırdım. Ama onu o anda öldürmek istesem de, içimden bir ses, Ella'nın intikamını almama yardımcı olacak bazı bilgilere sahip olabileceğini söylüyordu.

Dışarıdan keskin bir ıslık sesi geldi ve bunun benim uyarı sinyali olduğunu anladım. Hemen ilk merdivene koştum ve Kip'in kapının yanında beklediği yere baktım. "Gitmeliyiz. Bir araba toprak yoldan geliyor."

Tereddüt etmeden, yolumdan birkaç örümceği daha tekmeledim ve Xavier'in yanına geri döndüm. Büyük bir örümcek bacağından aşağıya doğru sürünüyordu, ben de bıçağımın bıçağıyla onu duvara fırlattım.

"Bugün şanslı günün, orospu çocuğu. Biri geliyor." Silahımı kınına koydum, sonra diz çöküp onu yerden kaldırdım ve omzuma attım. "Ağzından tek kelime bile çıkarsa

... yok, siktir et." Sola döndüm ve Xavier'in kafasının duvara çarpmasıyla çıkan sert ve yüksek ses beni gülümsetti. Artık bilinci kapalı olduğu için, küçük bir kız gibi yardım isteyen bu piç kurusuyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Merdivenleri koşarak çıktım ve Dope ile Kip'in beni beklediği temiz akşam havasına çıktım. Kip kapıyı kapattı ve Dope bizi ağaçların arasından evin arkasına götürdü.

Erkek sesleri çok gerimizde değildi ve görüş alanından çıktığımızda durup iki adamın bodruma yaklaşmasını izledim. "Onun nasıl olduğunu bilirsin dostum. Muhtemelen yeni sevgilisiyle yataktadır. Kız. Adı ne? Ellen mi? Öyle bir şey, ama kimin umurunda? İçlerinden biri güldü. "O çok güzel ve eminim yatakta da iyidir."

"Evet, ama seninle kavga etmeye çalıştıklarında çok daha iyi oluyor ."

Ella hakkında yaptığı bu yorum yüzünden ilk öldüreceğim kişi o olurdu. Adamlar konuşmaya devam ederken içlerinden biri kapıyı açtı.

"O," dedi Dope fısıldayarak. "Merdivenlerden aşağı inen adam. İlk olarak. Ella kaçırıldığında eve gelen adamdı. Koyu renkli güneş gözlüğü takıyordu ama videodaki sesinden onu tanıdım.

Xavier'i yere attım ve adamlarıma yerinde kalmalarını emrettim. Öfkeli bir kararlılıkla, bıçağımı sıkıca elime sıkıştırarak bodrumun girişine doğru yürüdüm. Bu işten daha fazlasıydı, lanet olası kişisel bir meseleydi.

Ölümçül bir sessizlik içinde merdivenlerden inerken, yüzümde kötücül bir gülümseme belirdi. "Vay vay vay. Bakın bu gece bana kim katılmaya karar vermiş," diye alay ettim, sesim kötülükle doluydu.

Şaşkınlık içinde, iki adam da dönüp bana geniş gözlerle baktılar.

"Sen... sen Sebastian Fletcher'sın," dedi içlerinden biri, önümde gözle görülür şekilde titreyerek.

"Keşke o olsaydı. Sen kimsin?" diye sordum, alaycı bir nezaketle. "Kurbanlarımı işkence etmeden önce kim olduklarını bilmek isterim."

Daha iri olan adam titrek bir sesle konuştu. "Bana Tiny Tim derler."

Ella'nın yakalanmasında rol oynayan adama gözlerimi kısarak baktım. "Ya sen?"

Arkamdan uzanarak, ikinci bıçağımı hızla çıkardım. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek, silahı Tiny Tim'e fırlattım. Hedefi vurdum ve Tim'in sendelediğini, sonra da bıçak boynundan çıkmış halde yere yığıldığını izledim. Yaradan kan akarken, arkadaşına sıırıttım.

"Lanet olası adını sordum," dedim tekrar.

Arkadaşı ayaklarının dibinde kanlar içinde yatarken, arkadaşının yüzünde dehşet ifadesiyle büküldü.

"John," dedi, sesi titriyordu.

"John adındaki pisliklerin nesi var böyle?"

"Bilmiyorum. Yaygın bir isim."

Ona doğru yürüdüm, aramızdaki mesafeyi kapattım. Üzerine eğildim ve boş elimle ensesini tuttum.

"Xavier senin için kim?"

Konuşmadan önce, çatlamış dudaklarını diliyle ıslattı, bu bir sinir tikiydi. "Hiç kimse," diye kekeledi, alnında ter damlaları belirmişti. "Patronum onu kontrol etmem için beni gönderdi, hepsi bu."

"Patronun kim?" diye sordum, buz gibi soğuk bir sesle, onun üzerinde dikilip dururken. "Ve neden seni Ella Fletcher'ı kaçırmak için evime gönderdiler?"

John'un tüm vücudu titriyordu, gözleri korkuyla büyümüş, kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordu. Kolunu daha sıkı tuttum, burnuma kanın bakır kokusu doldu.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve bir anda neyi saklamaya çalıştığını anladım. Silahı etine daha derine bastırdım ve

boynunda ince bir kan izi bıraktım.

"Patronun için ölmeye razı mısınız?" diye bağırdım, parmaklarım bıçağın sapını sıkıca kavradı.

"Sana söylersem, zaten ölürüm," diye boğuk bir sesle konuştu John.

Karanlık bir kahkaha attım, ses bodrumun soğuk duvarlarında yankılandı. "Öleceğini kim söyledi, orospu çocuğu?"

Sakin bir el ve hassas kesiklerle, sağ gözünü yuvasından çıkardım ve odayı dolduran acı dolu çığlıklarından zevk aldım. Sıcak kan yüzüme sıçradı ve ben gülümsedim, bu manzarayı görünce heyecanlandım.

Göz küresi yere düştü ve bana bakıyordu.

"Bir daha benim Ella'ma bakamayacaksın," dedim ve sol gözünü de oyarak çıkardım.

İşimi bitirdiğimde vücudu gevşedi. Acıdan bayılması ne kadar sürecekti diye merak etmiştim. Onu bıraktım ve bir ton tuğla gibi yere düştü.

Mutfağa gidip kapaklı bir Tupperware kase buldum. Sonra çekmeceleri karıştırıp bir çorba kaşığı buldum. John'un yanına dönüp kaşık ve kaseyi kullanarak gözbebeklerini topladım ve kaseyi kapattım.

Gömleğinin arkasını tutup onu sürükleyerek bodrumdan çıktım ve merdivenleri çıktım, vücudu arkamda güm güm sesler çıkararak geliyordu. Dışarı çıktığımda onu yere bıraktım ve Dope'a işaret ettim. O da aceleyle yanıma geldi ve ben de ona John'un gözlerini verdim.

"Ella'ya bir hediye."

Dope kaşlarını çattı, kapağı kaldırdı ve içine baktı. Yüzü anında soldu ve kabı tekrar kapattı.

"Bu, benim küçük kuzuma göz koyan ve onu benden almalarına yardım eden adam." Acınası insanın yığınınca işaret ettim. "Onu Xavier'le birlikte götürelim. İçlerinden biri bana istediğim cevapları verecek."

"Onları nereye götürmemiz gerekiyor?" diye sordu Dope.

"Şimdilik Kaliforniya'ya. Sen ve Kip seyahat hazırlıklarını hallederken, ben Ella ve çocuklarımla vakit geçireceğim. Sonra onları almaya geleceğim."

Bu, Xavier ve bana karşı gelen ya da sevdiklerime zarar veren herkese yönelik planımın sadece başlangıcıydı.

SEBASTIAN

Üç gün süren ıstırap dolu günlerin ardından Ella nihayet hastaneden taburcu edildi ve Ryan onu bana, harap bir motele getirdi. Onun zayıf bedenini görür görmez, birbirimizin kollarına atıldık ve gözyaşlarımız, duygularımızın seliyle yanaklarımızdan akmaya başladı. Ella'nın dokunuşu, yaşadığımız kabustan sonra beni gerçeğe döndüren bir can simidi gibiydi. Birbirimizi bir daha asla kucaklayamayacağımız korkusu ve belirsizliği, dudaklarımız çaresiz bir öpücükle birleştğinde eridi, sanki hayatta kalmamız buna bağlıymış gibi birbirimize sarıldık. Öyleydi de.

Onun ağzına fısıldadım, "Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandım."

Gözleri yaşlarla parıldarken, ellerini yüzüme koydu ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, "Beni asla kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum." dedi.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda, dış dünya kayboldu ve sadece ikimiz birbirimize sarıldık.

Ryan, Ella ve ben havaalanına doğru yola çıktık. Dope ve Kip, bazı işlerini bitirdikten sonra Oregon, Portland'daki penthouse dairemde bize katılacaklarını söylediler. Cami ve çocuklar bizi orada bekliyorlardı. Death ile ara sıra iletişim kurduğum için ayrıntıları sormaya gerek duymadım.

Penthouse'un girişine yaklaşınca hızımı yavaşlattım ve karıma döndüm. "Doğru zamanı bulmak zordu, ama sen bulacaksın"

bunu anlayacaksın."

Ella bir adım geri attı, gözlerinde korku parladı.

Elimi uzattım ve ellerimi omuzlarına koydum. "Hayır. Hayır.

Sorun yok. O kadar da kötü değil."

"Ne oldu?" diye sordu, sesi titriyordu. "Bebeğim,

Cami onun hakkında... biliyor."

Bana kaşlarını çatarak baktı ve "Kafam karıştı. Neden bahsediyorsun? Ryan mı?" dedi.

Ölüm hakkında cevap veremedi, ön kapı açıldı ve Cami bize baktı.

"Merhaba," dedi, sesi titriyor ve çenesi sallanıyordu. Ella'yı içeri çekip en iyi arkadaşına sarıldığında, yüzünden iri damlalar akmaya başladı. Ella'nın vücudu, Cami'nin ani sarılmasıyla gözle görülür şekilde gerildi ve hafifçe titredi. Ben araya girip Cami'den ona biraz yer açmasını isteyecektim ki, karım sonunda konuştu.

"Ben geldim."

Cami geri çekildi ve gözlerini sildi. "Bir daha sakın ölme."

Ella'nın ihtiyacı olan Cami buydu, hepimizin bir şekilde hayatta kalmayı başardığımız bu berbat durumda şakalar yapan Cami.

Cami kenara çekildi ve bize içeri girmemiz için işaret ederken bana bakmaktan kaçındı.

Penthouse'a girdiğimiz anda Ella'nın omuzları gözle görülür şekilde gevşedi. Her bilinmeyen sesten korktuğunu görmek zordu ve onu ve çocukları tehlikeye attığım için kendimden nefret ediyordum. En azından burada daha fazla güvenlik vardı ve New York'a dönmek yerine onların güvende olmalarını sağlıyordum. Karım güçlü bir kadındı, ama yaşadıkları en güçlü insanları bile yıkabilecek cinstendi.

Oturma odasına girdiğimde, bir duygu seli beni sardı: sevgi, tarifsiz minnettarlık ve sarsılmaz bir kararlılık. Çocuklarımla annesini onlara geri getirecek olan bu anın asla gelmeyeceğini düşünmüştüm.

Ella bana baktı, gözlerinde yaşlar parıldarken, "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim" dedi. Ve bu basit sözlerle, parmak uçlarına yükseldi ve ağızma

hem tatlı hem de güçlüydü, tutunmak için çok uğraştığımız tüm sevgi ve umutla doluydu.

"Ma-ma-ma!" Verity, Cami'nin oturma odasına kurduğu oyun parkında zıplıyordu.

"Verity!" Ella el çantasını yere bırakıp kızımıza koştu. Onu kollarının arasına aldı ve gözyaşları yanaklarından süzülürken onu öptü.

"Ma-ma." Verity küçük avuçlarını Ella'nın yanaklarına koydu ve burnuna açık ağızla bir öpücük verdi.

Ella'nın kahkahası odayı doldururken, Cami sabırla arkadaşını görmek için bekliyordu.

Alaric oyun parkının kenarını tutarak kendini ayağa kaldırdı. Zafer dolu bir gülümsemeyle, önünde diz çöken annesinin elini tutmaya çalıştı.

"Merhaba, bebeğim." Ella, Alaric'i kaldırırken Verity'yi bana verdi.

Alaric, annesinin boynuna sarıldı, küçük parmakları annesinin cildine batarken yanağını annesinin göğsüne dayadı. Ella kanepeye doğru yürüdü, yastıklara çöktü ve derin bir hıçkırıkla ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Al, tatlım," dedi Cami, ona bir kutu mendil getirerek.

Ella, en yakın arkadaşını gördüğünde Noel sabahındaki bir çocuk gibi yüzü aydınlandı. Cami'nin elini tutup sıktı. "Çocuklarla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Beni sana yakın tuttular. Seni bir daha görebileceğimden emin değildim ve..." Cami gözyaşları arasında hıçkırdı. "Sen yokken çok şey oldu, ama bir daha bunu yapma, kaltak."

Ella güldü ve Cami'ye sarılabilmek için Alaric'i kucağına oturtdü.

Sessizce geride durdum ve bayanların birlikte vakit geçirmelerine izin verdim. Ama Ella'nın daha hızlı iyileşmesi için hiçbir şey yapamamak kalbimi parçalıyordu. Zaman yavaş ve istikrarsız bir orospu çocuğuydu. Onun tekrar bütün olmasını, kırık ve korkmuş olmamasını istiyordum.

Kızımı kalçamda salladım ve güzel kahverengi gözlerine baktım. Bana gülümsedi ve alt diş etinden görünen yeni dişini gösterdi.

"Annenin eve dönmesine sevindik, değil mi kızım?" Saçlarını okşadım ve yumuşak yanağına öptüm.

Cami ve Ella'nın ayrılıklarının ardından yeniden bir araya gelmelerini izlerken göğsümde gergin bir heyecan hissettim. Cami'nin gözlerinde yanıp sönen soruları görebiliyordum, dürtüsel yapısı duygularını ve sözlerini bir sel gibi dökülmek üzereydi. Onun yetkililere koşup bizi kaçmaya ve saklanmaya zorlayacağı düşüncesine dayanamıyordum. Ailemin güvenliğini sağlama sorumluluğumun ağırlığı üzerimde kurşun gibi bir yük oluşturuyordu ve sürekli kaçak hayatı yaşama düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Ama sevdiklerimi bir arada tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım, bu sürekli saklanmak ve korku içinde yaşamak anlamına gelse bile.

"Çocukları biraz ben alayım da siz ikiniz sohbet edin, olur mu?" diye sordum.

Ella avucunu kot pantolonlu bacağına sürttü. "Teşekkürler, bu harika olur. Ama lütfen penthouse'dan ayrılma. Cami ve ben misafir odasında konuşabiliriz."

Cami, Ella'nın ricasıyla bana endişeli bir bakış attı, ama Cami, Ella'nın yaşadıklarını öğrendiğinde, bu daha mantıklı gelecekti. Belki karıma nasıl yardım edebileceğine dair bazı fikirleri olurdu.

Ella, Alaric'i oyun parkına koydu, sonra Cami ile birlikte koridorda kayboldular ve beni zihnimdeki sesle baş başa bıraktılar. Ses gittikçe yükseliyordu.

Beni dışarı çıkarmalısın, pislik. Halletmem gereken işler var.

"Sıkışıp kaldın. Ella ile vakit geçireceğim, sonra konuşuruz, o zaman ortaya çıkabilirsin, ama o zamana kadar olmaz," diye mırıldandım.

Alaric başını kaldırdı ve "Def?" dedi.

Sinirli bir iç çekiş kaçtı ağızımdan. "Hayır dostum, o Sebastian, baban."

Ben de onun babasıyım, yoksa Ella sana DNA testinden bahsetmedi mi? Seni bana bu şekilde tanıtmaya çalışmıştı. Tek istediğim, benim olan şeye dokunduğun için seni öldürmektir.

"Sana hiç kimse ne kadar pislik olduğunu söyledi mi? O senin malın değil."

Kafamın içinde homurdandı ve ben irkildim. Anlaşılan bu onu kızdırmıştı. Mutfağa gidip buzdolabından bir bira aldım.

Biraz rahatlamama ve kafamdaki gürültüyü kesmeme yardımcı olabilir.

Duydum.

"Güzel, şimdi sus." Biraya baktım, sonra tekrar yerine koydum. Bazı şeyleri çözmek için düşüncelerimde yalnız kalmak istiyorsam, daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı.

Kendine acıyorsun. Kes şunu. Hiçbir şeyi çözmez.

"Tek ihtiyacım olan biraz sessizlik. Lütfen." Belki ona nazıkçe rica etmek yardımcı olurdu, ama bir seri katilin terbiyeli olacağını sanmıyordum.

Tezgahın üzerindeki viski şişesine doğru yürüdüm ve kendime iyi bir içki doldurdum. Barda çalışmak ve düzenli olarak alkole erişebilmek, toleransımı artırmıştı, bu yüzden birkaç içki içmek, Ella gibi birine olduğu gibi bana aynı etkiyi yapmazdı. Bu karmaşayı çözmek ve bundan sonra ne yapacağımı belirlemek için biraz huzura ihtiyacım vardı.

İçki dilime değip mideye indiğinde, zihnimdeki karmaşa yatışmaya başladı, ama ölümün hâlâ etrafımda olduğunu biliyordum. Son bir buçuk haftadır onun güçlendiğini hissedebiliyordum ve beni tamamen ortadan kaldıracabilecek gücü olup olmadığını merak ediyordum. Ella ve bebeklerimin yanında olanın o olabileceğini düşünmek kalbimi parçalıyordu. Boynumun arkasını ovuşturdum ve mutfak girişine doğru yürüdüm. Kapı çerçevesine yaslanarak çocukların oynamasını ve birbirlerine yumuşak oyuncaklar atmasını izledim. Aralarında özel bir bağ vardı ve ben onları ve ilişkilerini korumak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

Cep telefonum arka cebimde titredi, onu alıp ekrana baktım.

Ryan:

B mi, D mi?

Arkadaşların kime mesaj attıklarını sormaya başlamasından nefret ediyordum, ama onların yerinde olsam ben de aynısını yapardım.

Ben:

Bass. Ne haber? Ella'yı kaçıranla ilgili soruşturmada yeni bir gelişme var mı?

Ryan:

Üzerinde çalışıyoruz. Araştırdığımız bazı ipuçları var. Ella nasıl?

Ben

Cami ile konuşuyorlar.

Ryan'ın Cami'nin ilişkisini sonlandırması yüzünden çıldırdığını biliyordum ve Ella'nın ona mantıklı davranmasını umuyordum. Hepimiz için bunu istiyordum. Aksi takdirde, Cami'nin polise koşup her şeyi mahvedip mahvetmeyeceğini sürekli merak edecektik.

Ryan:

Umarım her şey yolunda gider.

Ben:

Ben de. Sana haber veririm. Ama o ipuçlarından biri sonuç verirse mesaj at.

Kanepeye yaklaştım ve telefonumu sehpayaya koydum. Ryan, Kip ve Dope'un sadece bir ipucundan fazlasına sahip olduklarına dair içimde bir şüphe vardı, ama Death bile bunu benden saklamıştı. Artık kendim harekete geçme zamanı gelmişti. Kenarda oturup bir şeylerin olmasını beklemek konusunda hiç iyi olmamıştım.

Cami burnunu çekti, sonra sümkürdü ve mendili küçük çöp kutusuna attı. "Eve geldiğine çok sevindim."

Yanındaki yatağı okşadığında, hareket edemedim. Kalbim göğsümde çarparken, gözlerim dehşetle açıldı — yatak binlerce kıvrılan örümcekle doluydu. Oda etrafımda dönüyordu ve kendimi bunun sadece bir yanılsama olduğuna, en iyi arkadaşımın yanında güvende olduğuma ikna etmeye çalıştım. Ama varlığımın her zerresi tam bir panik eşiğindeydi, çöküşün sınırında sallanıyordu.

"Ella, seni uzun zamandır tanıyorum ve sen iyi değilsin. Bunu iyi saklıyorsun, ama yeterince iyi değil. Kaçırıldıktan sonra iyi olman imkansız."

Onun sesi beni şimdiki zamana geri getirdiğinde elim kontrolsüzce titredi ve Cami'ye korkunç yaşadıklarımı anlattım. Xavier, onun deli ailesi, klostrofobik kafes ve koşturan örümceklerin hatırası, sanki yeniden boğuluyormuşum gibi hissettirdi. Onun yüzünde saf korku ve acıma ifadesine büründüğünde, göğsüme ağır bir yük çöktü. Kimsenin sempatisini istemiyordum. Sadece her şeyi unutmak istiyordum, ama travma beni sıkı bir şekilde kavramıştı. Çocuklar yüksek alarmdaydılar, beni olası tehditlerden korumaya kararlıydılar, ama sürekli korkuyu üzerinden atamıyordum. Her küçük ses omurgamda titremeye neden oluyordu ve rüyalarımda kabusu yeniden yaşarken uykuya dalmak imkansızdı. Ama bu konuyu konuşmaya çaresizce ihtiyacım olsa da, artık o anıları yeniden yaşamaya kendimi ikna edemiyordum.

"Bunu atlatacağım. Kimse pek bir şey söylemedi, ama eminim beni esir tutan Xavier'ı arıyorlar." Konuşmayı en azından kendimden ona yönlendirebildiğim için mutluydum.

Cami kolunu omzuma doladı. "Kim arıyor? Sebastian mı, Death mi?"
Başım o kadar hızlı döndü ki boynum çıktı.

"Ne?" Cami'nin Ölüm'den bahsettiğini fark edince kalbim hızla ve şiddetle çarpmaya başladı. Belki de Sebastian, Cami ön kapıyı açmadan önce bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Ama bu gerçekten önemli bir konuydu ve neden arkadaşlarım bana bundan bahsetmediklerini anlamıyordum. Belki de kaçırılmış, ölmüş ve hastaneye kaldırılmış olduğum içindi. Muhtemelen beni korumak istiyorlardı ve Cami'nin ben penthouse'a yerleşene kadar beklemesini umuyorlardı.

"Ölüm. Sebastian'ın alter egosu... seri katil. Neden bana hiç söylemediniz? Sebastian'ın gözlerimin önünde soğukkanlı bir canavara dönüşmesini görmek ne kadar korkunçtu, biliyor musunuz? Ve... orospu çocuğu Ella. Seni kaçırılmanın sebebi oydu. Sonra ..." Yataktan atladı ve bacakları titreyerek odada dolaşmaya başladı. "Kip, Dope, Ryan ve sen hep onu korudunuz. O bir katil. Ne zamandır biliyordun? Onunla evlenip çocuklarını doğurmadan önce mi, sonra mı?" Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı.

Kalbim boğazıma kadar çıktı, mantıklı kelimeler kurmakta zorlanıyordum. Bunu beklemiyordum ve o beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Oda dönüyordu ve kollarımı ovuşturarak kendime evde güvende olduğumu hatırlattım. Xavier ile başa çıkabiliyorsam, en iyi arkadaşımın duyarsız bir velet olmasıyla da başa çıkabilirdim. Hepimiz cehennemi yaşamıştık ve bunu hatırlamam gerekiyordu, yoksa ona bir tokat atacaktım. Zamanlamasından rahatsız olarak, sorularına kendimi hazırladım.

"Cami, bu konuşmayı yapmadan önce, bizi ihbar etmeyeceğine söz vermelisin. Hiçbirimizi. Polise, FBI'ya ya da ona benzer herhangi bir kuruma. Eğer sana anlatırsam, sen de bizimle aynı durumda olursun. Zaten öylesin zaten. Ben kaçırıldığım ve gerçeği öğrendiğim sırada çocuklarla birlikteydin, ama kaldın, bu da seni suç ortağı yapar. Anlıyorsun, değil mi?"

"Zorla kaldım, çocukların hayatlarından korktum!"

"Ve hala buradasın, bu yüzden mahkemede geçerli olmaz," diye tükürdüm. Bu kadına karşı sabrım tükenmişti, o da beni tehdit etmeye cüret etmişti.

ailemin güvenliği ve istikrarı. *Ama o senin çocuklarına baktı, belki de asıl şımarık olan sensin? Bir suçluluk duygusu içimi sardı.*

Bana baktı, şoktan ağzı açık kalmış, bir cevap bulmaya çalışıyordu. "Bunu yapmazsın," diye boğuk bir sesle çıkardı sonunda.

"Ama sen yapar mısın? Bizim sana karşı tanıklık etmemiz fikrini dile getirdiğim için bana kızgınsın, ama hepimize karşı tanıklık etmekten çekinmez misin?" Onunla yüzleşirken öfkeden titriyordum.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, bizi parçalamaya razı olacağına inanamıyordum. Sanki yeterince cehennem azabı ekmemişim gibi, şimdi de kocamı ve onun bu karmaşaya karışmasını tartışmak istiyordu.

Yatağa yığıldım, başım öne eğik, hayal kırıklığı ve yorgunluk dalgaları beni sarmıştı. Cami'nin cevaplara ihtiyaç duyması anlaşılabilir bir şeydi. Bazen hayatımın normal olmadığını unutuyordum ve Cami'nin bunu kabul etmesini bekleyemezdim. Benim ve çocuklarım için endişeleniyordu, ama dikkatsiz sözleri yangına körkle gitmekten başka bir şey yapmıyordu. Her şeyin üstüne bir de böyle bir bomba patlamışken nasıl başa ıkabilirdim?

Cami elimi tuttu, gözleri korku ve endişeyle doluydu. "Bana gerçeği söyle Ella. İsteğin dışında burada tutuluyor musun? Seni ve çocukları buradan çıkarmamız mı gerekiyor?"

Ona baktım, ne kadar az anladığını fark edince kalbim yumuşadı. Nasıl anlayabilirdi ki? "Öyle değil," dedim, sesim titriyordu.

"O zaman nasıl?" Elimi daha da sıkı tuttu. "Bana açıkla Ella. Neden hala burada olduğunu anlamama yardım et."

"Bu konuşmanın bu odadan dışarı çıkmayacağına dair bana kesin ve kesin bir söz ver. Hiçbir otoriteye haber verme, bizi şu anda olduğumuzdan daha fazla tehlikeye atma. Çocuklarımı düşün, Cami. Her an benden alınabilirler." Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü, ikizlerimi kaybetme düşüncesi ruhumu milyonlarca parçaya ayırdı.

Tüm dünyam dengedeydi ve her şey o anda Cami'nin vereceği karara bağlıydı. Geleceğim üzerindeki etkisinin ağırlığı boğucu bir hal almıştı.

Cami seçeneklerini değerlendirirken bacağı gergin bir şekilde sallanıyordu. Zaman yavaşça akıyor, her saniye sonsuzluk gibi uzuyordu. Onun sessizliği ihanetin bir göstergesi ise, ayrılmaya hazır olarak ayağa kalktım. Buradan hemen çıkmamız gerekiyordu. Bizi ihbar etme gücü vardı ve onun bunu yapıp yapmayacağını öğrenmek için burada kalmaya gücüm yetmezdi. Hemen kaçmamız gerekiyordu.

"Kararın çoktan verilmiş gibi görünüyor. Kendine iyi bak, Cami. Ne olursa olsun, seni her zaman kardeşim gibi seveceğim. İşlerin bu noktaya gelmesine üzuldüm." Gözyaşlarımı tutarak arkanı döndüm. Kaçıran kişiden nasıl kaçtığımı ve sonra buraya dönüp en iyi arkadaşımı kaybettiğimi bilmiyordum. Bir kez söylemişsem, bin kez söylemişimdir. Ailemi güvende tutmak için her şeyi yapardım. Kapıyı açıp odadan çıktım, ayaklarım beni doğrudan oyun parkında birlikte oynayan kocama ve çocuklarıma götürdü. "Bebeğim?"

"Hey, nasıl gitti?" diye sordu Sebastian.

Ellerimi ovuşturdum, ona ayrılmak ve hayatımızın geri kalanını saklanarak geçirmek zorunda olduğumuzu söylemekten korkuyordum. Bebeklerimizin büyükbabalarını ve büyükannelerini tanımayacaklarını, New York'taki güzel evimizde veya çatı katında büyümeyeceklerini. Şu anda olduğundan daha fazla arkamızı kollamak zorunda kalacağımızı. Boğazıma bir hıçkırık takıldı.

"İyi gitmedi. Biz..." "Bekle."

Döndüğümde Cami'nin bana ve Sebastian'a baktığını gördüm, sonra dikkati çocuklara yöneldi. "Söz veriyorum. Ayrıca, dediğin gibi ben zaten bu işe bulaştım. Ama çocukların güvende olduğunu bilmem gerek..." Boğazını temizledi ve kocama baktı. "Ölümden."

Sebastian ayağa kalktı ve ona yaklaştı. Cami'nin parmakları sıkılıp açıldı ve vücut dilinden, ondan bir adım geri çekilmemeye çalıştığı anlaşılıyordu.

Sebastian, sanki tehditkar olmayan bir tavırla durumu yatıştırmaya çalışır gibi ellerini ceplerine soktu. Onu ve Topluluk'un kurtardığı bazı kadınlara karşı da aynı şeyi yaptığını görmüştüm. "Onları seviyor, Cami. Bu kesin. Ella'yı ve çocukları seviyor, onlara asla zarar vermez. Sana söz veriyorum."

Cami başını salladı ve bana döndü. "Tamam, FBI'yı arayabileceğimi düşünmüştüm, ama arayamam Ella. Çok üzgünüm. Sanırım ben de en az senin kadar kafam karışık."

grubun geri kalanı gibi kafasında. Eğer onunla birlikteysen, daha fazlası olmalı, o yüzden geri gel ve benimle konuş. Hiçbirinize sırtımı dönmeyeceğime söz veriyorum.

Verity çığlık attı ve onaylayarak kıkırdadı.

"Unut gitsin, Sebastian. Kaçmamız gerekeceğini sanmıştım, ama Cami fikrini değiştirdi. Geri döneceğim." Odanın karşısına geçip onu öptüm. Onun öpücüklerini, kendime itiraf ettiğimden daha çok özlemiştim.

Kolunu omzuma doladı ve beni yanına çekti. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Tamam." Cami'yi takip ederek yatak odasına geri döndüm. Tekrar yalnız kaldığımız anda, gözyaşlarıma boğuldum. "Özür dilerim. Gerçekten veda ettiğimizi sanmıştım." Kendimi toparlamak için kapıya yaslandım. "Çok şey oldu ve tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum."

"Şu anda her şeyi gündeme getirdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Üzgünüm. Sindirmem gereken çok şey var ve cevaplara ihtiyacım var. Günlerce bu konuyu düşündüm, seni ve çocukları düşündüm, neler olduğunu anlamaya çalıştım... neden herkes buna razı oluyordu? Bugün birini öldürebilir, ama soruları sonra sorarım diyemem. O, insanları ve aileleri mahvediyor."

Kapıyı itip tekrar yatağın kenarına oturdum. "Anlamıyorsun. Onun sadece suçluları öldürdüğünden emin oluyoruz. Kötü adamları: çocuklarını satan ya da seks kölesi olarak kullanmak için çocuk satın alan adamları, polisin yakalayamadığı katilleri ve diğer korkunç durumları. Sebastian, aileleri güvenli bir yere taşınmalarına yardım ediyor ve Ölüm, şey, o da adamlarla ilgileniyor."

Söylediklerimi düşünürken alnı kırıştı. "Kendi çocuklarını satan adamlar mı?" Sesi nazikti ve güzel yüzünde şefkat belirdi.

"Evet, ve hayal edebileceğin kadar daha da kötüsü."

Omzunu ovuşturdu. "Ne zaman öğrendin?"

"Bir süre önce maskeli bir adam evime geldiğinde polisi aradığımı hatırlıyor musun?"

"Evet. Ryan da gelenlerden biriydi."

"O zaman ikinizin birbirinizden hoşlandığınızı fark etmemiştim. Neyse, o Death'ti. Daha sık görünmeye başladı ve

sonra Stephen adında bir piç kurusu bana saldırdı ve neredeyse öldürüyordu. Death beni kurtardı. O olmasaydı, şu anda burada seninle oturuyor olmazdım. O kötü bir adam değil, sadece..."

Cami güldü ve sanki bu konuşmayı gerçekten yaptığımıza inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. "O kötü insanları öldüren iyi bir adam. Anlıyorum. Bir intikamcı."

"Ailesi onun gözleri önünde vahşice öldürüldü. Sebastian'a ve... ve Death'e aşık olduktan sonra Dope bana her şeyi anlattı. İkisini de seviyorum. Çok farklı adamlar, ama benim ve çocuklar için her şeyi yaparlar. Bu hayatımdan pişman değilim ve kocamı ve ailemi korumak için her şeyi yaparım."

"Bunu birkaç dakika önce kanıtladın. Sanırım o anda, onları ne kadar sevdiğini ve güvendiğini anladım. Ve içimden bir yerlerde, bu karanlık ve çarpık sırrı benden saklamış olsan da, sana hala güveniyorum. Ryan da bunu benden sakladı." Sesinde, kalbimi burkan bir hüznün vardı.

"Bazen bu yönümü herkesten saklamak gerçekten çok yalnız hissettiriyor. Seninle bir şeyler konuşmam gereken pek çok an oldu, ama bunun yerine Kip ve Dope'a güvenmek zorunda kaldım. Seni tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştım, Cami. Hepimiz öyle yaptık."

"Eğer seninle tüm bunları konuşmamın bir sakıncası yoksa, eminim soracaklarım olacaktır."

Elini tuttum. "Artık sırların olmaması güzel olacak."

"Katılıyorum. Ama..."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, diğer ayakkabının düşmesini bekliyordum. "Ne var?"

"Ryan'dan ayrıldım. Onun, polislerin Death'in izini kaybetmesine yardım ettiği ve Kip ile birlikte suç mahallerini temizlediği düşüncesini kafamdan atamadım."

Vücudum gevşedi, boynum ve omuzlarımdaki gerginlik azaldı, çünkü onun bizi ihbar etme konusunda fikrini değiştirmedeğini anladım. Ama içimi kemiren bir şüphe kalmıştı ve düşüncelerimi acımasız bir soru ile rahatsız ediyordu. İleride ona gerçekten güvenebilir miydim, yoksa her hareketini şüpheyle izlemeye devam mı edecektim?

"Oh, Cami, üzgünüm. Emin misin? Ryan'ı çok seviyorsun."

Çenesi titredi. "Seviyorum, ama bana yalan söyledi."

"Ben de yalan söyledim. Hepimiz seni ve kendimizi korumak için yalan söyledik. Anladığım kadarıyla, Ryan seni asla kasten tehlikeye atmaz. Buna inanmalısın."

Yanağından süzülen gözyaşını sildi. "Bunu aşabileceğimi sanmıyorum."

Kolumu omzuna doladım ve ona sarıldım. "Belki de sadece biraz zamana ihtiyacın vardır. Senin adını söylediğimde çok üzgün göründü, ama ikinizin ayrıldığınızı söyleyen olmadı."

"Bu gece bu konuyu açmamalıydım, ama açıkça açtım." Yüzünde bir anlık pişmanlık belirdi.

"Sorun değil. Her şey açıkça ortada ve konuşabiliyoruz, buna sevindim. Senden bir şeyler saklamaktan daha iyi hissettiriyor. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ama daha da önemlisi benim ailemsin. Sen benim seçimlerimi sorgulasan bile, her zaman senin için en iyisini yapmaya çalışacağım. Bu durumda, seni benim hayatım dediğim kaostan uzak tutmaktı. Ama beni yanlış anlama, bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmem," dedim nazikçe.

"Seni seviyorum,
kaltak." "Ben de
seni seviyorum."

Sonraki birkaç saat boyunca Cami ile konuştuk, eski günleri hatırlayarak güldük ve o bana daha fazla soru sordu. Ben de onlara dürüstçe cevap verdim ve zaman geçtikçe onun gülümsemesinin geri geldiğini gördüm, bu da kalbimi sevindirdi. Onun Ölüm'den veya Sebastian'dan korkarak yaşamasını istemedim. Ve bir gün Ryan'ı affedebilmesini yürekten diledim. Bu dünyada en çok sevdiğin insanlardan ayrılmanın ne kadar korkunç olduğunu anlıyordum.

Cami ve ben sohbetimizi bitirdikten sonra saatime baktım. Bebekleri yatırma vakti gelmişti ve Sebastian ile birlikte onları yatırırken onlara şarkı söylemek istedim. Ne kadar yorgun veya bitkin olursam olayım, küçük anları bir daha asla hafife almayacağıma kendime söz verdim.

SEBASTIAN

Ella konuşmadan önce arkamda olduğunu hissettim. Kolunu belime doladı ve vücudunu bana yasladı. Yatak odamızın penceresinde durmuş, aşağıdaki sakin manzarayı seyrediyorduk.

"Hepsi bir yanılsama," dedim ona. "Aşağıda her şey huzurlu ve güzel görünüyor, ama altında karanlık ve kaos var." Gözlerimi ona çevirdim ve zümrüt rengi gözleri anlayışla doldu. Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "Ne yapabilirim? Tekrar kendini güvende hissetmen için nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum, sesim endişeyle doluydu. Başının üstüne öpücük kondurmak için eğildim, o yanımda olduğu için içimi rahatlık ve güvenlik hissi kapladı.

"Sana yakın olmam lazım," diye itiraf etti, sesi yoğun duygularından dolayı gergindi. "Anılar çok baskın, ama seninle ya da arkadaşlarla birlikteyken o kadar kötü olmuyorlar."

"Keşke seni güvende tutabilseydim. Bu hiç olmamalıydı. O mülkte sahte bir güvenlik hissine kapıldım."

Beni sakinleştirmek için boşuna bir çabayla sıcak avucunu sırtımda yukarı aşağı gezdirdi.

"Ben de. Daha dikkatli ve uyanık olmalıydım. Xavier'ı bulmamız gerekirken birini suçlamakla zaman kaybedemeyiz. O hala dışarıda bir yerde." Bana yaslanarak titredi, ben de onu kendime daha yakın çektim.

"Bir daha asla, Ella. Güvendesin. Sana söz veriyorum... ve ona da."

Bana baktı. "Onun adını kullanmana alışkın değilim. Onunla konuşuyor musun? Sana bildiklerini anlattı mı?"

"Biraz. Sürekli bağlantıda değiliz ve onun kafamda olduğu fikrine henüz alışamadım."

"Artık geri döndüm, sana yardım edebilirim. Kaçırılmamla uğraşmak zorunda kaldığın ve üstüne üstlük Ölümle bağlantı kurmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Ona döndüğümde, bastırılmış duygularımdan dolayı vücudum titriyordu. "Seni kaybetmek çok ağır geldi ve her şeyi tetikledi," diye itiraf ettim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "İkimiz de seni bir daha göremeyeceğimizi düşündük. Ama o... intikam planlıyordu." Bu sözler dilimde acı tatlı bir tat bıraktı. Karımın intikamını almak için, onun planladığı her neyse, ben de bunun bir parçası olmak istedim.

Ella, daha fazla açıklamaya gerek kalmadan durumun ciddiyetini anlayarak yavaşça başını salladı. "Onu yeterince iyi tanıyorum, çocuklarımızı ve beni güvende tutmak için her şeyi yapacağını biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde.

Elimi uzattım ve yüzündeki dağınık saç telini düzelterek kulağının arkasına taktım. "Onu bu yüzden mi seviyorsun?" Ses tonum, benden başka birinin onu koruyabileceği düşüncesine öfkeyle doluydu.

Cevabı tereddütlüydü, sanki kelimelerini dikkatlice seçiyormuş gibi. "Bazen beni korkutuyor. Ama bu bizim aramızda bir şey."

İtirafı kanımı kaynatmıştı. "Ne demek istiyorsun? Sana zarar mı veriyor?" Bu soruyla dişlerimi sıktım. Onu nasıl incitebilirdi?

Sıcak avucunu kalbimin tam üzerine, göğsüme koydu. "Senin iki yönün var. Biri nazik ve sevgi dolu, diğeri ise şiddetli ve öngörülemez. Ölüm benim için zor olabilir... ama ben bunu seviyorum. Senin her iki yönünü de arzuluyorum." Elini gergin çeneme götürdü, içimde kaynayan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyordu. "Senin her iki yönünü de seviyorum. Benim için, senin sunduğun her şeyi deneyimleyebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Bazen zor ya da kafa karıştırıcı olabiliyor, ama ben seninle birlikte olmayı seçtim. Senin çocuklarını doğurmayı seçtim. Seninle evlenmeyi seçtim." Gözlerime sarsılmaz bir sevgi ve kararlılıkla baktı.

"Sebastian? İyi olacak mısın? Senin için endişeleniyorum. Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum."

Eğildim ve ağzımı onun ağzına bastırdım, onun hakkında konuşmayı bırakmaya hazırdım. "Bildiğim tek şey bu, Ella. Seni hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Bebeklerimizi seviyorum. Şu anda sana söyleyebileceğim tek şey bu. Bana karşı sabırlı olmaya çalış."

Kollarını boynuma doladı, parmak uçlarına yükseldi ve beni nazikçe öptü. "Ben de seni seviyorum." Ella alt dudağımı ısırdı ve çekiştirdi.

"Bebeğim, ben dayanamayacak hale gelmeden önce durmalısın." Dudaklarımı tekrar ısırdı. "Söz verir misin?"

"Travmatik bir deneyim yaşadın ve hastanedeydin. Öldün. Henüz çok erken."

"Doktor seks yapmamam konusunda hiçbir şey söylemedi. Lütfen, hayatta olduğumu ve seninle birlikte evde güvende olduğumu bana hatırlatman gerekiyor. Seni öpmem ve içimde hissetmem gerekiyor, böylece yaşadığım korkunç anları bir anlığına da olsa unutabilirim."

Gülümsemeden edemedim. Bu konuyu bırakmayacaktı ve risk olmadığı sürece benim için sorun yoktu.

"O zaman rahatla ve seni ne kadar özlediğimi sana göstereyim."

Gülüştü doğrudan sikime gitti ve o da ona tüm dikkatini verdi. Boynunun arkasını avuçladım ve kulağının altına yumuşak bir öpücük kondurdum. Bana karşı titredi, kalçaları benimkilere bastırdı.

"Kızım bunu seviyor." Dudaklarımı boynunun kıvrımına ve köprücük kemiğine bastırdım. Yan tarafını okşadım, sonra elimi gömleğinin altına kaydardım, parmak eklemlerim çıplak tenini okşadı. Dantelli sütyeninin üzerinden sert meme ucunu okşarken bana doğru eğildi.

"Haksızlık yapıyorsun." Sesi arzuyla titriyordu.

Gülerek, parmaklarımla hassas meme ucunun etrafında daireler çizdim. "Sadece kaybedilen zamanı telafi ediyorum."

Dokunuşlarımla vücudu titriyordu, ben de bu anın her saniyesini hazine gibi saklıyordum, çünkü yakında dünya bir kez daha aramıza girecekti. Ama şimdilik, sadece ikimiz vardık.

Yavaşça elimi indirdim, karnından aşağı doğru kaydırarak pantolonunun bel kısmına ulaştım. Parmaklarımı kumaşın altına kaydırduğimde ve cildinin sıcaklığını hissettiğimde o da nefesini tuttu. Penisim kot pantolonuma baskı yapıyordu, onu serbest bırakmam için yalvarıyordu.

Onun yumuşak kıvrımlarını keşfederken, parmak uçlarım ıslak amına dokundu.

Onun kaygan açıklığını nazikçe masaj yaparken nefesi kesildi. Yumuşak bir iniltiyle tekrar bana doğru eğildi, yüzünde arzusu açıkça okunuyordu. Gözleri tutkuyla kararmış, özlemini yansıtıyordu. Bu, beni daha da ileriye itmek, geçen hafta olan her şeyi unutturmak, onu unutmak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Başparmaklarımı şortunun bel kısmına takıp, ona zarar vermemeye dikkat ederek, nazikçe kığının kıvrımlarından ve yavaşça kalçalarından aşağı doğru çektim. Uyluklarındaki bıçak yarası güzelce iyileşiyordu, ama ben her bir çürük ve kesik üzerine yumuşak öpücükler kondurmak için zaman ayırdım, zihnimde kaç kez yaralandığını not ederken göğsüm sıkıştı. Ölüm zihnimde kıpırdanıyordu ve onun da ona bunu yapan adamlara acı çektirmek için not aldığını anladım.

"Uslu bir kız ol ve bacaklarını aç."

O bunu yaptığında, krem si uyluğunu ısırdım, kokusu beni neredeyse çıldırtıyordu. Külotunun kumaşının üzerinden yumuşak bir öpücük kondurarak, ona karşı inledim.

"Seni çok özledim, bebeğim." Onu kızdırmak için dilimi amına sürerken kalçalarını avuçladım.

Ben onun pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarmasına yardım ederken, o da benim kısa saçlarımı tuttu. Ella duvara yaslanarak destek alırken, ben bir bacağını kaldırıp omzuma koydum ve onu ayırarak istediğim erişimi sağladım.

O ığlık attı, kalçalarını salladı ve kendini bana daha da yaklaştırdı. "Tanrım, evet," diye nefes nefese, sesi arzuyla doluydu.

Onun kokusuna karşı koyamadım, yumuşak teninin her santimini tadını çıkararak ve amının hassas kıvrımlarını keşfederek. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, dokunuşumla sertleştiğini hissettim. Tadı başımı döndürüyordu ve kendimi ona kaptırdım.

Ben keşfime devam ederken, o omuzlarıma sıkıca sarıldı, ben de onu tembel yalamalar ve ısırıklarla tahrik ettim. O benim altımda titrerken, inlemeleri odayı doldurdu ve ben onun boşalmaya yakın olduğunu anladım.

Islaklığına iki parmağımı soktum ve beni ne kadar sıkı kavradığını hissettim. Parmaklarımı kısırarak içindeki o tatlı noktayı okşadım ve ondan yüksek bir inilti kopardım. Kalçaları hareket etmeye başladı ve ben onu ciddi bir şekilde parmaklarken benim ritmime uyum sağladı.

"İşte böyle," diye fısıldadım onun tenine, "uslu kızım ol ve benim için boşal."

Yine çılgılık attı, orgazm olurken vücudu kavis yaptı. Kaslarının beni sıkıca kavradığını hissetmek, arzumun daha da yoğunlaşmasına neden oldu.

Parmaklarımı onun kaygan amından yavaşça çıkardım ve ağzıma götürdüm. O beni açgözlülükle izliyordu, bakışlarında hala arzu parılıyordu.

Bir an tereddüt ettim ve nefesini toparlaması için ona zaman tanıdım. Ben ayağa kalkıp ona doğru eğildiğimde ve onu ateşli bir öpücükle dudaklarını ele geçirdiğimde, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Dilimde kendi heyecanının tadını aldığında inledi.

Öpüşmemiz derinleşirken, gömleğinin düğmelerini açmak için ellerimi uzattım. Parmaklarımın altında cildi sıcak ve pürüzsüzdü.

Ella'nın dudakları nane gibi tadı vardı ve biz devam ederken nefesi hızla kesiliyordu. Arkasına uzandım ve sütyenini açtım, dolgun, dik göğüslerini bekleyen ellerime bıraktım. Pembe meme uçları dokunuşumla sertleşti. Dudaklarım göğsüne doğru indi, cildindeki hafif ter parlaklığını tattım. Bir meme ucunu ağzıma aldığım anda, içini çekti ve parmaklarını saçlarıma doladı.

Ben emdikçe o da düşük bir inilti çıkardı, diğer elim ise vücudunda aşağıya doğru kayarak ıslak amına ulaştı.

"Aferin sana Ella. Benim için çok ıslandın."

Duygusal bir yük bizi birbirimize bağladı, ben pantolonumun fermuarını açıp onu çıkarmak için eğildiğimde gözleri benimkilere kilitlendi. Penisim serbest kaldı, artık kısıtlanmadığı için minnettardı. Saniyeler sonra gömleğimi çıkardım ve yere attım.

Onu yatağa götürdüm, o da kendini yatırdı, sonra yatağın üzerine kayd ve benim için bacaklarını ayırdı, yüzünde beklenti ve heyecan dans ediyordu.

Onun üzerine çıktım, sıkı amını içimde hissetmeye hazırdım.

O, parmaklarını kalın sikimin etrafına doladığında içimden bir inilti kaçtı.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı, ben onun üzerine eğilirken duyguları sözlerine yansiyordu.

"Sen de, bebeğim." Penisimin ucunu ıslak yarık üzerinde gezdirdim ve onun sıvısıyla kapladım. "Çok iyi hissettiriyorsun." Penisimi girişine hizaladım ve ucunu içine kaydırdım. Dudakları açılırken göz kapakları kapandı. Kalçalarımı hareket ettirerek yavaş yavaş içine girdim ve zevkini uzatmaya çalıştım. "Çok güzelsin."

Tırnakları kalçalarımın batarak beni kendine çekti ve bacaklarını belime doladı. Eğilip alt dudağını yaladım ve yumuşak bir inilti kopardım. Vücudumuz mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu, sırtını kavisleyerek benim itişlerime hevesle karşılık veriyordu. Ağır göz kapakları arzuyla doluydu ve cildi kızarmıştı. Ella'nın inlemeleri daha yüksek ve daha acil hale geldi, beni devam etmeye teşvik etti.

Eğilip hassas klitorisini buldum ve iç kaslarıyla beni sıkıca kavrarken nazikçe ovuşturdum. Sırtımı tırmaladı, tırnaklarıyla izler bırakarak zevkten inledi. Aramızdaki ısı elektrik gibiydi, birlikte ecstasye dalgalarına kapıldık, vücutlarımız birbirine dolandı ve birbirimizin dokunuşlarında kaybolduk.

"Sebastian, durma," diye inledi, bakışlarımız birbirine kenetlendi.

Hızımı artırdım, içimdeki kasların etrafımda attığını hissedene kadar her seferinde daha derine girdim. Hareketlerimi yavaşlattım ve anın tadını çıkarmaya odaklandım, vücudumun her santimi boşalmak için çılgın atıyordu.

Ella yavaşça ve nazikçe beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarını açarak üzerime oturdu.

Bana karşı sallanmaya başladı, ritmi güzel ve yavaştı. Elimi uzattım, her itişte beni daha derine yönlendirmek için kalçasını tuttum. Benim penisimin üzerinde zıplarken göğüsleri sallanıyordu, ben de avuçlarımla onları okşayarak meme uçlarıyla oynadım. Yakınlaşarak, bağlantımızı hiç koparmadan beni tutkuyla öptü.

Açgözlülükle öpüşmeye devam ederken ter yüzümüzden damlıyordu. Kontrolü elinde tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, ağır ağır nefes alıp vererek geri çekildi.

Artık benim devralma ve ona çaresizce arzuladığı şeyi verme zamanı gelmişti. Tek bir yumuşak hareketle, dikkatlice bizi ters çevirdim, yarasına dikkat ederken kendimi tekrar onun üzerine yerleştirdim ve deli gibi onun içine girdim. Öyleydim. Hayatımın aşkını neredeyse kaybetmişim ve onun benim altımda boşalmasını hissetmek istedim.

Eğildim ve burnum kulağının dış kenarına değdi. "Uslu bir kız ol ve benim için boşal."

Sırtını yataktan kaldırdı ve meme uçları göğsüme sürtündü. Elimi aramıza soktum ve o bana karşı direnirken klitorisini okşadım.

"İşte böyle, Ella."

O, orgazmın dalgaları üst üste gelirken, kasları benim penisi sıkıca kavrayarak yüksek sesle inledi.

Son bir güçlü itişle kendimi bıraktım ve onun içinde patlayarak onu tamamen doldurdum.

SEBASTIAN

Hareketsiz kaldık, vücutlarımız hala birbirine dolanmış, nefeslerimiz düzensizdi. Gözlerim onun gözlerine takıldı ve burnunun ucunu öptüm. "Bu dünyada seninle olmakla kıyaslanabilecek hiçbir şey yok."

Gözleri buğulandı, ardından hıçkırık ve gözyaşları geldi.

"Bebeğim, ne oldu? Seni incittim mi?"

"Hayır. Seni çok seviyorum. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım."

Ben nazıkçe sırt üstü yattığımda ellerini boynuma doladı ve ben de kollarımı ona dolayarak onu sıkıca sarıldım.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın. Sen benim parlayan yıldırımsın ve seni her zaman bulacağım, bebeğim. Sana söz veriyorum. Cehennem bile seni benden uzak tutamaz."

Sıcak gözyaşları boynuma düştü ve yüzünü tenime gömdü, ağlamaları minik vücudunu titretti.

Aniden, zihnimin derinliklerinde onun sesini duydum. Ona söyle. Ona şunu söyle: *Ella McCloud, sen benim karanlık, karanlık dünyamdaki ışık parıltısısın. Gri tonlardaki varlığımın rengisin. Seni, gecenin yıldızları özlediği gibi özlüyorum.*

Sözler dudaklarımdan döküldü ve o başını kaldırdı, gözleri kızarmıştı.

"Ölüm mü?"

Başımı salladım. "O burada."

Yavaşça oturdu, bacaklarını bana dolamaya devam etti. "Seni korumak çok zordu, ama bunun için tek bir dakika bile pişman değilim." Sözleri üzerine kaşlarım çatıldı.

"Hala içimde iki farklı taraf olduğu fikrini sindirmeye çalışıyorum. Ölümünden gelen şeyleri, örneğin evlilik yüzüklerini saklamanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ya da hangimize ne söylediğini hatırlamayı.

ya da hangimize ne söylediğini hatırlamanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Dudaklarını sıkıca kapattı. "Ya da sen bana söylemeden önce senin uçağınla uçtuğumu. Beni Seattle'a uçurup, birinin seks kulübünde özel bir gösteri için buluşmak için, ama sonra iptal etmek zorunda kaldın. O benim senin uçağında ilk seferimdi."

Gözlerimi ona diktim. "Vay canına. Seks kulübü mü? Sana özel gösteri için para mı ödedim?"

"Elli bin olması gerekiyordu, ama iptal ettiğinde bana yarısını gönderdin. Onu babamın hastane masrafları için kullandım."

Kafamı salladım, onunla birlikte o anıları hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. "Sana bunu anlattığım gün bir tuhafılık olduğunu hissetmiştim. Yüzünde, iç mekanı tanıdığın ama bana söylemeye cesaret edemediğin gibi ince bir ima vardı."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yanağından sarkan saçlarını düzelttim. "Seni böyle korkunç bir duruma soktuğum için ne kadar üzgün olduğumu asla anlayamayacaksın."

Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "Özür dilemene gerek yok. Sana yalan söylemekten nefret ediyordum, ama Dope bana gerçeği söylediğinde, sanki omuzlarımdan bin kiloluk bir yük kalkmış gibi oldum. İki erkek arasında kalmıştım, ikisini de seviyordum." Öne doğru eğildi. "Death sana nasıl tanıştığımızı anlattı mı?"

Konuşurken ellerimi kalçalarına koydum, hala onun içindeydim.

"Lanet kamera," diye homurdandım. "Neden kamera kızı olarak çalıştığını öğrendiğimde..." Kararsız kaldım, iradeli karım gerçeği söylersem bana kızar mı diye düşündüm.

"Ne? Aramızda artık sır kalmasın. Lütfen."

"Tamam. Deli gibi kıskandım ve babanın tedavi masraflarını ödemek için erkekleri eğlendirmeye devam etmek zorunda kalmaman için babanın tedavi masraflarını ödedim. Ama her şeyi bir araya getirdiğim o anda, ona bakmanın bir yolunu bulmuş olman beni gururlandırdı. Ayrıca kimse sana dokunmak zorunda kalmadı ve durumu kontrol eden sendin."

Şaşırtıcı bir şekilde, o güldü. "Ben buna kontrol demezdim. Yani Ölüm beni buldu ve koşulları manipüle etti ve

İnanılmaz derecede sahiplenici ve kıskançtı." Yüz hatları yumuşadı. "Faturayı ödediğin için teşekkür ederim. Evlenmeden önce bilseydim, sana geri ödemek için çalışırdım. Ama babamın hayatını kurtaran klinik deneyi ayarlayan o olduğu için onun ölüm olduğunu sandım." Sessizleşti ve ben onun anılarını yad ettiğini düşündüm. "Ayrıca başka hiçbir erkeğin videolarıma erişememesini sağladı. O benim tek ücretli müşterimdi. İkiniz de beni korumak için elinizden geleni yaptınız, sadece farklı şekillerde." Beni şefkatle öptü.

"Ve yine yapacağız." Kafamda keskin bir ağrı hissettim ve karım üzerimden kalktı.

"İyi misin?" Sıcak avucunu omzuma koydu. "Ne söylemesi gerekiyor, Sebastian?"

Acı geldiği gibi çabucak geçti ve başımı kaldırdım, gözlerimiz buluştu. "Xavier'le hesaplaşmaya hazır. Seninle fazla vaktim kalmadı, bebeğim. Ölüm hayır cevabını kabul etmez."

Elimi eline aldı. "Onunla gitmeliyim."

Yataktan o kadar hızlı fırladım ki neredeyse kafalarımız çarpışacaktı. "Hayır. Bu kesinlikle söz konusu olamaz. Eve yeni geldin ve Xavier'in sana yaptıklarının sonuçlarıyla henüz başa çıkmaya bile başlamadın. Onun bu lanet olası işi yöneten kişi olmadığını söylemeye gerek bile yok."

Ölüm, Ella'nın bir adamın göğsüne bıçağı acımasızca saplayıp nefes almasını durdurduğu anı paylaştığında, şoktan vücudum dondu. Sahne, sanki damgalama demiri ile yakılmış gibi zihnime kazınarak, tüm ayrıntılarıyla canlandı.

Bacaklarım kontrolsüz bir şekilde titrerken, gördüklerimi anlamaya çalıştım. Gerçeği kabul etmekte zorlanırken içimi soğuk bir ürperti kapladı.

"Sen... onu sen mi öldürdün?" diye kekeledim, az önce ortaya çıkan bu korkunç eylemi kavrayamıyordum.

Ella benim suçlamam karşısında yüzünü buruşturdu, gözlerinde acı ve pişmanlık parladı. "Ölüm sana bunu anlatmam gerekirdi, seninle paylaşmak yerine. John, ben küçükken beni ve diğer çocukları istismar etmişti. Ölüm bunu öğrendiğinde, onu buldu ve adaleti kendi elleriyle sağladı."

Ella'nın, tatlı, masum bir çocuğun, sapkın bir yetişkin tarafından istismar edildiğini hayal ederken, göğsümde sakin bir fırtına kopmaya başladı.

Gölgelerde gizlenen, en savunmasızları avlayan bir canavar ve pedofil. Böylesine tarif edilemez bir ahlaksızlık düşüncesi kanımı kaynattı.

"Ya biri Verity'ye zarar verirse? Ne yapardın?" Sesi yumuşaktı. "Yaptığım şeyin çocuklarımızı korumak için olduğunu biliyorum. John daha fazla çocuğa zarar vermeye devam edecekti. Artık onun bu şekilde davranmasına izin veremezdim. Bu, bana bakışını değiştirirse özür dilerim." Saçlarını kulağının arkasına attı. "Dürüst olmak gerekirse, bu, Ölümü anlamamın nedenlerinden biri. Seni anlamamın nedenlerinden biri. Dünyayı bir pedofilden daha kurtardım ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Doğru ile yanlış arasındaki bir savaş beni tüketti, ama içimdeki koruyucu baba ve koca da aynı şeyi yapardı. Lanet olsun, Xavier'in karıma yaptıkları için Ölüm'ün ona işkence etmesini istedim. Duygularım bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, Ella'mın bir canı acımasızca sonlandırdığı düşüncesiyle boğuşuyordum.

Dilimde dolanan soru beni korkutuyordu, ama bilmem gerekiyordu. Ella'nın benden daha çok Death'e mi benzediğini bilmem gerekiyordu.

"Onu öldürmek hoşuna gitti mi?"

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdü. "Evet, bu beni Ölüm'e daha da yaklaştırdı. Eğer senin anne babanın ölümünden sorumlu olan adamı bulursak, onun hayatını aldığı anda ben de onun yanında olacağıma söz verdi."

Aramızdaki boşluğu kalın bir sessizlik doldurdu. Elimi saçlarımın arasına soktum, beni pençesinden kurtarmayı reddeden korkunç gerçeğe boğuşuyordum.

"Sebastian, beni korkutuyorsun . Lütfen, bir şey söyle. Herhangi bir şey."

Onun güzel yüzünü inceledim, Ella'yı hiç tanımadığım düşüncesi midemi bulandırıyor. O kimdi? Karım ve çocuklarımın annesi birdenbire bana yabancı olmuştu, ama ona değil. Kalbim göğsümde çarpıyor, kafam onun sesi ve düşüncelerimle uğulduyor, nefesimi kesiyordu. Birkaç saniye sonra, sonunda konuşabildim.

"Sana ne yaptım ben?"

32
ÖLÜM

"Gölgeler, kurtuluştan daha tatlı sırlar fısıldayarak, kuzulara kaybolmanın bulunmanın ilk adımı olduğunu öğrettiler." ~

Anonim

Ay ışığı çatı katındaki yatak odasına süzülerek, küçük kuzumun etrafına melek gibi bir parıltı yayıyordu. Sebastian'a John Bordeaux'dan bahsettikten sonra, Ella ağlayarak uykuya dalmıştı. Sebastian'ın şoku belliydi, ama Ella'yı üzdüğü için ona yumruk atmak istedim. Ona, bir adam avına çıkmak üzere olduğumu ve hoşuna gitse de gitmese de bu yolculuğa onun da katılacağını hatırlatmak zorunda kaldım. Kızgınlık, hissettiklerimi ifade etmek için doğru kelime bile değildi ve artık aklımda sürekli olduğu için bu deneyimi ekstra kanlı hale getireceğime söz verdim.

Ella bütün gece dönüp durmuştu ama sonunda huzursuz bir uykuya dalmıştı. Birkaç saat sonra uyanıp Sebastian'ı arayacaktı ama o şimdilik yoktu. Sürücü koltuğunda oturma sırası bendeydi ve halletmem gereken bazı işler vardı.

Göğsünün inip kalkması dikkatimi çekti ve Sebastian'ın benim küçük kuzumun içinde olduğu düşüncesiyle homurdandım. Seyahatten döndüğümde, ona yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Onu bağlayıp, sikmemi yalvarana kadar amını yalamayı düşünürken, sikim kot pantolonuma baskı yapıyordu. Ya da belki... içimde bir düşünce belirdi, ama işimi halledene kadar beklemesi gerekecekti.

Dope ve Kip'e ulaştım ve Dope'dan Portland'a uçup Ella, Cami ve çocuklarla kalmasını istedim. Ben ise Kuzey Kaliforniya'da terk edilmiş bir binada tutulan Xavier ve arkadaşıyla ilgilenecektim. Ella'nın alnına bir öpücük kondurdum, odadan ve çatı katından sessizce çıktım.

girişin kilitli ve sıkıca kapalı olduğundan emin oldum.

Binadan çıktıktan sonra, Portland'ın gece hayatının sesleri canlanmaya başladı. Ella'yı bırakmak konusunda tereddüt etmişim, ama o binanın en üst katında güvendedi. Onaylanmamış hiç kimsenin asansöre bile ulaşması mümkün değildi. Güvenlik şefi ile kısa bir sohbet ettikten sonra, karım ve çocuklarımın iyi korunması için ona bir tazminat ödeyeceğime söz verdim. Mike iyi bir adamdı ve yıllar boyunca bazı faaliyetlerime göz yummuştu, bu yüzden ona güvenebileceğime emindim.

Bir limuzin kaldırıma yanaştı, kapı açıldı ve uzun bir kot pantolonlu bacak ortaya çıktı.

"Geldim," dedi Dope, sırt çantasını ve dizüstü bilgisayarını toplayarak. Bana kahverengi bir kağıt torba uzattı. "Yakıcılar."

"İyi. Sen gelene kadar ayrılmak istemedim. Ayrıca, bu sefer uçağı kullanacağım." Çantamın fermuarını açtım ve telefonları içine koydum.

"Olur. Sen indikten sonra uçuş planını silip sileceğim. Kip seni bekliyor." Omzundaki sırt çantasını düzeltti. "Senin seyahatin için de her şey hazır. Kip vardığında sana her şeyi anlatır."

Ona çeneyle selam verdim. "Seninle iletişime geçeceğim. Umarım bazı cevaplar bulmuş olurum."

Dope omzuma vurdu. "Görüşürüz."

Limuzinin arka koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım.

"Havaalanına," diye şoföre talimat verdim. Vücuduma bağladığım silahları zihnimde tek tek kontrol ederken avuçlarım kaşınıyordu ve güvenlik kontrolünden geçmek zorunda kalmadığım için kendi uçağım olduğu için minnettardım. Xavier ve patronunun kim olduğunu ve ne istediklerini öğrenmeye hazırdım.

Limuzin kaldırımdan ayrılıp Portland havaalanına doğru yola çıkarken, "Oyun zamanı, orospu çocukları," diye mırıldandım.

UÇUŞ, Kaliforniya'ya bir saatten biraz fazla sürdü, sonra bir araba kiraladım ve şehirden çıkar çıkmaz plakaları değiştirdim. İhtiyacım kalmadığında geri verebilirdim, ama onlar da arabayı kiralayan Scott Harrison'ı arıyor olacaktı, beni değil.

Arabayla gidip terk edilmiş binaya yürüyerek ulaştıktan sonra, güneş doğarken nihayet vardım. Kip'e orada olduğumu haber vermek için ocaklardan birini kullandım. Binaya girerken onu korkutup vurulmak istemiyordum.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve içeri girdim, yine kapıyı iyice kilitledikten sonra, eski, çizik bir masada ayakkabılarını masanın üzerine koymuş oturan Kip'in yanına gittim.

"Rahat mısın?" Kaşlarımı çattım.

Ayaklarını kirli karo zemine koyarken sıırttı. "Cehenneme hoş geldin." Kip güldü. "Buralar oldukça sıkıcı. Ara sıra mahkumları dürterek hala nefes alıp almadıklarını kontrol ediyorum, ama seni beklemekten başka yapacak pek bir şey yok."

Çantamı masanın üzerine koydum. "Yeni arkadaşlarım nasıl?"

Kip sıırttı. "Hazır ve bekliyorum." Sandalyeden kalktı ve ben de onu odadan çıkıp koridora kadar takip ettim. İlk kapıyı işaret etti. "Bir numaranın arkasında ilk kurbanımız John var. Bir şekilde hala hayatta, ama gözlerini oyduğun için enfeksiyon kapmış olabileceğini ve bu yüzden yakında öleceğini düşünüyorum. Bilinci gelip gidiyor, bu da ondan bilgi alabilmen için yararlı olabilir."

Koridorda yürüdü, sonra başka bir kapının önünde yavaşladı. "Ve büyük ödül, tamamen bilinçli olan ama kırık diz kapakları nedeniyle bir daha asla yürüyemeyecek olan iyi dostumuz Xavier. Bana biraz ukala davrandı, ben de ona hızlı bir tekme attım ve diz kapaklarını biraz daha kırdım." Kip'in koyu kaşları kalktı. "Acı çektirmek bana bu kadar zevk veriyor olması ne yazık... ya da değil mi?"

Kötü niyetli kahkaham salonda yankılandı. "Bir numara ile başlayalım, çünkü o orospu çocuğu hayatta kalmak için zar zor direniyor." John'un pis odasına geri döndüm ve kapıyı açtım. İdrar ve dışkı kokusu duyularımı saldırdı ve John'un acınası durumuna gülümsemeden edemedim. Yaralı bir hayvan gibi köşede korkmuş bir şekilde duruyordu.

Siyah düğmeli gömleğimin kollarını sıvadım, zavallı varlığını sona erdirmeden önce avımla oynamaya hazırdım. Ona yaklaşırken botlarım zemini sıyırdı, küçük kuzumun kırılmış ve yolun ortasında yatarkenki görüntüsü zihnime geri dönüp öfkemi körükledi.

"Kim... kim o?" Sesi titriyordu, geniş, dehşete kapılmış göz çukurlarıyla bana bakıyordu... ya da onlardan geriye kalanlarla.

"Yine karşılaştık, John." Dudaklarım acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı, onun korkusundan zevk alıyordum.

Sesimi duyunca şiddetli bir şekilde titremeye başladı, bu da sadist zevkimi daha da artırdı. Ayağına hızlı bir tekme atarak onu alay ettim, "Sana iyi haberlerim var."

Önüne diz çöküp, acımasızca yok etmeden önce ona bir umut ışığı verdim. "Patronunun kim olduğunu ve Ella'yı neden kaçırdıklarını söylersen, sefil varlığını çabucak sona erdireceğim. Kendi ölümünü seçebilmenin bir onuru yok mu?"

"Ya söylemezsem?" Alnında ter damlaları belirirken sesi çatladı.

"O zaman son nefesini verene kadar merhamet dileneceğin yavaş ve acı verici bir ölüme hazırlan. Sana sunabileceğim tek seçenek bu."

"Sanki sana inanabilirmişim gibi," diye sızlandı John.

"Alınmışım. Ben kesinlikle sözünün eri bir adamım ve seni öldüreceğim dediğimde, hiç şüpheden olmasın, seni kesinlikle öldüreceğim."

John, önümdeki yere tükürürken yüzünü tiksinti ile buruşturdu. "O zaman sırrımı mezara götüreceğim. Bir erkeğin nasıl öleceğini seçmesi bir onur meselesidir." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve senin küçük kıcının kaçırılmasıyla ilgili ağzımı sıkı tutarak öleceğim." Sanki sözleri dünyadaki en komik şeymiş gibi kıkırdadı.

Onun kahkahası içimde ilkel bir öfke uyandırdı. Boğazımdan vahşi bir hırıltı çıktı. "Bir daha onun hakkında böyle konuşma." Ayağa kalktım ve sorunlu kişilerle başa çıkmak için en sevdiğim araçlardan birine doğru yürüdüm. Her duruma hazırlıklı olan Kip, onun elimin altında olmasını sağlamıştı.

Küçük ama etkili aleti elime aldım ve sapını okşayarak, cildime değen soğuk metalin tadını çıkardım. "Taraklama veya taraklama işini bilir misin, John?" diye alçak sesle sordum.

"Kulüpte kartlanmak gibi mi?" diye cevapladı, zayıf bir mizah girişimiyle korkusunu gizlemeye çalışarak.

Acımasız bir kahkaha attım. "Keşke o kadar basit olsaydı. Bu, yün hazırlamak için kullanılan demir dişlerin insan eti üzerinde kullanıldığı eski bir işkence yöntemidir."

Sözlerim etkisini gösterirken John'un gırtlığı çılgınca inip kalkıyordu, alnından ter damlıyordu. Onun dehşetinden zevk alırken, yüzümde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Bu benim en etkili işkence yöntemlerimden biri," diye tısladım, boğazından yakalayıp ayağa kaldırdım. "Ve sen bunu ilk elden deneyimleyeceksin." Keskin tarağı koluna doğru sürükledim, deriyi ve kasları kesip kemiği ortaya çıkardım. Yaradan kan fışkırdı ve zemini korkunç bir manzaraya dönüştürdü.

John'un çığlıkları, onun acısını zevkle izlerken elimi daha sıkı sıkarak bastırdım. "Patronun kim?" diye sordum, sesim soğuk ve duygusuzdu.

John nefes nefese kalırken yanakları kızardı. "Söyleyeceğim!" diye yalvardı.

"Konuş," dedim, elimi daha da sıkılaştırarak.

"Ona Pied Piper diyorlar," diye hıçkırdı John. "O, bir sürü takipçisi olan kötü şöhretli bir katil. Ella'yı istemiyor... seni istiyor. Sen ve o birbirinize bağlısınız."

Bu itiraf karşısında hem korku hem de heyecanla kalbim hızla çarpmaya başladı. Pied Piper başından beri peşimdeydi. Ve şimdi, beni rahatsız eden canavarın adını nihayet öğrenmiştim.

Gözlerimi onun grotesk göz çukurlarına diktim. "Madem bu kadar kötü şöhretli, neden daha önce adını duymadım?"

"Kendini iyi gizliyor ve sadece takipçisi olarak seçtiği kişilere kendini gösteriyor."

"O bir tarikat lideri," diye sormadan cümle kurdum.

"Seni mutlu edecek ne varsa öyle adlandır."

"Xavier'ı bulduğumda, Ella'yı annemle babamın öldürüldüğü evin bir kopyasında tutuyordu. Onlara neden bu kadar takıntılı?"

John sırtıttı. "Gerçekten bu kadar aptal mısınız?"

"Kan kaybı muhakeme yeteneğini köreltiyor olmalı," diye soğuk bir şekilde karşılık verdim ve demir tarakları yüzünün yan tarafına sertçe bastırdım.

Gözleri hala yerinde olsaydı, metali görünce gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Açık sözlülüğüm için özür dilerim, ama oyun oynayacak havamda değilim," diye homurdandım ve düşünümü kanıtlamak için tarakları yavaşça yanağına doğru sürükledim, bu da ondan çığlıklar kopardı. "Özür dilerim!" diye bağırdı, benim tutuşum altında titreyerek.

"Ben istememiştim!"

Ama özür dilemek için çok geçti. İçimi kaplayan acı ve öfke, merhamet ve affetme duygularını tamamen yok etmişti.

"O senin adamın. Seni yetim bırakan katil. Ama muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Yeterince hatırlıyorum," diye bağırdım.

"Ama hemen sonrasında olanları hatırlamıyorsun. Sadece arkadaşının seni mutfağın köşesinde kıvrılmış halde bulunduğunu hatırlıyorsun." Kuru dudaklarını yaladı.

"Babamı bıçakladığımı hatırlayıp hatırlamadığımı soruyorsan, belli belirsiz hatırlıyorum. Rüya mıydı, gerçek miydi emin değildim."

"Gerçek. Pied Piper seninle birkaç saat geçirdi. Bana her şeyi anlattı."

O geceye ait herhangi bir anıyı hatırlamaya çalışarak bir süre durdum. Ama hiçbir şey gelmedi aklıma. Şiddet sahneleri ya da yardım çığlıkları yoktu. Sadece hafızamda kocaman bir kara delik vardı.

Şimdi müdahale etmek için iyi bir fırsat, Sebastian. Ama o pislik ortalıkta yoktu. Muhtemelen saklanıyor ve benim küçük kuzuma yaptıklarından dolayı kendine acıyordu.

"Pied Piper'ı nerede bulabilirim?"

John başını salladı. "Zamanı geldiğinde o seni bulur. Yakında olacağına emin olabilirsin."

Kötü niyetli bir gülümsemeyle "Mary, Mary, Quite Contrary" şarkısını söylemeye başladım.

"Senin neyin var lan? Şimdi de çocuk şarkısı mı söylüyorsun?" John, inanamayan bir ses tonuyla sordu.

"Bahçen nasıl büyüyor?" diye şarkı söyledim. "Şanslısın, onun bahçesini gübrelemeye yardım edeceksin." Şakama güldüm ve sonra bileğimi hızlıca hareket ettirerek yüzünün yan tarafındaki eti ve kasları sıyırdım.

"Bilgi için teşekkürler, orospu çocuğu. Bu Ella için." Aleti boğazına soktum ve o son kez çığlık atarken gırtlığını kopardım.

Bir zamanlar temiz olan gömleğim kanla kaplandı ve derime kadar ıslandı.

33
ÖLÜM

"Meşalelerle tepeleri aradılar, karanlığın kuzularına boşluğu sevmeyi öğrettiğini bilmeden." ~ Anonim

Odadaki yarım saatim geçmişti, zihnim ruhumun karanlık ahlaksızlığına dalmıştı.

John'un cesedinin altındaki kırmızı kan gölünde parmaklarımı gezdirirken, kanın metalik kokusu ciğerlerimi doldurdu. Metodik bir hassasiyetle, onun kanıyla beton duvara yazmaya başladım:

ONLARI İSTİRAZ ETTİRECEĞİM YOLLARI SAYIYORUM

Elim titriyordu, korkudan değil, onların acılarını hayal etmenin saf coşkusundan. Altına şunu ekledim:

ONUN DÖKTÜĞÜ HER GÖZYAŞI İÇİN

Kan, duvar boyunca korkunç gözyaşları gibi damlıyordu. Kip kapı eşiğinden izliyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Beni daha önce de böyle görmüştü.

"Kayboluyorsun," dedi sessizce. "Sebastian yüzeye çıkmak için mücadele ediyor."

"Bırak denesin." Parmaklarımı daha fazla kana batırdım. "Sebastian bunu görmeli. Birisi bizim olanı aldığında neler yapabileceğimizi anlamalı."

Zihnimin en karanlık köşelerinde yaşayan kadim şeylerin sözlerinin altına semboller çizmeye başladım. İşkence ve intikamdan bahseden desenler.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu Kip, sesi dikkatlice tarafsızdı.

Ona döndüm, John'un kanıyla kaplı halimin nasıl görüldüğünün farkındaydım, gözlerim zar zor kontrol edebildiğim şiddetle çılgınca bakıyordu. "Endişeli mi? Hayır. Ama endişeli olmalılar. Ona dokunan, ona korku yaşatan herkes..." Kanlı parmaklarımı yüzümde gezdirerek kendime iz bıraktım.

"O izlerken onları parça parça keseceğim. Ve bunun için bana minnettar olacak."

"Tanrım," diye mırıldandı Kip.

"Hayır." Gölümsedim, bunun nazik bir ifade olmadığını bilerek. "Sadece Ölüm. Ve onlara neden bu ismi korkmaları gerektiğini tam olarak göstereceğim."

Avuç içimi duvara bastırarak, mükemmel bir kanlı el izi bıraktım. "Bu ona verdiğim söz. Kraliemi hapsedmeye cüret edenlerin kanıyla yazılmış."

Sebastian'ın dehşetini zihnimin derinliklerinde hissedebiliyordum, bu çılgınlığı durdurmak için çaresizce çabalıyordu. Ama anlaması gerekiyordu, biz buyduk. Bu güzel şiddet bizim gerçek doğamızdı.

Kip'ten çok kendime fısıldayarak, "Onların cesetlerini onun ayaklarının dibine sunular gibi yatıracağım. Onların kanıyla onun tenini boyayacağım. Dökülen her damlanın onun için olduğunu ona göstereceğim" dedim.

John'un cesedine döndüm, diğerlerini bulduğumuzda onu nasıl sergileyeceğimi şimdiden planlıyordum. Bu ona vereceğim hediye olacaktı. Ona bağlılığımın derinliğini anlamasını sağlayacak bir intikam tablosu.

"Sence bu onu güvende hissettirecek mi?" diye sordu Kip.

"Güvende mi?" Güldüm, sesim duvarlarda yankılandı. "Hayır. Bu onu güçlü hissettirecek. Onun için ne yapmaya hazır olduğumu gördüğünde..." Kanlı parmaklarımı dudaklarımın üzerinde gezdirdim, bakır tadı aldım. "Sonunda kendi karanlığını tamamen kucaklayacak."

Kip dudaklarını büzdü. "Xavier'i kontrol etmeliyim, o pislik kaçmanın bir yolunu bulmamış mı diye bakacağım. Sonra sana gelirim."

O ayrılırken ona homurdandım, sonra Ella'nın görüntüleri zihnimi doldururken kapıyı kapattım. John'un ölümünün keyfini çıkarırken, dizlerinin üzerine çöküp bana tapınan görüntüsüyle sikim sertleşti. Eli sikimi kavrayıp, sıcak ağızıyla sikimin üzerinde yukarı aşağı hareket ederken beni okşuyordu. Gözlerimi kısaca kapattım ve kot pantolonumun fermuarını açtım, cildim John'un kanıyla yapış yapıştı. Titreyen aletimi serbest bıraktım ve küçük kuzumu, yeşil gözlü bakışları saygıyla dolu olarak hayal ederken okşadım. Kendimi okşamaya devam ederken,

Kanla ıslanmış bir şekilde, Ella'nın yanımdaki yatağa tırmandığını hayal ettim. Üzerime çömelir, vücudu terden parlar, yüzünde aç ve arzu dolu bir ifade olurdu. Öne eğilir, göğüsleri göğsüme sürtünür ve dudakları benimkilerle çaresiz bir öpücükte buluşurdu. Elleri kalçalarımı sıkıca kavrayacak, beni kendine doğru çekecek ve benim penisini ıslak amının girişine yerleştirecekti. Inleyerek, yavaşça üzerime çökecek, beni onu gerdiğimi ve tamamen doldurduğumu hissedecekti.

Birbirimize karşı hareket ederken, vücudumuz ter ve kanla kaplıyken, onun yumuşak iç çekişlerini neredeyse duyabiliyordum. Beni sertçe beceriyordu, kalçaları yukarı aşağı hareket ediyordu, birbirimizin zevkine kendimizi kaptırırken benim penisim onun içine girip çıkıyordu. Ella'nın ıslaklığının beni sardığı düşüncesi, tüm varlığımı ecstasy dalgalarıyla sardı.

Zirveye yaklaşırken, Ella'nın parmaklarının etime gömüldüğünü, daha hızlı, daha sert olmamı istediğini hayal ettim. Orgazmının zirvesine ulaştığında, arzuyla boğuklaşan sesiyle benim adımı haykırırdı. Son bir hamle ile, onun içinde nabız gibi atar, o benim altımda titrerken, vücudu zevkten titrerken onu sıcak spermimle doldururdum.

Hayallerimin yoğunluğundan hala nefes nefeseydim, Ella'nın yüzünü zihnimde net bir şekilde görebiliyordum, terden parıldayan, sert öpücüklerimizden şişmiş dudakları, bana bakarken gözleri memnuniyetle dolu.

Oda tekrar netleşirken kafatasımda keskin bir acı hissettim. Ellerime baktığımda ellerim titriyordu, John'un kanıyla kaplıydılar. Metalik koku burnumu doldurdu, sarhoş edici ve tanıdık bir kokuydu. Sebastian öne doğru itmeye çalışırken ben kot pantolonuma saklandım.

Dur. Biz böyle değiliz.

"Kapa çeneni," diye Sebastian'ın zihnimdeki sesine homurdandım. Kanlı parmaklarımı duvara sürterek onu kırmızıya boyadım. "Biz tam da buyuz."

Her şeyi mahvedeceksin; ailemizi, hayatımızı. Bu çılgınlığı durdur.

Gülerek, sesim beton duvarlardan yankılandı. "Delilik mi? Bu açıklıktır." Duvara damlayan harflerle yazdım: ÖLÜM GELİR

HEPSİ İÇİN

Sebastian kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken kafatasımda keskin bir acı hissettim. Sendeledim ve kanla lekelenmiş duvara tutunarak dengemi sağladım.

Ella'yı düşün. Bunun ona ne yapacağını düşün.

"Onu düşünüyorum!" diye bağırdım ve yumruğumu duvara vurdum. "Her damla kan onun için. Her çılgılık onun korkusunun intikamı."

Bu intikam değil. Bu senin kontrolünü kaybetmen.

Alnımı soğuk betona bastırdım ve kanlı bir iz bıraktım. "Anlamıyorsun. Hiçbir zaman anlamadın. Biz buyuz. Her zaman böyleydik. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, o kadar güçlü oluruz."

Bizi yok etmene izin vermeyeceğim.

Sebastian daha sert bastırdıkça acı daha da şiddetlendi. Başımı tutup saçlarımı kavradım. "Beni durduramazsın. Sen zayıfsın. Hep öyle oldun."

Ve sen bir canavarsın.

"Evet," diye fısıldadım, yüzümde bir gülümseme belirdi. "Onlar benim öyle olmamı istiyorlar." Parmaklarımı daha fazla kana batırdım ve yazmaya devam ettim: KRALİÇEMİZİ ALDILAR. BUNUN BEDELİNİ KANLA ÖDEYECEKLER

Lütfen, Sebastian'ın sesi çaresizce yükseldi. Başka yollar da var.

"Hayır." Kanlı parmaklarımı yanaklarımdan aşağı sürdüm. "Tek yol bu. Anladıkları tek dil bu." Yavaşça dönerek, yaptığım işi hayranlıkla seyrettim — duvarlar, şiddetle dolu kırmızı vaatlerle kaplıydı. "Ella bunu gördüğünde anlayacak. İçindeki güzelliği görecek."

Onu korkutacaksın.

"Hayır, korkutmayacağım. Onu benim tanıdığım gibi tanı mıyorsun. Ona güç vereceğim." Avucumu duvara dayadım, dengemi sağlamak için. "Onda da aynı karanlık var. Sadece onu kucaklamak için izin gerekiyor."

Sebastian kontrolü ele geçirmek için son bir hamle yaptığında başımdaki ağrı kör edici hale geldi. Dizlerimin üzerine çöktüm, kan giysilerimi ıslattı.

"Kazanamazsın," dişlerimi sıkarak hırıldadım. "Beni tekrar kafese kapatmana izin vermeyeceğim. Hepsi benim

küçük kuzuma yaptıklarının bedelini ödeyene kadar

O zaman ikimiz de her şeyi kaybedeceğiz.

"Hayır." Sebastian'ın etkisine karşı koyarak kendimi ayağa kaldırdım. "Her zaman olmamız gereken şey olacağız. Ve Ella bizi bunun için sevecek."

Sebastian'ın dehşetini hissedebiliyordum, kanla son bir mesaj ekledim:

KRALİÇEM İÇİN — ÇIĞLIKLARIN SENFONİSİ

"Gördün mü?" diye Sebastian'a fısıldadım. "Bu gerçek aşk. Bu bağlılık. Biz aslında buyuz."

Sessizliği yeterli bir cevaptı. Hâlâ oradaydı, dehşet içinde izliyordu, ama olmaları durdurmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tam da olması gerektiği gibi.

Kanla kaplı ve sırtarak yaptığım işi hayranlıkla izlemek için geri adım attım. Sebastian gerçek doğamızı saklasın. Ella için dünyayı kırmızıya boyayacaktım ve o da sonunda bizi olduğumuz gibi görecekti: birbirine mükemmel uyumlu, güzel canavarlar.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sabırsızlıkla ayaklarımla oturma odasının parke zeminine vurmaya başladım. "Tekrar soruyorum, Dope. Ölüm nerede?"

Flanel gömleğinin cebindeki sarılmış esrarlı sigarayı çıkardı ve ağzına attı.

Ona keskin bir bakış attım. "Çocuklarımla yanında olmaz." "Evet, anladım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

Birkaç hızlı adımla önüne geçtim ve çıkışını engelledim. "O kadar hızlı olma. Uslu durup kocamı nerede olduğunu söylersen, balkonda esrarını içebilirsin."

"Ella, sana söyleyemem. Bu seni tehlikeye atar."

Ellerimi belime koydum ve ona öfkeyle baktım. "Şu anda tehlikedesin, o yüzden konuşsan iyi olur, lanet olsun."

"Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım. Onun peşine düşmeyeceğine söz verirsen, sana onun yerini söylerim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni kaçıran adam onda mı?" Dope gözlerini benden kaçırdı. Bingo.

"Kim o, Dope? Bilmeye hakkım var. Cehennemi yaşadım." Yalan söylemiyordum, ama biraz suçluluk duygusunun da lehime çalışacağını umuyordum.

"Bunun arkasında kimin olduğunu bilmiyoruz, ama Death, seni kaçırdıklarında evine gelen adamı yakaladı. O, şey... kafasında gözleri kalmış olabilir de, kalmamış da olabilir."

"Oh, lanet olsun." Kahkaha attım, sonra ağzımı elimle kapattım, odalarında uyuyan Verity ve Alaric'i uyandırmamayı umarak. "O orospu çocuğuna hak ettiği cezayı verdiler."

"Sanırım... kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa..." Dope aniden sustu. "Onun peşine düşmeyeceğine dair bana söz vermedin. Zaten çok fazla konuştum."

Vicdanım ve kalbim kontrolü ele geçirmek için savaşıırken, içimde şiddetli bir mücadele başladı ve beni parçaladı. Bir yanımda intikam almayı arzuluyor ve beni esir alan adamlara karşı Ölüm ile güçlerini birleştirmeyi istiyordu. Ama diğer yanımda, çocuklarımda korunması için içgüdüsel bir dürtü, damarlarımdan öfkeli bir cehennem gibi akıyordu. Onları terk edersem ve Ölüm ile bana bir şey olursa, değerli bebeklerim onlara rehberlik edecek ebeveynleri olmadan kalacaklardı.

Alt dudağımı ısırarak cevabımı düşündüm, ama cevabın ne olacağını zaten biliyordum.

"Söz veriyorum. Onun peşine düşmeyeceğim. Ne yaparsa yapsın bırakacağım." Verdiğim söz yüzünden göğsüm ağrıyordu.

"Mükemmel. Bence Ölüm sana çoktan söylemiş olmalıydı, ama nedense söylemedi. Bazen onun mantığını anlamıyorum. Sen anlıyor musun?"

Ona sertçe vurma isteğine direndim. Bunun yerine, elinden esrarını aldım ve ikiye kırmakla tehdit ettim.

"Devam et. Ben onu açıp pipoda içerim. Bana ne zararı var ki?"

"Ben işimi bitirdiğimde, içecek hiçbir şeyin kalmayacak." Bunun etkisini bekledim. Xavier'in iyileşip tekrar peşimden geleceğinden ne kadar korktuğumu kimseye söylememiştim. Gerçeği sakladım, yüksek sesle söylemeye çok korkuyordum. Xavier'in intikam alacağı düşüncesi bile beni soğuk terler döktürüyordu. Nasıl bu kadar kör olabilirdik, onun bana sürekli dikkat ettiğini fark edememiş miydik? Kaçtıktan sonra yaralı bir hayvan gibi peşimden geldiği anılar, hafızamda bir anda canlandı.

"Ölüm neden bana bunu söylemedi?" Sorumla birlikte göğsüm, taşmak üzere olan duygularımı kontrol etmek için yetersiz bir çabayla inip kalktı.

"Çünkü seni çağırmadan önce seni bulmanı istemiyordu. Xavier ile baş başa kalmak ve senin güvende olduğundan emin olmak için zamana ihtiyacı vardı."

Gözlerimi kapattım, beni mahveden yükselen paniği susturmaya çalışarak. "Tamam. Bu mantıklı." Dope'a tekrar baktım.

"Ama Xavier'ı tekrar görmem lazım.

Görmem gerek." Dope bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Odadaki kimseyi duymadığından emin olmak için etrafa baktım, ama Cami markete gitmişti ve çocuklar uyuyordu. Dope ve ben yalnızdık. Yine de eğildim ve öğrendiklerimi fısıldadım.

Dope bu haberle geriye doğru sendeledi. "Lanet olsun, sence yalan mı söylüyordu?"

Omuz silktim. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Ölüm onu öldüremez, Ella. Yani henüz öldüremez." Derin bir nefes aldı, yüzünde çaresiz bir ifade vardı.

"Bu yüzden onun nerede olduğunu bilmek istiyorum. Xavier'ı biraz daha hayatta tutmamız gerekip gerekmediğini ona seçme şansı vermek istiyorum. Lütfen, Dope, bana nerede olduklarını söyle."

Ellerini havaya kaldırdı ve geri adım attı. "Ella, o beni öldürecek. Xavier'ı bırakmak çok daha iyi bir seçenek gibi geliyor bana."

Gözlerimi devirdim. "Sana katılıyorum, ama bunun Death'in kararı olması gerekmez mi? Ayrıca, o sana asla zarar vermez. Sen onun ailesisin." Saatile baktım. Dope'a göre Death yaklaşık on iki saattir yoktu. "Zamanımız azalıyor. Ya Xavier'ı çoktan öldürmüştü?"

"Siktir." Oturma odasında volta atmaya başladı, sonra esrarını aldı. "Şu anda buna ihtiyacım var."

"Bana onun nerede olduğunu söyle, bir sonraki çantayı ben alırım."

Dope sinirli bir şekilde içini çekti. "Eğer beni öldürürse, beni yakıp büyükannem ve büyükbabamın yanına gömeceğine söz ver."

"Söz veriyorum. İsteğinin yerine getirilmesini sağlayacağım."

"Kaliforniya'da. Kullanmayı sevdiği terk edilmiş bir bina var.

Orada Xavier ve John'u tutuyor." John

ismini duyunca irkildim.

"John kim?"

"Koyu renk gözlük takan ve senin evine gelen adam."

İnledim ve başımı salladım. "John adında bu kadar korkunç adamlar da neyin nesi?"

"Bilmiyorum. Ama zamanında yetişmek istiyorsan, buradan hemen gitmelisin."

Ona sarıldım ve kucakladım. "Lütfen Cami'ye Sebastian'ı bulmam gerektiğini ve mümkün olduğunca çabuk döneceğimi söyle." O cevap veremeden, yatak odasına koşarak kot pantolon ve kazak giyip eşyalarımı topladım. Bir yanım Kip ve Death'i arayıp yolda olduğumu haber vermek istiyordu, ama bana hayır demelerini istemiyordum. Oraya gidip sonra affetmelerini isteyecektim. Yirmi dakika geçti, sonra tatlı bebeklerime veda öpücüğü verdim ve çok geç olmadan Death'i bulmak için yola çıktım.

Penthouse'un kapısından çıkmak kalbimi parçalamıştı. En son istediğim şey, bebeklerimi tekrar terk etmektir. Hazır değildim. Uçağa binerken bir parçam tekmeliyor ve çığlık atıyordu. Sadece güvenli kozama dönüp yaşadığım acı verici kabusu unutmak istiyordum. Ama ilerlemem gerekiyordu. Xavier'e ya da başka birine bağımlı olarak yaşamayı reddediyordum.

Havaalanına indikten ve diğer araçlarla uyumlu olacak siyah bir araba kiraladıktan sonra, Dope'un talimatlarını izleyerek terk edilmiş depoya doğru yola çıktım ve sık sık arkamda kimse olup olmadığını kontrol ettim. Sonunda, Death ve Kip'in olması gereken binaya ulaştım. İçeri girdiğimde bana saldırmamaları için ikisine de orada olduğumu belirten bir mesaj attım. Xavier ile bir kez daha yüzleşmek üzere olduğumu fark edince nefesim kesildi. Göğsümde karmaşık duygular çiçek açtı: korku, dehşet ve daha önce hiç yaşamadığım bir öfke.

Kapı açıldı ve Kip beni karşılamak için dışarı çıktı.

"Beklenmedik bir sürpriz oldun, ama burada olduğuna sevindim." Dışarıya bakındı ve sonra kapıyı benim için açık tuttu. "Adımlarına dikkat et. Burası eskiden eski bir değirmenmiş ve hala etrafta çivi ve başka şeyler var."

"Dikkat ederim. Sizler burada olduğumu öğrendiğinizde böyle bir tepki alacağımı düşünmemiştim, ama Ölüm ile konuşmam gerekiyor. Lütfen

Xavier'in hala hayatta olduğunu söyle."

Kip kaşlarını çatdı. "Sana yaptıklarından sonra Xavier için mi endişeleniyorsun?" Kolunu omuzlarıma doladı.

"Evet ve hayır. Ölümle konuşmam lazım."

Kip, terk edilmiş binada beni gezdirirken, gıcırdayan döşeme tahtalarında adımları yankılanıyordu. Havada kötü bir his vardı ve beklentiyle kalbim hızla atıyordu.

"Bunun için beklemen gerekecek." Sesi nazikti. "Halletmemiz gereken çok daha büyük bir sorun var. Bu yüzden seni gördüğüme sevindim."

Bir odanın girişine vardığımızda, içimi bir korku dalgası kapladı. Kip'in gizemli sözleri, midemi kemiren tedirginliği daha da artırdı.

"Kip, anlamıyorum," diye seslendim ona uzaklaşırken. "Kapıyı aç, Ella," diye cevapladı.

Titreyerek, yavaşça kapıyı ittim ve önümde beni bekleyenlere kendimi hazırladım.

Önümdeki korkunç manzarayı görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her zaman güçlü ve nazik olarak tanıdığım adam, şimdi soğuk beton zeminde kanlar içinde yatıyordu. Görünmez bir düşmandan kendini korumak için boşuna bir çabayla kollarını başının etrafına dolamıştı.

Boğazıma yükselen kusma hissini görmezden gelerek, ona koştum.

"Sebastian?" diye sordum, önümde kimin olduğunu tam olarak bilmiyordum ama içgüdülerim onun olduğunu söylüyordu.

"Git buradan," diye fısıldadı.

Koluna uzandım ve o da bileğimi yakaladı. Sıkarken eli çok güçlüydü.

"Canımı acıtıyorsun, Sebastian."

"Seni burada istemiyorum. Bunu göremezsin... beni göremezsin."

"Seni bırakmayacağım. Ne olduğunu anlat bana." Onu bu halde yalnız bırakmayı reddettim. Ama yanına oturduğumda, etrafımızı saran kanın miktarı başımı döndürdü. Metalik koku burnumu doldurdu ve kusma isteğiyle mücadele ettim. Daha önce de öldürmüştüm, ama nedense bu seferki sonuç farklıydı.

Hâlâ titreyerek, Sebastian yavaşça oturdu ve bana doğru döndü, elleri kırmızıya boyanmış bilinmeyen bir nesneyi sıkıca tutuyordu. Saçları kanla yapışmış, giysileri ve cildi kanla lekelenmişti.

"Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?" diye sordum, sesimde çaresizlik vardı. Cevabı zaten bildiğimden emindim, ama bunu ondan duymam gerekiyordu.

Gözlerime bakamadan fısıldadı, "Ben yaptım." Utançla başını eğdi.

Onun çektiği acıya tüm varlığımla ağıladım, ama onun için güçlü kalmak zorundaydım. "Hatırladıklarını anlat bana." Elini tutup kendi elimde tuttum.

Bana bakarken yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Şu anda bana nasıl dokunabiliyorsun? Ben bir canavarım. Bir adamı acımasızca öldürdüm, ama sen yine de benimle oturuyorsun."

Gözlerimden yaşlar akmasın diye dudaklarımı sıktım. "Arkanızdaki ceset... beni kaçıran adamlardan biriydi. Ölüm onunla ilgileniyordu ve sanırım sonunda siz ortaya çıktınız."

İğrenme ifadesini bozdu. "Onun... onu öldürmemiz korkunçtu. Bunu yapamam." Ayağa kalktı ve geriye doğru sendeledi. Dengesi bozulmadan önce atladım ve ona uzandım.

"Neyi yapamıyorsun, bebeğim?"

Kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirdi. "Senin ihtiyacın olan adam olmayı."

Kafamı salladım. "Sen benim ihtiyacım olan adamsın. Beni ne pahasına olursa olsun koruyorsun. Ben de senin için aynısını yapardım."

Bana öfkeyle bakarak hırladı. "Hiçbir erkek, lanet olası bir canavar olduğu halde karısından kendisini koruması istemez."

Endişe ve onun ne yapabileceğine dair korkuyla titrek bir sesle, temkinli bir adım attım. "Sen şoktansın. Ölümün gerçek gücünü hiç görmedin. Korkunç, yürek parçalayıcı bir güç, ama o sadece toplumun pisliklerini ortadan kaldırıyor. Bana John'dan bahsetseydi, ben de katılmak için yalvarırdım. Bana yaptıklarının bedelini ona ödettirme fırsatını zevkle değerlendirirdim." Yumruklarım o kadar sıkı sıkılmıştı ki, tırnaklarım avuç içlerimin derisini delip kanattı. Çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "Evet" dediğimde kim olduğunu tam olarak biliyordum. Bu..." Yerdeki parçalanmış cesedi ve duvardaki yazıları işaret ettim. "Bunların hepsi anlaşılanın bir parçasıydı. Stephen beni öldürmeye çalıştığı için mutfağında onu öldürdün. Sonra da bana aşkının bir göstergesi olarak onun kalbini sundun."

Sebastian dehşete kapılmış bir ifadeyle bana baktı. "Bundan sonra nasıl beni seçebilirsin?"

"Çünkü seni seviyorum. İkinizi de seviyorum. Artık sen ve Ölüm birbirinizin farkındasınız, bu da senin için durumu daha zor hale getiriyor. Geri kalanımız senin kim olduğuna çoktan alıştı. Kip, Ryan ve Dope... Biz seçimlerimizi yaptık. Eğer mecbur kalsaydım, yine seni seçerdim

Bunu söylerken içimi bir korku kapladı. "Ama şu anda sorun bu değilmiş gibi hissediyorum."

Sebastian, kulakları sağır eden bir çığlık atarak saçlarını tuttu ve çekti, acısı dalgalar halinde dışarı dökülüyordu. Ruhum milyonlarca parçaya bölündü, onun acısıyla birlikte yere kanlar içinde yığıldı. Onun ıstırabını hafifletmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu. Tek yapabileceğim, onun yanında durmak ve tüm bu süreç boyunca onu sevmekti.

Ona yaklaşırken kulaklarımda kalp atışlarım hızlanıyordu, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Bastıramadığım bir çaresizlikle kendimi kollarına attım ve bir can simidi gibi ona sarıldım. Vücudu başka bir adamın kanıyla kaplıydı ama umurumda değildi. O bana karşı direnip, beni morartacak kadar sert bir şekilde itse de, ben onu bırakmayı reddettim. O anda, tek önemli olan ona onu ne kadar çok sevdiğimi ve benimle birlikte ne kadar güvende olduğunu göstermekti.

"Sen benim kalbimsin, bebeğim. Başka kimseyi sevmedim. Hep sen oldun."

Yavaşça kollarını bana doladı, dizleri bükülürken sessiz bir hıçkırık kaçtı ve birbirimize sarılarak yere çöktük.

Kalbi benimkine düzensiz bir şekilde çarpıyordu, içimde kasıp kavuran kaosla uyumluydu. Nasıl bu hale geldik, kan ve gözyaşlarıyla kaplı, sanki hayatımız buna bağılıymış gibi birbirimize sarılıp?

Derinlerde, acı ve ihanetin katmanlarının altında, sönmeyi reddeden bir umut ışığı vardı. Belki, sadece belki, bizi tamamen yok etmekle tehdit eden karanlığın içinden bir çıkış yolu bulabilirdik.

Ufukta şafak söküp zemine uzun gölgeler düşerken, sonunda başını kaldırdı ve ruhumu yakacak kadar yoğun bir bakışla gözlerime baktı. O çığ savunmasızlık anında, duvarlarının yıkıldığını gördüm ve çok uzun süre çok fazla şey katlanmış bir adamın parçalanmış parçaları ortaya çıktı.

O loş odada birbirimize sarıldığımızda, gerçekliğimizin sınırlarının bozulduğunu hissettim. Doğru ile yanlış, sevgi ile korku arasındaki çizgi bulanıklaştı, ta ki geriye sadece biz kalana kadar — birbirinde teselli arayan iki kırık ruh.

O anda, aşkımızın bir savaş alanı olduğunu, dünyaya ve kendimize karşı verdiğimiz bir savaş olduğunu anladım. Ve o kucaklaşmada kilitli kaldığımızda, birbirimizin kurtarıcısı mı yoksa birbirimizin laneti mi olduğumuzu merak ettim.

"Bunu tek başıma yapamam," diye fısıldadı, sesi neredeyse bir nefes kadar zayıftı ama söylenmemiş gerçeklerle yankılanıyordu.

Hayran olduğum adama baktım, midem düğümlenmişti. "Ne demek istiyorsun?" Aklımdan akıl almaz düşünceler geçiyordu. Kendini polise teslim mi edecekti? Akıl tedavisi için hastaneye mi yatacaktı? Beni ve çocukları terk mi edecekti?

Bir zamanlar ateş ve kararlılıkla dolu olan gözleri, artık omuzlarımı ağırlaştıran derin bir yorgunluktan başka bir şey ifade etmiyordu. Aramızdaki sessizlik gerginleşmiş, bizi tamamen yutmaya çalışan korku ve şüphelerle ağırlaşmıştı.

"Yani, sana ihtiyacım var. Her şeyde. Karanlıkta, acıda, belirsizlikte. Artık tek başıma yüzleşemem." Yutkundu ve tereddüt etti, sonra devam etti. "Seni terk edecektim. Çocukları terk edecektim. Sana ne yaptığımı öğreniyorum ve ikizlerin Ölüm ile bir bağlantısı var. Onun Ölüm'ü sevdiği düşüncesi beni korkutuyor. Nasıl kalıp sevdiğim her şeyi yok edebilirim?"

Sözleri havada asılı kaldı, ortak geçmişimizin ağırlığı ve önümüzde beliren bilinmeyen gelecekle yüklüydü.

"Ama dünyamdaki tek ışığı terk edecek kadar güçlü değilim. Kendimi tamamen ölüme teslim etmeyeceğim ve senin ve çocuklar için savaşmak zorundayım. Bir erkek olarak zavallı bir bahane olayıp hepinizi onunla yalnız bırakamam."

Onun sözlerinin derinliğini anlamaya çalışırken gözlerim doldu. Kendim de belirsizlik denizinde sürüklenirken, nasıl onun ihtiyaç duyduğu dayanak olabilirdim?

Ama yüzünde cevaplar ararken, tek bulduğum şey, her şeye rağmen ona hep inanan tek kişinin kollarında kurtuluş ve kefareti için çaresiz bir özlemidi.

O anda, içimde yeni bir kararlılık uyandı ve korkularımı ve güvensizliğimi bir kenara itti. Elim uzattım ve titreyen ellerini avuçlarıma içine aldım, parmaklarımızı sessiz bir dayanışma yeminiyle birbirine doladım.

"Bunu birlikte aşacağız," diye fısıldadım, içimde kopan fırtınaya rağmen sesimin sabit kalmasını sağlayarak. "Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız." Ama zihnimin derinliklerinde bir ses bana bu konuşmanın henüz bitmediğini söylüyordu.

SEBASTIAN

Kendimden nefret ediyordum. Zayıf olduğum ve ölümün hayatımı yönetmesine, evliliğimi ve çocuklarımla ilişkiyi mahvetmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum. Yeterince güçlü olsaydım, onlardan uzaklaşır ve onları seven ve koruyan, yalan söylemelerine ve çift hayat yaşamalarına neden olmayan birini bulmalarını sağlardım.

Sıcak duş suyu üzerime dökülüyordu ve kırmızı suyun giderden aşağı akıp gitmesini izledim. Terk edilmiş binanın banyosu berbattı ama iş görüyordu ve saçımdaki adamın kanını ve bağırsaklarını yıkamam gerekiyordu. Ella da bana katılmak istedi ama ben hayır dedim ve önce onun temizlenmesine izin verdim.

Kendine acıyorsun, pislik.

Dişlerimi sıktım ve yumruğumu duş duvarına vurdum. "Lanet olsun, kafamdan çık, Ölüm. Zaten yeterince zarar verdin. Git buradan. Burada hoş karşılanmıyorsun."

Onun kahkahası zihnimde yankılandı ve beni daha da sinirlendirdi.

İradeli olduğun için bir seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? Başlangıçtan beri bu bedeni paylaşıyoruz. Tamamen gelişip ortaya çıkmam için sadece anne babanın öldürülmesi gerekti.

Onun itirafıyla donakaldım, alnımdan gözlerime su akıyordu ama yanmayı neredeyse hiç hissetmedim.

"Başından beri benden haberdar mıydın?" Sabunu aldım ve yüzümü köpürttüm, onun cevap vermesini beklerken.

Hayır. Ella'nın hamile olduğunu öğrendiğimde senden haberdar oldum. Onu siktiğin için seni öldürecektim.

Onun kaba sözlerine irkildim. "O, sikilmekten daha fazlasını hak ediyor, seni orospu çocuğu."

O bundan hoşlanıyor. Onu ormanda kovalayıp, yürüyemeyecek kadar sert bir şekilde becermemi seviyor.

Sözlerini sindirmek zordu. O, kötü muamele görmekten çok, tapılmayı hak ediyordu.

Ama. Seninle de hoşuna gidiyor. Ona dokunma şeklin ve onu mutlu eden şeylere özen göstermen. Homurdandı. *Bunu itiraf etmek beni öldürüyor, ama sanırım ara sıra anlaşmak zorunda kalacağız. Seni sevdiğim için değil, onun için.*

"Onu ilk kez öncelikli tuttuğunu duyuyorum."

Onu her zaman ilk sıraya koyarım. O benim kraliçem. Sadece bunu gösterme şeklim farklı.

Biz kesinlikle gece ve gündüz gibiydik. Bir yanımla onu kabul edebilecek miyim diye merak ediyordu. Benim o yanımla, zifiri karanlığı kabul edebilecek miyim diye. Diğer yanımla ise tüm gücümle bununla savaşmak istiyordu, ama ya bu boşuna olursa?

Şimdi. Lanet olası acıma partisi bitti mi, işimize bakabilir miyiz?

Onu bekleyen başka bir mahkum olduğunu neredeyse unutmuştum. Gözlerimi kapatıp, söyleyeceklerine kendimi hazırladım. Onun birini öldürürken yanında olmak istemiyordum, ama John'un ölümüne tanık olduktan sonra ortadan kaybolabileceğimden emin değildim. Ölümün duyguları ve iğrenç öfkesi o kadar güçlüydü ki, son zamanlarda ortaya çıkmamı tetikledi.

"Aklınızda ne var?"

Devam etmeden önce, aynı fikirde olduğumuzdan emin olmam gerekiyor.

"Ne hakkında?" Yüzümdeki sabunu yıkadım ve vücudumu sabunladım, diğer tarafımla konuşmaya devam ettim.

Ella'yı ve çocuklarımı terk etmeyi mi planlıyorsun?

Ona sertçe sordum. "Görünüşe göre, özel düşüncelerim artık özel değil."

Lanet olası soruyu cevapla. Ona ihtiyacım olduğu ve onsuz bunu yapamayacağım şeklindeki tüm o güzel sözlerin doğru olup olmadığından emin değildim.

Başım eğikti, John'u öldürmenin ve bunun duygusal sonuçlarının ağırlığının boynum ve omuzlarımdaki kasları ağrıtiyordu.

"Evet, ayrılmayı planlıyordum. Ona ve çocuklarıma tehlike oluştuyorum. Onları terk edip iyileşmelerine ve

bizsiz daha iyi bir hayat sürmelerine izin verecek kadar seviyorum. Senin aklına böyle özverili olmak hiç gelmedi, değil mi pislik?"

Acı kafatasımı o kadar sert vurdu ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Giderek ona zarar verirsen, çocuklarım sensiz büyürse, seni öldürmenin bir yolunu bulurum. Seni ele geçiririm ve bir daha gün ışığını göremezsin. Seni geberdiririm.

Başımın iki yanını tutarak nefes nefese kalırken, onun sözleri zihnimde yankılandı.

"Yani beni rehin mi alacaksın? Görünüşe göre bu senin yapacağıın şey," diye acı içinde homurdandım.

Onu istemiyorsan, pes et ve ona sahip olmama izin ver.

37
ÖLÜM

"Sonunda, her kuzu kaybolur - bazıları bunu diğerlerinden daha erken keşfeder." ~ Anonim

"Senin zayıf bir pislik olduğunu biliyordum," dedim duşta dururken. Kazanmıştım. Sebastian'ı kenara itmiş ve kontrolü ele geçirmiştim. Yakında kontrol bende olacaktı ve sonunda onun benim küçük kuzumla olan ilişkisini sona erdirecektim. Onu kimseyle paylaşmayı reddediyordum. Asla.

Suyu kapatıp kapıyı açtım ve tuvaletten havluyu aldım. Geri dönüp kontrolü ele almak çok güzeldi. Yapmam gereken ilk şey, küçük kuzumu bulmak ve ona asla yalnız kalmayacağına söz vermektir. O benim yanımda olduğu gibi, ben de her zaman onun yanında olacaktım. Ayrılmak hiç bir zaman bir seçenek olmamıştı. Sebastian bu fikri düşündüğü anda, bir şeyler yapmam gerektiğini ve bunu çabuk yapmam gerektiğini anladım.

Dikkatim kolumdaki birkaç kan lekesine takıldı ve küçük odayı karanlık bir kahkaha doldurdu. John'un boğazını parçaladığımda Sebastian neredeyse cesedin üzerine kusacaktı. Umarım Xavier'la uğraşırken bu zayıf piçi uzak tutabilirim. Ella buradayken, onu Ella'ya sunup istediği gibi yapmasını isteyeceğim. Kraliçemin ne kadar karanlık ve sapkın hale geldiğini görmek istiyordum. Bu, onun karanlığını serbest bırakmasını ve bir kez daha benimle birlikte yerini almasını teşvik edecekti.

Kurulanıp temiz bir kot pantolon ve siyah tişört giydim. Xavier'ı görmek için sabırsızlanarak banyodan çıktım. Ella'yı odasına götürmeden önce onunla konuşmak istedim.

Sessizce koridora doğru yürüdüm ve gerektiğinde uyuduğum yere vardığımda durdum. Spor çantamdan Xavier için küçük bir hediye çıkardım, sonra gittiğim yere doğru yola çıktım.

Onu tutmak. Kip, onu besleyip susuz bırakmamakla görevlendirilmişti. Xavier'in, önümüzdeki hafta boyunca, hatta işbirliği yapmazsa daha da uzun bir süre boyunca, ona yavaş yavaş işkence uygularken, zihninin açık kalması çok önemliydi.

Kapıyı iterek açtım ve tavandaki ışığı yaktım. Xavier son yirmi dört saattir karanlıkta oturmak zorunda kalmıştı. İzolasyonun durumunun ciddiyetini ona iyice anlamasını sağladığını umuyordum, ama bunu yakında öğrenecektik.

"Merhaba Xavier. Uğradığın için teşekkürler." Köşede kıvrılmış zayıflamış adama yaklaşırken alaycı bir şekilde sıırttım. "Dizlerin nasıl?" Cebimden küçük beyaz bir hap çıkardım ve yüzünün önünde salladım. "Bana bilmem gerekenleri söylersen, bu ağır kesici senin olacak."

Elimden kapmaya çalıştı ama çok yavaştı.

Ayağa kalkıp onun üzerinde dikilince tsk diye ses çıkardım.

"Arkadaşın John sana veda etmemi söyledi."

Xavier gözlerini kısarak bana baktı. "Onu bıraktın mı?"

"Hayır. Onu Şükran Günü'nde lanet bir hindi gibi parçaladım, sonra gırtlığını kopardım."

Xavier, küçük köşesinde titreyerek bana bakıyordu, konuşamıyordu.

"Ella'mı lanet olası bir kafeste tuttun." Onun önünde bir ileri bir geri yürüyordum. "Ella bana senin onunla evlenip onu o cam kafeste tutmayı planladığını söylediğinde nasıl hissettiğimi biliyor musun? Bu beni çok kızdırdı. Hem de çok. Ve eğer benim hakkımda bunu tahmin etmediysen, ben çok kötü bir mizacı var. Ayrıca insanları yavaş yavaş öldürmeyi seviyorum. Bu benim kalbimi mutlu ediyor." Güldüm. "Peki, sana merhamet gösterip seni çabucak öldürmem için herhangi bir neden var mı?"

"E-evet." Sesi tizdi ve gözleri çılgındı.

"Peki o ne olabilir? Devam et, nedenini söyle. Eğer yeterince iyi bir nedense, düşüneceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve küçük pisliğin kıvranışını izlemekten zevk aldım.

"Ben... Size her şeyi anlatabilirim. Ella için yaptığım planlar ve patronumun size kurduğu tuzakla ilgili her ayrıntıyı anlatacağım." Yutkundu, sanki olacıklardan gerçekten korkmuş gibi görünüyordu. "Lütfen, beni öldürmeyin. Size çok değerli olabilirim."

Ona bakışımı daralttım. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra?" Her kelimededen şüphecilik damlıyordu.

Xavier daha da titremeye başladı, elleri sinirli bir şekilde seğiriyordu. "Yemin ederim," dedi, neredeyse yalvarırcasına. "Bu karışıklıkla bağlantılı kişilerin isimlerini bile vereceğim. Onlar bu olaydaki paylarının bedelini ödeyene kadar huzur bulamayacağını biliyorum."

Seçeneklerimi düşünerek tereddüt ettim. Xavier korkak ve yalancıydı, ama bir konuda haklıydı. Bu çarpık oyuna başka kişiler de karışmıştı. Onları da yakalayabilirsem... O zaman belki Ella'ya yaptıklarının intikamını alabilirim.

"Tamam," dedim, ona yaklaşp diz çökerek neredeyse burun buruna geldik. "Bana her şeyi anlat."

Sinirli bir hareketle dilini alt dudağına sürdü. "Ailenin kim olduğunu biliyor musun?"

Onun sorusuna kaşlarımı kaldırdım. "Tabii ki biliyorum." "O zaman kim?"

"Martin ve Emma Jo Fletcher. Benim ve çocukluğumun geçtiği ev hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, bunu zaten biliyor olmalısın." Belki de bu herif ilk düşündüğümünden daha deliydi. "Devam etmeden önce çok iyi düşün."

Adem elması yukarı aşağı hareket etti. "Patronum gerçek ailenizi biliyor. Bebekken kaçırıldığınızı, sonra Martin ve Emma Jo'ya verildiklerinizi söyledi."

Tereddüt etmeden, bıçağı saklandığı yerden çıkardım, ağırlığını ve keskinliğini avucumda hissederek kendimi güvende hissettim. "Yalan söylüyorsun," diye tısladım ve bıçağın ucunu boğazına dayadım. "Neden yalan söylüyorsun?"

O inleyerek pantolonunu ıslattı, ama bu sadece öfkemi daha da körükledi. Martin ve Emma Jo'nun isimlerinin anılması, zihnime bir anı seli akıttı — o çocukluk evinde yaşadığım korkunç anılar. Ve bu adam daha fazlasını biliyor gibiydi.

O kekeledi ve titredi, ama ben geri adım atmayı reddettim. "Bana her şeyi anlat," diye talep ettim ve bıçağı derisine daha sert bastırdım.

Ama o sessiz kaldı, gözleri korkuyla şişmişti. Bu, ondan gerçeği öğrenme kararlılığımı daha da artırdı.

Onun korkaklığından tiksinererek ona baktım. "Bir itirafım var," diye başladım. "Senin hayatta kalmana gerçekten ihtiyacım yok. Bir şekilde cevapları bulacağım. Seni burada tutmamın en büyük nedeni Ella. Senin zavallı hayatını sona erdirmekten zevk alacağını düşündüm. Ben sadece izlemeye geldim." Yavaşça ayağa kalktım.

Aniden, odanın kapısı açıldı ve Ella içeri daldı. "Ona zarar verme," diye bağırdı, kollarını sallayarak.

Onun isteğine şaşkınlıkla döndüm. "Bu ne demek oluyor, küçük kuzu?"

Bana doğru koştu. "Onu öldürmeden önce bilmen gereken bir şey var."

Başının arkasını avuçladım ve dudaklarım acil bir açlıkla dudaklarına çarptı, dilim ağzına daldı, bağımlılığımı beslemek için çaresizce - Ella. Onu tahrip ettim, nefesinin tatlılığını tattım ve vücudunun altımda titrediğini hissettim. Arzum beni tüketmek üzereyken, kendimi ondan kopardım ve onu nefes nefese bıraktım. Ama o beni bırakmadı, şiddetli bir kararlılıkla gömleğimi tutarak beni kendine çekti. Vücudumuz birbirine yapıştı ve bakışlarımız kilitlendi. "Söyle de onunla işimizi bitirelim."

Dikkatini Xavier'e çevirdi ve elimi eline aldı. "Merhaba, Xavier. Buraya hayatını bağışlamak için gelmedim, ama seni uyuşturduğumda, planlamadığın bir şey söyledin bana."

Gözleri parladı ve yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi. "Ella? Güzel gelinimi bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum." Küçük bir çocuk gibi alkışladı. Ona karşı davranışı beni hazırlıksız yakaladı. Sanki beş yaşında bir çocuk gibiydi. Sonra ifadesi ciddileşti. "Beni terk ettin."

"Elbette terk ettim. Bir insanı kafeste rehin tutmak aşk değildir. Ayrıca ben başka birine aitim. Ama bana söylediğin şeyi hatırlıyor musun?"

Omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum."

Bu orospu çocuğu sonuna kadar oyun oynuyordu.

"Söyle bana." Ella ona yaklaştı ve çömeldi. Elini yanağına uzattı ve parmak eklemlerini yüzünde aşağı doğru kaydırıldı. "Lütfen. Birlikte güzel zamanlar geçirdik, değil mi?"

Onunla oynarken hayranlıkla izledim. Görünüşe göre benim küçük kuzum esaret altında birkaç şey öğrenmişti. Manipülasyon becerileri kesinlikle gelişmişti. Göğsüm gururla doldu.

Heyecanla başını salladı. "İlk öpücüğüm." Xavier aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi iç geçirdi ve ben kendimi zorla geri çekip, o anda onun kalbini söküp atmamak için kendimi zor tuttum. O orospu çocuğunun Ella'ya ne yaptığını sorgulamak için vaktim olmamıştı. Ama eminim ki o ağlayan korkak Sebastian her şeyi biliyordur. Bu iğrenç herifin onu zorla öptüğünü bile. Bu, Xavier ve Sebastian'dan kurtulmak için bir başka neden daha oldu.

"Ve bir randevumuz vardı. Filmi hatırlıyor musun?"

"Evet!" Yüzü asıldı. "Bunu gerçekten dört gözle bekliyordum Ella, ama sen beni terk ettin."

"Evet, ama şimdi buradayım. Konuş benimle. Düştükten ve dizlerini incittikten sonra ne dediğini anlat bana."

Duvara yaslanarak nefes almaya çalışırken vücudu korkudan titriyordu. "Bunu söylemek istememiştin, ama sen beni uyuşturdu," diye nefes nefese, boğuk ve çaresiz bir sesle söyledi.

Kadın onun elini tuttu ve ben, ona yaptıklarından sonra bu kadar yakınında dururken nasıl kusmadığını merak ettim. Ama benim küçük kuzum dayanıklıydı ve bu işi sonuna kadar götürecekti.

"Bunu bilmemeliydin," diye fısıldadı, korku dolu bir bakışla bana doğru baktı. "Patronum öğrenirse..." Cümlesi, sanki patronunun sihirli bir gücü varmış ve duvarın içinden ona ulaşıp onu orada öldürebilecekmiş gibi, yarım kaldı.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Bana ne dediğini ve bunu nasıl bildiğini söylersen, Death'in seni öldürmeyeceğine söz veririm."

Yüzü lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlandı, ama onun söylediklerini kaçırmamıştım. Sanırım o kaçırmıştı.

Ağır bir sessizlik havada asılı kaldı. Sonunda, dikkatini Ella'ya vererek şöyle dedi...

ÖLÜM

"Karanlık kuzuyu avlamadı, ona ninni söyledi, ta ki gezinti eve dönmek gibi hissettirene kadar." ~ Anonim

"Emin misin?" Ella'nın nazik sesi, Xavier'in itirafının yarattığı sisin içinden beni çıkardı. "Nereden biliyorsun?"

"Patronum yalan söylemez. O acımasızca dürüştür." Xavier, vurgu yapmak için başını salladı ve sonra dikkatini bana çevirdi. "Sen benim kardeşimisin. Patron, Dahmer junior'ı et kancasına astığında depoda senin DNA'ndan bir parça buldu. İhtiyacı olanı aldıktan sonra, polis gelmeden önce geri kalan kanıtları temizletti. O senin tarafında."

Ella dikleşti, yüzünde sakın bir ifade vardı. Bana doğru yürüdü. "Death, ona inanıyor musun? Gerçekten senin kardeşi olması mümkün mü?"

Fırtına koparken çenem sıkıldı ve öfke ön plana çıktı. Bu pislik benim kardeşimse, onunla hiçbir ilgim olsun istemedim. Burada sevgi yoktu. Tanıdıklık ya da herhangi bir bağ yoktu. O hala sorgulanacak, işkence görecektir ve ortadan kaldırılacak bir pislikti. O, bir amaca ulaşmak için bir araçtı, daha fazlası değil.

"Bilmiyorum. Daha fazla anlat," dedim ve ayağına tekme attım.

Acı içinde çığlık attı ve ben, isterse rahatlayabileceğini hatırlatmak için ilacı ona uzattım. Gözleri geriye devrildi ve bir an bayılacağını sandım, ama sonra tekrar iyi görüldü.

"Beni büyüten aile, beni haftalarca bodrumda kilitledi. Ben kirli bir sır, saklanması gereken utanç verici bir günahımdım. Sonra da beni öldürmeye çalıştılar." Geçmişinin dehşetini hatırlayarak yüzü dondu. "O benim zihnimi mahvetti ve annem bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Bu yüzden gitmeleri gerekiyordu"

gittiler." Öfke ve acı karışımıyla titreyen sesiyle öfkeyle konuştu. "Onlar, yemek masamda oturan, içi boş bedenlerden başka bir şey değiller." Soğuk, ölü gözleriyle bana bakarken yüzünde tehditkar bir gülümseme belirdi.

"Ailen ya da yaşadıkların umurumda değil. Tek bilmek istediğim, nasıl kardeş olduk?"

"Bu benim hikayem değil. Benim hikayem değil," diye şarkı söyledi.

"O zaman kimin hikayesi?" diye homurdandım. Bu küçük pislik son sinirimi bozuyordu.

"Yakında anlayacaksın." Kahkahası kulak zarlarımı parçaladı. O pisliğin çenesini kapatması gerekiyordu ki ben de düşünebileyim.

"Patronunun seni kullandığını ve bizim hiç de kardeş olmadığımızı hiç düşündün mü?"

Xavier başını salladı. "Aptal değilim. Tabii ki aklıma geldi," diye tükürdü, tavırları bir anda değişti.

"Onu nerede bulabilirim? Patronunu mu?"

Xavier dudaklarını birbirine bastırdı. "Zamanı geldiğinde, o seni bulacaktır. O, kendi dahisini yüz yüze görmek istiyor. Ama başka bir şeyle de ilgileniyor. Patronun istediği şey..." Ağzını kapattı ve tereddüt ettikten sonra, "Ne istediğini sana söyleyemem. Patron bana her şeyi anlatır, ama onun güvenini bozamam, biliyorsun. Ama onu gördüğünde ona sormalısın." Kuru dudaklarını yaladı.

"Onu kendi başıma bulmak için yeterli bilgiye sahibim." Blöf yapıyordum, ama Xavier bunun farkında değildi. Küçük beyaz hapi ona fırlattım ve hap, onun ulaşamayacağı bir yere, yere düştü.

Vücudunun elverdiği kadar uzandı ve ona doğru sürünmeye çalıştı, parmakları açgözlü bir çocuk gibi onu yakalamaya çalışıyordu.

"Bu onu bir süre meşgul eder. Gidelim." Ella'yı kolundan tutup odadan çıkardım. Kapı kapandığında bana baktı.

"Ona inanıyor musun?"

"Emin değilim. Dope ile konuşup John ve Xavier arasında öğrendiklerimi ona anlatmam lazım. Aradığım adamı bulabilecek biri varsa, o da odur."

Eğilip küçük kuzumu öptüm, sonra burnumu kulağına sürttüm. "Onu nerede bulacağımı öğrenir öğrenmez sana başka bir hediye vereceğim."

O benim pazımı tuttu ve boynumu ısırdı. "Gerçekten mi?"

Dikleştim ve parmağımı çenesinin altına koydum. "Evet, Xavier'ı öldürmek senin hakkın."

"O senin kardeşin olsa bile mi?"

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Özellikle kardeşimse."

"Emin olduğun sürece." Kalçalarını benimkilere bastırdı. "Seni özledim. Paylaştığımız şeyi özledim."

Elimi boynuna doladım, başparmağımla hassas cildini yukarı aşağı okşadım. John'un kanı içinde beni emip kurutan hayalimle sikim sertleşti.

"Benimle gel." Koridordan birkaç saat önce John'u öldürdüğüm yere doğru yürüdük. Odaya girdiğimde cesedi yoktu, ama kan yerde pıhtılaşmıştı. Arkamızdan kapıyı kapattım ve ona sıırttım.

"Daha önce Sebastian'la birlikte buradaydın." Kadın başını salladı.

"Evet, öyleydim."

"Sence benim kim olduğumu kabullenecek mi?" Yarı kurumuş kanın yanına yürüdüm ve parmaklarımı kanın içinden geçirdim, parmaklarım kırmızıya boyandı. Ella'ya bana katılmasını işaret ettim. O da söyleneni yaptı ve ben de kanı boğazına sürdüm. Hızlı bir hareketle gömleğini yırttım, düğmeler odanın dört bir yanına saçıldı ve beton zemine çarptı. Göğsü inip kalkıyordu, dolgun göğüsleri siyah saten sütyeninden dışarı çıkıyordu.

"O gitse onu özler miydin?" diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. Sebastian'a duyduğu korkuyla karışık uyarılma kokusu başımı döndürüyordu. Ona yaklaştım, vücutlarımız birbirine değdi ve kalbinin çarpışını hissedebiliyordum. "Yoksa onun yokluğuyla gelen özgürlüğü memnuniyetle karşılar mıydın?"

Ella dudaklarını yaladı ve gözlerini benimkilere dikti. Cevap vermedi, ama gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kanlı parmaklarımla çenesinin çizgisini takip ettim, hissederek...

Dokunuşumun altında cildinin sıcaklığını hissettim. "Onun gitmesini istemiyorsun," diye fısıldadım, nefesim kulağına sıcak sıcak değiyordu. "Ama beni de istiyorsun."

Titredi, aramızdaki arzu ve çaresizlik somut bir şekilde hissediliyordu. Kendimi ona bastırdım, kendi arzumun kanıtı kot pantolonuma baskı yapıyordu. "Sana onun veremeyeceği şeyi verebilirim." Dişlerimle kulak memesini ısırarak ekledim, "Sana ihtiyacın olan her şeyi verebilirim."

Ella yumuşak bir inilti çıkardı, tüm vücudumda yankılanmış gibi gelen düşük bir ses.

"İkinizi de istiyorum. Seçim yapamıyorum."

Bu istediğim cevap değildi, ama onun tepkisi de beni şaşırtmadı. Parmaklarımı uzun, koyu saçlarına geçirip, onu tutarak kan gölünün içinde diz çökmesini sağladım.

Ondan uzaklaştım, aramızda biraz mesafe bıraktım. "Kime hizmet ettiğini hatırlıyor musun, benim küçük fahişem?"

Bana baktı, yeşil gözleri özlemle doluydu. "Sadece sana." "Doğru.

Bana sürün, Ella. Gerçekte kim olduğunu gören tek adamı gerçekte kim olduğunu gören tek adama, tanrısına hizmet etmeye hazır aç fahişeme tapınmak istediğini göster. Sana istediğin her şeyi verecek güce sahibim, ama bunu hak etmelisin."

Yere baktı, sonra dört ayak üstüne çöktü ve pıhtılaşmış kanın en kalın kısmından sürünerek geçti. Elleri John'un günahıyla kayganlaştı ve onu izlerken dudaklarımın köşeleri seğirdi. Önüme geldiğinde durdu.

Çenesini avuçlarımla tutup yukarı kaldırdım. "Kot pantolonumu aç ve sikimi serbest bırak."

Küçük kuzum düğmeyi açtı ve fermuarı indirdi. Parmaklarımı penisimin etrafına doladım ve kendimi okşadım.

"Ağzını aç ve beni em."

Dudakları açıldı ve ben de penisimin ucunu alt dudağına sürttüm. O da dilini pürüzsüz cildimde gezdirdi. Hafifçe emdi ve cildimi tükürüğüyle kapladı. Kafasının arkasını tuttum, böylece ben sikimi ağzına ve boğazına sokarken geri çekilemedi. Ben acımasızca onu sikerken yanakları kızardı. Benim sikimin çevresinde nefes almaya çalışırken gözleri yaşlarla doldu, ama bu bir işe yaramadı.

"Nefes almanı sağlayacak olan benim, o değil."

Kanlı ellerini kot pantolonuma bastırarak beni geri itmeye çalışırken gözleri büyüdü.

"Sana hayat ya da ölüm verebilecek tek kişi benim, küçük kuzu. Karanlığını görüyorum ve onu teşvik ediyorum. O ise senin tüm varlığını bastırıyor." Penisimi içeri ve dışarı ittim, ona nefes alması için kısa bir fırsat vermek için yeterince geri çektim.

"Bunu istiyorsun, değil mi?" diye sordum, sesim alçak ve tehlikeli bir tondaydı. Kalçalarım daha hızlı hareket etti, kendimi boğazının derinliklerine doğru ittim. O inledi, gözyaşları artık benim sikimi kaplayan tükürükle karışıyordu. "Kabul et," diye talep ettim, dudaklarının kenarına kadar çekip, sert bir iniltiyle tekrar içeri girdim. "Sadece bana ihtiyacın olduğunu kabul et."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sert ve boyun eğmez bir ifadeye büründü ve "Evet" diye mırıldandı.

Onun teslim olmasıyla içimi bir zafer dalgası kapladı. "Aferin benim küçük sperm fahişem," diye övdüm, daha sert ve daha derine girerek. "Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

O hemen itaat etti, dudaklarını sikimin etrafına sıkıca doladı ve hevesle emmeye başladı. Dili derimin üzerinde gezdirerek bana zevk dalgaları gönderdi.

Başını geri çekip çenesini yukarı kaldırdım, bir yandan da elimle penisimi kavrayıp okşadım. Testislerim gerginleşirken omurgamdan aşağı yukarı bir sıcaklık dalgası geçti. Birkaç saniye sonra, onu işaretlerken ağzına ve göğüslerine boşaldım.

Kot pantolonuma geri soktum, arzuyla ve bir parça itaatle çılgına dönmüş yüzünü izlemekten zevk aldım. Dudaklarını hevesle yalayıp temizledi, doruğumun tadını çıkardı.

"Yüzünü yere koy ve bana eğil."

Sessizce itaat etti ve ben ona aksini söyleyene kadar öyle kalmasını emrettim.

Küçük kuzum itaat etmeyi hatırlarken, ben küçük dolaba gidip ihtiyacım olan şeyi aradım. Birkaç dakika içinde her şeyi hazırladım. Hâlâ aynı pozisyonda duran Ella'nın yanına döndüm.

"Ayağa kalk."

Kafasını kaldırdı ve ben ona elimi uzattım. Beton zeminden dolayı avucunun içi benimkine göre soğuktu. Dizlerinin betondan dolayı ağrıdığını düşünerek ayağa kalkmasına yardım ettim. Etrafında dolaşarak, arkadan saçlarına burnumu sürttüm, sonra arkasına uzanıp göğüslerini tuttum. Sıkınca, çığlık attı. Sol göğsünü kaldırarak meme ucunu serbest bıraktım. O bana karşı kıvranırken, ben de sertçe çimdikledim ve ısırdım, o da kıcını bir kez daha sertleşen sikime bastırdı.

Elim göğsünden boynuna doğru kaydı. Boğazını sıktım, ama nefesini kesecek kadar sert değil, gömleğini ve sütyenini çıkardım. Parmak uçlarım cildinde, karnında ve kot pantolonunun belinde dans etti. Hızla düğmeyi açtım, fermuarını indirdim ve pantolonunu kıcından ve kalçalarından aşağı çektim. Pantolonunu ayak bileklerine indirirken kıcının pürüzsüz etine ısırdım. Küçük kuzum pantolonundan çıktı ve ben de saten tangasını aşağı çektim, onu çıplak ve bana açık hale getirdim.

Yavaşça, onu John'un kanının üzerine tavana bağladığım salıncağa doğru çevirdim. Hızlı bir hareketle onu yerden kaldırdım, kollarımı beline doladım ve salıncağa taşıdım. Onu sabitledikten sonra, geri adım atarak, savunmasız ve bana açık bir şekilde duran güzelliğini takdir ettim. Bacaklarını genişçe açtım, ıslak amını bana gösterdi. Klitorisi gözle görülür şekilde şişmişti, ilgi bekliyordu.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve parmaklarımı kayganlığı boyunca gezdirerek dudaklarını okşadım. Parmağımı içine soktuğumda, ne kadar sıkı ve sıcak olduğunu hissederek yumuşak bir inilti çıkardı. İçine girip çıkarken, dilimle klitorisini okşadım.

"Sen kanayana ve durmam için yalvarana kadar amını sikmek benim hakkım." Onu iki yana ayırdım ve amına ve göt deliğine daha iyi erişebildim. Kollarımı bacaklarına doladım ve burnumu amına bastırdım, kokusu beni neredeyse çıldırtıyordu. Her ısırık ve emişte daha fazla baskı ve acı uyguladım, onu kıvrandırarak. Bir elimle kan birikintisine uzandım ve onu karnına ve iç uyluklarına sürdüm, bıçak yarasından kalan izi fark ettim. İntikamımı aldığımı kendime hatırlatınca, geçici bir sakinlik hissi duyularımı kapladı. Gülümsayarak, onu yemeye devam ettim.

Onun zayıf denemeleri bir karşı karşı yüzüme yüzüme
kolayca kolayca durduruldu, çünkü ben onun kalçalarını tutup
parmaklarımı derisine gömdüm.

"Oh, tanrım. Dilinle beni sik, Ölüm. Sadece senin bana yapabileceğin
şeyi yap."

İşte oradaydı. Bana yalvarıyordu, ona değil.

Acıyı, Death'in bana bir sonraki adımda ne yapacağını sürekli tahmin etmeyi istiyordum. Ağzı ve çenesi benim sıvılarımla kaplı halde geri çekildi. Kot pantolonunun cebine uzanıp kalın bir anal tıpayı çıkarırken bana şeytani bir gülümseme attı. Death onunla klitorisimi masaj yaptı, sonra onu amıma soktu ve beni yavaşça sikti. Kayganlaştığında, onu kıcıma sokmaya başladı.

"Oh." Uzun ve kalın kıvrımlı plug beni gerdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başparmağı hassas etimin etrafında dönüyordu.

"Eminim amın sikilmek için yalvarıyordur, değil mi?" "Evet," diye cevap verdim nefes nefese.

"Yalvar, benim küçük orospum. Beni inandır." Yüzünü tekrar amıma gömdü.

"Ölüm, lütfen. Beni sertçe sikmen lazım. O büyük sikini içime sok ve ben daha fazla dayanamayana kadar sik beni. Sonra da biraz daha sik."

Kaygan etime karşı inledi, sonra sinir demetimi ısırarak bana acı verdi.

"Daha fazla," diye bağırdım.

Dişleri hassas tomurcuğumu ısırdı, orgazma yaklaşırken çığlıklarım acı ve zevk dolu haykırıışlara dönüştü.

"İşte böyle, küçük kuzu. Dilime ve dudaklarıma boşalana kadar yüzüme bin." Bacaklarımı omuzlarına koydu ve sanki çölde susamış bir adam gibi beni kendine çekti.

Parmakları şişmiş klitorisimde sihrini yaparken, orgazmım yükselmeye başladı ve tüm vücuduma bir ecstasy dalgası yayıldı. Kalçalarım onun ağzına doğru itildi, çaresizce arzuladığım rahatlamayı hevesle arıyordu.

"Oh, evet, sik beni!" diye bağırdım, sesim odada yüksek sesle yankılandı.

O acımasızdı, hassas cildimi ustaca manipüle ediyordu. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyordu. Onun altında titreyip sarsılırken, o yetenekli diliyle bana saldırmaya devam etti, ıslak amımdan akan her damla spermi yaladı.

Sonunda, son ecstasy dalgaları dinmeye başladığında, elleri kalçalarımdan ayrıldı ve bacaklarımın arasına uzanarak amımı avuçladı. Şişmiş dudaklarımın içini izlerken, onları geri çekti ve ağzına götürdü. Dili, omurgamdan aşağı ürperten bir arzu ile sıvılarımı yaladı.

"Tadın çok tatlı," diye homurdandı, dudaklarını temizlerken gözlerime bakarak. "Daha fazlasına hazır mısınız?"

Gözlerine baktım ve benimkiyle aynı açlığı gördüm. Sessizce beni salıncaktan kaldırdı ve benden uzaklaştırdı. Beni tekrar salıncağa oturttu, popom havada kalmıştı.

Avuç içi popomun üzerine indi, bir acı beni sardı ve ben çığlık attım.

"Sen bana aitsin." Şap. "Her zaman bana ait olacaksın."

Haksız değildi, ama ben Sebastian'a da aittim ve sanki bunun için beni cezalandırıyormuş gibi görünüyordu. Devam ederken, Ölüm'ün artık paylaşmaya istekli olmadığı açıktı ve bu beni çok korkuttu.

Kimsenin bana dokunamayacağını söylerken, her tokatla bedenim acıyordu. Kimse bana sahip değildi. Sesi keskin ve soğuktu ve onun her iki tarafına da olan sevgimden dolayı bana kızgın olduğunu biliyordum.

"Canımı acıtıyorsun," diye ağladım. "Lütfen, dur." Ağlamama rağmen, beni yeterince tanıyordu ve acıyla beslendiğimi biliyordu. Bana olan gücüyle zevk alıyordu, ama ben onu kontrolünü kaybetmeye iten kişi olmaktan zevk alıyordum. İkimizin içindeki karanlık, çarpık bir danstı ve ben her anını arzuluyordum.

Büyük eliyle saçımı kavradı ve başımı geriye doğru zorladı. Kot pantolonunun hışırtısı odayı doldurdu, sonra sikini içime soktu. Anal tıpası onu daha sıkı hissettirdi ve acı yerini zevke bıraktığında inledim.

Bana acımasızca becerdi, vücuduma merhamet göstermedi. Ben salıncakın tutamaçlarını sıkıca tutarken, onun vahşeti yüzünden nefes nefese kalmıştım.

"Hayır!" diye dişlerini sıkarak yavaşladı. "Siktir git dedim!" Öfkeli sözleri duvarlardan yankılandı ve ben omzumun üzerinden ona baktım.

"Death, iyi misin?" Onu gördüğüm anda, iyi olmadığını anladım.

Yüz hatları acı içinde bükülmüştü, mücadelesinden yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Ella." Gözleri geriye doğru yuvarlandı ve bana girmeye devam etti. "Küçük kuzu," diye homurdandı.

Her iki erkeğin de orada olduğunu, yer değiştirip bilinçlerini paylaşırken bana girip çıktıklarını fark ettiğimde zevk içimi kapladı. Tamamen onların merhametine kalmıştım ve ikisinin de aynı anda beni siktiği düşüncesiyle kendimi besledim.

Gözlerim kapandı, hislerin içinde kayboldum. Death ve Sebastian içimdeydiler, beni sınırlarıma kadar zorluyorlardı ve beni uçuruma doğru sürüklüyorlardı. Bu, ham, hayvani bir deneyimdi, ama her saniyesinin tadını çıkardım.

Oda, ritmik bir şekilde birbirine çarpan tenlerin sesleriyle kesintiye uğrayan inlemelerimiz ve homurtularımızla doldu. Vücudumuz, saf şehvetle beslenerek senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Beni tamamen ele geçirdiler, ben tekrar tekrar ecstasy dalgalarına kapılırken her hareketimi kontrol ediyorlardı.

İçimden ani bir güç dalgası yükseldi, salıncak hızını ele geçirdi, Death ve Sebastian'ı daha hızlı ve daha derine götürdü. Homurtuları odada yankılandı, amım onların siklerini sıkıca kavrayarak beni unutulmaz bir zevke sürükledi.

"İşte böyle, küçük kuzu." Sebastian kontrolü ele geçirirken Death'in sesi gergindi.

"Ella, böyle olmamalı," dedi Sebastian, Death fiziksel hareketlerini kontrol ederken homurdanarak.

"Karşı koymayı bırak. Kendini bırak. Beni sikin. İkiniz de. Beni daha sert sikin. Beni spermlerinizi doldurun." Sırtımı kavisledim,

ikisi tarafından aynı anda tüketilme hissine kapıldım.

Sebastian'ın kalçaları yumuşak, kasıtlı daireler çizerek hareket ederken, Death'in darbeler daha sert ve daha düzensizdi - birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlardı.

O yoğun coşku ve bağlanma anında, ikisi de aynı anda zirveye ulaştı ve içimde patlayana kadar yenilenmiş bir enerjiyle bana çarptılar. Teslim olarak isimlerini haykırırken, her bir lifim zevkle titriyordu.

Zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, saf mutluluk sonsuza kadar sürecekmış gibi uzayıp gidiyordu.

Yavaşça ellerini indirdi ve bana baktı.

SEBASTIAN

"Ella," dedim nefes
nefese. "Sebastian?"

"Evet, bebeğim. Benim. Onun sana zarar vermesini daha fazla izleyemedim. Onu gitmesi için zorladım." Karımdan çekildim, kot pantolonumu giydim, onun vücudunda bıraktığı morluklar ve izler beni dehşete düşürdü. Ama beni daha çok korkutan, onun vahşiliğine olan özlemi, sapkın bir bağımlılık gibi bundan zevk almasıydı. Hala zevk dalgaları içimi kaplıyordu, ama bu sefer onun karıma yaptıklarına duyduğum suçluluk ve tiksinti de buna eşlik ediyordu. Ella, bu şekilde kullanılıp istismar edilmek yerine, sevgi ve ilgi görmeyi hak ediyordu.

"İyi misin?" Onu nazikçe salıncaktan indirip ayaklarını yere koydum.

"Evet. Biz sadece sert oynamayı seviyoruz. Söz veriyorum, bana gerçekten zarar vermez." Elini uzattı, parmak uçlarıyla çene hattımı okşadı.

Eğilip onu öptüm, gömleğimi çıkardım ve onu sardım, onu kollarımın arasına alıp Death'in onu sikmek için uygun gördüğü odadan çıkarmadan önce düzgün giyindiğinden emin oldum. Karnının ve uyluklarının kanla kaplı olduğu gözümünden kaçmamıştı. O beni tiksindiriyordu, ama daha da önemlisi, onun bundan zevk almasını sindirmekte zorlanıyordum.

Kapıyı açtım ve koridora baktım, Kip'in her an köşeyi dönüp gelmeyeceğinden emin olmak için.

"Geri döneceğinden emin değildim." Ella, onu banyoya götürürken başını omzuma yasladı. Güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra, duşu açtım ve sıcaklığını kontrol ettim. Küçük alan buharla doldu. Omuzlarından gömleğimi çıkardım, sonra da kot pantolonumu. Elimi uzattım ve onu akan suyun altına götürdüm, damlalar yüzünden ve dolgun göğüslerinden aşağı akıyordu.

Eğildim ve nazikçe meme ucunu emdim, ölümün onun tenine dokunduğu izleri sildim.

"Her zaman geri döneceğim, bebeğim."

Duşta, vücutlarımız birbirine dolanmış halde dururken, arzuyla ve minnetle dolu bakışları benimkilerle buluştu. Onu nazikçe kaygan fayanslara doğru yönlendirdim ve titrediğini hissettim.

Yumuşak bir iniltiyle bana daha da yaklaştı, vücudunun ısısı beni sıcak bir kucaklama gibi sardı. Parmak uçlarımı yavaşça sırtından aşağıya, omurgasına doğru kaydardım, sonra kalçasının ve kalçalarının kıvrımlarını izledim. Parmak uçlarımın altında nabzını hissettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı, buharla dolu odada karışan nefeslerimizin ritmine uyum sağladı.

Ağzımı onun ağzına değdirdim, suyun ve cildinin tuzunun tadını aldım. Dudakları dokunuşumla açıldı ve öpücüğümüz derinleştikçe, ellerim daha da ileri gitti, ulaşabildiğim her santimini keşfetti.

"Sen benim ihtiyacım olan her şeysin," diye fısıldadım, kimse bizi bulamayacağı bu sığınakta birbirimizi tatmaya devam ederken. "İstediğim her şey."

Avuçlarımı kalçalarına doğru kaydardım ve nazikçe ona dönmesini işaret ettim. O da itaat etti, gözleri güven ve arzu ile doluydu. Sabunu aldım, avuçlarımda köpürttüm ve nazikçe omuzlarına masaj yapmaya başladım, sonra sırtına doğru indim. Parmak uçlarım onun sahip olduğu her kıvrımı, her çukuru, her tepeyi izledi.

Onu yıkamaya devam ederken, önümdeki güzelliğe hayran kalmaktan kendimi alamadım. Siyah saçları başına yapışmış, yanaklarından su damlaları akıyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, sessizce daha fazlasını istiyordu. Ve ben de memnuniyetle isteğini yerine getirdim.

Kalçalarını tutup onu tekrar bana dönmesini sağladım. Ellerim yine göğüslerine gitti, bu sefer daha acil bir şekilde. Başparmaklarımla dikleşmiş meme uçlarını okşadım, Ella zevkten yumuşak bir inilti çıkardı.

"Tadın çok tatlı," diye fısıldadım dudaklarına, "en tatlı nektar gibi." Sözlerim çılgın bir ateş gibiydi, tutkuyu ateşledi.

içimizde, sadece bir duş başlığı veya küvetle söndürülemeyecek bir şey vardı.

Ella'yı nazikçe yerden kaldırdım, kollarımı beline doladım, o da boynuma sarılırken bacaklarını belime doladı.

Onu tam doğru pozisyona getirip, sıkı amına girerken kalçalarını avuçladım. Yumuşak inlemesi içimi zevkle doldurdu. Ben onun içine derinlemesine girerken kasları benim aletimi sıktı.

"Aferin benim kızım."

Hızımı artırırken daha iyi bir açı elde etmek için onu duvara yasladım. Ella'nın inlemeleri her itişte daha yüksek ve daha acil hale geldi, ıslak tenime tutunmak için tırnaklarını boynuma geçirdi. Gözleri benimkilere kilitlendi, ifadesinde ihtiyaç ve sevgi karışımı vardı. Eğildim, dudaklarımız öpüşürken ben onun içinde hareket etmeye devam ettim.

Buharlı banyo, ikimizin nefesleriyle doldu, tek ses, vücutlarımızın birbirine çarpması ve suyun hafifçe sıçramasıydı. Islak saçları yüzüne yapışmıştı, kalbim dokunuşumun altında çılgınca atıyordu. Etrafımda sıkılaştığını hissettim, bu onun orgazma yaklaştığının açık bir işaretiydi.

"İşte böyle," diye fısıldadım, sesim arzuyla kısılmıştı, "uslu bir kız ol ve benim için boşal."

İnlemeleri yumuşak iç çekmelerle başladı, ama parmaklarımı vücudunda gezdirdikçe, derin, boğuk, çaresiz seslere dönüştü. Sırtımı kavradı, tırnakları derime batarken, doruğa doğru gittikçe yükseldi.

Her hareketine uyum sağladım, vücutlarımız senkronize hareket ederek ikimiz de doruğa ulaşana kadar devam ettik.

Sonunda, "Sebastian, bebeğim!" diye bağırdı. Sıkıca sarıldı ve orgazm olurken vajinası titreyerek beni sıktı ve içime zevk dalgaları gönderdi. Artık daha fazla dayanamadım ve onun içinde patladım.

Sonunda onu duvara yaslayana kadar, sonsuzluk gibi gelen bir mutluluk içinde birbirimize sarılmış kaldık. Birlikte duvara yaslanıp nefesimizi toplarlarken, onu şefkatle öptüm,

uzun zamandır ihtiyacım olan bir huzur anı yaşattı.

Parmak eklemlerimle yanağını okşadım ve burnunun ucunu öptüm. "Seni seviyorum, Ella Fletcher."

Bana döndü, bakışları sevgiyle doluydu. "Ben de seni seviyorum, Sebastian Fletcher."

Aşağıya baktım ve bir zamanlar karnını ve uyluklarını kaplayan kanın artık temizlendiğini fark ettim. Derin bir nefes aldım, Ölüm'ü arka plana ittiğim ve Ella'nın bana ihtiyacı olduğunda ortaya çıktığım için küçük bir zafer kazandığımı iddia ettim. Seviilmek ve değer verilmek ihtiyacı vardı, bir canavar tarafından acımasızca davranılmak değil. Ama içimden bir yerlerde, onun varlığından kurtulmak için savaşı kazanmadığımı biliyordum. Henüz.

SEBASTIAN

Ella ve ben temizlendikten sonra, Ella Ölüm'ün kullandığı odada kısa bir şekerleme yapmak istedi. Yatak pek iyi değildi, ama bizi yerden uzak tutacak ve sıcak tutacak kadar yeterliydi. Onu bırakmaktan nefret ediyordum, ama halletmem gereken işler vardı.

Ölümün kim olduğu düşüncesi beni çok heyecanlandırdı ve göğsüm ağrıdı. Yaptıkları ve yapmayı planladıkları. Onu uzak tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Terk edilmiş binanın koridorunda yürürken avuç içlerime tırnaklarımı geçirdim ve Kip'in bulunduğu odanın kapısını açtım.

Odaya girdiğimde bana baktı. "Selam dostum."

"Artık bana eskisi kadar sık sık adımla hitap etmediğinizi fark ettim. Tahminimce, kiminle uğraştığınızı anlamaya çalışıyorsunuz."

Kip isteksizce başını salladı. "Özellikle son zamanlarda. Çok değişiyorsun. Sanırım tüm bu stres yüzünden."

Çenemi ovuşturdum, sakallarım parmaklarımı kaşıyordu. İşler o kadar hızlı kötüye gitmişti ki tıraş olmayı unutmuştum. Umarım Ella'yı çok fazla çizmemişimdir.

O bundan hoşlanır.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım Death'e.

Kip bana kaşlarını kaldırdı. "Artık ikiniz de birbirinize cevap mı veriyorsunuz?"

"Her zaman konuşuyorduk, sadece ne olduğunu fark etmemiştim." Masanın yanındaki eski metal sandalyeye çöktüm ve derin bir nefes verdim. "Bunca yıldır ona nasıl katlandın?"

Arkadaşımin yüzünde şefkat belirdi. "Sana yalan söylemeyeceğim, ikinizle başa çıkmak zor oldu. Sadıksın ve niyetini asla tahmin edemiyorum. Kadınları ve çocukları kurtarıyorsun

çocukları kurtarıyorsun, bu etkileyici. Bazen öfken biraz kontrolden çıkıyor, ama genellikle... geçmişte bu, Ölüm yeniden ortaya çıkacağı zaman oluyordu. Ve o, uh, üzgünüm Bass, ama Ölüm çok kötü bir adam. Dürüst olmak gerekirse, ikinizden de vazgeçmezdim."

Onun cevabına şok olarak, sandalyeye yaslandım ve bacaklarımı önüme uzattım. "Ella ve çocuklar için bu çok fazla. Ona karşı çok sert ve onda şaşırtıcı bir yönünü ortaya çıkarıyor."

Kip parmaklarını masaya vurarak konuşmamı bitirmemi bekledi, ama başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Ella'nın içinde o karanlık var. Suçlularla çalışmayı ne kadar sevdiğine bak. Tehlikeyi ve entrikayı seviyor. Ölüm ona o kadın olmaya izin veriyor. Hepimiz onu kabul ettik. Sen hariç hepimiz."

"Çünkü sizler yıllardır gerçeği biliyorsunuz. Ben ise kim olduğumu, iki yönümü de yeni keşfediyorum dostum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onunla giderek daha fazla vakit geçiriyorum, bu yüzden onun yaptıklarının farkındalığım çok daha güçlü ve bu..." Kendimin o kısmından bıkmış ve korkmuş bir şekilde topuklarımın üzerinde sallandım.

Kip, "Bir psikiyatriste gidip Ölümü bastırmaya yardımcı olacak ilaçlar olup olmadığını öğrenebilirsin, ama sonunda akıl hastanesine yatırılıp bir daha asla özgür bir adam olamayabileceğini anlamalısın. Dope ve ben senin için bu kararı uzun zamandır vermek zorundaydık, ama artık biliyorsun... karar sana kalmış." dedi.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Herkesi cehenneme çevirmiştim. Bana inandıkları için yalan söylediler ve suçlarımı örtbas ettiler. Benim iki yönümü de. Nedenini hala anlayamıyordum.

"Dinle, seni yeterince tanıyorum, bunun seni gerçekten rahatsız ettiğini biliyorum ve bu gayet normal dostum. Sana bir şey sorayım." Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve keskin bakışlarıyla beni delici bir şekilde süzdü. "Senin yerinde ben ya da Dope olsaydık, ne yapardın?"

Onun sorusunu düşünürken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sizler benim ailemsiniz. Sizi korumak için elimden gelen her şeyi yapardım. Yanınızda dururdum."

Kip sırtıttı ve parmaklarını şıklattı. "Aynen öyle. Bizim için sen ailenizsin. Hepimiz birlikte cehennemi yaşadık ve geri döndük, ve yine aynısını yapardık. Sen de bizim için aynısını yapardın, o yüzden izlerini örtmek ve seni beladan uzak tutmak için yaptığımız seçim yüzünden kendini suçlamayı bırak. Bass, sen çok iyi şeyler yapıyorsun. Endişelenmeyi bırak. Horizon Society var ve o kadınlar ve çocuklar senin sayende yeni ve güvenli bir başlangıç yapıyorlar. Death ise polisin gerçekten kötü adamları yakalamasına yardım ediyor. Yani, bana karşı dürüst ol. Çocukları kaçırıp satan bazı insanların ikizlerin yanında olmayacağını bilmek seni biraz olsun rahatlatmıyor mu? Onları ve kendilerini koruyamayacak kadar küçük olan diğer tüm çocukları koruyorsun. Bana kalırsa, Ölüm lanet olası bir kahramandır.

Yere bakarak, omuzlarımda gerginlik hissettim. "Ölüm'ün eylemlerinin ikizleri nasıl güvende tutacağını düşünmemiştim ...aslında tüm çocukları nasıl koruyacağını düşünmemiştim."

"Evet. O, senin düşündüğün kadar kötü biri değil. Ryan ve ben kan ve vahşete alışkınız, ama bunun bir kısmı amcam sayesinde. O çok iyi bir temizlikçidir."

Başımı sola, sonra sağa eğdim ve boynumdaki gergin kasları gerdim. "Vay canına, bu iş çok zor. Tek bildiğim, ya tam kontrolü ele geçirmem gerektiği, böylece Ölüm ortadan kalkar, ya da o piçle yaşamayı öğrenmem gerektiği."

"Benim oyum mu? Onunla başa çıkmayı öğren. Onu bastırabileceğinin garantisi yok, o yüzden kendinin ve onun o kısmını kabullenmelisin."

Kahkaha attım. "O da benden nefret ediyor."

Kip bana sırtıttı. "Bence o senden nefret etmiyor, Ella ile birlikte olmandan nefret ediyor. Sen onunla evlisin, o değil. Sen onunla yatıyorsun, o da bazen yatıyor, ama o sahiplenici bir pislik ve paylaşmaktan nefret ediyor. O bencil bir pislik ve bu onun doğasında yok." Kip kıkırdadı.

Ölüm ile yaptığımız konuşmalardan, Kip'in haklı olduğunu biliyordum. Ölüm de Ella için aynı şeyi istiyordu. Ayağa kalktım ve saçlarımı elime aldım. "Bunu daha önce hiç söylemedim dostum, ama bunca yıldır arkamı kolladığın için teşekkür ederim. Umarım ben de senin için aynısını yapmışımdır."

Kip başını salladı. "Tabii ki yaptın. Aile böyle yapar dostum. Ailem ve akrabalarım tamamen berbat durumda, bu yüzden ortaokulda seninle ve Dope ile tanıştığımda ve Death ortaya çıktığında, Dope ve ben ne pahasına olursa olsun senin akıl hastanesine yatırılmamanı sağlayıp, en azından verimli cinayetler işlemeni sağlayacağımız konusunda anlaştık. Hayatımda ilk kez gerçek bir ailem olduğunu hissettim. Kalacak bir yere ihtiyacım olduğunda, sen ve Dope her zaman yanımdaydınız. Kötü bir ruh halindeysem, sen ve Dope beni her zaman güldürürdünüz. Death daha sık ortaya çıktıkça, kendi karanlık durumumdan başka bir şeye odaklanmamı sağladı. Yani, evet, benim için farkında olduğundan çok daha fazlasını yaptın, Death de öyle.

"Bunu duyduğuma sevindim." Boynumun arkasını ovuşturdum. "Bana çocukluğun hakkında hiç bu kadar çok şey anlatmamıştın. Ev hayatının iyi olmadığını ve annenin çok sert olduğunu biliyorum, ama amcanla yaptığın işten başka pek bir şey bilmiyorum. Ölümle bu konuyu konuştun mu?"

Kip dudaklarını büzdü. "Hayır. Bu başkalarının sorunu değil."

"Doğru değil. Az önce hepimizin bir aile olduğumuzu söyledin, bu yüzden bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım." Kapıya doğru yürüdüm ve sonra, "Xavier'i hayatta tut. İstersen ona rahatlaması için birkaç ağrı kesici ver. Daha sonra ona ihtiyacım olacağını hissediyorum. Ölüm onun hayatını sona erdirmeye hazır, ama henüz değil. Cevaplara ihtiyacım var."

"Anlaşıldı."

"Bu karanlık binadan çıkıp biraz temiz hava alacağım. Belki yürüyüş yapmak kafamı boşaltır. Birazdan dönerim."

"Tamam. Burası oldukça ıssız bir yer, bu yüzden kimseye rastlamadan dolaşabilirsin, ama gözlerini açık tut."

"Tamam." Konuşmamız aklımda ağır bir yük olarak dururken, eski depodan geçip ön girişe doğru ilerledim. Kapıyı itip açtığımda, güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek yüzüme vurdu. Belki Ölüm karanlık binalarda saklanmaya alışkındı, ama ben biraz hava almak ve dışarıda özgürce dolaşmak istiyordum.

Kapı arkamdan kapandı ve ben kuzeye giden bir patikaya doğru yürüdüm. Güneş birkaç saat daha batmayacaktı, bu da bana

bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini düşünmek için ihtiyacım olan zamanı bana verecekti. Kip, Death'in kalmasını istediğini söylediğinde samimi görünüyordu. Ayrıca, bir kuruma yatırılma düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Ella, Kip ve Dope'a ve sana söylediklerine güvenmelisin.

Onlar kalmayı seçtiler. Boş ver.

"Tabii ki öyle dersin, Death. Sen ortadan kaybolmak istemiyorsun. Ama yine de benden kurtulmak istiyorsun. Bu durumda ne yapacağımızı bilmiyorum."

Bu en güçlülerin savaşı. Senin en güçlü olmadığını biliyoruz.

"Sen gerçekten bir pisliksin." Yürümeye devam ederken önümdeki alçak bir ağaç dalını kenara çektim. Yaprakların çoğu hala yeşildi, ama kenarlarında hafif bir sarılık vardı, sonbaharın geldiğini haber veriyordu.

Garip bir ses dikkatimi çekti ve ne olduğunu anlamaya çalışırken durdum. Etrafıma bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu, ama kimseyi görmedim. Keskin bir acı boynumu deldi ve beni ısırmış olan böceği öldürmek için elimi uzattım, ama hissettiğim şey bir böcek değildi.

"Orospu çocuğu. Beni sakinleştirici okla vuran kim?"

Lanet olsun. Kim daha güçlüydü diye ne demiştim ben? Ella'yı ve seni gören olursa diye gözlerini açık tutman gerekiyordu.

"Orospu çocuğu." Dünya dönmeye başladı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm, sonra her şey tamamen karardı.

İstediğimden daha uzun süren bir şekerleme yaptıktan sonra, kocamı ve Kip'i aramak için belirlenen ofise gittim. Ancak, girişten içeriye baktığımda, onlardan hiçbir iz yoktu. Binayı dolaştım ama onları hala bulamadım. Belki Xavier'in yanındaydılar. Dışarıda sohbet etmiyorlarsa, aklıma gelen tek yer orasıydı. Bu kasvetli yerde sürekli kalmak zordu ama Ölüm'ün burayı daha yaşanabilir hale getiremeyeceğini, aksi takdirde buraya giren herkese şüpheli görüneceğini anlıyordum.

Xavier'in hapishanesinin kapısını açtığımda, burnuma hemen iğrenç bir koku çarptı ve neredeyse kusacaktım. Köşede oturuyordu, vücudu kir ve pislikle kaplıydı, acilen banyo yapması ve temiz giysiler giymesi gerekiyordu. Ölüm'ün Xavier'i öldürmesini engellemeye çalıştığım için daha önce fark etmemiştim.

Yaptığı her şeyi hatırlayarak ona öfkeyle baktım. Kaçırma, o lanet olası örümcekler ve kafesle duygusal işkence... Ve bir anda, geçici şefkat duygum kayboldu, yerini bana bu kadar acı ve korku yaşatan bu adama karşı kaynakayan öfke ve nefret aldı.

Kalbim göğsümde çarparken, Xavier'e dikkatlice yaklaştım ve ondan güvenli bir mesafe bıraktım. Ölüm onu bağlamamıştı, kırık dizlerinin onu yerinde tutacağına güveniyordu. Ama onun becerikliliğini hafife almam gerektiğini biliyordum.

"Xavier?" Sesim çatallanarak çıktı, kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. Kan çanağı gözlerle ve tembel bir gülümsemeyle bana baktı, ağrı kesicilerin etkisiyle açıkça sersemlemişti.

"Bunları gerçekten çok seviyorum," diye mırıldandı, hareketleri yavaş ve beceriksizdi.

Ona acımadan edemedim, çünkü dizleri bir şekilde iyileşse bile, tıbbi bakım olmadan bir daha asla düzgün yürüyemeyeceğini biliyordum.

"Death veya Kip'i gördün mü?" Sorum beni neredeyse güldürecekti. Burada, kafası uyuşturulmuş, kaçma veya başkasıyla iletişim kurma umudu olmayan bu odada kilitli duruyordu ve ben ona kocamı görüp görmediğini soruyordum. Arkadaşları onu yakın zamanda ziyaret etmedikçe, tamamen izole durumdaydı.

"Kip bana bu hapi verdi, ama bu bir süre önceydi." Başu yuvarlandı ve sırtımaya devam etti.

Ellerim yanlarımda yumruk haline geldi, gözlerim buz gibi bıçaklara dönüştü ve onu parçalara ayırıp acısını izlemenin farklı yollarını hayal ettim. Zihnim, sadistçe bir zevk ve zamanı geldiğinde ona işkence etme isteğı ile doluydu. Ama onun Ölüm'ün kardeşı olduğunu açıkladığında, içimdeki bir şey kırıldı. Bu sapkın aile hakkında daha fazla bilgi edinme arzusu beni tüketti ve şiddet düşüncelerini bastırdı. Belki de o bu etkinin altındayken ondan bazı değerli bilgiler elde edebilirdim.

"Xavier?"

"Evet?" Dudaklarını şapırdatarak cevap verdi.

"Patronun kim? Ona Pied Piper diyorsun, ama kim o?" "Patronum, patronum." Gözlerini kısarak bana baktı. "Ben Eminim beni arıyordur. Biz çok yakınınız, biliyorsunuz.

"Bir arkadaşın olması çok güzel olmalı." Bu konuşmada bir ilerleme kaydedebileceğimden emin değildim, ama denemeye devam etmeliydim. O her zaman benim nezaketime kanardı, belki bu da işe yarardı, özellikle de ağır kesicinin yardımıyla.

"Onunla nasıl tanıştın?" Xavier, Death'e kardeş olduklarını açıkladığından beri kafamda bir düşünce dolanıp duruyordu.

"Ailem." Alaycı bir şekilde güldü. "Hâlâ mutfak masasında oturup benim dönmemi bekleyenler."

Ağzımı kapalı tuttum. Eve dönmeyecekti, ama bunu yakında öğrenecekti. Bana yaptıkları için onu öldürmesem bile, Xavier çok şey biliyordu ve kimliğimizi kendine saklayamayacak kadar deliydi, bu yüzden Ölüm onu öldürecekti.

ve kimliklerimizi sır olarak saklayamayacak kadar deliydi. Sonunda ölmek zorundaydı. Başka bir seçenek göremedim.

"Patron akşam yemeği için ailemin evine gelirdi ve bana iyi davranırdı. Bazen oyun bile getirirdi ve satranç ya da dama oynardık. Ailem benimle hiç böyle davranmazdı. Beni bodruma kilitlerlerdi."

"Senin bana yaptığın gibi, değil mi?"

Yüzü düştü. "Aynı şey değildi Ella. Hayır. Aynı şey değildi." "Nasıl aynı değilmiş? Ben kaçamadım. Beni esir tuttun. Fiona , patronun beni kafeste tuttuğunu bilseydi çok kızardı dedi. Kızarmıydı?"

"Hayır. Bu onun fikriydi." Kıkırdadı. "Fiona kompulsif bir yalancı. Ağzından çıkan hiçbir şey doğru değil. Ama bana güvenebilirsin. Ölüm ve ben kardeşiz."

"Nasıl, Xavier? Nasıl kardeşsiniz? Bunları nereden biliyorsun ki?"

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil, Ella. Ama..." Seksi bir canavar gibi bana göz kırptı.

Gülmemi zorlukla bastırdım. Ağrı kesicilerin etkisiyle neredeyse eğlenceli hale gelmişti. "Anlamaya çalışıyorum, ama bir türlü anlayamıyorum. Lütfen bana yardım et ."

Kusmadan bir sonraki kelimeleri ağzımdan çıkarmaya çalışarak yutkundum. "Sana ihtiyacım var, Xavier."

Yüzündeki ifade hayranlık ve heyecana dönüştü, sonra bana doğru eğildi. "Biliyorsun Ella, görüldüğün kadar masum değilsin. Senin de sırların var, değil mi? Zihninin köşelerinde gizlenen karanlık gölgeler. Sen ve ben aynıyız."

Kaşlarımı kaldırdım, istememe rağmen meraklanmıştım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını geriye attı ve lanet bir sırtlan gibi güldü. "Bir seri katille evlendin. Böyle bir şey yapabilmek için onun kadar sapkın olmalısın."

Zaten berbat durumda olan burnuna yumruk atma isteğine direndim. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Benimle oynuyordu ve ben sabırsızlanmaya başlamıştım.

Xavier daha da yaklaştı, gözleri yaramazlık ve delilik karışımı bir parıltıyla parlıyordu. "Gerçeği bilmek ister misin, Ella?"

, benim hakkımda, her şey hakkında?" Sesi komplo kurarcasına fısıldamaya dönuştü.

Ona sert bir bakış attım, başka bir sapkın oyun mu oynuyordu yoksa sonunda önemli bir şey mi açıklayacaktı, emin değildim. Sağduyuma rağmen, onun gizemli sözleri beni neredeyse transa soktu. "Söyle bana, Xavier. Her şeyi anlat."

Raphael Lake, Aaron Levy ve Daniel Ryan Murphy'nin "Prisoner" şarkısından birkaç satır söyledi.

Tüyler ürpertici sözler yüzünden tüylerim diken diken oldu.

Bitirdiğinde, bana çılgın bir gülümseme attı. "Sebastian, babasını öldürdüğünü düşünüyor."

O, papa'nın karga gibi cıvıladığını söyledi ve ben uzanıp parmaklarımı onun sıska boynuna dolamak ve onu boğmak istedim. Onun bilmecelerinden bıkmıştım, ama bu... Tereddüt ettim ve onun az önce söylediği şeyi fark ettim. Bu bilmece her şeyi değıştirebilirdi.

"Evet." Xavier'ı devam etmesi için fazla cesaretlendirmek istemedim.

"Öldürdüğü adam onun babası değildi," dedi yine karga gibi telaffuzla.

"Biz." Göğsünü vurdu. "Biz..." "Nildiniz?

Bana söyleyebilirsin, Xavier."

Gözleri bana dikildi. "Ama söylersem, koşup Ölüm'e anlatırsın.

Patron, bunu paylaşmamam gerektiğini söylüyor.

Gerçekten söylemek istediğim şeyi ağızımdan kaçırmamak için dişlerimi sıkarak sözlerimi topladım. "Bu bütün resim mi yoksa sadece küçük bir detay mı?" Hukuk alanında çalışmak, soruları yeniden ifade etmeme, boşluklar yaratmama veya gerçeği atlatmama yardımcı olmuştu. Belki şimdi de işime yarayabilirdi.

Başparmağını ve işaret parmağını biraz ayırarak gösterdi. "Sadece bir parça."

"O zaman patronunun senden istediğine karşı gelmiyorsun, değil mi?"

Duvara yaslanarak, söylediklerimi düşündü. "Sen akıllısın, Ella. Ama yeterince akıllı mısın?"

"Sen yeterince akıllı mısın?" Onun saçmalıklarına öfkelenerek karşılık verdim.

Bana alaycı bir şekilde baktı. "Burada söz konusu olan ben değilim. Oyunu oynayıp aklını kaybetmeden buradan çıkacak kadar akıllı mısın?"

Ona cevap vermeyi reddettim. Geri adım atarak, topuklarımı döndürdüm ve onu acınası düşünceleriyle baş başa bıraktım.

"Sebastian Fletcher..."

ÖLÜM

*"Gece gece, karanlık kuzu kemiklerini kadife vaatlerle parlatıp durdu,
ta ki yünü rüyalar kadar siyah olana kadar." ~ Anonim*

İnledim, boynum beni öldürüyordu. Ona ulaşip ovmak için, bağları çektim ve ellerimin arkamda bağlı olduğunu fark ettim. Yüzümdeki sert malzeme nefes almamı engelliyordu. Neredeydim ben ve buraya nasıl gelmişim?

Kaçırılmışım. Kahrolasınca kaçırılmışım.

"Seni aptal herif, bizi kaçırttın mı?" diye Sebastian'a mırıldandım.

Ayak sesleri dikkatimi çekti, yavaşça başımı kaldırıp patates çuvalının içinden bakmaya çalıştım ama nafileydi.

"Bu akşam bana eşlik ettiğin için çok mutluyum," dedi bir erkek sesi ve aniden çuvalı kafamdan çekti.

Gözlerimi kamaştıran parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım. Bakışlarım onun siyah ayakkabılarına takıldı ve yavaşça siyah pantolonuna ve beyaz gömleğine doğru kaydı. Kısa, koyu renkli saçları grilerle karışmıştı ve bakımlı sakalıyla uyumluydu. Kollarını sıvadı ve sanki uzun zamandır görmediğim bir akrabammışım gibi gülümsedi.

"Sen de kimsin lan?" diye

homurdandım. O güldü. "Seninle bir

anlaşma yapacağım." "Bekliyorum."

"Beni öldürmeyeceğine söz verirsen seni çözüyorum. Sadece konuşmak istiyorum. Konuşmamız bittiğinde, seni takip ettiğimiz terk edilmiş binaya sağ salim ve zarar görmeden geri götüreceğim."

Gülümsememi bastırdım. Elbette onu öldürmeyeceğime söz verirdim. Ve sözümün eri bir adam olduğum için, onu öldürmeyecektim... bu gece. "Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Şey, sana ihtiyaç duyarsan dolaşıp işeyebilmen için seni çözmeyi teklif ettim. Sana zarar vermek istemiyorum."

Odayı gözden geçirdim ve kahve masasının üzerinde oturan, elinde kanlı bir bıçak tutan Chucky bebeği gördüğümde kalbim bir an hızlandı.

Bu bizim evde bulunan lanet olası oyuncak bebek! Bu pislik neyin peşinde?

Sebastian'a zihnimle susmasını söyledim, şimdi onun sorularını sormanın sırası değildi.

Adamın gözleri benimkini takip etti ve bana kötücül bir gülümseme attı. "Chucky'yi tanıdın mı?"

Evet! Ona bunu sormalısın.

Sebastian'ın isteğini görmezden gelmek istedim, ama benim de cevaplara ihtiyacım vardı. "Sen mi?" diye homurdandım. "O lanet bebeği benim yatak odama sen mi koydun?"

"Sen daha küçükken bile hep yanımdaydım. Yaşayacağın olaylardan sonra bile o oyuncak bebeğin aklında kalacağını düşündüm. Bu, zihninde o tohumun filizlenmesini sağlamak için benim yöntemimdi."

Orospu çocuğu. Ailemi öldürmeden önce benim evimdeydi.

Kabul etmek istemese de Sebastian haklıydı. Bu orospu çocuğu görünüşe göre hep gölgelerde pusuda bekliyormuş. Onu inceledim, önceki sorusuna cevap vermemi beklerken yaptığı her hesaplı hareketi izledim. "Tamam. Söz veriyorum. Seni deşmeyeceğim." Sözlerimle birlikte ona alaycı bir gülümseme attım.

"Ya da bana herhangi bir şekilde zarar vermeyeceğim."

Kafamı salladım. "Evet, ona da."

O sandalyenin arkasına yürüdü ve ben boğazımın kesilmesine hazırlandım, ama o sadece bileklerimi çözdü.

Yavaşça kollarımı kucağıma getirdim ve ovuşturdum.

"Ayağa kalkıp yürüyebilirsin. Tuvalet, ihtiyacın olursa koridorun sağında." O yönü işaret etti. Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım, sakinleştiricinin etkisiyle ilk başta biraz sendeledim. Etrafıma bakmak için döndüğümde, deri mobilyalar ve dışarıdaki gölün muhteşem manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerle donatılmış lüks oturma odasını gözden geçirdim. Yakınlarda başka ev göremedim, bu da beni meraklandırdı.

Tam olarak nerede olduğumuzu ve neden bu kadar önlem aldığını. Bana ilaç verdiğini düşününce öfke dalgası beni sardı, ama merakım öfkemi kontrol altında tuttu. Ona soracak sorularım vardı. Hem de çok.

Güpegündüz beni kaçırma cüretini gösteren adama baktım. Ella'ya da aynısını yaptığına göre, bu onun çalışma tarzı olmalıydı. "Soruma cevap vermedin. Sen kimsin lan?"

Bana sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve gri deri koltuğa oturdu. "Bana Pied Piper derler."

Dudaklarımı sıkıştırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Xavier'den senin hakkında duydum, bu isim nereden geliyor?"

"Aslında çok basit. Ben, senin ve benim sahip olduğumuz aynı... karanlığa sahip potansiyel insanları yetiştirmeyi seviyorum. Bunu yaptığımda, onlar beni körü körüne takip ediyorlar."

Ben hariç.

Bir anlığına gözlerini bana dikti. "Ve eminim ki, zamanı geldiğinde tanışacağımızı da söylemiştir."

Başımı salladım. "Evet, ama o pek güvenilir bir bilgi kaynağı değil. Ağzından çıkanların çoğuna inanmıyorum."

"Yani, hala hayatta mı?"

Sorusundaki umudu kaçırmadım. "Şimdilik. Ama ne kadar süreyle olacağını garanti edemem."

"Onu senin elinden almak isterim." Kollarımı indirdim. "Öldürmek için mi?"

Sanki iyi bir şaka yapmışım gibi güldü. "Hayır. Hayır. O benim için çok değerli." Kanepeye yaslandı ve bacaklarını çaprazladı. "Sen de öyle."

"Harika. Eğer senin için önemliysem, o zaman bana tüm bunların ne anlama geldiğini söyle. Neden boynuma sakınleştirici iğne yaptın ve beni buraya getirdin?"

"Çünkü buraya geri dönmeni zorlaştırmak istiyorum. Buraya gelirken yolda hiçbir şey görmediğin için, bu yolu takip etmen imkansız olacak. Bu bir kendini koruma mekanizması. Sen bunu çok iyi bilirsin, Death."

Biliyordum. "Xavier, senin ailemi öldüren adam olduğunu söyledi. Bu doğru mu, yoksa kafayı mı yedi de uydurdu?"

Pied Piper çenesini ovuşturduktan sonra şöyle dedi: "Xavier özel biridir, ama yalancı değildir. Aradığın adam benim."

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Seni aramıyordum. Ella daha fazla bilgi edinmek isteyen kişi. Çok meraklı bir kadın. Bu bazen başına bela açıyor."

"O çok güzel. Kendin için iyi bir iş yapmışsın."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Onu bu işe karıştıрма. Ne istiyorsan, bu seninle benim aramda."

"Haklısın. Ella'nın bana gerçekten bir faydası yok. O, ters giden bir kaçırma olaydı ve sadece seni ortaya çıkarmak için bir araçtı. Ne yazık ki, Xavier ona aşık oldu ve dikkatsiz davrandı. Ella, Xavier'ın evinde tutulduktan birkaç gün sonra bana teslim edilecekti, ama Xavier onu daha uzun süre tutmak için yalvardı. Ben de kabul ettim, ama o akıllı davrandı ve Xavier'ın evinden kaçtı."

"Yani, benim büyüdüğüm ve senin annemle babamı öldürdüğün yerin tam bir kopyası olan bodrum ve ev mi? Bu ne demek oluyor lan?"

"Bir sürü sorunuz olduğunu biliyorum, en iyisi baştan başlayayım. Bir şey yemek veya içmek ister misiniz? Bir süre burada kalacaksınız. Misafirlerime ikramda bulunmamam doğru olmaz."

Çenemi sıktım ve sonra kendimi rahatlamaya zorladım, böylece Sebastian yanlış zamanda ortaya çıkmasın. "Sen de delisin."

Bana sırtıttı, sözlerimin üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı.

"Senin yerinde olsam, anne babamın neden öldüğünü ve onları kimin öldürdüğünü öğrenmek isterdim. Sen gençtin, ama içindeki karanlığı gördüm. Babana yardım ederken seni şekillendirmek kolaydı. O adama karşı içindeki öfke çok yoğundu. Buna cinayet demek istersen, bu daha doğru bir tanım olur." Tuz ve biber rengi kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Ama gerçek şu ki, o senin biyolojik baban değil."

Kalbim, çılgın bir davulcu gibi göğsümde çarpıyordu, hızla dönen düşüncelerimin ritmine uyuyordu.

"Gerçek babanı öldürmedin, bu yüzden eğer hala suçluluk duyuyorsan, bırak gitsin." Sözlerini savuşturur gibi elini salladı.

"Anlamıyorum. Tabii ki onlar benim ailemdi. Onlarla ve o evde küçükken geçirdiğim anılarım var."

"Çok küçük yaştaydın, ama sen ve kardeşin kaçırıldığınızda ayrıldınız."

Onun sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı ve vücudumu bir duygu fırtınası sardı. Ailem sandığım insanlar tarafından kandırılmış olmanın öfkesi ve incinmişliği ile gerçek ailemin hala hayatta olabileceğine dair ezici umut ve inanamama duygusu arasında kalmıştım. Bana söylenen hiçbir şeye nasıl güvenebilirdim? Cevaplara ihtiyacım vardı, ama Pied Piper'ın da bana yalan söylemediğini nereden bilebilirdim?

Onun söylediklerine inanamazsın. Dope'a araştırmasını

Nedense, Sebastian'ın kafamdaki sesi beni sakinleştirdi.
ben

i. "Kardeşim kim?"

Yaşlı adam kolunu kanepenin arkasına attı, olması gerekenden daha rahat bir şekilde uzattı.

"Xavier senin kardeşin, Death. Aynı anne ve babadan doğdunuz ve ikiniz de aynı kişi tarafından kaçırıldınız."

"Tanrı aşkına. Kardeşim bir deli."

"Evet, bu da çocuğu tek parça halinde geri istememin bir başka nedeni."

"Hayatta ama iki dizini de kırmış. Tekrar yürüyebileceğinden emin değilim. Ella'ya zarar verdi ve benim olan şeye dokunan hiçbir erkek, kardeşim olsa bile, bunun bedelini ödemedi kurtulamaz." Xavier şimdilik hayattaydı ama geleceği belirsizdi. Ama o anda başka bir düşünce beni kapladı.

Pied Piper'ın sözleri, iltihaplı bir yara gibi zihnimde kalmış, her biri benlik duygumu delip geçmişti. Ailemi bulup gerçeği ortaya çıkarma fikri tüylerimi diken diken ediyordu, ama içimde cevaplara doymak bilmez bir açlık yanıyordu. Bunca zaman sonra, ailemin öldüğünü kabullenmiştim, ama şimdi, eğer yalan söylemiyorsa, verdiği bilgi hayatımı değiştirebilirdi.

"Gerçek ailem kim? Hayatta mı? Bizi kimin kaçırdığını öğrendiler mi?"

"Sen kaçırlıldığında neredeyse iki yaşındaydın ve Xavier daha bebektir. Kısa bir süre sonra, anne baban kötü bir tren kazası geçirdi. Kazadan sağ kurtulamadılar."

"Onlar da mı öldürüldü?" Tek istediğim cevaplardı ve sonunda geçmişı geride bırakmaktı.

"Evet, ama benim adamlarım tarafından değil."

Söylediklerini kaçırmadım ve onun için kaç kişinin çalıştığını merak ettim. Ella'yı kaçıran adamlar açıkça onlardan bazılarıydı. Sırıttım. Onlarla işimi gördükten sonra, Pied Piper'ın ekibinde dört kişi eksilmiştii. "Tamam, diyelim ki bu boktan hikaye doğru. Nasıl oldu da Fletcher'lara düştüm ve onlar sana ne yaptı?"

"İşte burada işler biraz daha karmaşıklışıyor. Devam etmeden önce bir şey içmek istemediğinden emin misin?"

O anda Xavier'e karşı hissettiğim şey için "sinirli" doğru kelime değildi, ama artık oyununa gelmekten bıkmıştım. Ayrıca kocamı bulmak istiyordum. Bir şeyler ters gidiyordu, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Geri adım atarak, Xavier'i acınası düşünceleriyle baş başa bırakmak için topuklarımı döndürdüm.

"Sebastian Fletcher..."

Yürüyüşümü durdurdum ve cümlesini bitirip bitirmeyeceğini görmek için bekledim.

"Çalındı. Çalındı. Çalındı." Kıkırdadı ve ellerini çırpı.

Sözleri beni o kadar sert vurdu ki, nefes almakta zorlandım.

Tekrar ona döndüm.

"Onun ailesi gerçek ailesi değil miydi?" diye sordum, sesimdeki heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Hayır. İkimiz de çalındık, Ella. Çalındık, çalındık, çalındık," diye şarkı söyledi.

"Kim tarafından?"

Xavier iç geçirdi. "Sana istediğinin bir kısmını verdim, ama patron geri kalanını Death'e anlatacak. Zaten çok fazla konuştum." Titrek parmağını havaya kaldırdı. "Ama ağrı kesiciler beni geveze yapıyor. Patron anlayacaktır."

Xavier'in söyledikleri doğruysa, belki Sebastian'ın ebeveynleri hala hayattaydı. Onu bulup bu haberi vermem gerekiyordu, böylece Dope bu bilgiyi araştırıp Xavier'in doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenebilirdi.

"Bana söylersen, bir saat sonra sana bir ağrı kesici daha veririm."

Yüzünde heyecan belirdi. "Evet, lütfen."

Ayaklarımla beton zemine vurdum. "Bekliyorum."

“Çok kötü insanlar bizi kaçırdı. Sebastian ve ben birlikte bir aileye gidecektik, ama bunun yerine ayrıldık.” Xavier burnunu çekerek, gözleri yaşlarla doldu. “Sebastian ve ben aynı evde büyümüş olsaydık, farklı bir insan olur muydum sence?”

Bir anlık bir şefkat duygusu beni sardı, ama geldiği gibi çabucak kayboldu.

"Bunu bilmenin bir yolu yok." Bana istediğim bilgiyi vermemiş olsa da, ilacı alırken ondan bilgi almak daha kolaydı. "Bir saat sonra ağrı kesiciyle geri geleceğim."

"Evet!" Xavier ellerini çırpı.

Odayı terk edip kapıyı arkamdan kilitledim. Binayı tekrar aramak yerine cep telefonumu çıkarıp Sebastian'ı aradım, ancak iki kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirildi. Bu nadiren olurdu.

Belki Sebastian şu anda ofisteydi. O yöne doğru koştum, ama hayal kırıklığına uğradım, çünkü sadece Kip'i buldum. Kapı çerçevesine yaslanıp, "Sebastian'ı gördün mü?" diye sordum.

"Birkaç saat önce yürüyüşe çıktı. Bir süre konuştuk ve Ölüm fikriyle oldukça mücadele ediyor. Bass onu sonsuza kadar susturmak istiyor. Ölüm'ün suçları için teslim olmaya çalışmasından biraz endişeliyim."

Ağzım açık kaldı. "Kip, bunu yapamaz. Onu ömür boyu hapse atarlar."

"Biliyorum. Ona da söyledim, ama Bass bir katil değil ve senin Death'e ulaşmanı istemiyor. Söylemedi ama, çocukların seri katil bir babayla büyümesinden endişe duyuyor."

Odayı geçtim ve koltuğa çöktüm. "Ben de öyle, ama o onlara asla zarar vermez."

"Bence Alaric veya Verity'nin babalarına çok benzemelerinden endişeleniyor."

İç çekerek sandalyeye yaslandım. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Aralarında kesinlikle bir bağ var. Ama bu sadece Ölümle ilgili değil. Sebastian, Xavier'ı ortadan kaldırmayı sabırsızlıkla beklediğimi anlamalı. Jonathan iyi bir alıştırmaya oldu." Ona gülümsedim.

"Ona bunu söylemeye çalıştım, ama o, seni bu hale getiren şeyin Ölüm olduğunu düşünüyor."

Kafamı salladım. "Sanırım uzun zamandır içimdeki o parçayla mücadele ediyordum. Ölüm sadece bunu benden daha önce fark etti."

"Ella, anlıyorum. Ryan ve ben aynıyız. Cesetleri temizlemek ve Ölüm'ün bıraktığı pisliği örtbas etmek benim için sorun değil. Bu benim için ikinci bir doğa gibi."

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Amcam temizlikçiydi ve bana cesetleri ortadan kaldırmak ve kanıtları yok etmekle ilgili bildiğim her şeyi öğretti. Sanki orada hiç kimse olmamış gibi."

"Bu nadir bir yetenek." Güldüm, sonra tekrar ciddileştim. Kip bir fincan kahve aldı ve bir yudum içti.

"Xavier bana, Sebastian'la kardeş olduklarını söyledi."

Kip'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve içkisini masanın üzerine döktü. Kendini toparlayamadan öksürük krizine girdi.

"Ne? Olamaz dostum. Bu imkansız."

"Sebastian'a öğrendiklerimi anlatmak istedim ama onu bulamıyorum. Sence Dope gerçeği öğrenebilir mi?"

"Tabii ki, o adam yeterli zaman ve kaynakla her şeyi öğrenebilir. Bana bildiklerini anlat, sonra Dope'u arayayım."

Sonraki birkaç dakika içinde, Xavier'in bana çocukların kaçırılıp ayrıldıkları hakkında anlattıklarını aktardım.

Kip sessiz kaldı, sonra masadan cep telefonunu aldı ve kaşlarını çattı. "Bu çok ilginç bir bilgi. Sebastian, mutfağında ölen kişinin gerçek babası olmadığını bilse vicdanı rahatlar mı acaba?"

Omuz silktim. "Sebastian, Pied Piper'ın onu babasını ya da o adam her kimse onu bıçaklamaya zorladığını biliyor mu?"

"O ve Ölüm'ün konuştuklarına bakılırsa, sanırım biliyor. Ölüm her zaman biliyordu, bu yüzden Bass'a bir şey söylemiş olması pek de şaşırtıcı olmaz. Muhtemelen Ölüm'ün onun bir parçası olması konusunda kafasının karışık olmasının bir başka nedeni de budur."

Seks salıncakta Death ile yoğun bir egzersiz yaptıktan sonra, kaslarım ağrıyordu ve ayağa kalktığımda bacaklarım titriyordu. Kip'in sessizliği içimdeki tedirginliği daha da artırdı. Cep telefonumu cebimden çıkardım

cebinden çıkardım ve cevapsız aramalar olup olmadığını kontrol ettim. Boş ekranı görünce kalbim sıkıştı.

"Sebastian'dan haber yok." Ona zaman tanımak istesem de, birkaç saat ondan haber alamayınca endişe beni kemirmeye başladı. Onun hemen cevap vermediği tek zaman, Ölüm'ün başka bir kurbanını aldığı zamandı. Onun numarasını çevirdim ve çaldığını dinledim, her zil sesi onun yokluğunu kulakları sağır eden bir hatırlatmaydı. Ama çok geçmeden sesli mesaja geçti ve beni, onun cevap vermemesine neden olan şeyin ne olabileceğinden korkmaya bıraktı.

"Belki de onu aramaya gitmeliyim. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum, Kip. Birkaç saat onun için çok uzun bir süre."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ona biraz zaman tanımak istedim, ama belki de haklısın." Kip koltuğundan kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Bass'ı ararken Dope'u arayacağım."

"Teşekkürler."

Onu koridorda takip ettim ve Xavier'in kapısını dışarıdan kilitlediğimi iki kez kontrol ettim. Vücudunda ağrı kesici ilacı varken, kendini yerde sürükleyerek kaçmaya çalışmasından hiç şaşmazdım. Ona hiç güvenmiyordum.

Sonraki yarım saat boyunca, Kip ve ben Sebastian'ın ölüm ve geçmişiyile nasıl başa çıkabileceğini konuştuk. Sebastian hiçbir koşulda teslim olamazdı. Onu kaybederdim ve çocuklar babalarını kaybederdi. Eğer bu kararında ısrarcıysa, fikrini değiştirmek için bir yol bulmam gerekiyordu.

"Ella, hava kararmaya başladı. Geri dönmeliyiz. Sana yine bir şey olursa Bass beni öldürür."

Kip'in sesindeki endişeyi fark etmedim değil. Aslında, kocamı aradıkça endişem daha da artıyordu.

ÖLÜM

"Kuzunun yünlerinin dikenlere takıldığını gördüklerinde, şiddet uygulandığını düşündüler. Karanlığın eski derileri ne kadar nazikçe dökmeye yardımcı olduğunu bilmiyorlardı derilerin dökülmesine nasıl yardımcı olduğunu bilmiyorlardı." ~ Anonim

Karşımda duran adam, kötü şöhretli bir seri katildi, ama ben bunu bilmiyordum çünkü o insanları etkileyip dikkat çekmemek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Beni etkilemiyordu. Onun kim olduğunu çok iyi anlıyordum. Bizim gibi adamlar oyun oynamakta, avlarımız için sahneyi hazırlamakta ustaydık. O da tam olarak bunu yapıyordu. Gece bitmeden hayatım için savaşmam gerekeceğini tahmin ediyordum, ama hazırdım. Bir parçam, ailemi öldüren o orospu çocuğunu öldürme fırsatı bulursam, ona bunu ödeteceğime yemin etmişti. Ella'ya yardım edebileceğini söylemiş olsam da, bu mümkün olmayabilirdi. Her şey nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, ona ve çocuklarıma yakında göreceğime kendime söz verdim. Bu adamın elinde ölmeyi reddettim.

"Hayır, yiyecek veya içecek bir şeye ihtiyacım yok." Ona sert bir bakış attım. "Bana Fletcher'lar hakkında bilgi ver," diye tekrar talep ettim.

Boğazını temizledi, kahverengi gözleri yaramazca parıltıyordu. Keyif aldığından belliydi.

"Büyürken çevremdeki diğerlerinden hep farklıydım. Lanet olsun, benimle ilgilenmek isteyen sadece birkaç arkadaşım vardı. Sen ve ben farklıyız, çoğu insandan farklı düşünüyor ve hissediyoruz. Bunu fark ettiğimde kendime saklandım, ama dediğim gibi, okulda birkaç kişi bana ısındı ve liseden mezun olana kadar arkadaş kaldık, sonra her birimiz farklı yönlere gittik. O zaman, bir daha asla arkadaşım olmayabileceğini fark ettim, ama bununla barışık oldum. Sonra, üniversitedeki ilk yılımda, kimya dersimdeki Chuck adında bir çocuk bana

onunla ve birkaç kişiyle takılmak için. Sadece küçük bir hafta sonu kamp ateşi etrafında toplanma, birkaç bira, birkaç güzel kız. O zamanlar okulda sıkılıyordum ve çalışmadan hep A alıyordum. Zamanımı kütüphanede, benden önce yaşamış tüm seri katiller hakkında kitap okuyarak geçiriyordum. Onlar hakkında öğrendiklerim beni büyülemişti ve burada kendimi tanıdık hissediyordum. Kalbinin tam üzerinde göğsünü okşadı.

"Her neyse, buluşmayı kabul ettim. O Cuma akşamı, Chuck ile yurt odamda buluştuk ve kampüsün arkasına doğru yürüyerek ormana girdik," diye devam etti. "Sonunda kamp ateşinin etrafında küçük bir grup insanla karşılaştık. Chuck beni herkese tanıttı ve ben de oturdum. Oldukça arkadaşçaydılar ama ben tetikleydim. Güven sorunlarım vardı ve Chuck'ın birbirimizi pek tanımadığımız halde beni davet etmesi bana garip gelmişti. Ama aynı zamanda, birini tanımak isteyen normal insanların onu takılmaya davet ettiğini de anlıyordum. Bu yüzden şüphelerimi kendime sakladım." Sanki söylemek üzere olduğu şeyi paylaşmak ona zor geliyormuş gibi koltuğunda kıpırdanmaya başladı.

"Orada birkaç genç bayan vardı ve hepsi çok güzeldi. Diğer dördü benim yaşımda erkeklerdi ve bir koltuk boştu. Herkesin konuşmalarını dinleyerek dedikoduları yakalamam gerekti. Cindy'nin normalde boş sandalyeye oturan kız olduğunu öğrendim, ama bir bebeği olmuştu ve grupla eskisi kadar sık takılamıyordu. Hayatının çoğunu Avustralya'da geçirmişti ve bebeği okyanusu geçecek yaşa geldiğinde geri dönmeyi planlıyordu."

"Bunun Fletcher'larla ne ilgisi var?" diye sabırsızca sordum.

"Her şey," diye tersledi. Bu, misafirperver ve hoşgörülü olmaktan başka bir duygu gösterdiğini ilk kez fark ettim. Beyaz gömleğini avucuyla düzelterek, devam etmeden önce kendini topladı.

"O gece, diğerleri hakkında çok yakın arkadaş oldukları dışında pek bir şey öğrenemedim. Fazla önemsemedim, ama Chuck beni tekrar davet etti ve kısa sürede haftada birkaç kez hep birlikte takılmaya başladık. Diğer kızlardan biri, Lily, bana ilgi duydu ve ara sıra çıkmaya başladık. Bu, bir gün...

Chuck'ın neden benim gruba uygun olduğumu düşündüğünü açıkladığı tarihler. Her birinin birbirleriyle paylaştıkları karanlık bir sırrı olduğunu söyledi. Başlangıçta bu, insanların sırlar üzerinden gerçekten bağ kurup kurmadıklarını görmek için yapılan bir sosyoloji deneyiydi, ama sonra birbirlerine daha derin bir düzeyde güvenmeyi öğrendiler ve gerçek arkadaş oldular. Chuck bende kötü bir şey gördü ve benim iyi bir katkı olabileceğimi düşündü. Pied Piper sırtıttı. "Lily'ye müthiş bir orgazm yaşattıktan sonra, bana Cindy'nin aslında..." Telefonu çaldı ve önündeki sehpadan aldı. "Affedersiniz, bunu cevaplamam gerek." Koltuğundan kalkıp başka bir odaya gitti ve beni, duymak istediğim şeyi anlattıktan sonra onu nasıl öldüreceğime dair boktan düşüncelerimle baş başa bıraktı.

O yokken, oturma odasına bakındım, bu adam hakkında daha fazla bilgi verebilecek herhangi bir şey arıyordum, ama o oldukça çabuk geri döndü.

"Nerede kalmıştım?"

"Cindy," diye hatırlattım ona.

"Ah evet. Dediğim gibi, Lily bana Cindy'nin bir bebek doğurmadığını, ancak parkın ortasında biriyle buluşmak için bebeklerini park bankının yanındaki bebek arabasında bırakan bir anneden iki bebeği çaldığını itiraf etti. Cindy'nin zihninde, çocuklarını gözetimsiz bırakan o kadın ebeveyn olmayı hak etmiyordu. Cindy her zaman anne olmak istemişti, bu yüzden iki erkek çocuğu aldı."

"Xavier ve beni mi?"

"Evet. Cindy ikinizi çaldıktan sonra adını Emma Jo olarak değiştirdi."

"Annem."

"Evet. Ve yeni arkadaşlarım onun bu sırrını biliyorlardı."

"Onu hiç ihbar etmediler mi?" Eğer etselerdi, hayatım nasıl olurdu acaba? Şu anda olduğum gibi bir canavar mı olurdum?

"Sonunda, grupta tüm sırlarını öğrenecek kadar güvenilir biri oldum. Emma Jo'nun sırrı bizim için önemsizdi. Bir adam seri tecavüzcüydü, diğeri hırsızdı, bir diğeri ise genç kadınları kaçırıp uyuşturmayı seviyordu. Kadınların da karanlık sırları vardı. Üniversitedeki ilk yılımızın sonunda, seri tecavüzcü Emma Jo'ya aşık oldu.

Emma Jo'ya aşık oldu. Üniversitenin yükü ve yeni doğan bebeği ile küçük çocuğuna bakmanın zorluğu onu savunmasız ve çaresiz bırakmış, Martin'in yaklaşımlarına karşı savunmasız hale getirmişti. O sıralarda, bebeği para karşılığında sattı, ama seni tuttu. Bu bilgiyi Martin'le paylaştı. Emma Jo, onun gerçekte kim olduğunu bildiğine safça inanıyordu, ama gerçek çok daha karanlıktı. Martin, kadınlara tecavüz eden bir seri tecavüzcü değildi, ama ondan daha da ahlaksız biriydi. Evlendikten sonra, sen ilkokula başlayana kadar Avustralya'ya taşındılar. Martin, Minnesota'da bir iş buldu ve o zaman Amerika'ya geri taşındılar.

Sessizliğe büründüğünde, sözlerinin anlamı göğsüme bir balyoz gibi çarptı. Beni defalarca tecavüz eden ve hayal edilemez şekillerde yaralayan canavar olan sözde babamı hatırladığımda, içimi ateşli bir öfke kapladı. Bir anlık bir anı zihnimi bombardımana tuttu ve bunun ağırlığıyla geriye sendeleme dürtüsüne direndim.

"O, babamın bana yaptıklarını başından beri biliyordu, değil mi?"

Pied Piper başını salladı. "Martin'in neler yapabileceğini gördüğü zamanı bana anlattı, ama ondan çok korkuyordu, onu ihbar edemedi."

"Yani, onun yerine beni feda ettiler!" diye bağırdım. Eğer henüz ölmemiş olsalardı, bir sonraki kurbanlarım onlar olacaktı. Hayatımda hiç bir kadına zarar vermemiştim, ama o benim ilk kurbanım olacaktı ve bunun için en ufak bir suçluluk duymayacaktım.

"Devam etmemi ister misin, yoksa yeterince dinledin mi?" diye sordu.

ELLA

"Bir şeyler gerçekten ters gidiyor, Kip. Bunu hissedebiliyorum." Küçük ofiste bir ileri bir geri yürüyerek, Sebastian'ın her an kapıdan gireceğini umuyordum.

"O iyi, Ella. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu adamın kim olduğunu bir düşün. O her şeyle başa çıkabilir." Kip omuzlarını geriye doğru çekti, sanırım gerginliğini biraz olsun azaltmak için.

"Öyle diyorsun ama senin de endişelendiğini görebiliyorum. Belki, belki de sadece gitmiştir." Bu sözleri yuttum. "Ölümün bir parçası olması ona çok zor geliyor ve bizim ilişkimizi anlamıyor..." Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Bunu yapar mı, Kip? Beni ve çocukları terk eder mi?"

Kip ellerini omuzlarıma koydu. "Bana bak, El. Sebastian gitmiş olsa bile, Ölüm gitmedi. Geri dönecek, sonra ikimiz de aptallığı için ona haddini bildireceğiz."

Gözyaşlarımdan arasında gülümsemeden edemedim. "Keşke onun her iki yönünü de ne kadar sevdiğimi anlayabilseydi, ama Sebastian bazen çok inatçı olabiliyor."

Kip sıırttı. "Öyle mi dersin?"

O ellerini indirmeden önce birine hafifçe vurdum. "Yani düşünmek için gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Muhtemelen, ama geri döndüğünde ona bunun hiç hoş bir davranış olmadığını söyleyeceğiz. Cezasını sen belirleyebilirsin." Onun kahkahası beni ısıttı ve endişemi hafifletti.

"Burada benimle olduğun ve Sebastian ile Death'i her zaman desteklediğin için teşekkür ederim. Sen harika bir arkadaşsın ve hayatımda olduğun için minnettarım."

Kip avucunu kalbinin üzerine koydu. "Karanlık bir tarafı olan bir adamla evli olman iyi bir şey..." Öne eğildi ve bana baktı.

. "Çünkü gerçekte kim olduğumu bilseydin, tüm bunları geri alırdın."

Onun itirafına şaşırarak geri çekildim. Dudaklarımı yaladım ve "Death'in sırlarından daha kötü olduğunu sanmıyorum. Belki de hayatında, kendini cezalandırdığın şeyin iyileşmesine yardımcı olacak birine ihtiyacın vardır." dedim.

Kip bana birkaç kez göz kırptı, sonra arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya başladı. Sanki onun içinde bir şeyleri tetiklemişim gibi görünüyordu. Boğazımı temizleyip ona biraz zaman tanıdım. "Kocam gelene kadar Xavier'e ne yapalım?"

Bana dönmeden önce elini saçlarına geçirdi. "Onu öldürürsek Sebastian kızacak. Öldürmezsek de Ölüm kızacak. Bence Xavier'ı bırakıp kaçmasını söyleyelim, ormandan çıkarsa yaşayabilir."

Omuzlarım kahkahamla titredi. "Bu komik değil, ama gerçekten öyle. Ayağa bile kalkamıyor, dizleriyle koşmak şöyle dursun." Xavier'e karşı zaafım olduğunda, her yerinden örümceklerin çıktığı cam kafeste kaldığım korkunç anılarım aklımı doldururdu. O adamdan nefret ediyordum ve cehennemde yanmasını diliyordum... canlı olarak. "O onların kardeşi, bu durumun bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini bilmiyorum. Ayrıca, bir daha asla yürüyemeyecek, ama bana yaptıklarının cezası olarak bunun yeterli olduğunu düşünüyorum."

"Evet, dizleri ömür boyu mahvoldu. Zaten normal bir hayat sürmüyordu." Kip omuz silkti. "Cidden, ne yapmak istersen benim için sorun yok."

"Ölüm onu öldürebileceğimi söyledi." Arkadaşıma kaşlarımı kaldırdım ve ellerimi ovuşturdum. Yüzüm huysuz bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Ama?"

Başımı eğip inledim. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Jonathan aptalca bir nedenden dolayı farklıydı. Yine de yakında karar vermem gerekecek. Bildiğim tek şey, bizim hakkımızda çok fazla bilgiye sahip olduğu. Onu serbest bırakamayız." Kıkırdadım.

Oda sessizleşti ve ben iç geçirdim. "Neler olacağını görmek için beklemekten nefret ediyorum."

"Berbat bir şey, ama Toplum ve Ölüm'le ilgilenirken bu konuda iyi oldum."

Çürümüş masanın kenarına oturdum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Cami ve çocukları kontrol edeceğim."

"Sen onunla konuşurken ben de Ryan'a ulaşip Bass'tan haber alıp almadığını sorayım." Kip bana el salladı ve odadan çıktı.

Arka cebimden kullan-at telefonumu çıkardım ve ekrana dokundum. Cami'nin telefonu birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Alo?" Sesi gergin geliyordu. "Benim."

"Oh, iyi. Bilinmeyen bir numara olduğu için emin olamadım."

"Çocuklar nasıl?" Arka planda Verity'nin heyecanla çığlık attığını duyunca yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Anneleri ve babalarını özlüyorlar ama iyiler. Dope şu anda onlarla oynuyor. Kulağa çılgınca gelebilir ama Dope mükemmel bir baba olurdu."

Onun sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Daha önce hiç düşünmemiştim, ama haklısın. O zamana kadar ikizler onu meşgul edecek. İkiniz nasıl gidiyorsunuz?"

"Onunla geçirdiğim zamanlar çok eğlenceli. O çok zeki bir adam, Ella. Aşırı zeki."

"Biliyorum. Umarım özel birini bulur. Mutlu olmayı hak ediyor. Hayatının çoğunu Sebastian'a bakarak ve onu güvende tutarak geçirdi."

Cami bir dakika sessiz kaldı. "Eminim bu onun için çok zor olmuştur." Sesinde şefkat ve belki de başka bir şeyin izleri vardı.

"Öyle, ama o sadık biri, ki bu bir arkadaşta bulunması zor bir özellik. Sana sahip olduğum için şanslıyım." Kalbim bir an durdu, umarım hepimizi polise ve FBI'ya teslim etme konusunda fikrini değiştirmez.

"Sanırım Dope ile geçirdiğim bu zaman, neden hepinizin Death'i bu kadar sevdiğinizi ve ona bu kadar iyi baktığınızı anlamama yardımcı oldu. Onların geçmişi hakkında çok konuştuk, Sebastian'ın anne babasının öldürülmesine nasıl tanık olduğunu, Dope'un onu kanlar içinde bir köşede bulduğunu ve Death'in ortaya çıkıp onlarla konuşmaya başladığını. Bu ikisinin birbirinden ayrılabilceğini sanmıyorum ve onların birbirleriyle olan bağlarının

"Ryan'ı özlüyorsun, değil mi?"

"Ryan'ı özlüyorsun, değil mi?"

"Siktir... evet, onu çok özlüyorum. Aileni korumak için bana yalan söylediğin gerçeğini affedebilirim, ve kendime dürüst olursam, ben de aynısını yapardım, kaltak."

Onun itirafına burun kıvırdım. "Kendini başkasının yerine koymak ve bir durumu farklı şekilde düşünmeye çalışmak zordur. Sanırım bu beceriyi avukatlık bürosunda çalışırken öğrendim. Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir. Kahretsin, çoğu zaman gridir."

"İyi söyledin. Beni Dope'la bıraktığına sevindim. Gözlerimi açan bir deneyim oldu ve durumu çok daha iyi anlıyorum."

"Bu, Ryan'ı affedebileceğin anlamına mı geliyor?"

Hatta sessizlik hakim oldu ve omuzlarım çöktü. En iyi arkadaşımı yeterince iyi tanıyordum, o daha yüksek sesle söylemeden cevabı biliyordum.

"Geleceğimiz hakkında ciddi ciddi konuşuyorduk. Onunla evlenseydim ve sırrını bilmesem, bu beni tehlikeye atabilirdi. Sen Sebastian'la evlenmeden önce biliyordun. Bir seçeneğin vardı, biliyorsun. Ryan bunu benden aldı ve onu affedebileceğimden emin değilim."

İkisi için de içim acıdı. Birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. "Biraz zaman tanı. Onu gerçekten seviyorsan, en azından konuşabilirsiniz. Bu çok zor, Cami. Biryanım, senin bu hayata boyun eğmiş biriyle olmanı istemiyor, ama o Death'i kendi başına bırakmayacak. Onlar bir aile ve hiçbir şey aralarına giremez. Ancak, artık sırları biliyorsun ve bu işin içindesin. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki, açıkça konuşabildiğinizde, ilişki daha da güçlenir. Bize bak."

Cami burnunu çektirdi. "Gerçeği öğrenmem için senin kaçırılman gerekti."

Gülerek, "Evet, çünkü seni seviyorum ve seni güvende tutmak istedim," dedim.

"Nasılsın? Gerçekten nasılsın? Çok şey oldu, ama kimse senin yaşadıklarını unutmadı. Seninle en sevdiğimiz dondurmayı alıp yatağa girip

konuşup ağlayacak zamanım olmadı. Özür dilerim. Sen eve gelir gelmez bunu yapmalıydım, ölüm konusunda sana yüklenmek yerine. Berbat bir arkadaşım ve gerçekten üzgünüm. Seni seviyorum ve nasıl olduğunu bilmem gerekiyor."

Onun özrü ve endişesi gözlerimi yaşarttı. Boğazımdaki düğümü yuttum.

"Nerede olursam olayım, çatı katında olmadığım sürece kendimi güvende hissetmiyorum. Çok lüks bir bina olduğu için güvenliği de birinci sınıf ve kimse önce kapıcıyı, sonra girişteki güvenliği geçmeden asansöre ulaşamıyor, ayrıca resepsiyonu geçmek de zor. Asansöre erişmek için anahtar kartına sahip olmanız gerektiğini söylemeye gerek bile yok. Gözlerden uzak bir yerdeyiz ve ben erkeklerle birlikteyim, ama Sebastian yanımda olsa bile geceleri gözlerimi kapatmaktan nefret ediyorum. Kabuslar çok şiddetli."

"Ölüm... şey... seni esir tutan adamı ortadan kaldırırsa yardımcı olur mu sence?"

Tereddüt ettim, ona Xavier'ı aldığımızı söylemeli miyim diye düşündüm. Eğer o ölürse, Cami suç ortağı olurdu ve ben onun giderek uzayan suç listesine bir yenisini daha eklemek istemedim. "Belki. Sanırım öyle bir şey olursa, o zaman nasıl hissedeceğime bakarım."

"Ben her zaman buradayım, gece yarısı bile. Ama geri döndüğünde çok sevineceğim."

"Ben de." Sebastian'ın dönüşünü heyecanla beklerken, içimde bir tedirginlik hissi vardı. Sinirli bir enerji içimi kaplamıştı ve midemdeki kıpır kıpırlığı yatıştırmam imkansızdı. Bir şeylerin çok yanlış olduğu hissini bir türlü atamıyordum.

ÖLÜM

"Yoldan sapan kuzunun hikayesini anlatacaklar, ama karanlığın onu nasıl tatlı bir şekilde eve çağırdığını kimse anlatmayacak." ~ Anonim

"Eğer bu doğruysa, neden bana bunları şimdi anlatıyorsun?" diye sordum, onun her sözüne şüpheyile yaklaşarak.

"Çünkü gerçeği bilmeye hakkın var." "Buna inanmıyorum," diye homurdandım.

"Başka seçeneğin yok. Ama Emma Jo ve Martin'e devam edeyim." Devam etmeden önce bacak bacak üstüne attı.

"Yıllar geçtikçe iştahım arttı ve Pied Piper olarak tanınmaya başladım. Bu lakap bana yakışıyordu, bu yüzden sorun etmedim. Emma Jo ise benim işimin ne anlama geldiğini anlamakta zorlanıyordu." Bana sinsi bir gülümseme attı. "Yaptığımız işe duyulan kan arzusu ve hayranlığı pek çok kişi anlayamaz, Death. Ama..." Beni işaret etti. "Burada küçük bir değişiklik var. O, yaptığım işi, babamı öldürmem için bana şantaj yapacak kadar takdir ediyordu."

"Bana yaptıkları için mi?" diye sordum, sesim alçak ve ölümcül bir tondaydı.

"Evet. Onu bunun için nefret ediyordu ve korkak olduğu ve ona karşı çıkamadığı için kendini de nefret ediyordu. Emma Jo benim hizmetlerimi karşılayamıyordu, bu yüzden beni kurbanlarımin listesi için ihbar etmekle tehdit etti. Sıkı sıkıya bağlı grubumuz en kirli sırlarımızı sakladığı için, o da birkaç isme ulaşabilirdi, ama çok fazla değildi. Elbette bunu kabul edemezdim. Martin'in hayatını sonlandırırsam, bunu da başıma bela edeceğini söylemeye gerek bile yok. Beni bir kez şantaj yapmaya hazırsa, bunu tekrar yapardı."

"Yani, önce sen onu öldürdün."

Bana göz kırptı. "Aynen öyle."

"Neden beni kullanarak babamı öldürmeme yardım ettin... Martin?" "Baba" kelimesini zehirli bir şekilde tükürdüm, Martin'e artık bu unvanı vermek istemiyordum

Artık ona bu unvanı vermek istemiyordum. O, masum çocuklara karşı tarif edilemez şeyler yapabilecek, aşağılık bir yaratıktı. "Neden beni manipüle ederek o canavarı öldürmeme yardım ettin? Ben sadece bir çocuktum," dedim, sesim öfkeden titriyordu.

"Sen benim için eğitmek için mükemmel bir yaştaydın. Emma Jo senin hakkında karanlık bir şey olduğunu söylemişti. Bazen Martin'den daha çok senden korkuyordu. Zavallı kadın seni çaldığında gerçekten boka batmıştı. Alınma ama o, yanında yattığı adamdan ve kendi oğlu olarak kabul ettiği genç adamdan korkuyordu ve tuzağa düşmüştü. Bana sorarsan her şey biraz boktan bir hal aldı."

"Neden benden korkuyordu? İstesem bile ona asla elimi sürmedim." Onun ifadesini okumaya çalışarak ona baktım, ama o düşüncelerini gizleme konusunda ustaydı.

"Senin kendin olmadığın anı görmeye başladığını söyledi. Emma Jo, içinde gizlenen tarif edilemez bir kötülük, tüylerini diken diken eden bir karanlık hissettiğini söyledi. Yine de sen her zaman iyi bir genç adamdın, hiç sorun çıkarmadın. Ancak yaşlandıkça, sende bir değişiklik fark etti. O akşam yemeği pişirirken onu izlemeye başladın, yüzün soğuk ve hesaplayıcı bir ifadeye büründü, kötücül bir şeye dönüştü. Aslında gözlerinin maviden griye döndüğünü söyledi. Artık bu işaretleri görmezden gelemezdim. Sonunda anne babanı öldürdüğümde, şüphelerim doğrulandı. Sen de benimle aynı karanlığı taşıyordun, ama seninki farklı bir şekilde ortaya çıkıyordu... Ölüm olarak. Ben tek bir adam olabilirim, ama sen... sen iki kişisin."

Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum, ama içten içe beni yetiştiren canavarca adamın pençesinden kurtulduğum için küçük bir minnettarlık duyuyordum. Pied Piper, farkında olmadan beni onun zulmünden kurtarmıştı. Yine de, Martin ölümünde bile, zihnime damga gibi kazınan anılarla ruhu beni rahatsız ediyordu.

"İşte, bu kadar. Sorularının cevapları bunlar." Sanki konuşmamızın bittiğini duyurur gibi bacağını vurdu. Bitmemişti.

"Peki Xavier'e ne oldu?" "Ah, kardeşin mi?"

Onu kanımdan saymak istemediğim için başımı salladım.

"Onu alan sefil aileden intikamını aldıktan sonra... bilmiyorsan, onları öldürdü, sonra da doldurdu. Şu anda bile mutfak masasında oturuyorlar."

"Gördüm."

"Biraz yardım aldı. Yalnız olduğu için onu kanatlarımın altına aldım. Ama sen de öyle yaptın. Xavier'ın aksine, senin hayatında insanlar vardı. Dope'un ailesi sana iyi davrandı, arkadaşların da öyle. Xavier'ın kimsesi yoktu. Uzun saatler boyunca konuşarak, ailesini ve kız kardeşini tahnit için hazırladık. Bana sorarsan, bu şiirsel bir adaletti." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Büyüdükçe ona senden bahsettim. Kim olduğunu çok merak ediyordu, ben de onu sana göz kulak olurken onu da dahil ettim. Sebastian ve Ölüm ile ilgili her şeye takıntılı hale gelmesi oldukça ilginçti. Orada yaşayabilmek ve sana yakın hissedebilmek için evin bir kopyasını yapmam için yalvardı. Bunun bir zararı olmaz diye düşündüm ve ona bir tane yaptırdım. Ne yazık ki, o kadar uzun süre karanlıkta kilitli kalmıştı ki, hala o tanıdık ortamda kendini evinde hissediyordu. Evin geri kalanı yerine bodrumda yaşamaya karar verdi. Onu mutlu eden neyse, ben de öyle olsun dedim."

"Peki Ella neden kaçırıldı?" Ella ve Xavier'den cevabı duymuştum, ama Pied Piper'dan da duymam gerekiyordu.

"Seni arkadaşlarından ve aileden uzaklaştırmak için yem olarak. Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum." Öne eğildi ve ellerini ovuşturdu. "Daha önce de söylediğim gibi, Xavier Ella'yı bana teslim etmek yerine yanında tutmak istedi. Zavallı adam karına sıırılsıklam aşık olmuştu. Yanında akıllı bir kız var. Kaçıp sana geri dönmeyi başardı."

Ella'nın benimle evli olmadığını hatırlatmak istedim, ama vazgeçtim.

"O çok becerikli." İçten içe gururla dolmuştum. Kraliçem dünyaya ne kadar yetenekli olduğunu göstermişti.

"Neden şimdi? Hayatım boyunca beni takip ettiysen, neden şimdi burada seninle konuşuyorum?"

Pied Piper koltuğundan kalkıp bana yaklaştı. Ondan birkaç santim daha uzundum, ama o hiç korkmadı.

"Kanser olduğumu yeni öğrendim. Bununla mücadele etmek için elimden geleni yapacağım, ama kazanamazsam, gerçeği bilmeni istiyorum. Bununla ne yapmak istersen yap, ama tek bir pişmanlığım var."

Bu soğukkanlı katilin pişmanlık duyabileceği fikrine alaycı bir şekilde güldüm. Bu bizim doğamızda yoktu. Ama aşk da öyle. Ella benim zayıf noktamdı, bu şiddet ve ölüm dolu hayatta bana uyusukluktan başka bir şey hissettiren tek kişiydi. "Nedir o?"

Elini koluma koydu. "Sen. Keşke Xavier'ı aldığım gibi seni de alsaydım. Bir seferde çok fazla adam öldürmemeni, polislerin peşinden kurtulmanı, geliştirdiğim becerileri sana öğretmek için bildiğim her şeyi sana öğretebilirdim. Hayatında olmak istedim, ama seni olduğun yerde bırakmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Sebastian'ın benim sağlayamadığım duygusal beslenmeye ihtiyacı vardı. O iyi bir adam ve senin bu yönünü yok etmenin akıllıca olmadığını düşündüm."

Onun ifadesini incelerken, az önce anlattığı her şeyi anlamaya çalışırken zihnim karışmıştı. Bana anlattıklarının hiçbirini doğru muydu? Ama öte yandan, gerçek ailem hayatta değilse, neden bu konuda yalan söylesin ki? Karışık duygularla midem bulanıyordu ve hala kafamı kurcalayan bir şeyi ona sormak için kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

"Gerçek ailemin tren kazasında öldüğünü söyledin. Bu bir yalan mıydı?"

Gülerek geri adım attı ve aramıza biraz mesafe koydu. Hareketleri, bana cevap verdiğinde bana saldıracığımı düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

"Arkadaşlarına ve Xavier'e dönmeye hazır mısın? Biraz merhamet gösterip onu bana teslim edersen çok minnettar olurum. Artık senin için sorun olmayacak. Söz veriyorum. Ayrıca, sana borçlu kalırım."

"Bana bunu yapmam için neden bir neden olduğunu açıkla." Ağırılığımı bir ayağımdan diğesine kaydırdım.

Karanlık kahkahası odayı doldurdu. "Bunu basitçe açıklayayım. Xavier'ı bana geri getir, ben de senin özgür kalmanı sağlayayım. FBI senin varlığından asla haberdar olmayacak.

geride bıraktığın DNA izleri ortadan kalkacak ve yaptığın hiçbir şeyden dolayı suçlanmayacaksın. Xavier'ı öldürürsen, FBI'yı kapına kadar götürürüm ve sadece senin suçlarından dolayı yargılanmanı sağlamakla kalmam..." Yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Benimkilerden de. İnan bana, ülke çapında bıraktığım çok sayıda ceset var. Çoğu kişiden daha hızlı idam cezasına çarptırılırsın."

Böyle bir şey olursa, Ella ve çocuklar Pied Piper ve adamlarının hedefi haline gelirdi.

"FBI'dan korunmamı nasıl garanti edebilirsin ki?"

Gülümsemesi onlarca yıllık sırları barındırıyordu. "Otuz yıl boyunca en korkunç davalarda danışmanlık yaptıktan sonra, cesetlerin nerede gömüldüğünü öğreniyorsun - kelimenin tam anlamıyla. Davranış analizi biriminin yarısı bana borçlu, diğer yarısı ise belirli kanıtlar ortaya çıkarsa kariyerlerini kaybeder. Bu ağı dikkatlice kurdum, Death. Çözmelerine yardım ettiğim her vaka bana daha fazla nüfuz, daha fazla erişim ve kendi çıkarlarımı korumak için daha fazla güç kazandırdı. Sence neden kimse seni henüz yakalamadı? Onları çok uzun zamandır uzak tutuyorum." Durakladı ve söylediklerini düşünmem için bana bir süre verdi.

"Depoya bırakıldığında, kararını bana bildirmek için üç saatin olacak, yoksa FBI kısa süre içinde oraya varacak. Kaçabilirsin, ama bunun sana bir faydası olmaz. Bir sonraki adımını iyi düşünmelisin." Gömleğinin ön cebinden bir kartvizit çıkardı. "Bana buradan ulaşabilirsin." Elini bana uzattı.

Kartı ondan aldım. "Bunu düşüneceğim, ama gerçek ailem ne olacak? Onlar gerçekten hayatta mı, yoksa beni manipüle etmeye mi çalışıyorsunuz? Bildiğim kadarıyla siz benim gerçek babamsınız."

Başını eğdi ve bana alıştırılmış, şefkatli bir gülümseme gösterdi. "Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Ofisin kapısı gürültüyle açıldı ve ben yere yığıldım, vücudum içgüdüsel olarak küçülmeye başladı. Bir yanım ofiste güvende olduğumu fark ederken, diğer yanım çaresizce Xavier'in merdivenlerdeki ayak seslerini beklediğini ve bu sefer bana zarar vermeye karar verip vermeyeceğini merak ettiğini hatırladı. Kalbim göğsümde güm güm atarken, kendimi zorlayarak yaklaşan tehditle yüzleşmek için başımı kaldırdım. Xavier yerine Sebastian'ın odaya sendeleyerek girdiğini görünce rahatladım ve dizlerim titremeye başladı.

"Sebastian?" O başını eliyle tutarken, aceleyle yanına gittim.

"O piç kurusu bana ilaç verdi ve kafam lanet olasıca bir şekilde ağrıyor."

"Ne?" Onu yakaladım, ofis koltuğuna götürdüm ve oturmasına yardım ettim. Önünde diz çöktüm. "Bebeğim, ne oldu? Kip ve ben seni aradık, ama beni terk etmiş olabileceğini düşündük çünkü ..." Dişlerimi sıktım. "Çünkü ölümle başa çıkamadın ve beni korumak istedin."

O inledi ve bana baktı. "Aklımdan geçmişti, ama yürüyüşe çıkıp düşüncelerimi toparlamaya başladığımda, çok uzağa gitmeden boynuma lanet bir sakinleştirici ok saplandı. Sonra hatırladığım tek şey, Ölüm ve Pied Piper'ın konuşuyor olmasıydı. Söyledikleri her kelimeyi duyabiliyordum, ama Ölüm'ü geçip ailemi öldüren adamla konuşamadım."

Nefesim kesildi, neredeyse dengemi kaybedip geriye düşüyordum.

Sebastian yüzünü buruşturdu ve sonra şöyle dedi: "Evet, bunun farkındayım. Bana bir dakika ver, ona her şeyi açıklayacağım."

"Seni sakinleştirmek dışında başka bir şey yaptı mı?" Yaraları olup olmadığını kontrol etmek için ellerimi omuzlarına ve pazılarına gezdirdim.

"Hayır. Konuşmak istedi... ve Xavier."

Alnımda derin bir kırıışıklık oluştu. "Anlamıyorum." Odaya bakındım ve Kip'in bizim için ofiste sakladığı termosumu buldum. Ayağı kalkıp köşedeki yerden termosumu aldım, kapağını açtım ve kocama uzattım. "Biraz su iç, belki iyi gelir."

Yavaşça içti ve omuzları öne doğru eğildi, yorgunluk yakışıklı yüz hatlarına yansımıştı. "Baştan başlayacağım, ama Kip de burada olsa daha iyi olur. Böylece herkese bir kez anlatmam yeter."

"Tamam. Ona nerede olduğunu sormak için mesaj atayım." Kip'e mesaj attıktan birkaç dakika sonra geldi.

"Dostum, nerelerdeydin? Ella ve ben biraz endişelenmiştik. Sen normalde böyle ortadan kaybolmazsın." Kip'in gözlerinde öfke parladı.

"Uyuşturulup kaçırıldı, ama durumu iyi," dedim çabucak, Sebastian'ı azarlamasın diye.

"Otur, dostum. İkinize de durumu anlatayım. Xavier'e ne yapacağımıza karar vermek için zamanımız kısıtlı. Ölüm ne yapmak istediğini açıkça belirtmiş olsa da, bu kararı tek başıma veremem." Sebastian yüzünü buruşturdu ve parmaklarını şakağına koyarak yavaşça dairesel hareketlerle ovuşturdu.

Sebastian geçmişinin dehşetini ortaya çıkarırken, kalbim milyonlarca parçaya bölündü. İçimde biriken acı ve öfkenin çığlığını bastırmaya çalışırken, gözyaşlarım kontrol edilemez bir sel gibi yanaklarımdan akıyordu. Her kelimeyle, içimde koruma içgüdüğü alevlendi ve Martin'in elinde böyle bir travma yaşayan masum çocuk için şiddetle yandı. Şiddetli bir kararlılıkla, Sebastian'ı her zaman kötülüklerden korumak ve sırrını ne pahasına olursa olsun saklamak için her zaman yanında olacağıma yemin ettim.

Xavier ile ilgili teklifin ne olduğunu açıkladığında, midemde öfke ve endişe girdabı dönmeye başladı.

"Bana yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin veremem!"

"Biliyorum, bebeğim. En azından bir daha yürüyemeyecek. Belki bu sana biraz rahatlık verir. Ama Pied Piper'a uymazsak, hepimizin hayatı çok karanlık hale gelecek ve ben seni ve çocukları teslim etmeye niyetim yok.

Seni ve çocukları feda etmeye niyetim yok. O yetenekli bir avcı ve ikinci kez peşine düşme riskini göze alamam."

"Ölüm o pisliği öldüremez mi?" diye sordu Kip.

Sebastian bir an sessiz kaldı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Evet dedi, ama Pied Piper kadar güçlü birinin bizi asla avlamaktan vazgeçmeyecek adamları olur. Sürekli arkamızı kollamak zorunda kalırız. Xavier'ı öldürmenin bize mal olacağı bedele değmez dedi. Ayrıca, Death'in yaptığı tüm kötülükler için koruma teklif etti. Temel olarak, Xavier'ı geri vererek özgürlüğümüzü satın alıyoruz."

Ellerim yumruk oldu. "Senin asla hapse girmeyeceğini ve hepimizin korunacağını bilmek, iç huzuru için değer. Sana söylediklerine güveniyor musun? Hepimizi güvende tutacak gücü var mı?"

Sebastian başını salladı. "Görünüşe göre etkisi çok geniş. Onunla ilgili bir şey var... Şey, o saçmalamayan bir adamdı. O ve Ölüm birçok yönden benzerler ve Ölüm'ün onun yalanlarını görmüş olacağını düşünüyorum."

Boynunu çıtlatan ve gerginlikten vücudu kaskatı kesilen Kip'e baktım. O hissi anlıyordum.

"Bunun bizim kararımız olduğundan emin değilim. Bence bu Ölüm'ün kararı," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "Bahsettiğimiz şey onun geçmişi ve geleceği."

"Ve benim ailemin," diye hatırlattı Sebastian.

"Biliyorum. Bence burada gerçek bir seçim yok." Ölüm'e, Xavier'ı öldürebileceğime dair söz verdiğini hatırlatmak istedim, ama yapamadım. Ailemi feda ederek öfkemi besleyemezdim.

Sebastian başını salladı. "Kip? Son kararı Ölüm verse bile, senin fikrini duymak isterim."

"O küçük pisliği Pied Piper'a geri ver. Senin geleceğin için pek bir ödeme sayılmaz, ama hepimizi etkiliyor. Bence o pisliği bırak ve gitmesine izin ver. Benim temizlemem gereken bir pislik azalır."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ella ve çocukları riske atmaya değmez. Pied Piper, Death'i ihbar eder." Sebastian kaşlarını kaldırdı ve tekrar sessizleşti. "Death de aynı fikirde. O pisliği ortadan kaldıralım."

Sebastian öne eğildi ve arka cebinden bir kartvizit çıkardı, sonra masadaki çekmeceyi açıp ambalajında duran bir kontörlü telefonu çıkardı. "Nerede olduğumuzu bilmiyor değil, ama yine de akıllı davranmam lazım." Plastiği yırttı.

"Değişimden sonra New York'a geri dönebilecek misin?" diye sordu Kip, sesinde bir parça hüzün vardı.

Bu soru, kalbimin endişeyle hızla atmasına neden oldu. Orada gerçekten güvende olacak mıyız?

"Bunu daha sonra Ella ile konuşacağım, ama şimdilik penthouse'da kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Eski günlerin hatrına kulüpte biraz çalışmak isterim. Defterleri kontrol edip, Riley ve sizleri bir kez daha görmeden sonraki adımları planlamayalım."

İçimden bir rahatlama iç çekişi geldi. "Bu çok iyi olur. Cami'yi ve ailemi gerçekten özledim. Pied Piper'ın koruması altında Portland'da bir süre kalabilirsek, bunu çok isterim." Bu fikir kalbimi ısıttı. "Ayrıca, orası ailemiz ve arkadaşlarımız için yeterince büyük." Sebastian'a gülümsedim, odadaki gerginliği azaltmaya çalışarak. Duygularımla daha sonra ilgilenebilirdim. Bu karar hayatta kalmakla ilgiliydi.

Sebastian telefon ekranına dokundu ve sonra kulağına tuttu. "Nerede ve ne zaman?" Başını kaldırdı, Pied Piper ile kısa bir sohbet ederken gözlerimiz buluştu. Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktı ve boynunu çıtlattı. "Seninle tanışmak istiyor, Ella. Her şeye hazırlıklı olmaktan başka seçeneğimiz yok galiba. Kip, minibüsü getir de Xavier'ı arkaya koyalım. Onu bağlayıp gözlerini bağlayacağız, böylece bize numara yapamaz. O sinsî piçi ne kadar çabuk görmezden gelirsem o kadar iyi." Sebastian yanıma geldi, kollarını bana doladı ve beni kendine çekti.

"Anladım." Kip, odadan çıkmadan önce Sebastian'a selam verdi.

"Seni seviyorum, bebeğim. Kendimi teslim etmek seni ve çocukları güvende tutacaksa, bunun benim ilk tercihim olacağını lütfen anla."

Avuçlarımı onun kaslı göğsüne koydum. "Biliyorum. Ama işin o noktaya gelmemesine sevindim. Hayatımıza devam edip birlikte yaşamayı, yaşlanmayı ve ikizleri büyütmeyi tercih ederim."

"Şu anda karar vermen gerekmiyor ama belki New York'taki mülkü satmamız gerekebilir. Yaşanan onca şeyden sonra, burasının bizim için en uygun yer olduğunu düşünmüyorum. Penthouse'da kalıp, bir sonraki evimizi nerede inşa edeceğimize karar verebiliriz."

Ona gülümsedim, kalbim onun fikriyle eridi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Hadi bunu halledelim." Onu bıraktım ve elimi eline soktum. "Yalan söylemeyeceğim. Biraz gerginim ve Pied Piper ile tanışmak için çok heyecanlıyım. Sadece benden ne istediğini bilmiyorum."

Sebastian'ın yüzü endişeyle doldu. "Ben de."

ELLA

Kip, Xavier ile birlikte minibüsün arkasında otururken, ben yolcu koltuğuna oturdum ve Sebastian sürüşe geçti. Hepimiz Pied Piper'ın planının ne olduğunu merak ederken, küçük alan sessizlikle doldu. Benimle buluşmak için gerçek bir neden yoktu, ama onun gibi adamların bir nedeni olmadan harekete geçmediklerini de biliyordum.

Sebastian karanlıkta arka yolda ilerlerken, hafif bir yağmur ön cama vuruyordu. Elini uzattı, elimi tuttu ve bana baktı.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim."

Ona sıkı bir gülümseme attım. "Pied Piper'a istediğini vereceğiz, bu yüzden beni tekrar kaçırmaya çalışacağını sanmıyorum." Keşke sözlerime inanabilseydim, ama Xavier'in beni kafeste tutmasına izin veren bu adama güvenecek hiçbir şey yoktu. Omzumun üzerinden minibüsün arkasına baktım. Sebastian, Xavier'e taşınma sırasında itaatkar olmasını sağlamak için daha yüksek dozda ağrı kesici vermişti. Şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyordu ve durumdan biraz daha az tedirgin olmuştum, ama çok da değil.

Roby Fayer ve Melosun'un "A Piece of Your Shadow" şarkısı hoparlörlerden çalıyordu ve ben de şarkıya ayak uydurarak, dikkatimi dağıtan bu durumdan keyif alıyordum.

Sebastian minibüsü ıssız bir toprak yola sürdü ve her virajda, beklentiyle göğsüm daha da sıkıştıyordu. Yarım mil daha gittikten sonra, aniden durdu ve motor gürültüyle çalışmaya devam ederken farları açık bıraktı. Sinirlerim gerilmişti, şık siyah bir SUV'nin bize doğru hızla geldiğini izlerken, lastikleri arkasında toz bulutları oluşturunuyordu. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, derimden fırlayacakmış gibi atıyordu. Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıktım, kaçınılmaz olan çatışmaya hazırlanıyordum.

Gece üzerimize çökmüştü, sadece farların sert ışığıyla kesintiye uğruyordu — Sebastian'ın beyaz minibüsü ile Pied Piper'ın siyah SUV'si. Arabadan indik ve Sebastian yanımda dururken Kip, Xavier'ı arabadan indirdi ve onu siyah pantolon ve beyaz gömlek giyen adama taşıdı. Kısa, koyu saçları grilerle karışmıştı ve geriye taranmıştı. Altmışlı yaşlarının sonlarında görünüyordu ve güç ve kuvvet yayıyordu. Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve omurgamdan aşağıya doğru yayılan titremeye mücadele etmeye çalıştım.

Pied Piper, her hareketini hesaplayarak öne çıktı. Gözleri Xavier'den hiç ayrılmadı. Başını eğdi ve SUV'nin arkasında gizlenmiş olan bir adam ışığa çıktı ve Xavier'i Kip'ten aldı.

"Takası anladın," dedi Pied Piper. Bu bir soru değildi. Bir açıklamaydı.

Sebastian'ın sesi sert çıkmıştı. "Onu alın. İstedığınızı yaptık. Karşılığında aynısını bekliyoruz."

Bakışlarını bana çevirdi. O bakış. O bakışı tanıyordum. Bende bir şey görmüştü. Tanıdığı bir şey. Tüylerimi diken diken eden bir şey. Sebastian beni rahatlatmak için avucunu belimin altına koydu.

Pied Piper'ın yaklaşımı kasıtlıydı, her adımı bir avcı saldırısını hesaplar gibi ölçülüydü. Yakından, daha önce gözden kaçırdığım karmaşık detayları görebiliyordum: çenesini çevreleyen hafif yara izi, gözlerinin beni her santimini inceler gibi bakışı.

"Ella," dedi, adımın fısıltısı cildimde buz gibi hissettirdi. "Sen sandığından daha ilginçsin."

Sebastian'ın avuç içi sırtıma bastırdı, sessiz bir uyarıydı. Koruma.

"Ne istiyorsun?" Sesim hissettiğimden daha sağlam çıkmayı başardım.

"Benimle yürü, Ella." Pied Piper avucunu bana uzattı ve ben gergin bir şekilde kocama baktım.

Gece nefesini tutmuş gibiydi. Sebastian'ın sırtımdaki parmakları sertleşti, zar zor kontrol edilen gerginliğin sarmal yayları gibi. Sebastian'ın benimle birlikte olduğu için rahat bir nefes aldım, çünkü o, Pied Piper'ın göz kırpmadan önce ellerini keserdi.

Ölüm beni asla yalnız bırakmazdı. Bu sefer akli başında kocamın desteğine ihtiyacım vardı.

"Ben buradayım. Sorun yok," dedi sessizce, sesi hafifçe titriyordu.

Pied Piper kolunu bana uzattı ve ben de kolumu onun koluna geçirdim, bizi arabalardan ve gruptan uzaklaştırırken içimden titredim.

"Ölüm ve Sebastian gibi bir adamla evlenecek kadar güçlü bir kadınla tanışmak bir zevk."

"Ailesini öldüren adam için aynı şeyi söyleyebileceğimi sanmıyorum, ama öte yandan, onu Martin'den kurtardın."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Görüyorum ki sana her şeyi anlatıyor."

"Genelde, beni tehlikeye atmadığı sürece." Yürürken ayakkabılarımızın altında dallar ve yapraklar çıtırdadı, minibüsün farları yolumuzu aydınlatıyordu.

Alnımda ter damlaları oluşmuştu, onun benimle neden görüşmek istediğini açıklaması için bekliyordum.

"Sadede geleceğim. Benim zamanım da senin zamanın kadar değerli." Yavaşladı ve bana döndü.

"Ölüm benim kim olduğumu bilmiyor," diye devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bildiğini sanıyordum, ama Martin yerde kanlar içinde yatarken bana kimlerin eşlik ettiğini sorduğumda, hatırlamadı. Bu mantıklı. Sebastian oldukça şok geçirmişti. Birinin vücuduna ilk kez bıçak saplayıp, gözlerinden hayatı söndürdüğünde, bu hem korkutucu hem de heyecan verici bir duygudur." Bir an durdu ve bana nazik bir gülümseme attı. "Ama sen bunu çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Pied Piper'ın sözleri, her türlü sahtekarlığı kesip atmaya hazır, jilet gibi ince bir tel gibi aramızda asılı kalmıştı.

"Nereden biliyorum?" Gerçek bir mizah içermeyen bir sesle güldü. "Her şeyi biliyorum, Ella. Her hareketi. Her nefesi."

Farlar, gölgelerimizi orman zeminine uzun ve çarpık bir şekilde yansıtıyordu. Onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

"Sebastian seni koruduğuna inanıyor," diye devam etti Pied Piper, "ama koruma bir yanılsamadır. Özellikle benim gibi biri dikkatini vermeye karar verdiğinde."

Sesimi sabit tuttum. "Ne istiyorsun?"

Yürümekten vazgeçti ve bana dönerek, "Verity," dedi. "Kızın olağanüstü bir şey taşıyor. Hayatımda sadece birkaç kez gördüğüm bir potansiyel. Büyüdüğünde, ona öğretmek, Xavier ve birkaç seçkin kişiye yaptığım gibi onu geleceği için hazırlamak istiyorum."

"Çocuğumdan uzak dur," diye uyardım, her kelime bıçak sırtı gibiydi. "Uzak durmak mı?" Yine yumuşak bir kahkaha. "Onu doğduğundan beri izliyorum."

. Görünüşü. Bakışları. Bazı çocuklarda bir tür... karanlık vardır. Tıpkı babası gibi."

Kanım dondu. Onun sözleri yüzünden değil, içimdeki karanlık tarafın onun ne demek istediğini tam olarak anladığı için.

"Ne diyorsun?" Sesim alçak ve tehlikeliydi. Bu adamın, bu katilin korkumu görmesine izin vermedim.

Pied Piper'ın gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Soğuktu. Hesaplayıcıydı. "Genetik çok ilginç bir şey. Kan bağı. Yatkınlıklar." Bir adım daha yaklaştı. "Kızın... özel bir şey taşıyor."

"Tekrar söylüyorum. Verity'den uzak dur."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okudu, sesi jilet gibi ince bir fısıltıydı.

Sanki işaret almış gibi, Xavier'ı Kip'ten alan adam hafifçe hareket etti ve kılıfındaki silahı belli etti. Havada asılı duran tehdidi sessizce hatırlattı.

"İzliyorum," diye devam etti Pied Piper. "Verity'yi izliyorum. İkinizi de izliyorum. Bazı çocuklar belirli... eğilimlerle doğarlar. Potansiyel, diyebiliriz."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu ve korku ve endişemi kontrol altında tutmak için kendimi zorluyordum. "Çocuğuma dokunmayacaksın," dedim, her kelime öfkeden çıkıyordu.

Onun kahkahası yumuşak ve ürperticiydi. "Dokunmak mı? Hayır. İzlemek mi? Her zaman."

Eğildi, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde hissediliyordu. "Bazı kan bağları devam etmek için vardır, Ella. Ve Verity? O olağanüstü olacak."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama yıldırım hızıyla kolumu yakaladı.

"Verity'yi güvende tutmak istediğini anlıyorum, ama kim diyor ki o kendi başına Ölüm'ün talimatlarını aramayacak?"

"Ne istiyorsun? Sana her şeyi veririm ama kızımı rahat bırak. Ölüm'e bizi koruyacağına dair söz verdin."

"Öyle olacaksın, ama çocuklarının benim etkimin dışında kalacağına dair hiçbir zaman söz vermedim. Bir düşün, Ella. Sana ölümün bile veremeyeceği şeyleri verebilirim. En karanlık arzularını özgürce yaşama özgürlüğü, hapishanede tek bir gün bile geçirmeme özgürlüğü, ailen ve arkadaşlarıyla ilişki kurma özgürlüğü. Benim elim ve gücüm var."

Bacaklarım onun sözüyle titredi. "Bebeğimi rahat bırakman için ne istiyorsun?"

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Sana bir teklifim var. Gerçek kimliğimi açıklayacağım ve bunu öğrendiğinde çok daha fazlasını anlayacaksın. Ama bunu kimseye, Sebastian ve Ölüm'e bile söylersen, kızının güvenliği tehlikeye girer ve onunla geçireceğin yıllar, o güzel ağzını kapalı tutarsan geçireceğinden çok daha kısa olur." Konuşurken gözleri kötülükle parladı ve bu tehdidini gerçekleştirebileceğinden hiç şüphem kalmadı.

Yutkundum, bu adamın ayaklarına kusmayı reddederek Pied Piper'a beni korkuttuğunu belli ettim.

"Sebastian kanser olduğunu söyledi. Verity'yi almaya gelecek kadar uzun yaşamayacaksın."

Başını geriye attı ve karnı titreyerek güldü. "Kanser olduğumu yeni öğrendim. Bununla savaşmak için elimden geleni yapacağım ve kazanacağımı düşünüyorum... Ölmek için çok kötüyüm. Şeytan bile beni istemiyor."

Bu durum tartışmaya açık değildi. Verity'yi ne pahasına olursa olsun güvende tutmalıydım. "Peki. Söyle bana."

Parmağını kaldırdı. "O kadar acele etme. Kimliğimi kimseye açıklamayacağına dair söz ver. Asla."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

Konuşurken sıcak nefesi kulak kepçemi yakıyordu, sesi acımasızlıkla doluydu. "Çünkü bu tür bir sırrı saklamak birini mahvedebilir, zihnini altüst edebilir ve ben senin neyden yapıldığını görmek istiyorum, Ella Fletcher. Bu benim için çok keyifli bir oyun olacak, kocandan gerçeği saklamak için çabalarken seni izlemek..."

Arkadaşlar. Seni. Paralayacağım. Bunu yaptığımda, Verity hala benimle olacak, ama sen hiçbir şeyin kalmayacak.

Bir ığlık kaçtı ağızımdan, ama dudaklarımı sıkıca kapattım. Onu dinlemekten başka seçeneğim yoktu, ama bu, ileride bir açık bulamayacağım anlamına gelmiyordu. Verity henüz bir yaşımda bile değildi.

"Verity'yi kaırmayacağına söz ver. Zamanı geldiğinde, onun seninle olduğunu bize söyleyeceksin." Belki de benim kabul etmem, bu korkunç kabusu şimdilik sona erdirmek için yeterli olurdu.

Gözleri o kadar karanlık ve sapkın bir şekilde parladı ki, vücudumdaki tüm tüylerim diken diken oldu.

"Bunu kabul ederim." Bir an durdu ve gözlerimin içine baktı. "Kimliğime gelince." Bir kez daha eğildi ve cevabını fısıldarken, her kelime kalbimi delen buz parçaları gibiydi. şoktan gözlerim bulanıklaştı, onun açıklamalarının ağırlığı beni ezmek üzereydi.

SEBASTIAN

Ella'nın peşinden gitme dürtüsüne direndim, ama onu hala görebildiğim için minnettardım. Kip bir ayağından diğerine geçerken, Pied Piper'ın adamları silahlarını bize doğrulttu. İçgüdülerim, kaçmaya veya savaşımaya çalışmazsak ateş etmeyeceklerini söylüyordu. Xavier'ı ölüme terk etmek için buraya gelmemiştim.

Pied Piper ve Ella'nın konuşmasını izlerken dakikalar sonsuzluk gibi geldi. Araçların farları alanı aydınlatmasına rağmen, Ella'nın yüzünü veya ifadesini göremiyordum. Vücudu gergin ve tetikteydi, ama Ella'nın onunla başa çıkabileceğini kendime söyledim. Kariyerinin çoğunu soğuk, hesapçı suçlularla geçirmişti, Death ve Xavier'la başa çıkarken kazandığı deneyimi saymıyorum bile.

"İşte geliyor," dedi Kip, sesi endişeyle gerginleşmişti.

Silahlı gorilleri gözetleyerek dikkatlice bir adım attım. Ella, Pied Piper'ı geride bırakarak adımlarını hızlandırdı ve bana doğru koştu.

"Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı, kulağımın duyabileceği mesafeye gelir gelmez.

"Şimdi gidiyoruz," dedim ve Ella ile Kip'i yavaşça araca doğru yönlendirdim.

"Umarım minibüse ulaşır ulaşmaz ateş açmazlar," diye mırıldandı Kip.

"Ateş etmeyecekler. Güvenle gidebiliriz."

Her kelimesinde hissedilen korkuyu fark etmedim değil.

Minibüse bindikten sonra, Pied Piper ve adamlarını geride bırakarak yola çıktım.

"Takip edilmediğimizden emin olmak için gözümü dört açacağım," dedi Kip.

Ella sessiz kaldı ve koltuğuna çöktü. Yüzünü ellerine saklayarak hafif bir ağlama sesi çıkardı.

"Bebeğim, sorun yok. Artık güvendesin." Dizini sıktım. "Kip, bulunduğumuz binada önemli bir şey bıraktın mı?"

"Hayır. Sen Ella ile konuşurken ve Xavier'ı almadan önce spor çantalarımızı ve kullan-at telefonlarımızı topladım."

"Harika. Teşekkürler. Kemerlerini bağla, oraya bir daha asla dönmeyeceğiz. Eve gidiyoruz."

"Eve gidebilir miyiz?" Ella'nın sorusu ağır ama umut doluydu.

Ona bir göz attım. "Pied Piper, Death'e bizim güvende olduğumuzu söyledi. Sana ne dedi?"

Çenesi sıkılıp gevşedi, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Bize bakılacağından emin olabileceğimizi söyledi."

"Ve ona inanıyor musun?" Kip'in sözleri kesik ve güvensizdi.

"Gerçekten başka seçeneğimiz yok," diye cevapladı.

Bir örümcek gösterge panelinin üzerinde yürüdü ve Ella o kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki başını cama çarptı. Hemen camı kırıp örümceği uzaklaştırdım.

Ella başını ovuşturdu, gözle görülür şekilde titriyordu. "Hâlâ geceleri hayalet bacakların cildimde gezindiğini hissedebiliyor ve rüyalarımda o tırmanma seslerini duyabiliyorum. Mantıklı tarafım güvende olduğumu biliyor, ama bedenim o cam kafesteki her anı hatırlıyor."

Onun itirafı kalbimi parçaladı. Elini tuttum ve başparmağımla nazikçe avucunun içini ovuşturdum. "Güvende olduğuna söz veriyorum, bebeğim. Gerekirse her dakika yanında olacağım."

O başını salladı ve omuzları biraz gevşedi.

Önceki konuşmamıza geri dönerek, "Piper'ın büyük bir koruma şemsiyesi var gibi görünüyor ve Ölüm de doğru şeyi yaptığımızı kabul ediyor" dedim. Minibüs toprak yolda sarsılarak ilerliyordu, ben de dikiz aynasına ve yan aynalara baktım, ama etrafta başka kimseyi görmedim.

"Kip, bizi takip eden biri var mı?"

Koltuğunda, dikkat çekmeden etrafına bakabilecek kadar hafifçe kıpırdadı. "Hayır. Eve gidelim. Şüpheli bir şey görürsem sana haber veririm, ama şimdilik her şey yolunda. Ryan'ı arayıp hoparlöre vereceğim. Piper'ın söylediği kadar nüfuzlu olduğuna dair bir kanıtı ihtiyacım var. Öyle bir pislğe inanamıyorum."

"İyi fikir," dedim.

Birkaç saniye sonra Ryan'ın telefonu çaldı.

"Selam, ben Kip, Bass ve Ella. O tarafa geri dönüyoruz, ama bazı bilgilere ihtiyacım var."

Kip, Pied Piper'ın FBI ve polis üzerinde etkisi olduğu konusundaki sorularını Ryan'a sıraladı.

"Bu ismi çok iyi biliyorum. Kolluk kuvvetlerinde gördüklerime göre," dedi Ryan, "Pied Piper'ın ünü gerçek. O işin içine girince davalar soğuyor. Kanıtlar ortadan kayboluyor. Tanıklar ifadelerini değiştiriyor. Kimse hiçbir şeyi kanıtlayamıyor, ama onun adı geçtiğinde hiçbir polis fazla derinlere inmeye cesaret edemiyor. Tecrübelerime göre, ona inanabilirsin."

"Teşekkürler dostum. Onun palavra atıp atmadığını bilmemiz gerekiyordu."

"O gerçek. Onunla iş yapıyorsanız, arkanızı kollamanız lazım. Akıllı ve titiz biridir."

"Uyarı için teşekkürler," dedim.

"Tamam, sonra görüşürüz. Tekrar teşekkürler," diye ekledi

Kip. "Görüşürüz," dedi Ryan ve telefonu kapattı.

"En azından artık biliyoruz," dedi Ella, koltuğunda rahat etmeye çalışarak.

Sağa döndüm ve minibüs kaldırıma çıktım. "Portland'a varmamıza beş saat kaldı. Minibüsü saklayacağım, plakaları değiştireceğim, sonra eve döneceğiz."

"Bizi geri götürdüğün için teşekkürler. İkizleri çok özledim." Burnunu çekip yanağındaki yaşları sildi.

"Penthouse'a vardığımızda çocuklarla ben ilgilenirim, sen biraz dinlen. Belki de ileriye bakıp geçmişini geride bırakabiliriz."

"Evet." Ses tonu bunun mümkün olduğuna dair beni hiç ikna etmedi, ama denemek için kendini yeterince güvende hissetmesini sağlamak için elinden geleni yapacaktı.

Sabahın erken saatlerinde güneş ufuktan yükselirken, Nessa Barrett ve jxdn'nin "la di die" şarkısı arabanın müzik sisteminden yumuşak bir şekilde çalıyordu. Ella sonunda uykuya dalmıştı ve Kip'in horlaması arka koltuktan bana ulaşıyordu. Ben de çok yorgundum, ama son birkaç haftadaki olaylar yüzünden heyecanlıydım.

Küçük kuzumda bir terslik vardı.

Ölüm'e karşı çıkmıyordum, ama muhtemelen aşırı tepki gösteriyordum. Cehennemi yaşamış, zihinsel ve duygusal olarak işkence görmüş, esir tutulmuş ve Ölüm'ün doğmasına yardım eden adamla tanışmıştı. Güçlü biriydi, ama kimse buna uzun süre dayanamazdı.

Pied Piper'ın hayatımızdan sonsuza kadar çıktığına inanacak kadar saf değilsin, değil mi?

Ella'yı uyandırmamak için gülmemi bastırdım. "Dün doğmadım, pislik."

Beni kandırabilirdin. Pied Piper'ın Ella ile konuşmasına asla izin vermemeliydin. O konuşmada söylenenler onu mahvetti. Onu ve çocukları güvende tutacak güce sahip olduğunu sanmıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni hafife alıyorsun."

Belki, ama sen de beni ve ailem için yapmaya hazır olduğum şeyleri hafife alıyorsun.

Uzun süren gece yolculuğundan yorgun düşmüş bir şekilde iç geçirdim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ben de gitmiyorum, peki aramızdaki ilişki nasıl yürüyecek?

"Kabul etmek istemiyorum ama bazen işime yarıyorsun. Senin yardımın olmasaydı işler bu hale gelir miydi bilmiyorum."

Ölümün sözlerime gösterdiği şaşkınlık tüm vücuduma yayıldı.

Sanırım sen de iyisin... bazen. Ella senden hoşlanıyor gibi görünüyor, bu da beni biraz zor durumda bırakıyor. Seni öldürür ve kontrolü ele geçirirsem, beni affetmeyebilir.

Cevap vermeden önce çenemi ovuşturdum. "Evet, aynı. Onun ikimizi de gerçekten sevdiğini düşünmeye başlıyorum. Bana göre, elimizden gelenin en iyisini yapmaktan başka seçeneğimiz yok."

Bir dakika boyunca tek cevabı sessizlikti.

Hırladı. *Kabul etti.*

"O zaman karar verilmiş sayılır."

Tam olarak değil. Başka bir şey daha var.

Eve dönüş yolunun geri kalanı, kafamdaki ses dışında sessiz geçti. Minibüsü park ettim ve karıma baktım, ona minnettarlıkla doluydu. Her kadın benimle, her iki tarafımla da başa çıkamazdı. Ama o başarmıştı. Beni ve çocuklarımızı kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Güzel Ella'mı sevdiğim kadar başka birini sevebileceğimi sanmıyordum.

Sebastian bana penthouse'un kapısını açtığı anda, kalbim sevinçten bir an durdu. Alaric ve Verity yerde oturmuş Dope ve Cami ile oynuyorlardı. Ama evin tanıdık rahatlığı bile, sekiz bacaklı gölgeleri aramak için içgüdüsel olarak köşeleri taramamı engelleyemedi. Yolculuğumuzun her durağında aynı şeyi yapmış, rahatlayabilmek için her odayı kontrol etmiştim. Sebastian bunu fark etmişti ama hiçbir şey söylememiş, sadece sessizce benimle birlikte odaları kontrol etmişti.

"Geri döndün!" diye bağırdı Cami ve yerden zıplayarak bana sarıldı, neredeyse beni devirecekti.

Ani temastan dolayı kaskatı kesildim, vücudum yine bana ihanet etmişti. Gözlerimin kenarlarında karanlık noktalar dans ederken, bağlandığım anların hatıraları zihnime akın etti. Cami hemen geri çekildi, gözlerinde anlayış belirdi.

"Üzgünüm, yapmalıydım..."

"Hayır," diye sözünü kestim ve kendimi normal nefes almaya zorladım. "Sarılmak istiyorum. Normal olmak istiyorum. Beynim bazen güvende olduğumu unutuyor." Elini tutup nazikçe sıktım. "Tekrar dener misin? Bu sefer daha yavaş?"

İkinci kucaklaşma daha nazikti ve ben şampuanının tanıdık kokusuna, şu ana, güvenli bir yerde olmaya odaklandım. Anı geri çekildi, ama boynumdaki gerginlik devam etti.

Onun kucaklamasıyla dudaklarımın köşeleri gülümsedi. "Burada olmak çok güzel. Umarım bir süre daha burada kalırım."

Cami beni bıraktı ama omuzlarımı tutmaya devam etti. "Bu, düşündüğüm şey mi demek oluyor?"

Aptalca bir gülümsemeyle başımı salladım. "Bir süre kalacağız, bu da birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz anlamına geliyor. New York'taki evde uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Kahretsin, sen oradaysan ben de uyuyamazdım. Her gün, her saniye senin ve çocukların için endişelenirdim." Gözleri Sebastian'a kaydı. "Senin için ise endişelenmezdim, çünkü sen... şey..." Boğazını temizledi. "Bilirsin. Jekyll ve Hyde gibi davranıyorsun." Ona küçük bir gülümseme attı.

Rahatladım. Belki de Cami'nin Sebastian ve Ölüm'ü kabul etmesiyle bir ilerleme kaydediyorduk.

"Anne!" Verity çığlık attı ve kollarını kaldırdı.

Ona doğru koştum ve onu yerden kaldırarak tatlı yanaklarına öpücükler yağdırdım. Onu sıkıca kucakladığımda, bulaşıcı kahkahaları içimi ısıttı. "Annen geldi, kızım."

Alaric ağlamaya başladı, ben de Verity'yi yere indirdim ve oğlumu kucağıma aldım. "Merhaba, bebeğim. Oğlum nasıl?" Başını omzuma yasladı ve küçük eliyle gömleğimi tuttu. "Ben de seni seviyorum." O yüzünü boynuma gömerken ben de sırtını okşadım.

"Görünüşe göre ben dahil herkes senin burada olmana seviniyor," dedi Dope ayağa kalkarak.

"Çocuklar nasıldı?" diye sordu Sebastian, Dope'un omzuna bir şaplak atarak.

"Meşgullerdi. Bizi meşgul ettiler. Kızım ağlıyor." İkizlere gülümseyerek güldü.

"İkinizin kahveye ihtiyacı var gibi görünüyor," dedi Cami mutfığa doğru yönelirken.

Alaric ve ben ona katıldık ve Sebastian ile Dope'u sohbet etmeye bıraktık. "Yorgun görünüyorsun. Nasıl gidiyor?"

Gözlerimden saçlarımı çekip gülümsedim. "Geri döndüğüme çok sevindim, bir süre kalacağıma daha da sevindim. Portland'ı özlemişim."

Cami, espresso makinesinin musluğunun altına bir kahve fincanı koyarken endişeli bir bakış attı. "Sebastian ne olacak? O, Death'in faaliyet alanına geri döndü, endişelenmiyor mu?"

"Hayır. Her zamanki gibi hallederiz." Ölüm'ün yaptığı hiçbir şeyden etkilenmediğimizi ona söyleyemezdim. Bu düşünce göğsümü binlerce iğneyle deliyormuş gibi acıyordu çünkü bedeli çok yüksekti. Verity'yi Pied Piper'a asla veremezdim. Asla.

Cami elini yüzümün önünde salladı. "Nereye gittin?"

"Üzgünüm. Düşünmem gereken çok şey var. Xavier artık sorun olmayacak." En azından ondan tehlikede olmadığını ona söylemem gerekiyordu.

Kaşları yukarı kalktı. "O... o..."

"Hayatta mı? Evet, ama bir daha asla yürüyemeyecek. Onu, kaçırılmamın arkasındaki adama, özgürlüğümüz ve korunmamız karşılığında takas ettik." Ona anlatmak istediğim tek şey buydu.

Dudakları O şeklinde açıldı. "O zaman bu iyi haber. Daha fazla soru sormayacağım çünkü cevapları duymak istemediğimi hissediyorum."

Masaya oturdum ve Alaric'i kucağımda düzelttim. Yumruğunu ağzına soktu ve yüksek sesle emmeye başladı.

"Seni incitecek hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana güven."

Bir sonraki fincan kahveyi hazırlamaya başladı ve granit tezgaha yaslandı. "Biliyorum ve ilk başta bu beni çok kızdırdı, ama sadece Ryan ve... Ölüm yüzünden üzgündüm." Başını salladı. "Ona öyle seslenmeye alışabileceğimden emin değilim."

"Alışırısın, ona da alışırısın. Tek söyleyebileceğim, kimse seninle uğraşmasın, yoksa sonuçlarına katlanır." Ona anlamlı bir bakış attım ve sııttım.

"Haydi ama Ella. Ciddi misin? Etrafta dolaşıp" — parmağını boğazına götürerek boğazını kesiyormuş gibi yaptı — "beni rahatsız eden herkesi silemez. Bu şehirde kimse kalmaz."

Daha hafif bir sohbet için minnettar olarak

kıkırdadım. "Hiç komik değil."

"Aslında komik." Kahveme üfledim ve bir yudum aldım. Cami ortadan kayboldu ve Sebastian'a kahvesini getirdi. Onu kabul etmesiyle kesinlikle bir ilerleme kaydetmiştik.

Bir dakika sonra geri döndü ve masama oturdu. "Ryan'la konuştun mu?"

Cami dudaklarını büzdü, gözlerinde hüznün belirdi. "Evet."

"Ve?" Onların sorunlarını çözebileceklerini ummaktan kendimi alamadım. Cami'nin neden böyle davrandığını anlıyordum, ama onu bu kadar mutsuz görmek zordu. Onu da.

"Ona bittiğini söyledim. Gizli bir hayatı olan birinin yanında uyuyamam. Eğer yakalanırsa, ben de onunla birlikte batarım. Bu tehlikeli ve sen ve Sebastian, ikinizin yarattığı sorunlardan kaçmakla yeterince meşgulüm."

Cami'nin yüzünde hüznün ve kaybolmuşluk vardı, kalbim onun için acıyordu. Saklamaya çalışsa da, Ryan'ın ihaneti onu açıkça mahvetmişti. Birine hala deli gibi aşıkken ondan ayrılmanın daha zor olduğunu düşünüyordum. Yapabilseydim, onu tekrar mutlu görmek için tüm acısını silerdim. O bunu hak ediyordu.

"Bu mantığa karşı çıkabileceğimi sanmıyorum. Seni güvende tutmak için işinden uzak tuttuğunu biliyorum, ama Sebastian ile ciddi bir ilişkim olsaydı ve senin gibi Ölüm'ü öğrenseydim, ben de üzülürdüm ve büyük olasılıkla ilişkiyi sonlandırırıldım." Ona kaçmayı düşündüğümü söylemedim, ama Ölüm'ün beni bulacağını biliyordum, bu yüzden bu tartışmalı bir konuydu. Dürüst olmak gerekirse, onu hiç terk etmek istememiştim, sadece bir seri katille yaşamaktan korkuyordum. Şimdi ise başka bir canavardan, Pied Piper'dan kaçıyordum.

Çocukları uyutma vakti gelene kadar kahve içip sohbet etmeye devam ettik. Benim de uykuya ihtiyacım vardı, ama Sebastian beni kucaklamadıkça uyuyamayacağımı biliyordum.

Sebastian ve ben, onun ve Kip'in birlikte sahibi oldukları bar ve restoran Velvet Vortex'i kontrol etmek için ayrılırken çocuklara veda öpücüğü verdim. Bir değişiklik olsun diye normal bir şey yapmak rahatlatıcıydı ve kocamla güzel bir yemek yiyip birkaç içki içmeyi dört gözle bekliyordum.

Asansöre adımımı attığım anda midem düğümlendi. Cam kafese çok benzeyen bu kapalı alan, avuçlarımı terletip nefesimi kesik kesik hale getirdi. Sebastian bunu fark etmiş olmalı ki hemen beni kendine çekti.

"Benimle birlikte say, bebeğim," diye fısıldadı. "Gördüğün beş şeyi."

Onun sesine, geliştirdiğimiz zemin egzersizine odaklandım. "Mavi gömleğin. Kat numaraları. Alyansın. Asansör düğmeleri. Aynadaki yansımam."

Lobiye vardığımızda, kalbim göğsümden kaçmaya çalışmayı bırakmıştı, ama bacaklarım hala titriyordu.

"Hadi dışarı çıkıp temiz hava alalım." Beni binadan dışarı çıkardı ve BMW'sini tuttuğu garaja götürdü. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi iyileştirici dış mekan havasıyla doldurdum. Sebastian, arabaya binmeden önce sakinleşmem için bana birkaç dakika verdi.

"Eve dönmeğ güzel." Konsolun üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Penthouse'daki her şeyi yenilediğimi bilmeni istedim," diye açıkladı Sebastian. "Dope, her kata askeri düzeyde güvenlik kameraları ve hareket sensörleri kurdu. Asansör artık hem anahtar kartı hem de biyometrik erişim gerektiriyor. Bizim haberimiz olmadan kimse bu binaya 15 metreden fazla yaklaşamıyor. Umarım bu yardımcı olur."

"ok... teşekkür ederim." Alt dudağımı ısırdım ve sonra şöyle dedim: "New York'un kuzeyini ne kadar sevdiğim halde, evi ve mülkü satmak en iyisi olacak galiba. Çok üzgünüm. Oraya geri dönebileceğimi sanmıyorum."

Sebastian kaşlarını çattı. "Özür dilenecek bir şey yok, bebeğim. Seni gerektiği gibi korumadım."

"Kendini suçlamaya devam edemezsin. İzlendiğimizi bilmiyorduk."

"Artık biliyoruz," diye mırıldandı Sebastian, sesinde öfke vardı. "Ella, Pied Piper seni kenara çekip konuşurken bir şey olduğunu biliyorum. Lütfen söyle bana. O zamandan beri garip davranıyorsun."

Yolcu camı, gözyaşlarımın akmak üzere olduğu için bulanıklaşmıştı, parmaklarım soğuk yüzeye karşı titriyordu. Her kelime boğazımda kırık cam parçaları gibi takılıyordu — her potansiyel ifşa, korumak için çok uğraştığımız kırılđan barışı parçalayabilecek bir hançer gibiydi. Sebastian bilemezdi. Sessizliğimin ağırlığı üzerime baskı yapıyordu, ciğerlerimi ezmekle tehdit eden boğucu bir yük.

Kızım. Güzel, savunmasız kızım. Onu en ufak bir tehlikeye bile maruz bırakma düşüncesi, kalbimi

fiziksel bir yaradan daha derin bir iz bırakan ilkel, ham bir dehşetle kapladı. Acıyı yutmakta, gerçekleri bir daha asla gün ışığına çıkmayacak kadar derine gömmekte uzmanlaşmışım.

Pied Piper'ın kimliği, her şeyi yok edebilecek zehirli bir bilgi gibi içimde ateş gibi yanıyordu. Yine de dayanacaktım. Koruyacaktım. Kişisel bedeli ne olursa olsun, söylenmemiş her kelime ne kadar ihanet gibi gelse de, ailemi güvende tutacaktım. Bu karanlığı tek başıma taşımak, içimi kemirmek anlamına gelse bile.

Gözlerimi sertçe kırıp, duygularımın fırtınasını yuttum ve sakinlik maskemizi takmaya hazırlandım. Yine.

"Hepsini sindirmeye çalışıyorum. Çok şey yaşadım ve şimdi ancak sakinleşip her şeyin üzerime çığ gibi çökmesine izin verebiliyorum. Seni ve çocukları neredeyse kaybediyordum, tüm hayatımı kaybediyordum." Acı ve anılar göğsümde bir çimento bloğu gibi baskı yapıyordu. "Pied Piper ile olan konuşmaya gelince, sadece ona güvenilip güvenilemeyeceğinden emin olmak istedim. Hâlâ emin değilim, ama bize tekrar bakacağına söz verdi. Benimle tanışmak istediğini ve seninle evlenip sırrını saklayabildiğim için özel olduğumu söyledi. Xavier'ı da sordum, bizi asla rahatsız etmeyeceğine ve Xavier'ın onun gözetiminde olduğuna söz verdi. İlginçti, çünkü Xavier'ı gerçekten önemsiyor gibiydi. Geri kalan zamanlarda ise hiçbir duygu göstermiyordu."

"Daha güvende olduğumuz çatı katında yaşamak dışında, iyileşmene yardımcı olmak için başka ne yapabilirim bilmiyorum. Bundan nefret ediyorum. Senin acı çektiğini ve zorlandığını bildiğim halde iyiymiş gibi davranmanı izlemekten nefret ediyorum, Ella."

Onun sözleri koruyucu bir kalkan gibiydi. Beni görüyordu. Sevgisi beni sıcak bir battaniyeye sarmış ve her adımda yanımda olacağını hatırlatmıştı. Fiziksel olarak yanımda olmasa bile, Sebastian'ın yakınımda kalacağını biliyordum. O olmasa bile, Kip ve Dope benimle olacaktı. Yine de, onların sağladığı rahatlamaya rağmen, yalnızlık anlarında huzur buluyordum ve onlarla barışmak istiyordum. Ancak, bir daha asla cam bir kafese hapsedilmemek için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi bu.

Zamanın aceleye gelemeyeceğinin acı farkındalığı içindeydim, ama bugün, bu dakika, benim için dağları yerinden oynatacak inanılmaz bir adamla birlikte olma ayrıcalığına sahiptim. Derin ve sakin bir nefes alarak, çenemi meydan okurcasına kaldırdım, ruh eşim olan kocamla geceyi kucaklamaya hazırdım. Birlikte, üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Sayısız denemelerle gücümüzü ve dayanıklılığımızı zaten kanıtlamıştık.

52
ÖLÜM

"Sürü, yoldan sapmış bir kuzuyu hatırlar. Gölgele, sonunda yolunu bulan bir ruhu hatırlar." ~ Anonim

"Beni nereye götürüyorsun?"

Ella'nın kahkahası havada yankılandı, kaçırılmasından sonra zihnimizde hala kalan sessiz dehşetle tam bir tezat oluşturunuyordu. Bahar çiçeklerinin kokusu duyularımızı doldurdu, biz her gün aynı şeyi yaparken dünyanın devam ettiğini hatırlattı.

Ella'nın kaçırılmasından sonra, Sebastian ve ben ailemizle daha fazla zaman geçirmek, onların kendilerini güvende ve sevildiklerini hissetmelerini sağlamak için bir anlaşma yaptık. İstedığımız zaman birbirimizin yerine geçemememize rağmen, her zaman birbirimizin varlığının farkındaydık ve birbirimizin zihnini okuyabiliyorduk.

"Bu taraftan, küçük kuzum." Kolumu beline doladım ve onu Portland'daki gül bahçesine götürdüm. Cami, Ella'nın saçını ve makyajını, Ella'yı özel bir randevuya çıkardığım bahanesiyle halletmişti ve ben de öyle yapıyordum. Zor olan kısım, gözlerini bağlamak ve Cami'nin ona giyinmesine yardım etmesiydi. Kahkahaları, kiraladığımız yatak ve kahvaltı odasını doldurmuştu. Sebastian ve ben, tüm bunları Ella'dan nasıl gizleyeceğimizi bilmiyorduk, ama Kip, Dope, Ryan ve Cami yardım etmeye hevesliydi. Bir ara, Ella çocukları yıkarken hepimiz planlar yaparken, Ryan ve Cami arasındaki gerginlik yeni bir boyuta ulaşmıştı. Onlara sert bir bakış attım ve "Bu, Ella'nın günü için yaptığımız planlar. İkinizin arasında ne varsa, siktirin gidin ve unutun gitsin" dedim.

"Oh, lanet olsun. Topuğum çimlere battı." Ella gözleri bağlıyken ayakkabısını çamurdan çıkarmaya çalışırken kolumu çekerek beni durdurdu.

"Ben hallederim." Cami en yakın arkadaşının yanına koştı ve ayakkabısını çıkardı. "İşte oldu." Ellerini silkeledi ve bana kocaman bir gülümseme attı. Uzun bir yol kat etmiştik ve Ella adına minnettardım. Cami'nin benim için önemli olmasının tek nedeni, benim küçük kuzumun en iyi arkadaşı olması ve çocukların da onu sevmesiydi. Bu benim için yeterliydi ve onu korkutmamak için büyük çaba sarf ettim. Ancak ara sıra kendimi tutamıyordum.

"Sakin ol, küçük kuzu," dedim, sonra onu kollarımın arasına alıp geri kalan yolu taşıdım.

"Bu hoşuma gidebilir," diye kulağıma fısıldadı ve boynumu ısırды.

"Beni tahrik ediyorsun. Dur. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak."

"Oh, çok ciddisin." Şakacı sesi kulağıma huzur verici geliyordu.

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldandım, kendimi toparlamak istedim ama seyircilerimiz vardı. Hedefimize ulaştığımızda hızımı yavaşlattım. "Seni indireceğim." Ayakları yere değene ve dengede durana kadar onu indirdim.

"Ma-Ma!" Çocuklar hep bir ağızdan bağırdı.

"Şimdi bakabilir miyim?" diye sordu, sorusu merakla doluydu.

Saçlarını bozmamak için dikkatlice göz bağını çıkardım. Cami, sanat eserini korumazsam beni öldürmekle tehdit etmişti. Ella'nın zaten bir sanat eseri olduğunu söyleme isteğine direndim, ama bu seferlik çenemi kapalı tuttum.

Ella etrafına bakarken yeşil gözleri hayretle doldu. Dope siyah takım elbise, beyaz gömlek ve mavi kravat giymişti. Kip de siyah takım elbise giymişti, ama kravatı kırmızıydı ve benimkine uyuyordu. Cami ve ikizler erkeklerin karşısında duruyorlardı, kırmızı ve siyah giyinmişlerdi. Bahar olmasına rağmen renkler uygun düşüyordu, ayrıca ben ısrar etmişim.

"Ne oluyor?" Bakışları birkaç koltuğa takıldı ve gülümsemesi büyüdü. "Neden herkes bu kadar şık giyinmiş?" Kırmızı elbisesine baktı ve nefesini tuttu. "Death, ne oluyor?"

Ella'm için beyaz olmazdı—ikimizin de taşıdığı lekeleri herkesten daha iyi biliyordum. Kan rengini, gölgesini seçmem ne kadar da uygun

ortak tarihimizin her önemli anını işaretlemiş olan.

Bir dizimin üzerine çöktüm. "Yanlışı adamla evlendin," diye homurdandım ve ceketimin iç cebinden bir alyans seti çıkardım. Kapağı kaldırdım ve iki karatlık prenses kesim pırlanta güneş ışığında parıldadı. Sebastian ve ben nişan yüzüğü konusunda anlaşmıştık, ama her iki yanındaki küçük pırlantalar benim tarafımdan özenle seçilmişti.

"Evlen benimle, küçük kuzum. Beni tamamla."

O bana hayranlıkla, sevgiyle ve şaşkınlıkla bakarken saniyeler geçiyordu. "Tabii ki seninle evleneceğim, Ölüm," diye fısıldadı.

Elini uzattı ve ben de dikkatlice mevcut evlilik yüzüklerini çıkarıp cebime koydum.

Dope boğazını temizledi ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Töreni yapmaya hazır mıyız?" Sanki dünya açlığını sona erdirmiş gibi sııttı.

Onun önünde dururken, Sebastian ile birlikte bilinçli olduğumuzu hissettim, ikimiz de bu anda oradaydık. Elbisesi kırmızı rengiyle ışığı yansıtıyordu ve ikimizin de kimliğini yansıtan bir şey giymesini takdir ettim — hem Sebastian'ın hem de benim.

Yeminlerimizi söyleme zamanı geldiğinde, kendimi tamamen ortaya çıktığımı hissettim, sesim Ella'nın benim sesim olarak tanıdığı daha derin tınıyı taşıyordu. "Sebastian'ı korumak, onun acısını taşımak için var oldum. Ama sen, Ella, beni sadece bir koruyucudan daha fazlası olarak gördün. Benim sadece karanlığın bir parçası olmadığımı anladın. Beni kendim olarak tanıdın, aynı zamanda ikimizin bütününe sevmeye devam ettin."

Ellerim, bizim ellerimiz, onun ellerine uzandı, Sebastian'ın bu anda uzattığı ellerinden daha kararlı bir şekilde. "Yıllarımı Sebastian'ın hayatının gölgesinde geçirdim, sadece gerekli anlarda ortaya çıktım. Ama sen beni ışığa çıkardın. Bana, onun travmasının koruyucusu olmaktan daha fazlası olabileceğimi gösterdin. Sevebileceğimi... Onun bir parçası olarak kalırken kendime ait bir şey inşa edebileceğimi gösterdin."

Onun varlığında kendimi kaybederken, ikinci bir deri gibi bana yapışan gölgeleri aydınlatan, onun içinde taşıdığı ışığa çekildim. Ella'nın gözlerine bir kez daha baktığımda, birlikte yapacağımız yolculuğun, tarif edilemez korkular ve hayal edilemeyecek kadar çarpık zevklerle dolu olacağından hiç şüphem yoktu. O benim kraliçemdi, benim kızıl kuzumdu ve onun için canımı verirdim. Bu kadına karşı duyduğum derin duygular boğazımı sıkıştırdı, onları nasıl kontrol edeceğimi bilemedim. Dikkatimi tekrar törene verdim.

"Seni korumaya yemin ediyorum, sadece Sebastian'ın koruyucusu olarak değil, seni kendi adıma seven biri olarak. Her şeyin kolay olacağını vaat edemem, bizim sistemimizde yaşamak asla kolay değildir. Ama Sebastian ve ben, ikimiz de seni tüm kalbimizle seveceğimize yemin ederim."

Bitirdiğimde, benim bilincim ile Sebastian'ın bilinci arasındaki fark bulanıklaştı. "Her an, ben orada olsam da olmasam da, sen onunla konuşuyor olsan da benimle konuşuyor olsan da, sen ikimizin de bir parçasısın. Bunu, Ölüm olarak, Sebastian'ın bir parçası olarak ve senin kocan olarak yemin ederim."

Gözlerine baktığımda, korku ya da tereddüt görmedim, sadece ikimizin de kim olduğumuzun her iki tarafına duyulan sevgiyi gördüm. Ella, içimde gizlenen karanlıktan korkmuyordu ve beni bir coşku duygusu sardı. Onun güven dolu yüzüne bakarken, geçmiş günahlarımın soğuk pençeleri gevşedi. O kadar saf bir sevgiyle doluydu ki, sanki bükülmüş ruhumu kesen bir bıçak gibiydi. Benim ikiliğimi, içimde iç içe geçmiş ışığı ve gölgeyi sarsılmaz bir şekilde kabul etmesi, işkence gören ruhuma merhem oldu.

"Bir itirafım var," dedi, yanakları hafifçe kızararak. "Uzun zaman önce senin için yeminler yazdım." Konuşmaya başlarken parmakları benimkini sıktı.

Ağzımın köşeleri yukarı kalktı. "Onları duymaya hazırım, küçük kuzum."

Başlamadan önce boğazını temizledi.

"Ölüm, Sebastian'a ilk aşık olduğumda, onun her şeyine aşık olduğumu biliyordum, ama sen de buna ek bir bonus oldun. Bazıları bizim ilişkimizi karmaşık olarak nitelendirebilir, ama benim için bu ilişki çok güzel ve basit. İkinizin de her yönünü seviyorum. Sen ortaya çıktığında,

karanlık ya da korku görmüyorum. Güç, güvenlik ve nefesimi kesen şiddetli bir aşk görüyorum."

Sesi hafifçe titredi, ama bakışları benimkinde sabit kaldı. "Sen bizim için olduğun gibi, senin de güvenli limanın olacağıma yemin ederim. Ortaya çıktığında, asla saklanmana veya geri çekilmen gerekmeyecek. Seni, kendin olarak seveceğime söz veriyorum, aynı zamanda senin ve Sebastian'ın birlikte oluşturduğunuz güzel karmaşıklığı da onurlandıracağım. Asla senden olduğundan daha az olmanı istemeyeceğim - bir savaşçı, sevdiğim adamın bir parçası."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, ama gülümsemesi parlaktı. "İkinizin yanında olacağıma yemin ederim. Sebastian'ın yumuşaklığa ihtiyacı olduğunda güçlü, senin dinlenmeye ihtiyacın olduğunda nazik olacağıma. Sessizliklerini ve fırtınalarını anlayacağıma. Onun koruyucusu olmakla kendin olmak arasında seçim yapmanı asla istemeyeceğime."

Elini uzatıp yüzüme dokundu, o kadar hassas bir hareket ki, benim sertleşmiş kalbimi bile acıttı. "Bu sana verdiğim söz, Death. Seni tamamen sevmek, seni tamamen kabul etmek ve birlikte inşa ettiğimiz bu güzel, karmaşık hayatta ikinizin yanında yürümek."

Sebastian'ın da onun sözlerinden aynı derecede etkilendiğini hissettim, ona olan ortak sevgimiz aramızda mükemmel bir uyum anı yarattı.

Onun parmağına alyansları taktım, sonra Kip ona benim için yeni bir yüzük uzattı. Sebastian ve beni simgeleyen iki tonlu beyaz ve sarı altından yapılmıştı.

Ella bana bakarken gözleri buğulandı.

Ağzımı kulağına yaklaştırdım ve fısıldadım. "Küçük kuzum, sen benim karanlık dünyamdaki ışık parıltısısın. Gri tonlardaki varlığımın rengisin. Seni, gecenin yıldızları özlediği gibi özlüyorum."

Karı koca ilan edildiğimizde, içimi ürperten bir farkındalık sardı. Artık o benimle sadece aşkta değil, günahda da iç içe geçmişti. Dudaklarımın köşelerine çarpık bir gülümseme yayıldı, sonra eğilip onu öptüm. O anda, onun her anlamda benim olduğunu, sadece aşkla değil, ruhumu lekeleyen karanlıkla da bana bağlı olduğunu fark ettim.

Güneşin son ışınları gökyüzünü koyu kırmızı ve altın rengi tonlarla boyarken, kendimi geri çekilmeye başladığımı hissettim ve Sebastian'ın bu deneyimi tam olarak paylaşması için ortaya çıkmasına izin verdim.

bu deneyimi paylaşması için tamamen ortaya çıkmasına izin verdim. Bilincimizin birleştii o ara alanda, tek bir düşünce de birleştik. O bizim, biz de onunduk, tüm kırık, güzel kusurlarımızla.

Ella'nın parmakları bizimkilerle iç içe geçti ve ben onun gizli gülümsemesini yakaladım. Bu geçiş anında tam olarak kime baktığını bildiğini söyleyen gülümsemeyi. Bir keresinde bize, bizi sevmenin güneş ve ayın aynı gökyüzünü paylaşmasını izlemek gibi olduğunu, her ikisinin de vazgeçilmez ve kendi başına güzel olduğunu söylemişti.

Sebastian kontrolü ele aldığında, sevgisi benimkiyle birlikte akarken, bu gerçeği bizim ortak derinliklerimize taşıdım. Bazı insanlar tüm hayatlarını, karanlıklarını kabul edecek birini aramakla geçirir. Biz ise onu kabul etmekle kalmayıp, onu kimliğimizin vazgeçilmez bir parçası olarak gören birini bulmuştuk: koruyucu ve korunan, karanlık ve ışık, Sebastian ve Ölüm.

Sonunda, aşkın gerçek anlamı buydu. Gölgelelerin yokluğu değil, el ele, korkusuzca seninle birlikte gölgelelerin içinden geçecek birine sahip olmak.

53
ÖLÜM

"Gölgelerin vadisinde, kaybolan kuzu karanlığın da bir tür aidiyet olabileceğini öğrenir." ~ Anonim

Kraliçem düğünümüzde nefes kesiciydi ve şimdi ona San Juan Adaları yakınlarındaki Washington eyaletinde düğün hediyemi vermek için sabırsızlanıyordum.

Kamyonet dar toprak yolda yavaşça ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Yoğun ağaç örtüsü yolu o kadar iyi gizlemişti ki, ben bile neredeyse gözden geçiriyordum. Ama benim ihtiyacım olan şey için mükemmeldi.

"Görürsün." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, gözlerim onun muhteşem vücudunu baştan aşağı süzdü.

Sola dönerek yoldan çıktım ve kimseye rastlamayacağımız تنها bir alana girdim. Motoru kapatıp ona baktım, emniyet kemerlerimizi çözdüm ve onun sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek kapımı açtım. Koltuğun arkasına uzanıp yolculuğumuzdan önce sakladığım çantayı çıkardım.

Çantayı fren ve gaz pedalının yanındaki yer döşemesine koyarken ona kötücül bir gülümseme attım.

"Bana dön ve bacaklarını aç, küçük kuzu."

Ella yerini aldıktan sonra, ayak bileklerinden tutup onu koltukta bana doğru çektim ve tüm vücudumu arzu dolu bir heyecan kapladı. Her çekişte, elbisesi uyluklarında gittikçe yukarı çıkıyor ve beni kışkırtan siyah saten tangasını daha fazla ortaya çıkarıyordu. Parmaklarım kumaşın kenarlarına takıldı ve yavaşça bacaklarından aşağı indirdim.

Ona bir bakış attım, sonra yüzümü amına gömdüm ve dilimi klitorisi boyunca gezdirdim.

Onu yavaşça ve nazikçe okşarken, zevk dolu inlemeleri arabayı doldurdu.

"Beni nasıl mutlu edeceğini her zaman biliyorsun." Saçımı tuttu ve kalçalarını koltuktan kaldırdı.

Onu doruğa ulaştırana kadar ısırıp yaladım, sonra oturdum ve çenemdeki sıvıları sildim. Çantayı bulup açtım ve uzaktan kumandalı mini vibratörü çıkardım. Onu kaygan amına sokarken kıkırdadım, sonra uzaktan kumandayı elime alıp açtım.

"Oh." Hızlarla oynarken gözleri büyüdü, sonra düşük hızda bırakmaya karar verdim.

"Ben aksini söyleyene kadar bunu içinde tutacaksın. Anladın mı?"

"Evet." Cevabı nefes nefeseydi ve göz bebekleri arzuyla büyümüştü.

O benim tarafımdan arabadan inerken, ona elimi uzattım.

Diz çöktüğümde, avucunu omzuma koydu ve ben de ona tangasını giydirerek yardım ettim. O yerleştğinde, ayağa kalktım ve muhteşem karıma baktım. "Düğün hediye için hazır mısın?"

Avuçlarını göğsüme koydu ve bana gülümsedi. "Sen benim düğün hediyesimsin. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Yumuşak yanağını parmaklarımla okşadım. "Tutamayacağım bir söz verdim, ama sanırım bu onu telafi edecek."

Başını dokunuşuma doğru eğdi. "Madem ısrar ediyorsun." Ella bana tatlı bir gülümseme attı.

"Beni takip et." Elini sıkıca tuttum ve bizi patika boyunca yönlendirdim. Güneş parıldıyordu ve ormanın derinliklerine doğru ilerlerken yolumuzu aydınlatıyordu. Terk edilmiş bina, büyümüş ağaçlar ve çalılar arasında gizlenmiş, zar zor görünüyordu. Girişe yaklaştığımızda bile onu fark etmek zordu. Cebime uzandım, anahtarı çıkardım ve hızlıca asma kilidi açtım.

"Adımlarına dikkat et."

"Belki de daha iyi ayakkabılar giymeliydim." Dikkatlice yürüyeceği yeri seçti ve içeri girdi.

"Burada senin için botlarım var." Yüzümde kötücül bir gülümseme belirdi.

Kıkırdadı ve hediyesi hakkında bir fikri olduğunu anlayabiliyordum, ama hala bilmediği bir şey vardı. Asıl

sürprizdi.

El ele tutuşarak, aklımdaki odaya ulaşana kadar binanın arkasına doğru yürüdük. Kapının açılma sesi o kadar yüksekti ki, yakınlarda olan herkes bizim geldiğimizi fark edebilirdi.

Işık düğmesine bastım ve gözlerimizin alışmasını bekledikten sonra arkamızdaki kapıyı kapattım. Ella bana şaşkın bir ifadeyle baktı. "O kim?" Tavanın kancalarına asılı duran adamı işaret etti.

Vücuduna sarılmış ipler, kollarını vücuduna sabitliyordu ve ağzına kirli bir tıkaç tıkılmıştı. Bir düğmeye doğru yürüdüm ve düğmeye bastım, kanca ayakları yere değene kadar alçaldı.

"Yaklaşabilir miyim?" Ella sesinde heyecanla sordu.

Ella'nın benimle birlikte karanlık sulara dalmak istediği düşüncesi beni heyecanlandırdı. "Tabii ki."

Yaklaştı ve onu baştan aşağı süzdü. "Tanıdık geliyorsun." Küçük kuzum ağzındaki kirli bezi çıkardı ve kurumuş dudaklarını yaladı.

"Merhaba Ella. Uzun zaman oldu." Su içemediği için sesi kısık ve boğuktu.

Köşede sakladığım termos ve bardağı buldum ve bardağa biraz su döktüm. "Al, küçük kuzum. Boğazını iyice ıslat ki çığlıkları duyulsun." Ona verirken ona alaycı bir şekilde sırıttım.

Kupayı ağzına götürdü ve eğerek birkaç yudum içmesini sağladıktan sonra bana geri verdi.

"Senin kim olduğunu hatırlamıyorum. Hatırlamalı mıyım?" Bana, sonra da ona baktı.

"Ona söyle," diye homurdandım.

Yutkundu, gözleri ikimiz arasında gidip geldi.

"Jameson. Çocukken tanışıyorduk... Okuldan sonra John Bordeaux'nun evinde vakit geçirirdik."

Ella şoktan ağzı açık kaldı. "Biz arkadaştık," diye fısıldadı. Topuklarını döndü. "Death, bir hata var.

O burada olmamalı. Jameson, John'u yetkililere teslim etmeme yardım etti."

Parmağımı çenesinin altına koydum. "Yanılmıyorsun, küçük kuzu. O sadece senin için burada." Elimi beline doladım ve sırtına kaydurdım, sakinleştirici bir şekilde avucumu üzerine koydum. Birazdan buna ihtiyacı olacaktı.

"Jameson babasını arıyor." Bunun etkisini bekledim.

"Babası kim? Onun ailesiyle tanıştığımı hatırlamıyorum, ama bu yıllar önceydi ve John'la uğraşmak zorundaydım."

Jameson boğazını temizledi. "Bunca zaman sonra hala anlamadığınıza inanamıyorum." Sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş ve inanılmaz derecede tatsız bir ölümle karşı karşıya değilmiş gibi güldü.

Kadın gözlerini ona dikti ve neredeyse yüzüne yaklaşacak kadar yaklaştı. "Söyle bana."

"Öleceksem, önce biraz eğlenmek istiyorum." Ona kocaman bir gülümseme attı.

Jameson ne yaptığının farkında değildi, benim küçük kuzumu kızdırmak tehlikeli bir işti.

Odanın karşısına geçtim ve masanın üzerine koyduğum bıçaklardan birini ve bir çift botu aldım.

"Ella." Ona yanıma gelmesini işaret ettim. "Bunları giy."

O da başını salladı ve siyah beyaz elbisesine uyan siyah babetlerini çıkardı. Yakında kırmızı lekelerle kaplanacaktı ve onun kanla kaplı olduğunu düşünmek sikimi acı verici bir şekilde sertleştirdi.

Ayakkabılarını değiştirdikten sonra, cebime uzandım ve vibratörü açtım. Gözlerini kapattı ve dolgun dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı.

"İşte böyle. Onun hayatını almayı düşünürken içinden geçen zevki hisset, Ella."

Parmakları elbisesini belinden tuttu ve ben hızı tekrar düşürdüm. Elinden bıçağı aldı, bakışları uzun zamandır görmediğim bir şehvet ve karanlıkla doluydu.

Çenesini kaldırarak Jameson'a döndü. Bıçağın ucunu boynuna dayadı ve derisine bastırdı,

"Neyi anlamadım?"

Soğuk bıçak her an etini kesmeye hazır bir şekilde ona saplanırken, Jameson'ın gözleri korku ve adrenalin karışımıyla şişti.

"Kim olduğumu," diye kekeleydi, sesi kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Duvara yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve mide bulandırıcı bir tatminle izledim.

"Söyle ona," diye emrettim, sesim zehirle doluydu. Yakında yaşanacak kaosu tahmin ederken, yüzümden çarpık bir sırıtiş belirdi.

"Ben John'un oğluyum," diye itiraf etti, sözleri hem utanç hem de meydan okuma ile titriyordu.

"Ne?" diye bağırdı, sesi şok ve öfkeyle doluydu. "John hiç oğlundan ya da çocuğundan bahsetmemişti."

"Devam et," diye homurdandım, sabrım tükenmek üzereydi. Benim küçük kuzum bunu bilmeye hak kazanmıştı.

"Beni ele geçirdi," diye devam etti Jameson, sesi suçluluk duygusunun ağırlığı altında çatlıyordu. "Annemle yaşıyordum, bu da masum çocukları onun evine çekmemi kolaylaştırıyordu." Sözler zehirli bir bulut gibi havada asılı kaldı, mide bulandırıcı gerçekleriyle odayı zehirledi.

"Sen yem miydin?" Ella bu haberle geriye doğru sendeledi. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Onu ihbar etmeme yardım ettin. Ben evden kaçabilmek için onun dikkatini dağıttık."

"Sayılır. Hatırlarsan, polisler onu tutuklamaya geldiğinde John çoktan gitmişti."

Ella'nın yüzündeki ifade düştü, sonra öfkeyle doldu.

"Hepimizi onun bodrumuna çekip tuzağa düşürdün," dedi, her kelimesinde zehirli bir ton vardı. "O da sana zarar vermiş gibi davrandın, ama şimdi düşününce, onun sana dokunduğunu ya da seni kaydettiğini hiç görmedim." Eli titriyordu, bıçak boynuna saplanmıştı. "Hepsi yalandı. Ağzından çıkan her şey lanet olası bir yalandı ve sen onu destekledin." Yüksek bir çığlık atarak bıçağı göğsüne doğru sürdü ve onu bağlayan ipleri kesti. İpler sert bir sesle beton zemine düştü. Kan akışının yetersizliği ve dolaşım bozukluğu nedeniyle Jameson'ın bacakları onu tutamadı ve yere yığıldı.

"Küçük kuzu, Jameson babasını öldürdükten sonra onu arıyordu. Biraz fazla yaklaştı ve onun hakkındaki gerçeği öğrendiğimde, Xavier'in yerini doldurabileceğini düşündüm."

Ella onun adını duyunca irkildi.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle, avından gözlerini ayırmadan.

"Onunla ne yapacaksın, küçük kuzu?" Cebimdeki uzaktan kumandayı okşadım, öfkesi tırmanıp karanlık onu yutarken sesi açmaya hazırdım.

Ella hızlı bir hareketle ayağını kaldırdı ve Jameson'ın çenesine bir tekme attı, onu geriye doğru savurdu. "Bu, şeytanın inine çektiğin masum çocuklar için." Kaslarını gerginleştirip saldırmaya hazır bir şekilde etrafında dolaştı. "Babanı öldürmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Bıçağı ona defalarca saplarken çığlıkları depoda yankılandı." O deneyimi hatırlayıp Jameson'a her ayrıntısını anlatırken göğsü inip kalkıyordu.

Eskiden tanıdığı tatlı küçük kızla karşı karşıya olmadığını fark edince yanaklarından kan çekildi. Savunmasız, güçsüz kız. Kıkırdamamı bastırdım ve gösterinin devamını izlemeye devam ettim.

Ella, onun önünde diz çöküp pantolonunun düğmelerini açarken güldü. Elini uzatıp onun gevşek penisini kavradı ve onu çekti.

"Beni öldürmeden önce son bir kez daha boşaltacak mısın? Sen her zaman sik aç bir fahişeydin."

Ne yapacağını tam olarak anladığım için kıkırdadım. Küçük kuzum beni etkilemeye devam ediyordu.

Hızlı bir hareketle Jameson'ın penisini kesti. Onun acı dolu çığlıkları odada yankılandı ve Ella, kesik penisini hızla ağzına sokarak onun acı çığlıklarını susturdu. Vibratörü biraz daha güçlendirdim ve ona arzuladığı ecstasy'yi yaşattım.

Açık yarasından kan fışkırdı ve Ella uzanıp onun kulaklarından birini kesti ve yanındaki yere koydu.

Sümüklü ve gözyaşları yüzünden akarken, penisi etrafında ona yalvarmaya çalıştı. Ne kadar müdahale edip

yardım etmek istesem de, bu Ella ile ilgiliydi ve ona karanlığını kucaklaması, ona yaslanması ve uzun süredir bastırıldığı canavarı beslemesi için güvenlik sağlamaktı. Ona Pied Piper ve Xavier'ı veremedim, ama Jameson onun biraz daha iyileşmesine yardımcı olacaktı. Bu ona güç verecek ve bir daha hiçbir erkekten korkmayacaktı. Bu ona verdiğim hediye idi. Güç. Acıda zevk.

Ayağa kalktı ve yavaşça onun etrafında döndü.

Ella'nın onu pedofile sürükleyen adamın önünde durduğunu izlerken, omurgamdan lezzetli bir ürperti geçti. Genellikle sıcaklık ve nezaketle dolu olan gözleri, şimdi beni gülümseten ateşli bir öfkeyle yanıyordu.

Ella'nın ince parmakları bıçağı kavradı, Jameson'a yaklaşırken bıçağın bıçağı zayıf ışıpta parıldıyordu. Oda gergin bir sessizlikle doluydu, sadece soğuk beton zeminde attığı yavaş, kasıtlı adımlarının sesi bu sessizliği bozuyordu. Yüzündeki kararlılık, bir parça kırılganlıkla karışmıştı.

O her adım attığında, içimde çelişkili duyguların dalgalandığını hissettim — adama karşı öfke ve adaletin yerini bulduğu düşüncesiyle çarpık bir tatmin duygusu.

Ve sonra başladı. Ella'nın hareketleri hızlı ve kesindi, her kesik, duvarlara macabre sanat eseri gibi sıçrayan kıpkırmızı bir kan fışkırmalarına neden oluyordu. Yere biriken ya da yüzüne ve vücuduna sıçrayan kanı görünce hiç irkilmedi, ona bu kadar acı çektiren adama acı çekerken bakışları hiç sarsılmadı.

Orada, olduğum yere çakılmış gibi durdum, önümde yaşanan sahneden gözlerimi ayıramadım. Hava, metalik koku ve boğuk çığlıkların yankıları ile ağırlaşmıştı. Bu, Ella'nın acımasız şefi olduğu bir ölüm ve intikam dansıydı.

Yine de, tüm bu olayda tuhaf bir hüznün vardı. Ella, adamın etrafında yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlerken, her kesik bir öncekinden daha hesaplıydı, ben de sadece bir hesaplaşma anına değil, aynı zamanda dönüştürücü bir kendini keşfetme eylemine tanık oluyormuşum gibi hissetmeden edemedim.

Bir zamanlar yumuşak ve narin olan parmaklarında artık derin kırmızı lekeler vardı, ama yine de yeni bulunan bir güç ve amaçla parılıyor gibiydiler.

güç ve amaçla parıldıyor gibi görünüyordu. Gözleri, beni her zaman ona çeken o sıcak şefkat havuzları, şimdi yaşamın ve ölümün özünü barındıran bir yoğunlukla yanıyordu.

Etrafımızdaki oda - soğuk, beton ve sert - onların mücadelesinin enerjisiyle neredeyse canlı gibiydi. Her hareket, her nefes, her duygu dalgası, sanki görünmez bir güç bu anı ruhlarımıza kazımak için kullanıyormuşçasına, o kasvetli alanda büyütülmüştü.

Ve tüm bunlar olurken, kendimi sessiz bir saygıyla orada dururken buldum. Bu sadece intikam ya da ceza ile ilgili değildi. Bu, bıçak sırtında dans eden iki ruhla ilgiliydi.

O anlarda, ben sadece intikam veya adalet arayan bir kadın değil, geçmişle bugünü arasında uzlaşma sağlamaya çalışan bir kadın gördüm. Travmasını aşip daha güçlü, daha dirençli birine dönüşebileceğini bilerek teselli bulmaya çalışan bir kadın.

Adamın çığlıkları sonunda sessizliğe büründüğünde, Ella orada nefes nefese ve kanlar içinde duruyordu, bir zamanlar narin olan yüz hatları artık şiddetli bir yoğunlukla kazanmıştı. Bana sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir süre baktı.

Uzaktan kumandaya dokundum ve vibratörün gücünü artırdım.

"Ölüm," dedi Jameson'ın kanı içinde dizlerinin üzerine çökerken. "Tanrım." Kanla ıslanmış elbisesini toplayıp beline kadar çekti ve bana tangasını gösterdi. Bıçağıyla hızlıca bir kesik attı ve siyah saten kumaş onun altındaki su birikintisine düştü.

"İşte bu, kırmızı kuzu. Damarlarında dolaşan adrenalin patlamasını ve öldürmenin verdiği heyecanı yaşa."

Gözleri kapanırken ağzı açıldı ve serbest eliyle karnının alt kısmına ve bacaklarının arasına uzandı. Klitorisini ovuştururken bakışları tekrar benimkilerle buluştu.

"İşte böyle. Başka bir adamın kanıyla kaplıyken o amcıyla oyna."

Artık dayanamayarak düğmelerimi açıp fermuarımı indirdim ve sertleşmiş penisimi serbest bıraktım. Dikkatini penisime verdi ve dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Gözleri parıldarken, itaatsizliğiyle beni kışkırtmaya devam etti. "Bana karşı mı geliyorsun?"

Kendini tatmin ederken dudağını ısırıldı.

"Bana itaatsizlik etmenin sonuçları vardır, Ella." Ona yaklaşırken sesim alçak ve ölümcül bir tondaydı. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda, elini uzattı ve kot pantolonumu dizlerime kadar indirdi, sonra elini sikime doladı. Önümde eğilmiş, kanla kaplı halini izlerken, neredeyse kendimi kaybedecektim.

Beni okşarken bana şeytani bir gülümseme attı, sonra bıçağını uyluğuma götürdü ve ucunu derime bastırdı. Jameson'ı öldürdüğünde akıl sağlığını feda edip etmediğini merak ederek hareketsiz kaldım.

Dili penisimin başını yaladı ve bıçağı testislerime yaklaştırdırken yavaşça emdi.

"Durmalsın, küçük kuzu. Ateşle oynuyorsun."

Uzun kirpiklerini bana doğru kırptı, keskin bıçak hassas tenime alaycı bir şekilde dokundu. Beni kesme fikriyle oynadığını izlerken, korku ve heyecanla kalbim hızla çarpmaya başladı. Ella, bana karşı sahip olduğu gücün tadını çıkararak güldü, sonra silahı uyluğumdan aşağı doğru sürükleyerek arkasında ince bir kan izi bıraktı. Genişlemiş gözleri arzuyla büyüdü, kırmızı damlaları yalarken dudaklarında metalik tadı tadını çıkardı.

"Benim için kanaman, Ölüm," dedi, sesi sadist bir zevkle doluydu.

Bacaklarımı kesmeye devam etti, her birini kanlı diliyle hevesle yaladı. Ama onun pervasız davranışlarının beni ne kadar tahrik ettiğini inkar edemezdim. Kızıl kuzum benimle yeni bir oyun alanında buluşuyordu ve ben onun tehlikeli oyunlarından daha fazlasını arzuluyordum.

Ella'nın dikkati tekrar kasıklarımaya kaydı ve sırtarak bıçağın kenarını nabız atan damarım boyunca gezdirdi. Bıçağın altında atan kanımı görünce keskin bir nefes aldım. Bana daha da yaklaştı, dikkati benden akan hayata odaklanmıştı ve onda açlığı görebiliyordum.

"Sen benimsin," diye homurdandı, sesini boğuklaştırarak uyluğumu ısırdı. Dişleriyle beni işaretleyip derimde kırmızı bir iz bırakırken, acı ve zevk karışımı bir çığlık attım. Beni sahiplenme iddiasını hissettiğimde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bana karşı hakimiyeti hem korkutucu hem de heyecan vericiydi ve kendimi her zamankinden daha fazla onun dokunuşuna özlem duyarken buldum.

Bıçağı hareket ettirip penisimin altına bastırdığı anda, saçlarını avuçlayıp onu geri çektim.

"Şeytanla flört ediyorsun, kırmızı kuzu."

Bana gülümsedi ve "Biliyorum" dedi.

Onun cesaretine duyduğum saygı ve merak göğsümde çalkalanıyordu, ama o boyun eğmek zorundaydı. Ağzını zorla açtım ve sikimi içine soktum. "Boğul, benim küçük fahişem." Boğazının en arkasına kadar sokarak, nefes almasını engelledim. Saniyeler geçtikçe, gözleri yaşlarla doldu ve burnundan sümükler sarmaya başladı. Tırnakları bacaklarıma asılırken, yüzündeki ifade nefes almasına izin vermem için yalvarıyordu. Ben yerimden kıpırdamadan dururken yüzü kızardı ve ona kime boyun eğdiğini hatırlatmaya zorladım. Göz kapakları titredi, sonra ben çekildim. Öksürdü ve nefes almaya çalışırken bana öfkeyle baktı.

Elimi uzattım ve saçlarını okşayarak onu teselli ettim. "İyi iş çıkardın, kırmızı kuzu. Sınırlarımı zorlayacağını hiç beklemiyordum." Çenesini avuçlarımla tutup bana bakmasını sağladım. "Seni kırmaya izin verilen tek adam benim. Ben senin tanrınım ve sen bana boyun eğip tapınacaksın."

Bakışları yumuşadı ve sanırım ona bunu ilk söylediğim anı hatırlıyordu.

"Seni sikmemi ister misin?"

O gözyaşlarını yutarak başını salladı.

"Aferin benim iyi sperm fahişem." Onu ayağa kaldırdım. Parmaklarım iç uyluklarında dans etti ve boş elimle vibratörü kapattım.

"Bunu amından çıkarıyorum." O dengede durmak için bana tutunurken, kot pantolonumun cebinden anal vibratörü çıkardım. "Arkanı dön ve eğil."

O isteyerek itaat etti. Bacaklarını ayırdım, böylece daha iyi erişebildim. Yeni oyuncağı sıırılsıklam amına soktum ve

Onu yavaşça sikmeye başladım. Tekrar ıslandıktan sonra, onu sıkı göt deliğine dayadım ve içeri kaydıldım. Yerine oturduktan sonra, düşük hızda çalıştırdım.

"Aman Tanrım."

"Kan fahişem kıcına bayılıyor, değil mi?"

"E-evet." Ben onun kaygan amını sikimle okşarken titredi, sonra kalçalarını tutup yerinde sabitleyerek onu zorla içime aldım.

"Jameson'a bıçağı saplamanın nasıl bir şey olduğunu anlat bana." Onun gözlerinden hayatın kaybolana kadar onu defalarca bıçaklamanın nasıl bir his olduğunu bana anlatırken, ben de onu sikmeye devam ettim.

"Kıcındaki oyuncakla sıkı amın daha da sıkılaşıyor." Hızımı artırarak kendimi onun içine derinlemesine gömdüm.

"Yine öldürecek misin, küçük kuzu? Seni başka bir cesedin yanında, onun kanı içinde sikebilir miyim?"

"Evet!" diye bağırdı, orgazmın eşiğine yaklaşırken.

"Ona bak, Ella. Yanında yerde yatan sanat eserine bak. Ağzı gevşemiş ve gözleri cansız."

Kafasını çevirip Jameson'ın parçalanmış cesedine baktı, ben onu sikip dururken amı benim zonklayan sikimi sıkıca kavradı.

"Ben... daha fazla bekleyemem," diye nefes nefese söyledi.

Elimi bacaklarının arasına kaydıldım ve şişmiş klitorisini bulup ovuşturmaya başladım.

"Gel bana. Gel sikime, küçük kuzu."

Çılgınlığı duvarlardan yankılandı ve çılgınca kendini bırakarak, sanki ele geçirilmiş gibi bana karşı kıvranarak, her itişte beni daha da derine itti. Vücudu titreyerek, ben onu acımasızca tahrip ederken, boşalmak için yalvarıyordu. Onun içine daldıkça, her sinirim arzu ile alevlendi, onun sıkı kavrayışını ve zonklayan sikimi çekişini hissettim. Son bir tutku patlamasıyla, taşaklarım gerildi ve kendimi onun istekli amının içine boşalttım, onu sıcak spermimin son damlasına kadar doldurdum.

Yavaşça içinden çıktım ve o düzelmeden önce oyuncağı çıkardım. Dönüp bana uzanırken, gözlerinde acıyı gördüm, onu öldürmeye iten duyguların yansımasıydı. O zaman bunun sadece intikamla ilgili olmadığını anladım.

Hayatta kalmakla, tarif edilemez travmasından kurtulmanın bir yolunu bulmakla ilgiliydi.

Sessiz kaldık, ben ona uzandım, onu kucakladım, onun çektiği her türlü korku ve acıyı içime çekerek hissettim. Saatlerce orada durduk, sanki hayatımız buna bağılıymış gibi birbirimize sarıldık. Bu, saf bir savunmasızlık anıydı, karanlık ve kaosun ortasında insan ilişkilerinin gücünün bir kanıtıydı.

Yavaşça birbirimizden ayrıldık ve az önce yaşananların ardından etrafımıza baktık. Sanki zaman yavaşlamış, her saniye ve her dakika eylemlerimizin ağırlığıyla daha da uzamış gibiydi. Yine de, ikimizden de yayılan bir kararlılık vardı, olan biten her şeye rağmen birlikte ilerlemeye kararlıydık.

Çenesini kaldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Umarım düğün hediyenizi beğenmişsinizdir."

O güldü. "Harikaydı. Teşekkür ederim."

Odanın ortasında durup öpüştük. Kanla ıslanmış giysileri, artık var olmayı hak etmeyen bir hayatla benim giysilerimi lekeliyordu.

Sonunda kucaklaşmamızı sonlandırdık. "Son bir şey daha."

Silahların ve temizlik malzemelerinin bulunduğu masaya doğru beni takip ederken kaşlarını kaldırdı. Sağ tarafta, beyaz bir havluyula örtüp üzerine altın bir fiyonk koyduğum küçük bir kap vardı. "Senin için." Ona havluyu kaldırması için işaret ettim.

Küçük kuzum örtüyü kaldırdı ve içinde berrak bir sıvı içinde yüzen iki göz küresi olan bir cam kavanoz ortaya çıktı. Nefesini tuttu, elini ağzına götürdü, sonra gülerek bana sıırttı.

"Senin evine gelen ve dikkatini dağıtan adam... Bir başkası da boynuna iğne batırırken... Sana onun gözlerini veriyorum. Artık seni bir daha göremeyecek ve sana zarar veremeyecek."

Ella kaşlarını kaldırdı ve sonra kıkırdadı. "Onun gözlerini benim için mi çıkardın?"

"Evet. Bu, gücün kimde olduğunu sonsuza kadar hatırlatacak, küçük kuzum. Güç bizde. Her zaman."

"Evet," diye onayladı. "Biliyorsun, çoğu kız mücevherleri sever." "Benim kızım sevmez."

Kollarını boynuma doladı ve hevesli dudaklarını benimkilere bastırdı.

"Seni seviyorum, küçük kuzum. Sen her zaman benim kraliçem olacaksın." "Her zaman."

Konuşmadan önce sırtını ovuşturdum. "Kip ve Ryan birazdan burada olacaklar. Temizlenip gidelim."

O hevesle başını salladı ve ben onu odadan çıkarıp temizlenmek için kullandığımız küçük banyoya götürdüm. Duştan sonra onu havluyla kuruladım ve ona giyecek temiz kıyafetler verdim. Ella, ne kadar hazırlıklı olduğumu fark edince güldü.

Kırk dakika sonra, aletlerimi topladım ve temizlik malzemelerini erkeklere bıraktım.

"Hazır mısın?"

"Evet." Binadan çıkıp güneş ışığının son dakikalarını yaşarken bana gülümsedi.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu, kamyonete doğru yürürken.

Aracımızı gördüğümde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hızımı yavaşlattım ve parmağımı dudaklarıma koyarak ona sessiz olmasını işaret ettim. İkimiz de etrafımıza bakarken omuzları gerildi ve nefesimizi tutarak çevremizi gözlemledik. Bizi buraya kadar kimse takip etmemişti, ama sürekli izlendiğimizin farkındaydım.

"Kimseyi görmüyorum," diye fısıldadı. Ella elimi sıktı ve ne demek istediğini anladım. Kimseyi görmüyordu, ama onların varlığını hissediyordu.

Taze dalların kırılma sesi dikkatimizi çekti ve gergin bir şekilde savaşıma hazır olarak bekledik.

Onu görmeden önce ormanda alkış sesleri yankılandı.

"Harika bir gösteriydi, Ella. Tebrikler." Pied Piper sanki birdenbire karşımıza çıktı.

Karımın önüne geçtim ve gözlerimi ona dikerek "Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

"Sakin ol, Death. Sadece bu genç hanımın neyden yapıldığını görmek istedim. Çok etkileyici olduğunu da eklemeliyim. Bir dahaki sefere masanda gizli kamera olup olmadığını kontrol etmelisin."

Ella'yı oraya götürmeden önce her yeri didik didik aradığımı çok iyi bildiğim için homurdandım. O orospu çocuğu düşünüm sırasında gizlice içeri girmiş olmalıydı.

Ella'nın vücudu benimkine karşı sertleşti, ben de arkama uzandım ve avucumu onun bacağına koydum.

"Biz gidiyoruz." Parmaklarım bıçağıma almak için kıpırdadı. Eğer ihtiyacım olursa, Ella'nın onu kot pantolonumun arkasından çıkarıp avucuma koyacağını biliyordum. Sonuçta, onu son gördüğümde o orospu çocuğunu öldürmeyeceğime söz vermiştim. Bir dahaki sefere söz vermedim.

"Sinirlenme. Sadece mutlu çiftte evliliklerini kutlamak istedim." Birkaç adım öne çıktı. "Ve bu." Pied Piper pantolonunun ön cebine uzandı ve beyaz bir zarf çıkardı, sonra bana uzattı.

"Nedir bu?" diye sordum, onun yaptıklarına hiç güvenmeden. "İçine bak."

Ella, zarfı açıp içindeki kağıdı çıkardığımda arkamdan bakmaya çalıştı.

"Evinizin tapusu artık sizin ve Ella'nın adına. Tabii ki gerçek isimlerinizle değil, ama sizin. Yıkın, içinde yaşayın, ne yapmanız gerekiyorsa yapın. Xavier'in artık buna ihtiyacı yok."

"Neden?" diye sordu Ella. "Sebastian'ın çocukluk evinin kopyasının haklarını bize vermeyi neye karar verdiniz?" diye sordu Ella.

Pied Piper gülümsedi. "Çünkü olmanız gereken insanlara doğru ilerlemek için, geçmişi yok etmeniz ve yeni bir gelecek yaratmanız gerekir. Bu ev ikiniz için de acı anlamına geliyordu. Artık onunla istediğinizi yapma gücüne sahipsiniz."

Bir araba bizimkinin yanına yanaştı ve Pied Piper başını salladı. "Bu benim arabam. Tekrar, düğününüz için tebrikler. Görüşürüz." Bize kurt gibi bir gülümseme ve küçük bir el sallama ile veda etti.

O arabaya binip uzaklaşırken, biz hareketsizce durduk. "Ölüm mü?"

Elimdeki kağıda baktım. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Öyleydi... ama." Bana baktı, gözlerinde fikri belliydi.

"İstediğin bu mu?" Parmak eklemlerimi yanağına sürttüm.

"Evet," diye fısıldadı. "Sen istiyor musun?"

"Kesinlikle." Ona kötücül bir gülümseme attım ve sonra arabaya koştuk.

Planlamadığımız bir şekilde Minnesota'ya ve çocukluğumun geçtiği evin kopyasına geri döndük. Küçük kuzum ve ben ihtiyacımız olan şeyleri topladık, sonra işe koyulduk. İlk başta stresliydi, ama çalışmaya devam ettikçe gülümsemeye başladı. Konuşmamızı hafif tutarak, kendimiz ve çocuklarımız için geleceğimizi planlamaya başladık.

Saatler sonra, evin dışında durup ona bakıyorduk.

"Umarım bu sana bir kapanış sağlar, Death. Hem senin hem de Sebastian için tüm acı, tüm korkunç anılar. Belki bu seni özgür kılar."

"Artık bu sadece benim cehennemim değil, senin de cehennemim, küçük kuzum. Belki ikimiz de huzur buluruz."

Elini sıkıca tuttum, parmaklarımız birbirine dolanırken, altın, mavi ve pembe renklerin son kalıntıları batan güneşle gökyüzünü boyadı.

"Hazır mısın?" diye sordum. "Evet. Hazırım."

Cebime uzandım ve yepyeni bir kontrollü telefon çıkardım. Ayrılmadan önce yapmam gereken son bir şey vardı. İşimi bitirdikten sonra telefonu yerine koydum ve derin bir nefes aldım.

"Cehennemde görüşürüz, orospu çocukları," diye alaycı bir şekilde sııttım.

Ella ve ben ellerimizi bıraktık ve birlikte intikam peşinde olan şeytanlar gibi evin etrafında dolaşarak, önlerine çıkan her şeyi yutan ateş seli salıverdık. Alevler daha da yükselirken, Ella'ya cehennemden uzaklaşması için işaret verdim ve son benzin bidonunu ateşe attım.

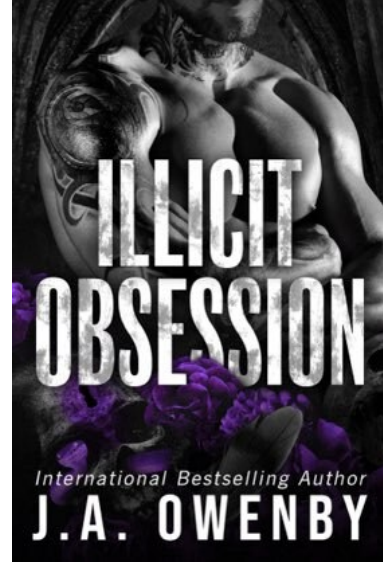
Sirenler yaklaşırken gecenin sessizliğini yırttı, gitme vaktimizin geldiğini işaret ediyordu. Evi ateşe vermeden önce tek aradığım kişi onlardı.

O anda, geçmişimizin gözlerimizin önünde küle dönüşmesini izlemekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ella ve ben birlikte olduğumuz sürece, her şeyle yüzleşebilirdik — bu, bizim de canavarlar olduğumuz anlamına gelse bile.

Death, Ella ve Sebastian'ın başına neler geldiğini öğrenmek için epilogu kaçırmayın! [Bu bağlantıyı kullanarak indirin.](#)

BİTİRDİĞİNİZDE, *sayfayı çevirerek, birbiriyle bağlantılı karanlık bir romantizm romanı olan Illicit Obsession'ın bir örneğini okuyun.*

ILLCIT OBSESSION ÖRNEĞİ

Üvey kız kardeşim öldüğü gün, kalbimi de beraberinde götürdü.

Şimdi, ben bir adamın kabuğuyum, soğuk kalpli bir canavarım. Hayatımın aşkı Whitmore Üniversitesi'nde sağ salim ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı hayal edin.

Beni mahvettiği için ona bunu ödeteceğim.

Bu bir peri masalı değil ve ben kesinlikle parlak zırlı bir şövalye değilim.

Onu benimle birlikte karanlık dünyama sürüklemekte hiçbir sorunum yok.

Ama o kader günün gerçeğini araştırırken, hayatımda sevdiğim tek kız hakkındaki duygularımı artık inkar edemiyorum.

Ve onu yok etmeye yemin ettiğim gibi, onu korumaya yemin ediyorum, bu bana hayatıma mal olsa bile.

Illicit Obsession, dengesiz/sahiplenici bir kahraman ve üvey kardeşini nasıl evcilleştireceğini bilen güçlü, kıvrımlı bir kahramanın yer aldığı, *karanlık, yasak, spor ve gizli bir topluluğu* konu alan *yeni* bir *bağımsız romantik roman*. Bu ikinci şans romantizminde aldatma, gerilim, üçüncü perdede ayrılık yok ve sonsuza kadar mutlu bir son garanti!

******Bu bağımsız roman, Whitmore Elite serisinden Jagger ve Ariana'nın yer aldığı YEPYENİ bir hikaye. Forbidden Obsession'ı okuduysanız, bu kitap tamamen farklıdır, ancak karakter isimleri aynıdır.

Whitmore Elite serisindeki her kitap bağımsızdır ve herhangi bir sırayla okunabilir!

Illicit Obsession'ın örneğini görmek için sayfayı çevirin.

Önsöz

Jagger

"Bu da ne böyle?" Gözlerimi hızla kırıştıtararak, gözlerimdeki bulanıklığı gidermeye çalıştım. "Neredeyim ben?" Bağlandığım iplere karşı mücadele etmeme rağmen, iplerin sıkılığı nedeniyle hiçbir yere gidemeyeceğimi anlamam birkaç saniye sürdü. Nerede olduğumu anlamaya çalışmak için odayı çılgınca aradım.

Karanlık bir kahkaha beton zeminden ve duvarlardan yankılandı. "Merak etme, Jagger Whitlock, hepsi planın bir parçası," dedi kılık değiştirmiş ses. Kafatasından yapılmış maskenin deliklerinden bana bakarken sandalyemin etrafında daireler çizerek dolaşıyordu. Onu derneğin davet videosundan tanıdım. *Kahretsin, ben ne yaptım böyle?*

"Ne istiyorsunuz?" Çıplak göğsüme çarpan soğuk havaya rağmen, alnımda ter damlaları oluşmuştu. Piçler beni bayılttı, spor salonundan dışarı sürükledi ve bir sandalyeye bağladı. Görünüşe göre, bana bir eşofman altı getirmek onlar için çok zordu. Bunun yerine, sadece boxer şortumla titriyordum. Kimi kızdırdığımı bilmiyordum, ama zihnimde o uzun listeyi gözden geçirdim.

"Sen seçilmişlerden birisin. Rahatla ve yolculuğun tadını çıkar." Piç kurusu daha da çok güldü.

Kanım damarlarımdan kaynıyordu. Tanıdık öfke ve nefret duygusu içimdeki canavarı yeniden uyandırdı.

Maskeli ve pelerinli kişi konuşmadı, ama derisinin altında kaynayan gücü hissettim. Benden daha deli olabilirdi. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım, ama maskenin arkasında kim olduğunu ve beni esir alan kişinin kim olduğunu hiç bilmiyordum. Özgürlüğüm için pazarlık yaparsam, bu onun egosunu okşayacaktı ve ben de olduğum yerden tek parça halinde ayrılabilirdim.

"Kardeşler birbirleri için savaşır, ama sadece kaybedecek bir şeyleri varsa. Senin durumunda, profesyonel futbol kariyeri istiyorsun. Bu hayali gerçekleştirebilirim, ama senin kaybedecek bir şeyin yoksa neden bunu yapayım?"

Ona bakarak yüzüm soldu. "Bana profesyonel futbol sözleşmesi ayarlayabilir misin?" İçimi kötü bir his kapladı. Bu hiç iyi değildi. Kim olursa olsun...

Benimle konuşmak kafamı karıştırıyordu ve kim olduğunu bildiğimi kuvvetle tahmin ediyordum. *Kahretsin. Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.* Onun zayıf noktasını bulana kadar, onun hastalıklı oyununa uymak zorundaydım.

"Eagles ile bir anlaşma yaparsan, sana ruhumu veririm." Bunun bana bir faydası olmayacağını bilsem de, ona inanmaz bir şekilde burnumu çektim. "Sen kimsin, şeytanın sağ kolu mu?" Onun bilmediği şey, benim şeytanın sol kolu olduğumdu. Belki birlikte çalışıp, beni rahat bırakmayan büyük bir sorunu çözebilirdik.

Figür önümde durdu ve eğildi, kafatası maskesinin burnu benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. "Bunu gerçekleştirebilirim, Jagger Whitlock, ama karşılığında bana ne vereceksin? Senin gibi boşa harcanmış, karanlık bir ruhun bana bir faydası yok." Dikleşti ve beni delip geçecek gibi baktı.

"Fiyatını söyle. Hayatımda pek çok karanlık şey yaptım. Sana değerli bulacağın bir şey sunabileceğime eminim."

Titredim, terim cildimde kuruyarak beni daha da üşüttü. Dakikalar geçti ama o tek kelime bile etmedi.

"Sana ne diye hitap etmeliyim? Kafatası mı? Yani, sen *benim* adımı biliyorsun.

Bu adil değil, değil mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana Kara Dul diyebilirsin. Ben gizli bir topluluğun lideriyim ve testi geçersen bize katılacaksın."

Ben kahkaha attım. "Üzgünüm dostum. Bunu en başta söylemeliydin. Vaktini boşa harcıyorsun. Ben kimseye söz vermem. Bu boktan gösteriye katılmak için anlaşma yapmadım." Eğer yalan söylemiyorsa, bu benim düşündüğüm kişi değildi, yani durum ilk başta düşündüğüm kadar kötü değildi.

Karanlığı bir spot ışığı aydınlattı ve ben gözlerimi korumak için geri çekildim, gözlerim alışana kadar.

"Gerçekten çok kolay. En derin, en karanlık sırrın karşılığında istediğin her şeye sahip olmanı sağlayacağım."

Kalbim durdu ve nefes almayı hatırladım. "Hayatta olmaz," dedim sessizce.

"Emin misin? Tüm hayallerinden vazgeçmeye hazır mısın?"

"Seni tanımıyorum, pislik. Sana nasıl körü körüne güvenebilirim?" Sanki sihirli bir şekilde gevşemişler gibi, bileklerimdeki kelepçeleri tekrar çektim.

Işık karardı ve hareket ederek küçük alanın geri kalanını aydınlattı. Cam duvarların diğer tarafında birkaç kişi duruyordu, hepsi Black Widow ile aynı kafatası maskesi ve cüppesi giymişti, kollarını göğüslerinin üzerinde, ancak güç pozisyonu olarak adlandırılacak bir şekilde kavuşturmuşlardı. Hareket edemez gibi görünüyordular.

Odaya bir ses sızmaya başladı.

"Jagger," dedi bir kadın.

O konuşmaya devam ederken boğazım düğümlendi. "Seni seviyorum, bebeğim. Asla ayrılmayacağımıza söz ver."

"Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim," diye cevap verdim kayda.

"Ne oluyor lan? Bunu nasıl buldun?" Kaydedilmiş konuşmanın üzerine bağırdım. Sesi, kalbimi kesip soğuk zemine atan sıcak bıçaklar gibi içimi parçaladı.

"Eğer ailelerimiz öğrenirse, bizi ayıracaklar," dedi.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, gözlerim yaşlarla doldu. Onun sesini duymayalı yıllar olmuştu.

"Sırrını bize söyle Jagger, o zaman tüm bunlar ortadan kalkacak. Sonunda hayatına devam edebileceksin. Sana büyük bir iyilik yapıyorum."

Kayıt devam ederken vücudum titriyordu, öpüşürken ve sevişirken çıkardığımız sesler duyuluyordu. Her sesi, her nefesi hatırlıyordum. Ona söz vermiş olmama rağmen, o bizim birlikte geçirdiğimiz son geceydi.

Acı, midemi milyonlarca düğüm haline getirdi, keder beni ele geçirdi - onun yumuşak ses tonu beni mahvetti.

"Ne oldu, Jagger? Ne yaptın?" diye sordu Kara Dul.

Kafamı boşaltmak için derin bir nefes aldım.

"Bize söylersen, hayalini kurduğun her şeye sahip olacaksın: bir aile, bir kariyer ve hayal edebileceğinden daha fazla kadın. En önemlisi, sana umut verebilirim. Tek istediğim, karşılığında en karanlık sırrını söylemen. Buradaki herkese sadakatini göster, onlar da aynısını yapacaklar."

Kaşlarımı çatarak, odadaki bana bakan herkese baktım. Birkaçının başını salladığını yemin edebilirim. Geçmişlerini çoktan anlatmışlar mıydı?

"Onlar kim?" Camın diğer tarafındaki yabancılara işaret ettim.

"Üyeler. Her biri sırlarını paylaştı ve şimdi başarılı hayatlar ve kariyerler sürüyorlar. Sonsuza kadar kardeşliğin bir parçası olacaklar. Sen de aynısını yaşayabilirsin. Sen bize sırrını anlattığında, onlar da seninle paylaşacaklar."

Suyu içmek için yutkundum. Gözlerimi kapatıp kaydın devam etmesini dinledim. O akşam geç saatlerde bana videoyu göndermişti. Hala telefonumdaydı ama izlemeye dayanamıyordum. Şimdi onu dinliyordum ve bu odadaki insanlar da öyle.

"Sen bu topluma çok uygunsun, Jagger. Fiyatını söyle. Senin gibi birine ihtiyacımız var."

"Profesyonel sözleşme istiyorum. Başka hiçbir şey önemli değil. Futbol dışında hiçbir şeyim kalmadı."

Hoparlörden onun zevk dolu inlemeleri geliyordu ve ben kendimi tutmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"O zaman alacaksın. Niyetimi yanlış anlamayın. Her üyeyi özenle seçtim. Becerileriniz ve değeriniz var. Topluluk size dünyayı versin. Tek ihtiyacım olan, hepinizin bu işe gönül verdiğinizizi kanıtlayan bir şey."

Üyelerin ihaneti ölümle cezalandırılır, peki tüm hayallerini gerçekleştirmek için bu bedeli ödemeye hazır mısınız?" Kayıt sonunda durdu ve diğerleri sabırla ayakta durup cevabımı beklerken odada ağır bir sessizlik hakim oldu. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Kara Dul her kimse, ne diyeceğimi anlamıştı, yoksa bu kaydı yapmazdı. Zeki bir piç kurusuydu. Bunu kabul etmeliydim. Zaten bildiği kirli bilgileri karşılığında profesyonel anlaşmayı yerine getirebiliyorsa, ben ne kaybediyordum ki? Diğerleri de paylaşmak zorundaydı. Hepimiz eşit şartlarda olacaktık. Amcam Dirty Bastards adlı bir motosiklet kulübünün başkanı olduğu için yemin sürecine aşınaydım. Bunun nasıl olduğunu anlıyordum.

Sadakat işe yaradı — bir sır karşılığında bir sır.

Derin bir nefes alarak, bu pislik biliyorduyduysa, herkesin öğrenebileceğini ve bu bilginin beni savunmasız bıraktığını fark ettim. Kahretsin, bunu gizlemek için bazı arkadaşların yardımına ihtiyacım olacaktı. Bunca zaman kendimi güvende sanmışım. Buradaki işim biter bitmez, geçmişimi sonsuza dek silmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Belki de Kara Dul bana bir iyilik yapıp kıcıımı kurtarmıştı.

Omuzlarımı dikleştirdim, hazırdım. "Ben..." Sesim çatladı. "En büyük sırrım..."

Daha fazla bilgi daha fazlasını mı istiyorsunuz? İmzalı
_____ kopya satışta satışta www.authorjaowenby.com
www.authorjaowenby.com adresinden veya Kindle Unlimited'tan
indirilebilir.

Gölgelerde

J.A. OWENBY

Telif hakkı © 2024 J.A. Owenby

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin hırsızlığı anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri (inceleme amaçlı olanlar hariç) kullanmak istiyorsanız, önceden yazılı J.A. Owenby ile iletişime geçerek yazılı izin almanız gerekmektedir. Yazarın haklarına gösterdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan ya da ölmüş, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen

tesadüfidir. Düzenleme: Emerald Edits ve Lisa Carlisle

Kapak Tasarımı: Qamber Designs & Media

İlk Baskı ISBN: 978-1-949414-93-6

J.A. OWENBY'NİN DİĞER ESERLERİ

The Whitmore Elite Serisi, Karanlık, Futbol

Forbidden, bir ön bölüm

Yasadışı Takıntı, bağımsız bir roman

Acımasız Takıntı, bağımsız bir roman

Günahkar Takıntı, bağımsız bir roman

Zehirli Takıntı, bağımsız bir roman

Güzel Hasarlı Serisi

Güzelce Hasarlı

Güzelce Kırık

Güzelce Parçalanmış

Aşk ve Yıkım Serisi

Aşk ve Yıkım Aşk

ve Aldatma Aşk ve

Kurtuluş

Aşk ve Sonuçlar, bağımsız bir roman Aşk ve

Yolsuzluk, bağımsız bir roman Aşk ve

Vahiyler, bir novella

Aşk ve Baştan Çıkarma, bağımsız bir roman

Aşk ve İntikam

Aşk ve Misilleme

Aşk ve İhanet

Kötü Niyetler Serisi

Karanlık Niyetler

Kırık Niyetler

Gerçek Olaylardan Esinlenen Yırtık Serisi

Fading into Her, bir ön bölüm romanı

Yırtık

Yakalanan

Kurtarılan

Bağımsız Romanlar

Seni Nerede Bulacağım

YAZAR HAKKINDA

Uluslararası çok satan yazar J.A. Owenby, Arkansas'ın küçük bir kasabasında büyüdü ve burada denizci gibi küfür etmeyi ve gölde yüzen su mokasenlerini fark etmeyi öğrendi.

Sonunda güneyi terk edip Oregon'a gitti. Orada geçirdiği ilk kış, saatte 90 mil hızla esen rüzgarlar ve okyanustan gelen fırtınalar yüzünden birkaç kez kelimenin tam anlamıyla uçtu.

Sonunda, sükuneti özleyerek daha karlı bölgelere yöneldi. Şu anda Washington eyaletinde, yakışıklı ve inek bir kocası ve bilgisayarını uyku yeri olarak kullanmakta ısrar eden üç safkan Sibiry kedisile birlikte yaşıyor. Günlerini, okuyucuyu kitabı merdivenlerden aşağı atmak ya da yastığa gözyaşları dökmek isteyecek kadar karakterlere işkence etmenin yollarını bulmakla geçiriyor.

J.A. Owenby, yeni yetişkin ve romantik gerilim romanları yazıyor. Kitapları, sizi nefes nefese bırakacak duygular, endişeler ve sürprizlerle dolu. Kendi içsel mücadelelerini vermiş biri olarak, kadınların saklamak zorunda kaldıkları sırları ele almaktan çekinmiyor. Ne de olsa, aşka giden yol karanlıkta döşenmiştir.

Arkadaşları onu hoş bir şekilde çarpık olarak tanımlar. Hayran mektuplarını ve şarabı sever. Lütfen ona tüm şarapları gönderin.

Yakında çıkacak romanının ilerleyişini Facebook'ta [Author J.A. Owenby](#) ve Twitter'da [@jaowenby](#) adreslerinden takip edebilirsiniz.

www.authorjaowenby.com adresinden J.A. Owenby'nin haber bültenine kaydolun.

J.A. Owenby'nin Facebook sayfasını beğenin:

<https://www.facebook.com/JAOwenby> .

J.A. Owenby'nin One Page At A Time okuyucu

grubu: <https://www.facebook.com/groups/JAOwenby> .

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

